

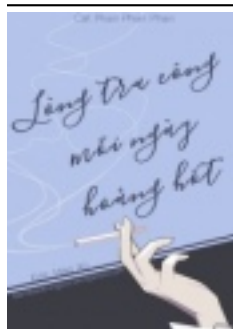
Lòng Tra Công Mỗi Ngày Hoảng Hốt

Contents

Lòng Tra Công Mỗi Ngày Hoảng Hốt	2
1. Chương 1: Liệt Diễm	2
2. Chương 2: Anh Rất Khoẻ Mạnh	10
3. Chương 3: Thầy Vũ Đạo	16
4. Chương 4: Bằng Và Hỏa	22
5. Chương 5: Dạy Tôi Khiêu Vũ	26
6. Chương 6: Ỗ Lại Vào Em	30
7. Chương 7: Thăm Dò	37
8. Chương 8: Tân Hoan Cựu Ái	43
9. Chương 9: Đăng Đường Nhập Thất	48
10. Chương 10: Thẻ Nào	53
11. Chương 11: Lại Thêm Lần Nữa	59
12. Chương 12: Không Buồn Nôn À	63
13. Chương 13: Không Chơi	69
14. Chương 14: Nhớ Em	74
15. Chương 15: Quan Hệ Lâu Dài	79
16. Chương 16: Ghen	84
17. Chương 17: Thay Đổi Khẩu Vị	89
18. Chương 18: Giận Rồi	95
19. Chương 19: Quý Sầu Riêng	100
20. Chương 20: Anh Là Đồ Ngốc	105
21. Chương 21: Làm Việc	112
22. Chương 22: Bén Lửa	118
23. Chương 23: Ước Hẹn	123
24. Chương 24: Xong Đòi	128
25. Chương 25: Nằm Ngửa	134
26. Chương 26: Hòa Hảo?	140
27. Chương 27: Ước Ao Và Khát Vọng	146
28. Chương 28: Vòng Tay Và Nhấn	154
29. Chương 29: Không Thích Hấn	158
30. Chương 30: Theo Tôi Về Nhà	163
31. Chương 31: Cục Diện Bế Tắc	170
32. Chương 32: Không Cần Anh Nữa	176
33. Chương 33: Mộng Đẹp Thành Sự Thật	183
34. Chương 34: Về Vòng Tròn	190
35. Chương 35: Có Người Đánh Anh	197
36. Chương 36: Làm Vợ Anh Nhé	205
37. Chương 37: Khoe Ân Ái	212
38. Chương 38: Đắc Ý Sao	219
39. Chương 39: Đờng Lừa Em	225
40. Chương 40: Tình Yêu Và Đồ Kỵ	232
41. Chương 40-2: Tình Yêu Và Đồ Kỵ 2	236

42. Chương 41: Đồng Đội Heo	240
43. Chương 42: Là Anh Em À	246
44. Chương 43: Thử Thách Cậu	252
45. Chương 44: Làm Nũng	259
46. Chương 45: Bơi Lội	265
47. Chương 46: Người Quen Cũ	272
48. Chương 47: Đồ Kì	280
49. Chương 48: Làm Nũng	286
50. Chương 49: Bé Nấm	291
51. Chương 50: Quà Tặng Anh Trai	298
52. Chương 51: Tràng Tu La	304
53. Chương 52: Nhắc Lại Chuyện Cũ	311
54. Chương 53: Ý Đồ Xấu	318
55. Chương 54: Đi Công Tác	324
56. Chương 55: Độ Cao Hai Mươi Nghìn Mét	328
57. Chương 56: Chiến Tranh Lạnh	336
58. Chương 57: Tình Yêu	341
59. Chương 58: Thư Tình	347
60. Chương 59: Bản Gốc	353
61. Chương 60: Nôn Ói	359
62. Chương 61: Tranh Sủng	364
63. Chương 62: Hiểu Lầm	371
64. Chương 63: Sinh Nhật	379
65. Chương 64: Cầu Hôn	385
66. Chương 65: Cầu Hôn Ngược Lại	391
67. Chương 66: Kết Hôn	397
68. Chương 67: Phiên Ngoại 1: Chuyện Nuôi Con Hàng Ngày Của Chồng Chồng	403
69. Chương 68: Phiên Ngoại 2: Phu Phu Diệp Tần	408

Lòng Tra Công Mỗi Ngày Hoảng Hốt

Giới thiệu

Edit: Mèo Xù Thể loại: Cường cường, sinh tử (không đề cập kỹ), tình hữu độc chung, vòng giải trí, p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-tra-cong-moi-ngay-hoang-hot>

1. Chương 1: Liệt Diễm

Ngày thứ hai Cận Đình kết hôn, Quý Chức dời khỏi căn hộ ở chung,

Chung sống năm năm, đồ vật của y và Cận Đình đều để cùng một chỗ, rất nhiều thứ tuy hai mà một. Quý

Chước thu dọn chường mấy ngày mới có thể phân đồ của mình ra được. Y thu dọn rất cẩn thận, thậm chí ngay cả bức ảnh hai người để ở đầu giường cũng xé nửa chụp mình ra, còn những thứ không phân ra được thì vứt. Dấu vết của y triệt để biến mất khỏi căn nhà ở chung năm năm này.

Đồ vật của y rất nhiều, công ty dọn nhà lái một chiếc xe tải đến mới có thể chở toàn bộ đồ của y đi.

Những thứ đồ này đều do y đặt mua trong những năm này. Quý Chước là một người rất hưởng thụ sinh hoạt, y cũng coi căn nhà này như nhà của chính mình.

Đó là căn nhà do Cận Đình mua. Mà sau đó Quý Chước mới biết, chồn mà mình coi là nhà được gọi là “bao nuôi”.

Thương cảm và thất lạc vẫn có, nhưng mà không quá thương tâm.

Quý Chước chuyển tới căn nhà mình vừa mua, đổi số điện thoại, kéo đen weixin của Cận Đình, trở lại trạng thái trước khi hai người quen biết.

Trang trí trong phòng mới đều theo sở thích của y. Vách tường thuần trắng, rèm cửa sổ màu lam nhạt, cảm giác đầu tiên đem lại cho người ta chính là sạch sẽ.

Nơi này còn có một ban công. Lúc hoàng hôn, y mặc vũ phục mỏng rồi khiêu vũ dưới ánh tà dương. Không cần lo lắng đến yêu thích của người khác, cuộc sống cứ thế trải qua ung dung thoải mái.

Cuộc sống của y rất có quy luật, dậy sớm, vận động, ăn sáng, đi làm, tan tầm, ngủ đúng giờ.

Thế nhưng tinh thần của y càng ngày càng kém, sức ăn cũng dần dần giảm xuống, cả người phờ phạc. Quý Chước rất chú trọng dưỡng sinh khoẻ mạnh, bèn đi khám bác sĩ.

Bác sĩ là bạn cùng phòng thời đại học của y, nhìn báo cáo kiểm tra sức khoẻ của y, suy tư một hồi lâu.

“Cậu nên tìm đàn ông.”

“Báo cáo sức khoẻ có vấn đề gì không?”

“Không, là tôi nhìn mặt.”

Lúc này Quý Chước mới nhớ bạn tốt của mình là đồng y: “Nhìn mặt cũng có thể chẩn đoán á?”

“Cậu đây mặt muốn tìm bất mãn kìa.”

Nên y bèn đến Liệt Diễm.

Liệt Diễm là một nơi săn tìm, chốn này tụ tập gay chất lượng cao nhất ở A thị.

Những điều này là do bartender nói cho y biết.

Ngày thứ nhất Quý Chúc tới, vì ưu thế ngoại hình nên có vô số ánh mắt chăm chú rơi trên người y, cũng có rất nhiều người đến gần.

“Răng của anh quá vàng, lúc hôn môi tôi sẽ muốn ói.”

“Tay anh quá thô ráp, lúc sờ tôi sẽ không thấy thoải mái.”

“Vành mắt anh bầm đen, vừa nhìn là biết túng dục quá độ, e rằng sẽ không thoả mãn được tôi.”

Mỗi tiểu công rục rịch lại gần đều gặp phải người độc miệng như vậy, mỗi một người đều lặng lẽ thu quân.

Hoa hồng tuy rằng đẹp, nhưng mà lại có gai, sẽ không có người dám đụng vào.

Sau đó Quý Chúc nghĩ đến bartender, cảm thấy có lẽ cậu ta muốn kéo sinh ý nên mới nói như vậy, bởi vì y phát hiện cậu ta với ông chủ là một đôi.

Lại sau đó, vất vả lắm Quý Chúc mới nhìn thấy một người hợp ý.

Kết quả hai người vừa mới ra khỏi quán bar, còn chưa kịp hôn thì Cận Đình đã xông tới, đánh đối tượng rất hợp ý của y một trận. Cái tên Cận Đình này có chút không tử tế, chuyên chọn hạ thân và mặt người ta mà đánh. Rõ ràng là một người tướng mạo lịch sự, vậy mà lúc đánh nhau lại để lộ sự liều mạng tàn nhẫn, không có người nào dám đến can ngăn.

Từ đó về sau, Quý Chúc đã nổi danh trong Liệt Diễm, cho dù có người không cẩn thận bị y mê hoặc, cơ mà nghĩ đến chuyện ngày đó đều sẽ cảm giác nửa người dưới của mình mơ hồ đau.

Quý Chúc cảm thấy Cận Đình thật đáng ghét, đã chia tay rồi còn phá hỏng chuyện tốt của mình.

Dục vọng của y còn rất mãnh liệt, kết quả 1 mảnh ruộng khô hạn lâu ngày của y vẫn không có ai đến cày.

Quý Chúc đến Liệt Diễm, thành thật uống rượu.

Tửu lượng của Quý Chức rất kém, nhưng mà y thích uống rượu. Chỉ uống mấy ly mà y đã hơi say, ánh mắt mơ màng, cả người sắp bay lên.

Ánh mắt của y mơ màng, đôi ngươi liễm diễm, gò má phỉm hồng, như một chú cừu non đợi làm thịt, rất mê người.

Lại như một đoá hoa diễm lệ một mình toả hương trong đêm tối, không ai thưởng thức.

Cố Xước là một hoa hoa công tử danh xưng với thực.

Từ năm mười tám tuổi hắn bắt đầu ngang dọc bụi hoa, đầu tiên là chơi gái, sau đó lại chơi trai.

Hắn có mấy anh em hồ bằng cầu hữu.

Lương Triết chính là một trong số đó.

Lúc nhỏ hai người thi nhau xem ai đá xa hơn, lớn rồi lại thi coi ai đối bạn tình chuyên cần hơn. Có điều vẫn là so năng lực nửa người dưới, bản chất vẫn không có biến hoá.

Thời điểm hai người này chơi hung hăng nhất, vô số nam nữ si tình vì họ mà tìm cái chết. Cha Cố sợ hắn chơi xảy ra chuyện nên mới đưa hắn ra nước ngoài.

Lúc Cố Xước về nước, đã phát hiện bạn tốt của mình đã hoàn lương.

Hắn cảm thấy khó mà tin nổi: “Sao mày có thể vì một đoá cúc hoa mà buông tha cho toàn bộ vườn hoa chứ?”

Lương Triết đầy mặt cao thâm khó dò: “Một ngày nào đó sẽ có một tiểu yêu tinh thu phục mày.”

Cố Xước giễu cợt một tiếng, biểu đạt sự coi thường của mình.

Cố Xước ra nước ngoài cũng không hề thu liễm, ăn tiểu thanh tân trong nước lại ăn khẩu vị nặng ở nước ngoài. Hình như hắn đã ngán, có hơi mất hứng thú.

Hiện giờ Cố Xước đang giữ chức trong công ty giải trí, có điều kiện tốt nhất để mở hậu cung, nhưng chẳng lọt mắt một ai.

Đối với một hoa hoa công tử mà nói, đây có chút nguy hiểm.

Lương Triết mang theo Cổ Xước đến Liệt Diễm.

“Liệt Diễm tụ hội gay đẳng cấp trong A thị.” Lương Triết nói.

Cổ Xước vô cùng mong chờ.

“Xấu.”

“Thật xấu.”

“Cậu xấu vô cùng.”

Đây là cái nhìn của Cổ Xước đối với quần chúng tiểu 0 đến quyển rũ mình.

Cổ Xước đến mấy ngày liền cảm thấy Lương Triết đang lừa mình. Dù sao gã cũng là ông chủ của nơi này, vì để kiếm sinh ý mà cái gì cũng nói được.

Nhưng ngày hôm đó, lúc hần nhìn thấy Quý Chức ngồi trước quầy bar liền cảm thấy đầu mình nổ tung, bên trong đang điên cuồng bắn pháo hoa.

Lần thứ nhất hần nhìn thấy Quý Chức, người thanh niên ấy mặc sơ mi trắng quần đen, thanh thuần như một cậu học sinh. Da của y rất trắng, đôi mắt rất to long lanh nước, ngũ quan cực kỳ tinh xảo. Áo sơ mi sát eo phác họa ra vòng eo thon thả, nhìn xuống quần đen, mông y rất vểnh, chân rất thon dài.

Cổ Xước hầu như có thể tưởng tượng được dáng vẻ thanh niên quần đôi chân thon dài lên eo mình, vắn vẹo dưới thân.

Đã rất lâu rồi không có một người khiến hần vừa nhìn đã liên tưởng đến giường.

“Cổ thiếu, ánh mắt thật không tệ.”

Ánh mắt Cổ Xước đuổi theo thanh niên, khó che giấu được lửa nóng: “Mày biết cậu ấy à?”

Trong quán bar rất ồn, Lương Triết ôm chầm lấy vai Cổ Xước, ghé vào tai hần nói: “Đây là một vị có thể gọi là danh nhân trong giới đó. Quý Chức, khiến Cận gia tam thiếu mê đắm đến thần hồn điên đảo. Cận gia tam thiếu vì y mà ly hôn, còn nói muốn kết hôn với y, khiến lão gia tử Cận gia tức giận đến mức vào bệnh viện mấy lần. Hơn nữa, vẫn là Quý Chức không cần Cận gia tam thiếu. Bây giờ trong giới đều nói Cận gia tam thiếu bị một người đàn ông bỏ, cơ mà Tam thiếu còn dính chặt lấy người ta.”

“Cận Đình?” Hứng thú trong mắt Cố Xước càng đậm.

Năm đó Cố Xước và Cận Đình là đối thủ một mất một còn. Cố Xước nhìn không lọt mắt vẻ cao cao tại thượng không coi ai ra gì của Cận Đình. Hai người đối đầu với nhau, bất luận cái gì cũng phải tranh cao thấp, ngay cả những người yêu thích Cận Đình, Cố Xước cũng phải đoạt lấy.

Hắn khó thể tưởng tượng được Cận Đình lại bị một người đàn ông làm thần hồn điên đảo. Đối với người thanh niên khiến Cận Đình đi tìm cái chết mà vẫn xem thường, Cố Xước càng có hứng thú.

Cố Xước không phải không thừa nhận ánh mắt của Cận Đình vẫn rất tốt.

“Huynh đệ à, đó là một yêu nghiệt đó. Tao khuyên mày vẫn nên cách xa y một chút. Mày không thấy đáng vẻ của Cận gia tam thiếu đâu, bị thảm như bị câu mất hồn vậy.”

Lương Triết vừa nói xong, người bên cạnh đã không thấy.

Cố Xước thích nhất là yêu nghiệt.

Đặc biệt là một yêu nghiệt mặt thanh thuần.

Bụng Quý Chức hơi chua bèn đặt ly rượu xuống đi vào nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh của quán bar trang trí kỳ quái lạ lùng, kiểu dáng là nhà vệ sinh, cũng là một nơi nghiệm hàng rất tốt.

Quý Chức đứng trước nhà vệ sinh, còn chưa cởi quần xuống, một người đã đi vào.

Quý Chức hí mắt nhìn người đến.

Người đàn ông này rất cao, ít nhất cao hơn mình một cái đầu. Quý Chức cao một mét bảy lăm, người này ít nhất phải một mét chín. Khuôn mặt hắc góc cạnh, ngũ quan thâm thúy, đôi mắt ánh màu xanh lam, mặc một chiếc áo polo màu xám mỏng nhẹ nhàng, có thể thấy được đường nét cơ bắp mơ hồ. Vóc dáng của người này rất đẹp, hình tam giác ngược, eo công cầu*, phần eo rất có lực.

**Là eo chó đực đó, phần eo thon mà vô cùng có lực, lúc lên giường lực eo như mô tơ chạy bằng điện, có điều để eo chó đực có hơi thô, nên là...*

Quý Chức rất hài lòng với ngoại hình của hắn.

Chỉ cần nghiệm chứng nơi cuối cùng..

Ánh mắt Quý Chức tập trung ở phần eo người đó.

Môi Cố Xước hơi cong lên, trực tiếp cởi phéc mơ tuya ra, bắt đầu xả nước.

Cố Xước vẫn cực kỳ tự tin với mình. Bảo bối này của hắn là thứ rất tốt, khiến vô số người thần hồn điên đảo, thực tủy tri vị.

Quả nhiên ánh mắt của Quý Chức đi xuống một chút, không hề chớp mắt, lại như đang bình luận.

Động tác của Cố Xước cứ như đang quay sở lâu mâu sần, kéo khoá lên, rửa tay.

Cố Xước đầy mặt tự tin.

Quý Chức có hơi thất vọng, đột nhiên không còn ham muốn đi vệ sinh nữa.

Mặt Cố Xước hơi cứng lại, tiểu yêu tinh mới vừa ghét bỏ mình sao?

Quý Chức đến trước bồn rửa tay, Cố Xước cũng đến bên cạnh y để rửa. Mỗi vị trí rửa tay đều có giấy, Cố Xước giơ tay ra là có thể lấy, nhưng mà hắn một mực lấy ở chỗ Quý Chức. Cố Xước duỗi tay ra một cái là gần như có thể ôm Quý Chức vào ngực.

Trên người hắn có mùi thuốc lá nhàn nhạt, pha với hormone, rất dễ khiến người ta say mê.

“Hài lòng không?” Đột nhiên Cố Xước khom lưng ghé sát vào, thổi một hơi vào sau lỗ tai y, khàn giọng nói: “Công phu trên giường của anh rất tốt, có muốn thử chút không?”

Quý Chức mặt không thay đổi đẩy đầu hắn ra.

“Tôi không lên giường với người lạ giao.” Quý Chức đẩy ra rồi quay người đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Cố Xước: “...”

Hắn phóng hormone lâu như vậy, vẫn không thể mê đảo tiểu yêu tinh.

Cố Xước đi theo y, ngồi xuống bên cạnh.

“Anh tên là Cố Xước.” Cố Xước nói: “Mời anh uống một chén nhé?”

“Không mời.”

“VẬY anh mời em uống nha?” Cố Xước búng tay một cái, gọi bartender tới: “Một ly Vodka, một ly Rum.”

“Em thích chim non à?” Cố Xước tiếp tục hỏi, “Chim non kỹ thuật không tốt đâu, cứ như anh mới tốt này. Rượu càng đậm đà càng có mùi vị, đàn ông từng trải càng...”

“Càng dễ mắc bệnh.”

Cố Xước nở nụ cười: “Em còn chưa nói cho anh biết em tên gì?”

“Quý Chức.”

“Cái gì Chức?”

“Chức của chức nhiệt*.” (nóng rực)

“Tên rất hay.”

Quý Chức lắc lắc đầu nhìn hắn.

“Anh vừa thấy em thì cả người đã nóng rùng rục.”

“Anh có nóng không tôi không biết, nhưng tôi biết da mặt anh rất dày.”

“Như em mong muốn. Bảo bối, số điện thoại của em là?”

Quý Chức đọc một số.

Cố Xước nhớ rồi bấm gọi.

Điện thoại thông, bên kia truyền tới thanh âm của một người phụ nữ xa lạ.

Cố Xước nhìn Quý Chức.

Quý Chức không hề xấu hổ.

Cổ Xước đột nhiên tới gần, cơ ngực căng chặt áp sát vào lưng Quý Chức, giống như một con báo săn tràn ngập uy hiếp, tràn ngập tính xâm lược.

“Bảo bối, em không nói số điện thoại, tôi sẽ chịch em ngay ở đây.”

Quý Chức lại đọc một số, lần này, di động trên người y vang lên.

Cổ Xước hài lòng, lưu lại số, cũng ghi chú là “Bảo bối.”

Quý Chức cầm di động lên, đưa số gọi nhớ mới nhất bỏ vào danh sách đen. =))))))))))))))

Sau bao ngày suy nghĩ thì tui vẫn quyết định đào hố này, đơn giản là tui thích thăng công ngáo ngơ này quá. Có điều vì như đã nói một chương của nó rất là dài, nên sẽ không ra đều được đâu, lịch post là một tuần 1 hoặc 2 chương.

Rất mong được mọi người ủng hộ, moa moa

2. Chương 2: Anh Rất Khỏe Mạnh

Quý Chức kéo số di động gọi nhớ mới nhất vào danh sách đen, nhớ đến dáng vẻ kinh ngạc của người đàn ông tràn đầy tự tin kia là cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Người đàn ông kia đúng là cực phẩm, nhưng nhìn từ màu sắc của thứ kia thì không biết đã lên giường bao nhiêu người rồi.

Quý Chức có bệnh thích sạch sẽ, không thích dơ chuột nát.

Ở trung tâm thành phố Quý Chức có một căn nhà cách quán bar rất gần, y bèn đi bộ thẳng về đó.

Y hứng gió đêm, chất cồn có hơi xông não bèn không nhịn được mà hát.

Thanh niên mặc sơ mi trắng, hai tay dứt túi quần, sạch sẽ như một cậu học sinh mười tám mười chín tuổi. Âm thanh thì trầm thấp tràn ngập từ tính, lại rất êm tai, khiến người ta không khỏi mê đắm trong đó. Người qua đường không nhịn được dừng bước, muốn nhìn dáng vẻ của người có âm thanh dễ nghe kia tội

cùng là đến cỡ nào. Khi nhìn thấy mặt y lại cảm thấy đúng là chỉ có âm thanh như thế mới xứng với gương mặt đó, khuôn mặt ấy quá sạch sẽ, trắng nõn nà, điểm lệ đến gần như lẳng lơ.

Dưới lầu nhà ở có đậu một chiếc xe sang. Trong xe có một người mặc âu phục quý giá đang ngồi, khí chất ôn văn nhã nhĩ. Dưới bóng đêm, mặt của gã tầm tối khó giải thích, chỉ mơ hồ nhìn thấy đường nét tuấn lãng. Trong tay gã có cầm một điều thuốc, tàn thuốc cháy lập lòe, trong xe đầy mùi thuốc lá. Gã đàn ông ấy dường như có vẻ hơi nôn nóng bất an.

Người thanh niên vừa tiến vào tầm mắt thì ánh mắt của gã đàn ông đã khoá chặt lấy y.

Thanh niên bước qua xe gã, giống như hoàn toàn không chú ý đến.

“Quý Chúc!”

Gã đàn ông gọi một tiếng, bởi vì hút thuốc lâu nên giọng nói vô cùng khàn.

Quý Chúc như chẳng hề nghe thấy, bước vào hành lang mở cửa ra. Cửa còn chưa khép lại, một người đã chen vào kéo tay Quý Chúc rồi đẩy y vào góc tường. Hai bờ ngực dán chặt vào nhau, người kia lấy tay nắm cầm y, ép y ngẩng đầu lên nhìn mình.

Trong không gian chật chội, tiếng hít thở của gã đàn ông có hơi ồ ồ.

Quý Chúc có phần mờ mịt nhìn gã. Ánh mắt y mơ màng, nhìn một lát mới như nhận ra gã là ai.

“Cận Tam thiếu à, đã hơn nửa đêm rồi, anh không ở trong nhà với vợ yêu, tới chỗ này làm gì?” Quý Chúc hỏi.

Ánh sáng nơi hành lang soi rọi một khuôn mặt nhã nhặn. Cận Đình đeo một cặp kính gọng đen, khuôn mặt tuấn nhã, trên người mặc âu phục như vừa kết thúc một cuộc họp. Khí chất trên người gã ôn văn nho nhã cao quý ngạo mạn, nhưng đôi mắt lại hơi đỏ lên như một con thú hoang phát điên, nhìn có phần đáng sợ.

“Quý Chúc, anh đã ly hôn với cô ta, đã trở thành trò cười của toàn giới, em còn muốn thế nào nữa?” Cận Đình nói.

Quý Chúc đột nhiên tỉnh rệu.

Y cảm thấy buồn cười, cái gì gọi là y muốn thế nào?

Chẳng lẽ là mình khiến gã biến thành trò cười của cả giới à?

Quý Chức cảm giác mình rất vô tội.

Chính mình chẳng làm cái gì cả, vậy mà trên trời lại rớt một cái nồi đập mình hôn mê.

“Anh với cô ta ly hôn thì liên quan gì đến tôi, lúc hai người kết hôn chúng ta cũng chia tay rồi.” Quý Chức hững hờ nói.

Cận Đình nhìn ánh mắt lạnh như băng của y, hô hấp không khỏi cứng lại: “Quý Chức, chúng ta đã ở bên nhau năm năm, em bỏ được ư?”

“Tôi không nỡ bỏ thì có ích gì? Trước khi anh kết hôn với người ta, tôi đã nói là nếu anh kết hôn thì chúng ta sẽ biệt ly. Tôi không thích làm người thứ ba, không muốn bị người chỉ vào mặt mắng.” Quý Chức lạnh lùng nói, “Cận Đình, tôi chúc hai người các anh bạc đầu giai lão, bây giờ anh như thế này là có ý gì?”

Quý Chức là một người luôn nhìn về phía trước. Y không muốn nhớ lại quá khứ, vì y sẽ cảm thấy trong quá khứ chính mình rất ngu.

Trước đây y thật sự muốn cùng một người đàn ông bạc đầu giai lão.

Đến khi Cận Đình nói cho y biết gã muốn kết hôn, Quý Chức mới bừng tỉnh.

Cận Đình dụi đầu lên bả vai y, đôi môi chạm vào cần cổ mềm mại, hít một hơi thật sâu: “Quý Chức, anh hối hận rồi. Người anh thích là em, anh rất nhớ em.”

Gia đình như nhà gã không thể nào không kết hôn.

Thời điểm Cận Đình lựa chọn kết hôn cũng không hề nghĩ tới chuyện này sẽ ảnh hưởng đến việc gã và Quý Chức bên nhau. Lúc Quý Chức nói muốn chia tay, Cận Đình cho là y chỉ đang cẩu kính.

Gã biết Quý Chức yêu mình biết bao nhiêu, Lúc gã và Quý Chức ở bên nhau, bởi vì thân phận và địa vị mà người bên ngoài đều nói là gã bao dưỡng Quý Chức. Có mấy lời nói rất khó nghe, Quý Chức đều không để ý.

Quý Chức vừa yên tĩnh vừa như một con búp bê sứ tinh xảo. Bất luận gã có làm thế nào, chỉ cần quay đầu lại đều có thể nhìn thấy y.

Khi gã hết bận chuyện kết hôn trấn an được cô dâu, trở lại chỗ hai người ở chung thì phát hiện Quý Chức đã dời ra ngoài rồi.

Nơi đó càng tìm không ra một vết tích Quý Chức đã từng ở.

Quý Chức kéo đen điện thoại và weixin của gã.

Cho đến lúc này Cận Đình mới biết Quý Chức làm thật.

Quý Chức làm rất sạch sẽ.

Lúc đó Cận Đình mới phát hiện hoá ra tính cách Quý Chức lại mãnh liệt như vậy.

Cận Đình cũng không tìm y nữa. Gã về với gia đình, an lòng đóng vai một người chồng tốt.

Hai người anh đi đường anh tôi đi đường tôi, nhưng mà cuối cùng Cận Đình không thể chịu đựng được nữa.

Quý Chức như một loại thuốc mạnh, nhìn thanh thuần, thể nhưng y xuất thân khiêu vũ, thân thể rất mềm. Lúc ở trên giường y quán lấy người rất lợi hại, đặc biệt y còn có một chất giọng hay, vừa khàn giọng gọi một cái là có thể khiến người ta mềm nhũn.

Sau khi nếm qua mùi vị Quý Chức, ăn cái gì cũng giống như canh suông nhạt nhẽo.

Tháng ngày của Cận Đình trở nên buồn tẻ vô vị, bắt đầu hoài niệm tháng ngày ở bên Quý Chức...

Hai người họ ở với nhau cực kỳ phù hợp, mỗi ngày đều tràn đầy cảm xúc mãnh liệt. Hoá ra, vị trí của Quý Chức trong lòng gã lại quan trọng đến vậy.

Cận Đình nắm lấy cằm y hôn lên, cạy miệng y ra đuổi lưỡi vào. Gã như một con thú hoang đã khao khát hồi lâu, điên cuồng hút lấy nguồn nước. Hô hấp Cận Đình càng lúc càng gấp, tay cũng duỗi vào từ vạt áo sơ mi của Quý Chức...

Đột nhiên dưới thân gã đau đớn. Lần này Quý Chức ra tay vô cùng tàn nhẫn, Cận Đình đau đến mức lùi về sau một bước, che chỗ đau, gần như không đứng dậy nổi.

Quý Chức lấy tay chùi môi mình, ánh mắt lộ ra vẻ ghét bỏ.

Sự căm ghét trong mắt y khiến Cận Đình đau nhói.

Nhân nại của gã dần ông dường như đã dùng đến cực hạn, gã hung ác nói: “Quý Chức, anh sẽ khiến em cam tâm tình nguyện quay về bên anh!”

Quý Chức không thèm liếc gã một cái, nhấn thang máy.

Vì Cận Đình mà Quý Chức tỉnh rượu, tâm tình vui vẻ trong một ngày bị phá huỷ gần như không còn.

Căn nhà của Quý Chức có hai phòng ngủ một phòng khách. Đây là căn sau khi y chia tay Cận Đình mua, chỉ thanh toán tiền cọc. Giữa thành phố tắc đất tắc vàng này, nó đã có giá trị ngàn vạn.

Căn nhà được dọn dẹp rất sạch sẽ, ga giường nhạt màu không vương một hạt bụi. Quý Chức nằm ở trên giường không hề buồn ngủ, lấy di động ra.

Trong phần kết bạn có một người gọi là “Cổ Xước” thêm y làm bạn tốt.

Quý Chức nhìn tên hẩn một lúc, trong đầu bắt đầu hiện ra đồ vật nào đó không thể miêu tả. Quý Chức không hề có hứng thú với hoa hoa công tử nên không để ý đến. Lát sau, di động lại vang lên.

Là một số xa lạ, Quý Chức nhận, bên kia truyền đến một thanh âm trầm thấp.

“Bảo bối.” Giọng trầm như tiếng nỉ non giữa tình nhân, “Nhanh thêm weixin của anh, anh có một thứ cho em xem.”

Nói xong, bên kia liền cúp máy.

Lần này đã gọi lên sự hiếu kỳ của Quý Chức.

Quý Chức liền nhấn đồng ý.

Tiếp đó chính là hai tiếng “Ting ting” vang lên, Cổ Xước gửi cho y mấy bức ảnh.

Quý Chức mở ra nhìn, là vài tờ báo cáo kiểm tra sức khỏe.

Quý Chức thuận miệng một câu “Tôi sợ nhiễm bệnh”, Cổ Xước liền gửi cho y báo cáo sức khỏe để chứng minh bản thân.

Lại “Ting” một tiếng, Quý Chức mở ảnh ra, không thể nào dời mắt nổi.

Thực sắc tính dã, Quý Chức cũng ham mê sắc đẹp. Trong hình người đàn ông đang đứng trên máy chạy bộ, để trần thân trên, sáu múi cơ bụng, mà cơ ngực và bắp thịt ở cánh tay cũng đều vô cùng dễ thấy, thân hình mạnh mẽ hữu lực, Quý Chức gần như có thể tưởng tượng xúc cảm rắn chắc khi sờ lên. Tóc của hắn thâm mờ hơi ướt đẫm, trên làn da màu mật ong dính một tầng mồ hôi mỏng manh, gợi cảm cực kỳ.

Hãy kết Quý Chức giặt giặt, không khỏi nuốt từng ngụm nước bọt.

“Ting” một tiếng, tin nhắn mới đến. Quý Chức thoát khỏi hình mở ra xem, là một tin nhắn thoại.

“Bảo bối, anh rất khoẻ mạnh, có muốn kiểm tra chút không? Sau đó... Lau ngum nước một chút.”

Quý Chức theo bản năng lau nước miếng.

Sau khi phản ứng lại Quý Chức có hơi buồn bực mà ném di động sang một bên.

Di động nhất thời yên tĩnh lại.

Quý Chức lại không nhìn được cầm lại điện thoại, mở weixin nhìn lại bức ảnh kia.

Không thể không nói cái tên hoa hoa công tử Cố Xước này đúng là rất ra dáng, đôi người hơi ánh màu lam và ngũ quan thâm thúy đã tỏ rõ thân phận hỗn huyết của hắn. Hồng hân rất vừa vặn, thoát nhìn cũng rất có lực. Nếu như được đôi tay trắng kiện rắn chắc kia siết chặt lấy...

Nghĩ đến đó mặt Quý Chức hơi đỏ lên, dùng chăn che lên mặt mình.

Có lẽ là y vườn không nhà trống quá lâu, sau khi chia tay Cận Đình, y không lên giường với người khác nữa.

Cũng không phải là Quý Chức nhớ mãi không quên Cận Đình, mà là y quá xoi mói. Mặt xấu không muốn, vóc người không đẹp không muốn, y còn có bệnh sạch sẽ, quá đào hoa cũng không cần. Bình thường một người xinh đẹp vóc người cũng ngon, ai không có vô số bạn chịch?

Điện thoại lại vang lên, Quý Chức mở ra bèn nhìn thấy Cố Xước gửi đến một đoạn chữ.

“Bảo bối, anh vừa về nhà tắm một phát. Hiện giờ anh đang nằm trên giường, không có mặc quần áo...”

Quý Chức có ý trả thù mà nhắn lại: “Tôi cũng nằm trên giường mặc áo tắm, nhưng bên trong chẳng mặc gì....”

Quần áo Cố Xước không chỉnh, lười nhác nằm trên sô pha. Đột nhiên đọc được một tin như vậy, đôi mắt tròn to, suýt chút nữa là ngã xuống sô pha.

Hình ảnh trong đầu Cố Xước trở nên vô cùng đặc sắc. Hắn bịt mũi, hồi lâu sau rốt cuộc mới xỏ một câu mắng: “Đệt!”

3. Chương 3: Thầy Vũ Đạo

Trong mơ, Cố Xước đại chiến ba trăm hiệp với yêu nghiệt, chiến xong thoải mái tràn trề, sáng ra khi tỉnh lại còn có chút dư vị chưa nguôi. Hắn thấy trên người hơi khó chịu bèn sờ sờ quần, ướt nhẹp.

Cố Xước cảm thấy cả người mình bất ổn.

Cái loại mộng này lúc hắn vừa quen người ta từng có mơ qua. Sau đó hắn phiêu bạt cỏ cây, chưa bao giờ thiếu bạn tình, đến tay phải cũng thất sủng.

Cố Xước lại quay về làm một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch.

Hắn nằm ở trên giường, không nhận được lại hồi tưởng đến giấc mộng kia. Ánh mặt trời chiếu trên mặt người đó, mồ hôi thấm tóc ướt nhẹp dán trên mặt, ánh mắt mê ly, trong cổ phát ra thanh âm mê người, eo thật mảnh, chân thật dài, lưng thật trắng..

Cố Xước nhảy dựng lên khỏi giường, vọt vào nhà vệ sinh.

Lần này làm trọn vẹn.

Hắn ra khỏi phòng vệ sinh liền lập tức lấy di động ra, gọi một cú điện thoại cho Lương Triết.

“Lương lão đệ, tao muốn trọn bộ tư liệu về Quý Chức..”

Lương Triết đang ôm vợ mình ngủ say như chết, vốn còn muốn mắng Cố Xước một trận, nghe vậy liền tỉnh giấc: “Tao nói Cố thiếu, mày thật sự bị yêu nghiệt kia mê hoặc rồi à?”

“Đừng nói mê với chả hoặc, tao chỉ thích khiêu chiến mức độ khó cao thôi.”

“Cũng đúng, chờ đến khi mày tán đổ Quý Chức, gặp lại Cận Đình sẽ tha hồ vênh mặt.”

Lương Triết đã nhắc nhở Cố Xước. Vừa nghĩ đến việc theo đuổi được Quý Chức sẽ có điểm tốt đến thế này, lòng Cố Xước càng thêm ngứa ngáy, thúc giục: “Nhanh lên chút nhanh lên chút.”

Lương Triết vẫn luôn ở trong nước, rất quen thuộc với cái giới này. Còn Quý Chức, bởi vì quan hệ với Cận Đình mà đã nổi danh trong giới.

Lương Triết nói: “Quý Chức, năm nay 25 tuổi, cao 175cm, chân dài 110cm, là thầy dạy võ đạo hệ biểu diễn của A đại, tuổi trẻ đã nhận được mấy giải thưởng, trên mạng còn mấy video của y đó.”

Cố Xước không ngờ rằng Quý Chức đã 25 tuổi, bằng tuổi với chính mình. Chỉ nhìn mặt thôi, dáng vẻ của Quý Chức chỉ mới mười tám.

Thầy vũ đạo, hèn chi eo vừa mềm vừa thon như vậy.

Đối với Cố Xước mà nói, Quý Chức như đóa hoa sen trên đỉnh tuyết sơn, thuần khiết mà đẹp đẽ. Dù núi có cao đến đâu, có lạnh đến thế nào, hắn cũng phải leo lên hái xuống, tinh tế phẩm chơi.

Bằng không, hắn sẽ ngày nhớ đêm mong, chuyện này sắp trở thành một nét bút hồng trong lịch sử phong lưu của hắn.

Cố Xước cứ như tìm được mục tiêu phấn đấu trong cuộc sống, bèn rời giường tắm rửa sạch sẽ, đánh răng rửa mặt cạo râu, lại lấy một bộ com lê màu xám đậm từ trong tủ quần áo.

Cố Xước đứng trước gương kéo cà vạt của mình, lại vuốt vuốt tóc hai lần. Khi đã xác định trên người mình không hề có khuyết điểm, Cố Xước còn xịt cả nước hoa trước khi đi. Lúc ra đến cửa hắn lại nhận được điện thoại của Lương Triết.

“Cố thiếu, nói cho mày một tin tốt, Quý Chức vừa thất nghiệp rồi. Cận Tam thiếu cũng có thời điểm bỉ ổi như vậy...”

Lương Triết nói xong câu này thì dừng lại không tiếp tục nữa. Ý ở phía sau, tất nhiên Cố Xước có thể hiểu.

Cái giới này là thế, lấy địa vị của Cận gia ở A thị, một câu nói của Cận Đình đúng là có thể khiến Quý Chức không sống được nữa.

Có điều dùng cách này để ép tình nhân quay trở về đúng là có chút bỉ ổi.

Cố Xước cảm thấy hành vi của Cận Đình có thể dùng năm chữ “Mẹ kiếp, đồ thần kinh” để hình dung. Nếu như bỏ hắn muốn chia tay, vậy chắc chắn Cố Xước sẽ không làm khó dễ người ta, còn hào phóng đưa một khoản tiền lớn làm phí chia tay nữa kia.

Cơ mà với hành vi thần kinh của Cận Đình, hắn rất thích.

“Yêu nghiệt kia hiện giờ đang khóc hu hu ở ven đường chờ mày, mày nhanh nhanh lái xe bí ngô đến đón ẻm đi.” Lương Triết để lộ một nụ cười hèn mọn: “Chờ đến khi bọn mày lái xe* hê hê, bạch bạch bạch!”

**Lái xe còn có nghĩa bóng là chịch*

Sau khi tỉnh lại Quý Chức nhận được điện thoại báo không cần đi làm.

Y nằm lại, mở to mắt nhìn trần nhà.

Cận Đình nói để y trở lại cạnh gã, là dùng cách này sao?

Vậy cũng không khỏi coi thường y rồi.

Sinh hoạt của Quý Chức rất có quy luật. Mỗi ngày bảy giờ rời giường, tự làm bữa sáng gồm cháo loãng và một vài món điểm tâm nhỏ, sau khi ăn xong thì uống một chén nước chanh mật ong.

Nhà y mua ở tầng cao nhất, có một cái ban công rất lớn. Quý Chức có trồng ở đó một ít hoa hoa cỏ cỏ, lúc y vui còn có thể múa một đoạn ở đó.

Hiếm lắm y mới thanh nhàn chăm sóc hoa cỏ, điện thoại lại vang lên.

“Xin hỏi là thầy Quý phải không ạ? Tôi gọi cho thầy từ phòng Nhân sự của Truyền thông Cổ thị...”

Mãi đến tận khi cúp máy, Quý Chức vẫn còn rơi trong sương mù.

Truyền thông Cổ thị là công ty giải trí lừng lẫy nổi danh, tuyển một bên trong nhiều vô số kể. Đối phương lại còn nói gần đây sắp debut một band thần tượng, muốn mời y đi phỏng vấn chức vị thầy dạy vũ đạo.

Y vừa thất nghiệp đã có người giới thiệu việc cho. Phản ứng đầu tiên của Quý Chức chính là tên lừa đảo này cũng chuyên nghiệp thật.

Nhưng số điện thoại của đối phương là số cố định, Quý Chức lên Baidu tìm kiếm, phát hiện nó đúng là số điện thoại của Truyền thông Cổ thị.

Không phải lừa, vậy đúng là than ảm đưa trong ngày tuyết rơi?

Bất kể là lừa đảo hay là than ảm, y đều phải đến nhìn.

Một rưỡi chiều, tòa nhà Cổ thị.

Tiếp tân ở sảnh ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một thanh niên từ cửa đi đến. Người đó mặc áo sơ mi ca rô, quần dài màu trắng, giày đen, kết hợp rất tùy ý, nhưng mặc trên người anh ta lại có cảm giác thời thượng. Lúc nhìn đến mặt người này, đôi mắt của cô tròn xoe.

Nơi này không thiếu trai xinh gái đẹp, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người có khí chất sạch sẽ như vậy.

Tiếp tân đại sảnh còn tưởng rằng y là nghệ sĩ mới đến.

“Chào cô, tôi là Quý Chức...”

“Hóa ra là thầy Quý! Tôi nhìn sơ yếu lý lịch của ngài là 25 tuổi, không ngờ ngài vẫn còn trẻ như vậy. Tổng giám đốc bảo ngài trực tiếp đến phòng 1201, có lẽ ngài phải chờ một chút.” Tiếp tân vội vàng nói.

Quý Chức có hơi bất ngờ, không phải lừa à?

Y đi thang máy đến tầng 12. Cửa phòng 1201 đang đóng chặt, Quý Chức liền ngồi xuống ở băng ghế.

Quý Chức bất ngờ là có nguyên nhân.

Bình thường một công ty giải trí lớn như vậy muốn mời thầy dạy võ đạo, nhất định phải lớn tuổi một chút, đạt được vô số giải thưởng. Mặc dù y cũng có danh tiếng một chút, nhưng quá trẻ, không áp chế được tình hình.

Đợi đến khi đồng hồ chỉ hai giờ, cửa phòng họp liền mở ra. Một người đi ra, Quý Chức biết hẳn, là một bậc thầy rất nổi tiếng trong giới.

Đến lượt Quý Chức rồi.

Quý Chức đi vào.

Bên trong có ba người ngồi, hai nam một nữ.

Ánh mắt của Quý Chức bị người ngồi giữa hấp dẫn.

Người đàn ông mặc một bộ Âu phục vừa vặn, thắt một chiếc cà vạt mảnh, tóc chải vuốt cẩn thận, môi mím chặt, cường tráng anh tuấn, cả người lộ ra cảm giác cấm dục và cao lãnh.

Quý Chức rất khó liên hệ người đàn ông trước mắt và người đàn ông tối qua khiêu khích mình làm một.

Thế nhưng trong nháy mắt nhìn thấy hẳn, Quý Chức lại không khỏi nghĩ, cỗ bộ Âu phục này ra, có phải phía dưới sẽ che dấu bắp thịt màu mật ong, cơ bắp cánh tay và ngực săn chắc, cường tráng mạnh mẽ lại có lực.

Thân thể của người đàn ông hơi nghiêng về trước, nháy mắt với y một cái, mang theo một chút ý tứ khinh bạc và khiêu khích.

Cái ánh mắt này chỉ Quý Chức có thể nhìn thấy.

Lần này, Quý Chức có thể xác định bọn họ là một người chứ không phải anh em sinh đôi gì.

“Thầy Quý à?” Người đàn ông mở miệng, giọng nói trầm thấp.

Cố Xước, Truyền thông Cố thị... Quý Chức mơ hồ biết nguyên nhân mình ở đây.

“Quý Chức, không gánh nổi xưng hô “Thầy” này đâu, ngài khách khí rồi.” Quý Chức nói.

“Thầy Quý, tôi còn có nhiều điều phải học tập nơi cậu đấy. Cậu chính là giáo viên của tôi.” Cố Xước dựa vào ghế kéo kéo cà vạt, trong giọng nói có sự ám muội mà chỉ có Quý Chức có thể nghe hiểu.

Trong nháy mắt hấn lại khôi phục vẻ đứng đắn: “Người vừa ra ngoài là một nhà nghệ thuật đức nghệ song hình*, đã có vô số giải thưởng. Nhưng lần này chúng tôi muốn debut một nhóm thần tượng, tuổi tầm trên dưới mười tám, do đó chúng tôi hy vọng sẽ tìm được một người không chênh lệch tuổi quá nhiều với nhóm để dạy vũ đạo. Thầy Quý, CV của cậu rất phù hợp với yêu cầu của tôi. Thế nhưng, chúng tôi vẫn cần tận mắt nghiệm chứng một chút.”

“Thầy Quý, cậu hãy nhảy một đoạn đi.”

Cố Xước tràn ngập chờ mong mà nhìn y.

Cố Xước không tìm video trên mạng để xem, hấn muốn tận mắt nhìn y nhảy.

Với hấn, Quý Chức như một viên kẹo, hấn muốn xé giấy gói từng chút từng chút một, tự mình nếm thử.

Quý Chức chọn một đoạn múa cổ điển.

Múa cổ điển có yêu cầu rất cao với thân hình khí chất, đặc biệt là do nam múa, nếu không cẩn thận sẽ bị ảo lả.

Lúc múa cổ điển, cả người Quý Chức toát lên vẻ mềm mại và anh khí, dẻo dai mà có sức bật. Loại múa này rất khoe dáng, khiến cái eo mềm và cặp mông vênh của y hiện ra toàn bộ, mà da thịt trắng nõn nơi eo cũng như ẩn như hiện.

Như có một luồng sáng chiếu trên người Quý Chức, tất cả mọi thứ xung quanh đều bắt đầu mờ đi.

Cố Xước nhìn chăm chú, tim đập như trống, máu nóng trong người sôi trào

Trong nháy mắt đó, hấn hận không thể lột sạch Quý Chức để y múa trên giường và múa trên người mình.

Đến khi Quý Chức múa xong khúc này, trái tim Cố Xước cũng quay về vị trí cũ.

Cố Xước nhìn trái nhìn phải, hai người bên cạnh hấn cũng xem đến ngây người. Đột nhiên Cố Xước cảm thấy có hơi chướng mắt.

Giống như hấn mở một viên kẹo ra, rất thơm rất ngọt, nhưng lại bị những người khác nhìn. Họ mà thấy được liệu có thể cũng muốn tới nếm thử một cái không?

“Thầy Quý rất phù hợp với yêu cầu của chúng ta, có một vài chi tiết nhỏ tôi muốn thảo luận với cậu ấy một lúc, hai người ra ngoài làm việc trước đi.” Cố Xước nghiêm túc nói.

Hai người kia đi ra ngoài, trong phòng họp chỉ còn Cố Xước và Quý Chức.

“Thầy Quý, lại đây ngồi nói chuyện.” Cố Xước vỗ vỗ trên đùi mình, nói.

Quý Chức đi tới, ngồi xuống đối diện hấn.

Cố Xước khá là tiếc nuối, vừa rồi hấn còn suy nghĩ đến cảm xúc khi hai phiến thịt tròn căng ấy rơi vào chân mình.

Cố Xước nói: “Thầy Quý, cậu có biết tại sao cậu lại ở đây không?”

Quý Chức nói: “Bởi vì anh muốn tán tỉnh tôi.”

Cố Xước không nhịn được cười thành tiếng: “Bảo bối thật đáng yêu.”

Quý Chức không nhịn được lườm một cái.

“Quý lão sư, em không hỏi quan điểm của tôi về bài múa của em ư?”

“Quan điểm thế nào?” Quý Chức hỏi.

Y thích múa, hi vọng được người khác khen ngợi nên vẫn rất coi trọng cái nhìn của người khác.

Cố Xước đưa tay ra nắm lấy tay y, đặt vào một chỗ.

Nóng bỏng, vô cùng nóng.

4. Chương 4: Băng Và Hỏa

Cố Xước ra khỏi phòng họp liền khôi phục dáng vẻ nghiêm túc lạnh lùng.

“Thầy Quý à, lúc này tôi đã giới thiệu cho cậu về tình hình cơ bản của công ty chúng tôi và vị trí của nhóm idol lần này. Công ty chúng tôi có không ít người ở tuyến một, nhưng lại khuyết thiếu các tiểu sinh lưu lượng, lần cho debut nhóm thần tượng này có vai trò vô cùng quan trọng đến sự phát triển của công ty. Vì vậy, tôi sẽ tự mình tham dự vào việc khởi động và mở rộng tổ hợp này.” Cố Xước giơ tay ra với Quý Chức: “Hợp tác vui vẻ.”

Hắn mặc Âu phục, chân rất dài, khí chất thì nổi bật, dáng vẻ tinh anh, khá là có sức lừa dối.

Chỉ đơn thuần nhìn bề ngoài, ai có thể ngờ người đàn ông này là một hoa hoa công tử, mới vừa tán tỉnh y trong phòng làm việc chứ?

Quý Chức giơ tay ra.

Tay y trắng nõn thon dài, so ra có phần xinh xắn hơn Cố Xước.

Cố Xước nắm chặt tay y, rất mềm, hoàn toàn có thể ôm trọn. Trong chớp mắt buông tay ra, Cố Xước khẽ cọ ngón tay vào lòng bàn tay y, hơi ngứa.

Quý Chức nhìn hắn, hắn vẫn để lộ dáng vẻ tôn sư trọng đạo: “Thầy Quý, tôi dẫn cậu đi nhìn xung quanh nhé.”

Cao ốc Cố thị có tổng cộng mười chín tầng, Cố Xước là người quản lý sự nghiệp của nghệ sĩ, phòng làm việc là phòng thứ ba của tầng trên cùng.

“Đây là phòng làm việc của tôi.” Cố Xước nói.

Quý Chức đứng ở cửa hơi nhú mào, đi dạo mà cũng đến phòng làm việc của hắn ư?

Khóe miệng Cố Xước nở một nụ cười khéo léo, nhưng lời nói ra lại rất ám muội: “Thầy Quý không dám vào, chẳng lẽ là sợ tôi ăn cậu ư?”

Quý Chức đi vào, cửa đã bị đóng lại.

Văn phòng của Cố Xước rất lớn, chia làm hai gian trong ngoài. Gian trong cứ như một căn hộ nhỏ, có giường, phòng rửa tay và nhà vệ sinh, đối diện là cửa sổ sát đất.

Quý Chức đi đến trước cửa sổ nhìn ngựa xe như nước dưới lầu. Bỗng có một bàn tay siết chặt lấy eo y, lồng ngực cường tráng áp sát vào lưng.

Nếu như trong phòng họp không có camera, Cố Xước đã sớm muốn làm như vậy rồi.

Hắn thêm nhỏ dãi đã lâu với vòng eo trắng mịn của Quý Chức. Lúc nhìn lòng sẽ ngứa ngáy, giờ sờ được thì khí huyết sôi trào, quả nhiên vừa nhỏ lại vừa mềm, dùng hai bàn tay của hắn đã có thể ôm trọn.

“Bảo bối, em cảm thấy tư thế này thế nào? Phía dưới là dòng người mãnh liệt, em nhìn thấy bọn họ, nhưng họ lại không nhìn thấy em, có phải là rất kích thích không?”

Quý Chức nói: “Nếu như đối tượng không phải là anh.”

Cố Xước lộ ra vẻ mặt thương tâm, ghé đầu lên bả vai y, uất ức nói: “Thầy Quý à, lời nói của em làm tổn thương người khác quá. Em ghét bỏ tôi quá đẹp trai, quá cao, hay là... Chỗ đó quá lớn?”

“Cố tổng, nếu như anh chỉ muốn tìm một bạn tình thì tôi đề nghị anh hãy đổi người khác. Tôi có bệnh sạch sẽ rất nghiêm trọng, lên giường với anh, tôi sợ mình sẽ ói mất.” Quý Chức lạnh lùng nói.

Vẻ mặt của y rất lạnh lẽo, khí chất thanh lãnh, hơi lạnh bốc ra tưới tắt lửa nóng hừng hực của Cố Xước.

Cố Xước tự xưng là đệ nhất phong lưu, đây là lần đầu tiên bị người ta ghét bỏ như vậy.

“Cận Đình ở cùng em cũng là lần thứ nhất?” Cố Xước hỏi.

Sắc mặt Quý Chức nhất thời thay đổi, lại như một con mèo bị dẫm phải đuôi, y đẩy Cố Xước ra muốn ra ngoài.

Cố Xước lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

Từ biểu hiện của Quý Chức có thể thấy, y cũng không phải là hoàn toàn không có cảm tình với Cận Đình.

Đã có cảm tình, tại sao lại muốn tuyệt tình đến thế?

Cố Xước cảm thấy chuyện tình yêu quá phức tạp, tận hưởng lạc thú trước mắt vẫn đơn giản hơn một chút.

Có điều cũng may nhờ Quý Chức tuyệt tình nên hắn mới có được cơ hội lợi dụng, có thể leo lên cành hoa cao lạnh này.

Cổ Xước nói: “Thầy Quý, tôi thừa nhận là tôi thêm muốn sắc đẹp của em, nhưng mà tôi cũng thưởng thức tài năng của em nữa. Tôi thật sự muốn hợp tác thật tốt với em. Tôi về nước không lâu, lại là kiểu nhảy dù xuống. Ở ngoài bọn họ gọi tôi là “Tổng giám đốc”, nhưng trong lòng lại thấy tôi chẳng biết cái gì, một đám nguyên lão cũng chờ xem trò cười của tôi. Vì thế, chỉ có làm tốt nhóm lần này, tôi mới có thể đứng vững gót chân ở Truyền thông Cổ thị.”

Bước chân của Quý Chức ngừng lại, y quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt thành thật của Cổ Xước.

“Mẹ tôi là người Na Uy. Bà tình một đêm với bố tôi rồi sinh ra tôi, không muốn nuôi, nên mới cho bố tôi.” Cổ Xước nói: “Tôi có một ông anh một bà chị, anh tôi là Chủ tịch Hội đồng Quản trị của Truyền thông Cổ thị. Nếu như tôi không tạo ra kết quả tốt, lão sẽ đá văng tôi khỏi Cổ thị. Vì thế tôi sẽ không lấy chuyện này để đùa giỡn.”

Đôi mắt của hắn có màu lam nhạt, hơi nhuốm vẻ u buồn.

“Thầy Quý, đây là tư liệu của các thành viên trong nhóm, em xem một chút đi.” Cổ Xước đưa một cuốn tài liệu cho Quý Chức.

Quý Chức nhận lấy, ngồi xuống sofa.

Cổ Xước cởi áo com lê ra, trên người chỉ mặc sơ mi trắng, có thể mơ hồ thấy cơ ngực hoàn mỹ. Hắn ngồi xuống ghế làm việc, bắt đầu làm việc.

Một buổi chiều cứ trôi qua như vậy.

“Thầy Quý, em còn chưa nhận chức, hôm nay miễn tăng ca. Tôi mời em đi ăn tối nhé.” Cổ Xước nói.

Quý Chức không từ chối.

Cổ Xước chọn một nhà hàng cơm kiểu Tây, có rất nhiều đôi tình nhân hẹn hò ở đây.

Hai người đều có thể nói là trai đẹp cực phẩm, chẳng qua là kiểu khác nhau. Cổ Xước cao to cường tráng, khuôn mặt lạnh lùng, là kiểu rất có hương vị đàn ông. Quý Chức thì sạch sẽ thanh tú, bởi vì khiêu vũ mà dáng người rất hoàn mỹ, trên người còn có khí chất thanh lãnh, cứ như một đóa hoa cao lạnh.

Không ít đôi tình nhân nắm tay đi qua người họ, tán tỉnh, mắng rằng xinh đẹp.

“Thầy Quý, tôi thật muốn nắm tay em.” Cố Xước đột nhiên sáp lại, thấp giọng nói.

Trong lòng Quý Chức nảy một cái, theo bản năng rút tay về. Lúc quay đầu lại thấy Cố Xước mắt nhìn phía trước không có làm gì, y mới thở phào nhẹ nhõm.

Nắm tay, dưới cái nhìn của y, chuyện này là động tác thân mật của những người yêu nhau.

Kỳ thật có một số phương diện Quý Chức rất bảo thủ.

Hai người ăn cơm tối xong thì Cố Xước lái xe đưa y về.

Quý Chức ngồi ở ghế phụ.

Buổi chiều hôm nay, Cố Xước quá thành thật, thành thật đến mức Quý Chức đã quên rằng hắn là một cao thủ tán tỉnh.

Cho nên khi Cố Xước đột nhiên tới gần, thân thể cường tráng sáp lại, hai tay chống ở hai bên người y. Mặt của hắn cũng ghé lại, lúc hô hấp phả lên mặt, Quý Chức cứng đờ, thậm chí đã quên hít thở.

Trong khoảng cách gần như vậy, hai người nhìn nhau nháy mắt.

Cố Xước ngồi lại vị trí của mình.

“Cách” một tiếng, Quý Chức mới nhận ra Cố Xước thắt dây an toàn thay mình.

“Bảo bối, lúc này em muốn tôi hôn em ư?” Cố Xước quay đầu, cười nói.

Quý Chức kìm nén hô hấp, gò má đỏ lên, trong mắt hiện lên sóng nước. Dáng vẻ kia khiến Cố Xước rất muốn hôn xuống.

Không chỉ muốn hôn y, còn muốn ăn y nữa.

Thế nhưng để ăn ngon hơn, Cố Xước vẫn nhịn được.

Quý Chức thấp giọng phủ nhận: “Không có.”

Dáng vẻ phủ nhận kia thật đáng yêu.

Cố Xước khẽ cười một tiếng, khởi động xe rồi lái đến dưới lầu căn nhà Quý Chúc ở.

Xe dừng dưới lầu.

“Thầy Quý, không mời tôi lên ngồi một lát à?”

Quý Chúc cau mày: “Tôi đang nghĩ xem nên tìm lý do nào để từ chối.”

“Bảo bối, em thật đáng yêu.” Quý Chúc mở cửa xe, không mở được, Cố Xước vẫn đang nhú mày.

“Thầy Quý, tôi có một vấn đề vẫn muốn hỏi em.”

“Vấn đề gì?”

“Em muốn tìm một bạn giường hay là nói chuyện tình cảm.”

“Bạn giường.”

Cố Xước cảm thấy Quý Chúc thật đáng thương.

Bị Cận Đình đả kích đến mức không muốn nói chuyện yêu đương nữa, thế nhưng y không muốn yêu, chỉ muốn tìm bạn chịch, nhưng làm gì có bạn giường nào sạch sẽ, mà y lại có bệnh sạch sẽ. Cứ như thế này y chỉ có thể làm một ngọc nam thanh tâm quả dục.

Thế nhưng thầy Quý vẫn không cam lòng làm ngọc nam. Trong lòng y có một ngọn đuốc, bề ngoài y thanh lãnh cao nhã chừng nào thì nội tâm lại hùng hực nóng cháy chừng ấy, có thể thiêu đốt tất cả mọi thứ gần như không còn gì.

Cố Xước rất muốn nhảy vào trong biển lửa, bao bọc lấy chính mình, thiêu đốt chính mình.

“Thầy Quý, sau này em đừng đi đến quán bar nữa, bạn chịch không sạch sẽ đâu. Em đến đó chỉ bằng đến tìm tôi, bất cứ lúc nào tôi cũng đợi mệnh.”

5. Chương 5: Dạy Tôi Khiêu Vũ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày thứ hai, Quý Chúc đến nhận chức.

Y tự lái xe, lúc đi đến công ty đối diện thì có một làn vạch trắng dành cho người đi bộ, phải chờ đèn đỏ khá lâu.

“Mời đi thẳng 500m, sau đó rẽ trái.”

Quý Chức quay đầu lại thì thấy một thiếu niên cao gầy, mặc áo hoodie đầu húi cua, tay phải đút túi, tay trái cầm một chiếc di động nghe theo thanh âm hướng dẫn đi về phía trước.

Bởi vì nghề nghiệp nên lúc nhìn người Quý Chức sẽ nhìn dáng vẻ đầu tiên. Thiếu niên kia chân rất dài, tỉ lệ vóc người rất đẹp, nhưng y vẫn chưa nhìn thấy mặt cậu ta.

Đèn đỏ đổi sang màu xanh, Quý Chức buông chân phanh ra, tăng tốc về phía trước.

Quý Chức đỗ xe ở bãi đỗ xe ngầm. Trong đó có rất nhiều xe, y phải tìm tầm năm phút mới có một chỗ trống, cũng may thời gian còn sớm.

Lúc Quý Chức đến cửa tòa nhà lại gặp được cậu thiếu niên kia.

Lần này Quý Chức đã nhìn thấy mặt cậu ta rồi.

Cậu ta trắng trẻo đẹp trai, mang theo vẻ lưu manh.

Quý Chức đi trước, cậu thiếu niên đi sau, hai người đồng thời đến phía cửa.

Lúc đi vào cửa, Quý Chức dừng chân một chút nói với cậu thiếu niên đang ở phía sau: “Hướng dẫn của cậu nên chọn đi bộ chứ không phải đi xe đâu.”

Thân thể thiếu niên hơi cứng đờ, không nói lời nào, chỉ thoáng tăng nhanh bước chân đi qua.

Quý Chức nhìn bóng lưng cậu ta, đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười.

Rõ ràng chỉ cần đi qua một con đường là được rồi, cậu ta lại nghe theo hướng dẫn đi thêm một con đường nữa.

Quý Chức nhậm chức xong xuôi thì gặp mặt các thành viên trong nhóm kia một lần.

Nhóm này có bốn người, đều là những cậu trai mười bảy mười tám tuổi, mày mặt phấn chấn.

Đối với nhóm lần này đúng là công ty đã bỏ khá nhiều tâm tư. Bốn thiếu niên hoàn toàn thuộc bốn kiểu khác nhau, có dương quang, có đáng yêu, có đẹp trai, còn có cả... Lạnh lùng lưu manh.

Là người mà nãy y vừa gặp ở cửa. Lúc này Quý Chức mới nhớ ra thiếu niên kia tên là Khúc Tuấn, trong tư liệu ngày hôm qua có dán ảnh, nhưng vẫn có chút khác biệt với người thật nên Quý Chức nhất thời không nhận ra.

Nhóm này còn có một trợ lý, họ Vương, tên là Vương Minh. Vương Minh đưa Quý Chức đến làm quen với bọn họ.

Vương Minh còn chưa mở miệng, Khúc Tuấn đã nói một cách không vui vẻ: “Không phải nói nhóm này chỉ có bốn người à?”

Quý Chức nhìn rất trẻ, đứng chung với bốn người họ nhìn không kém tuổi bao nhiêu. Khúc Tuấn coi y là một thành viên trong nhóm cũng có thể thông cảm.

Với các thành viên trong nhóm, nhóm nhiều người cũng không phải là chuyện tốt. Mức độ quan tâm của công ty, nhân khí, tiền nhận được, tất cả đều sẽ vì nhiều người mà suy giảm.

Vương Minh cứ nghĩ là do nguyên nhân này.

Quý Chức nhìn gương mặt khó chịu của Khúc Tuấn, lại cảm thấy nó có quan hệ với lời nhắc nhở tốt bụng lúc nãy của mình.

Vương Minh vội vàng nói: “Vị này không phải là thành viên đâu, đây là thầy dạy võ đạo của các cậu, thầy Quý.”

Không chỉ Khúc Tuấn mà những thiếu niên còn lại đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Hiển nhiên cũng không ngờ được thầy dạy võ đạo lại trẻ tuổi như vậy.

Khúc Tuấn không nhận được nhìn Quý Chức thêm mấy lần, lúc Quý Chức nhìn sang cậu ta lại vội vã dời mắt.

Bốn thiếu niên này, ngoại trừ Khúc Tuấn thì ba người còn lại đều đã có cơ sở về võ đạo. Thanh tuyến của Khúc Tuấn tốt, được chỉ định hát chính trong nhóm.

Ngày đầu tiên, Quý Chức đặt trọng điểm lên người Khúc Tuấn, kéo chân cho cậu ta.

Thân thể của thiếu niên vẫn khá là mềm mại.

Quý Chức đặt tay lên đùi cậu ta, để cậu ta giang thật thẳng.

Khúc Tuấn cúi đầu, liền nhìn thấy y râu mắt, lông mi rất dài, nom còn nhỏ hơn cả mình, chẳng giống một thầy giáo gì cả.

Cố Xước vừa vào phòng tập liền thấy một màn như vậy: Đôi tay Quý Chức vỗ vỗ lên eo thiếu niên trẻ tuổi khí thịnh, lại dịch xuống đùi cậu ta, ẩn ẩn.

Cố Xước thêm muốn đôi tay đẹp đẽ kia đã lâu, nghĩ đến đôi búp măng ấy di động trên người mình... Bây giờ lại để một thằng nhóc chưa ráo máu đầu chiếm tiện nghi.

Đột nhiên Cố Xước có cảm giác nguy hiểm.

Hôm qua hẳn còn hỏi Quý Chức muốn tìm bạn giường hay nói chuyện yêu đương.

Thầy Quý tìm bạn giường thì mình chính là lựa chọn tốt nhất. Nếu như em ấy đột nhiên thay đổi chủ ý muốn tìm người để nói chuyện tình cảm, vậy thì mình chỉ đành trơ mắt nhìn cục thịt mỡ này bay mất.

Nhất định hẳn phải thừa dịp trước khi thịt bay mất ném thử mùi vị mới được.

Đôi mắt Cố Xước sâu thẳm hơn, nhất định phải lấy được.

Cố Xước bèn khoanh tay đứng một bên nhìn.

Vương Minh thấy hẳn chăm chú nhìn Khúc Tuấn, không khỏi nghĩ, tổn thọ mất, con ngựa này sẽ không coi trọng vị thành niên chứ.

Buổi luyện tập kết thúc, buổi chiều là khóa học thanh nhạc, các thành viên lục tục rời đi ăn cơm.

Quý Chức là người cuối cùng rời khỏi.

Cố Xước đứng ở cửa, ngăn cản đường đi của y.

Quý Chức đi bên trái, Cố Xước cũng đi trái. Quý Chức sang phải, hẳn cũng bám theo.

Cố Xước đi vào giữa một bước, ngực chạm vào Quý Chức. Y chỉ đành lui về sau một bước.

Cố Xước đóng cửa lại.

“Thầy Quý, thằng nhóc đó lông còn chưa mọc dài đâu! Nó không thỏa mãn được em đâu!” Cố Xước nói.

“...” Quý Chức phồng má, thở phì phò nhìn hẳn: “Cố tổng, không phải đầu óc ai cũng bẩn thỉu như anh.”

Cố Xước đột nhiên áp sát lại, nắm lấy tay Quý Chức đặt lên hông mình rồi lại trượt xuống đùi.

“Bảo bối, có phải tôi mạnh hơn nhiều so với thằng nhóc vắt mũi chưa sạch kia không?”

Cố Xước không chỉ tự mình xấu xa, hẳn còn có thể dẫn dắt khiến người khác cũng trở nên xấu xa.

Eo Cố Xước thon vừa có lực, trên đùi lại có một lớp cơ bắp cứng rắn, tất nhiên thân thể mềm mại non nớt của thiếu niên không thể sánh được.

Cố Xước cời cà vạt và hai nút trên cửa áo sơ mi, để lộ cơ ngực màu mật ong: “Bảo bối, có muốn sờ một chút không?”

Trước ngực của Cố Xước là thứ cơ ngực săn chắc. Nam sắc trước mắt, Quý Chức không nhịn được sờ soạng một cái, cứng rắn săn chắc, xúc cảm rất tốt.

“Để báo đáp lại, thầy Quý, em dạy tôi khiêu vũ đi.” Cố Xước nói.

Quý Chức trợn mắt há miệng nhìn hắn.

“Bảo bối, lẽ nào em muốn sờ suông à?” Cố Xước bày ra vẻ con trai nhà lành bị dê, ngữ khí vô cùng đáng thương.

“...Được.”

Cố Xước thường tập thể hình, thân thể cường tráng. Nhưng xương và bắp thịt của hắn rất cứng, dạy hắn khiêu vũ còn khó hơn rất nhiều so với Khúc Tuấn đang tuổi thiếu niên.

“Bước thứ nhất, kéo gân.”

“Thứ em vừa dạy thẳng nhóc kia là kéo gân* à?”

“Đúng.”

Cố Xước vui rạo rức.

“Hai chân dang rộng.”

“Bảo bối em xấu quá đi à.”

“...” Cố ngựa giống đầu đầy tinh trùng, nói cái gì cũng nghĩ đến chuyện dâm tà được.

“Xoạc chân là động tác khó hơn rất nhiều so với kéo gân, muốn đạt đến mức lớn nhất thì thân thể phải ép xuống.”

Bàn tay mềm mại đặt trên bắp đùi của mình, Cố Xước bèn bắt lấy tay y lên xuống trên đùi, giọng nói khàn khàn: “Quý lão sư, dùng sức một chút...” Tay Quý Chức bị tóm lấy đặt trên đùi Cố Xước. Đó là một đôi chân cường tráng, mạnh mẽ mà tràn đầy sức bật. Thanh âm khàn khàn ám muội kia cũng rất dễ dàng khiến người ta có những ý nghĩ kỳ quái.

Tay Quý Chức run lên, đột nhiên dùng sức.

“Rắc!”

“....”

Quý Chức và Cố Xước nhìn nhau một lúc.

Sắc mặt Cố Xước đột nhiên trắng bệch: “Treo.... Treo rồi.”

Xương Cố Xước quá cứng, hơi dùng sức một chút đã treo.

Quý Chức làm thầy dạy hai năm, cho tới giờ chưa từng gặp phải tình huống nào lúng túng như thế.

Đầu Cố Xước ngả lên người Quý Chức, cứ như một chú chó cỡ bự treo trên người, khiến y không thể nhúc nhích.

“Thầy Quý, đau quá à, chân tôi không khép lại được rồi.”

Từ trước đến giờ Cố ngựa giống đều khiến người ta không khép lại được chân, không ngờ mình cũng có một ngày như thế.

Khổ người Cố Xước quá lớn, Quý Chức ôm hấn từ sau lưng, phải phí một phen sức lực rất lớn mới có thể khép hai chân hấn lại được.

“Không sao chứ.”

“Tôi vừa cảm thấy như mình bị bạo súc vậy, đã nhìn thấy đèn kéo quân trong cuộc đời.”

Quý Chức càng áy náy hơn.

Cố Xước vốn cảm thấy mất mặt, nhưng nhìn thấy dáng vẻ hổ thẹn của Quý Chức thì tâm tình lại khá hơn một chút.

“Thầy Quý, đến đây cho tôi dựa vào một lát nào.”

Quý Chức ngồi xuống bên cạnh hấn, Cố Xước bèn tựa đầu vào vai y, một tay ôm eo.

Lần đầu gặp mặt, Quý Chức như một đóa hồng có gai, tuy rằng hương diễm, nhưng lại đâm người. Mà lúc này dáng vẻ ngoan ngoãn dễ bảo của y cũng vô cùng hấp dẫn.

“Thầy Quý, nhân viên trong công ty nếu như biết boss nhà mình bị người ta làm cho không khép chân lại được, nhất định tôi sẽ rất mất mặt.” Cố Xước nhìn chằm chằm vào cẳng cổ trắng nõn mê người của y, uất ức nói: “Thầy Quý, em phải phụ trách đó nha.”

Đầu Cố Xước vẫn cứ cọ cọ vào cổ Quý Chức, cọ làm lòng y ngứa ngáy.

“Tôi phụ trách.” Quý Chức nói.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Cố Xước lộ ra một nụ cười: “Vậy Thầy Quý đến phụ trách giúp tôi đi làm, nấu ăn, còn cả tắm táp nữa.”

Cố Xước hí mắt tưởng tượng đến cảnh thầy Quý đi theo làm tùy tùng, trên giường dưới giường hầu hạ mình, đột nhiên cảm thấy không khép được chân cũng là một chuyện tốt.

6. Chương 6: Ỗ Lại Vào Em

Phòng ăn của nhân viên công ty ở tầng một. Đang là bữa trưa nên tất cả mọi người đã đi ăn cơm, do đó dọc đường Quý Chức đỡ Cố Xước về văn phòng không gặp phải ai.

Cố Xước cong chân treo trên người Quý Chức rầm rì rầm rì, cứ như vừa bị y này kia.

Có điều với hai cánh tay cường tráng mạnh mẽ choàng lấy cổ mình, bóp thật săn chắc này, Quý Chức rất khó tưởng tượng được cảnh hân bị mình đặt dưới thân.

Tay Cố Xước cũng không thành thật, chậm rãi di chuyển từ bả vai xuống dưới, nhéo bên eo y một cái.

Một tay Quý Chức dìu hân, tay nữa còn phải nắm lấy cái tay lộn xộn của hân. Rõ ràng chỉ cách một tầng lầu mà y phải thở hồng hộc.

Vừa vào phòng, Quý Chức vội ném Cố Xước qua, sau đó đóng cửa lại.

Cố Xước khó khăn đi đến sô pha, dạng chân ngồi trên đó rầm rì.

Quý Chức quay đầu lại nhìn hân, Cố Xước liền lộ ra vẻ mặt sợ hãi, hai tay che ngực: “Thầy Quý, em... Em còn muốn làm gì với tôi?”

Quý Chức cảm thấy Cố Xước không nên làm Cố tổng, mà là nên tự đi đóng phim.

Quý Chức nói: “Có muốn tìm bác sĩ không?”

Giọng Cố Xước mềm nhũn: “Bác sĩ Quý à, em đến nhìn thương thế giúp tôi.”

Quý Chức đứng dựa vào cửa nhìn: “Tôi không phải là bác sĩ.”

Cố Xước nháy nháy mắt, vẻ mặt ám muội: “Vậy thầy Quý tới giúp tôi thổi thổi* nha? Thổi cái sẽ hết đau ngay.”

Quý Chức nghĩ đến hình ảnh kia, sắc mặt đen thui. Cố Xước đúng là ô yêu vương*.

**Thổi còn có nghĩa là khẩu giao aka blowjob*

**Ô yêu vương đại loại như kiểu vua dâm dê, lúc nào cũng nghĩ đến chịch choạc các thứ.*

Quý Chức không để ý đến hân, gọi điện thoại gọi thức ăn ngoài.

Cố Xước vô cùng buồn chán ngồi trên sô pha, nhìn chăm chăm vào Quý Chức.

Hôm nay Quý Chức mặc một chiếc sơ mi vừa người, khoe vòng eo thon mảnh. Quần áo màu trắng, tóc mai rũ xuống khiến y càng có vẻ thêm non nớt.

Cố Xước cảm thấy đáng vẻ của Quý Chức hoàn toàn dựa theo sở thích của hắn, bất kể là mặt mày hay là vóc người, tất cả đều quá hợp khẩu vị của hắn.

Ánh mắt nóng hừng hực của Cố Xước khiến Quý Chức đang chìm trong đôi mắt ấy cứ cảm thấy mình đang trần như nhộng.

Tính cách của Quý Chức thuộc kiểu trong nóng ngoài lạnh điển hình. Y chưa bao giờ kìm nén nhu cầu của mình, thế nhưng trên vài phương diện khác, y lại cực kỳ bảo thủ. Quý Chức xem trọng việc trước tiên phải có tình yêu, rồi lại thêm tình dục, có yêu có dục mới gọi là hưởng thụ.

Tình cảm của y và Cận Đình là nước chảy thành sông, hai người yêu nhau thì ở bên nhau. Cận Đình lựa chọn kết hôn, ái tình giữa họ cũng đã chết.

Đây là lần đầu tiên y gặp một người như Cố Xước, ánh mắt tựa như sói đang nhìn cừu, muốn nuốt trọn cả xương vào bụng. Cố Xước trăm phương ngàn kế muốn đánh vào trái tim của y, phá vỡ ranh giới cuối cùng của y, khiến y cũng thay đổi thành kiểu thích hưởng lạc như hắn.

Quý Chức không dễ chịu vì bị ánh mắt hừng hực của hắn nhìn, bèn liếc mắt nhìn hắn.

Cố Xước thu liễm ánh mắt nóng cháy kia lại, tựa vào sô pha lười biếng nói: “Thầy Quý, vết thương của tôi cứ đau từng cơn, em hãy nói chuyện với tôi đi.”

Quý Chức không nhúc nhích.

“Bảo bối, em không lại đây, chẳng lẽ là sợ sẽ yêu tôi ư?” Cố Xước nở một nụ cười nghiền ngẫm, trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn.

Một chiêu khích tướng này rất hữu hiệu với Quý Chức.

Quý Chức bước tới ngồi xuống bên người Cố Xước. Lúc này Cố Xước sán lại, ghé vào tai y thấp giọng nói: “Thầy Quý, chuyện hôm qua tôi nói đến em đã suy nghĩ thế nào rồi? Tôi tuyệt đối là một bạn tình xuất sắc, chim to chịch giỏi, kinh nghiệm phong phú, đảm bảo em sẽ mất hồn.”

Kỳ thực Quý Chức đã suy nghĩ rõ ràng về chuyện này.

“Tôi không muốn bạn tình. Tôi cảm thấy tình dục phải xây dựng trên cơ sở tình yêu, nếu không nhân loại tiến hóa mấy ngàn năm chỉ để phát tiết thôi thì có gì khác nhau với thú hoang? Hiện tại tôi không muốn nói chuyện yêu đương, tôi cũng không đến quán bar hẹn tình một đêm nữa.” Quý Chức nói.

“Bảo bối à, nhân loại tiến hóa mấy ngàn năm mới hiểu được tầm quan trọng của việc hưởng lạc đúng lúc. Em còn trẻ thế này, tại sao phải kìm nén thiên tính của mình chứ? Em kìm nén chính mình cũng là kìm

nén người khác, tại sao không phát phúc lợi cho những người mê đắm em như tôi?”

“Cố tổng, tôi với anh không phải là kiểu người giống nhau, định nghĩa về hưởng lạc cũng không giống. Chuyện anh cảm thấy hưởng lạc, tôi lại thấy sa đọa.”

Dáng vẻ thanh lãnh giảng đạo lý của Quý Chức thể này trái lại còn làm hấn thêm hưng phấn. Cố Xước biết, có giảng đạo lý với mình cũng chẳng xi nhê gì.

“Thầy Quý, tối hôm trước tôi có mơ một giấc mơ. Tôi mơ thấy em mặc một chiếc áo tắm màu trắng, bên trong không mặc gì ngồi lên người tôi... Hai chân em quặp lấy eo tôi, trong đôi mắt xinh đẹp này dâng lên hơi nước...”

Giọng nói của Cố Xước trầm thấp, dẫn dắt Quý Chức nghĩ đến hình ảnh kia.

Thân thể Cố Xước chậm rãi tiếng lại gần, nghiêng người đè y xuống dưới thân.

Gương mặt của Quý Chức rất xinh đẹp, làn da trắng hồng, mềm mại trơn láng như da trẻ con. Cố Xước nhẹ nhàng hôn một lúc lên môi y.

“Bảo bối, đó là vì em chưa từng chân chính hưởng lạc.”

Ngũ quan của Cố Xước thâm thúy, giống như được tạc nên. Quý Chức nhìn theo đôi mắt ánh xanh của hấn, giống như bị hấp dẫn.

Bàn tay Cố Xước vói vào quần áo y, vuốt ve lưu luyến trên đó.

Thân thể Quý Chức dần hòa tan thành một bãi nước...

Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Quý Chức lấy lại tinh thần, đẩy Cố Xước ra.

Dưới thân đột nhiên xịu xuống.

“Shit!” Cố Xước muốn đạp một cước lên bàn, nhưng bấp đùi lại đau nhói một cơn, khiến hấn ngã mạnh xuống sofa.

Quý Chức mang thức ăn ngoài vào.

Cố Xước nhìn đồ ăn, tựa gập tựa hờn chẳng thèm ăn một miếng.

Quý Chức tự mình ăn một phần, phần khác thì đặt lên bàn trà. Y không thèm để ý đến ánh mắt vô cùng đáng thương của Cố Xước, đi thẳng ra cửa.

Quý Chức ý thức được nguy hiểm, chuyện một khắc trước y còn kiên trì, một khắc sau đã bị Cố Xước làm cho đổ nát.

Quý Chức trở về chỗ ngồi của mình, hai đồng nghiệp phía trước đang thấp giọng bàn tán về chuyện của Cố Xước.

“Cố tổng thật là đẹp trai. Chắc là con lai nhỉ, còn đẹp hơn nhiều nghệ sĩ trong công ty mình.”

“Đúng thế, mặc âu phục trắng thơm, quả thật là tinh anh trong tinh anh, là nam thần hệ cấm dục. Nghe nói ông đa tình lắm, mà có thấy gì đâu.”

Điện thoại Quý Chức vang lên, y mở weixin ra.

Cố Xước: “Thầy Quý, em không chịu phụ trách ư?”

“Thầy Quý, em không chịu thôi thôi cho tôi, đau quá đi mất.”

“Bảo bối, đồ ăn ngoài chả ngon gì hót, chẳng ngon bằng một phần vụn của em.”

Nam thần hệ cấm dục?

Ừa!

Quý Chức không thèm để ý đến những câu nói mang tính khiêu khích kia của Cố Xước.

“Thầy Quý, chờ lát nữa em đưa tôi đến bệnh viện nha.”

“Mấy giờ?”

“Sáu giờ đi, khi đó ít người.”

Gần tới lúc sáu giờ.

Công ty tan làm là năm giờ rưỡi, đến sáu giờ căn bản đã không còn ai.

Cố Xước tiêu tốn thời gian rất dài để xuống tầng.

Hắn cong chân đi được một đoạn, thấy có người đến lại lập tức đứng lại. Hắn mặc âu phục thẳng thớm, đứng tách chân lười biếng, nom như một số nghệ sĩ của công ty cổ ý chụp ảnh vậy.

Cứ thế ba lần, cuối cùng Cố Xước cũng đến dưới lầu.

Một chiếc xe đã đỗ ở đó chờ hắn.

Cố Xước mở cửa ghế phụ ngồi vào.

“Bảo bối, em nói coi chúng ta thế này có giống vụng trộm không?”

Hai người cố ý đợi đến sáu giờ mới đi, còn tránh tất cả các đồng nghiệp lặng lẽ ngồi trên một chiếc xe. Cố Xước nói chuyện, Quý Chức cảm thấy thật sự có mấy phần như vậy.

Chuyện nghiêm túc gì trải qua đầu Cố Xước cũng biến thành chuyện không đứng đắn hết.

“Đến bệnh viện Nhân dân thành phố?”

“Ngày mai tin tức đầu đề sẽ là “Phụ nhị đại nào đó bị thầy dạy võ đạo bạo cước, đêm khuya phải vào bệnh viện”.”

Quý Chức không muốn lên trang nhất vì chuyện như vậy: “Vậy thì đi đâu?”

Cố Xước nói một địa chỉ: “Đến bệnh viện tư nhân đi, một người bạn của tôi mở.”

Quý Chức theo hướng dẫn, lái xe tầm bốn mươi phút thì đến địa chỉ mà Cố Xước nói.

Đó là một phòng khám tư trong tiểu khu, cũng không lớn lắm, chia thành trên dưới hai tầng.

Quý Chức đỡ Cố Xước vào cửa.

Một thanh niên mặc áo blouse trắng đi ra, khoảng chừng trên dưới ba mươi. Hắn ta lịch sự tuần lẫm, ánh mắt lưu luyến mấy lần trên người Quý Chức.

Cố Xước ôm lấy vai Quý Chức: “Tần lão lục, mày nhìn gì đấy?”

Tần Thước căn bản không thèm để ý đến hắn mà đưa tay ra với Quý Chức: “Rất hân hạnh được gặp mặt, tôi tên là Tần Thước.”

Quý Chức bắt tay hắn: “Quý Chức.”

Tần Thước đưa Cố Xước vào gian trong, Quý Chức thì chờ ở ngoài.

“Sao mà bị thương?”

“Xoạc chân...”

Tần Thước nhin không được bật cười một tiếng.

“Tần lão lục, mày cười cái mông ấy!”

“Xương không có chuyện gì, chỉ lệch vị thôi, tao giúp mày ấn vào.” Tần Thước nói, “Nằm sấp, cởi quần.”

“Tần lão lục, tay mày sờ đi đâu đấy?”

Quý Chức ngồi ở bên ngoài, có vài âm thanh truyền đến tai y.

Chờ đến khi xử lý vết thương xong, hai người ngồi xuống. Tần Thước nhìn về phía cửa phòng: “Nhân tình* mới à?”

**Biên đầu (), vốn là một phương ngữ Thượng Hải, ý chỉ đến người sống chung với người khác giới, có quan hệ tình dục nhưng không xác định quan hệ với nhau.*

“Vẫn chưa đắc thủ.”

“Mặt với dáng kia ngon đấy.”

Cố Xước dương dương đắc ý nói: “Đương nhiên, đó là người tao nhìn trúng đó, dạy múa.”

“Múa à, Cố thiếu, thật có phúc.”

Cố Xước cười khà khà hai tiếng, cũng cảm thấy mình nhặt được bảo bối.

“Mặt thanh thuần đáng yêu, khí chất lại cao lãnh, nhìn cứ như một con thỏ trắng vậy.”

“Mày thì biết cái gì. Em ấy bên ngoài nhìn cao lãnh bao nhiêu thì bên trong hùng hực bấy nhiêu, tao chỉ muốn thả đóm lửa trong em ấy ra ngoài.”

“Cố đại thiếu, thế thì ngại thơi quá. Mày phải kiềm chế một chút, đừng để đến khi khiến người ta động lòng dỏ sống dỏ chết.”

Cận Đình vì Quý Chức mà sống dỏ chết dỏ, nếu như Quý Chức cũng vì hắn mà như thế... Khá là thú vị.

7. Chương 7: Thăm Dò

Hôm sau là ngày nghỉ.

Tay trái Quý Chức xách một túi hoa quả, tay phải thì cầm một túi thức ăn. Điện thoại trong túi kêu tưng tưng, y cũng không để ý.

Chờ đến khi y vào thang máy, người gửi weixin hình như rốt cuộc cũng mất kiên nhẫn mà trực tiếp gọi điện đến.

Quý Chức thả túi hoa quả xuống, nhận điện thoại.

“Thầy Quý, tôi sắp chết đói rồi.” Thanh âm vô cùng đáng thương của Cố Xước truyền tới từ bên kia điện thoại.

“Đang trong thang máy, đến ngay đây.” Quý Chức nói.

Bên kia nhất thời mừng rỡ: “Chờ em đây bảo bối, tôi đã chuẩn bị xong hết rồi!”

Quý Chức đi trên trước phòng Cố Xước nhấn chuông cửa. Cửa mở ra rất nhanh, y bước thẳng vào, một bóng người cao to liền nhào lên người.

Cố Xước giống như một chú cún cỡ bự, chỉ thiếu nước thè lưỡi liếm lên mặt y thôi.

Cố Xước đột nhiên sấn tới hôn lên mặt y một cái.

Được rồi, y thu hồi ý nghĩ vừa rồi.

“Nặng quá, xuống.” Quý Chức nói.

“Không xuống.”

“Không phải nói dối bụng à?”

“Tôi mới không thèm ăn những thứ này đâu, tôi chỉ muốn ăn thầy Quý thôi. Bảo bối, em biết bao lâu rồi tôi chưa được làm tình không? Ròng rã năm ngày rồi, tôi vã lắm.”

Nửa người dưới Cổ Xước mặc một cái quần rộng, để lộ nửa người trên cường tráng, vai rộng eo hẹp, đường nhân ngư chạy dọc xuống dưới cạp quần, lông bụng dày rậm, rất là gợi cảm.

Quý Chức hoàn toàn không bị sắc đẹp mê hoặc: “Anh có thể đi tìm những người khác mà.”

“Nhưng tôi chỉ muốn em thôi, bảo bối.”

Sắc mặt Quý Chức trở nên vô cùng nghiêm túc: “Cổ Xước, đừng được voi đòi tiên.”

Cổ Xước thấy y giận thật bèn buông ra: “Thầy Quý, tôi đùa thôi, em đừng để bụng nhé.”

Cổ Xước quay người đi, tầm mắt Quý Chức cũng trở nên sáng sủa hơn. Cửa phòng ngủ mở ra, liếc một cái là có thể nhìn thấy bên trong.

Nhà Cổ Xước ở tiểu khu xa hoa, ra vào chốn này đều là tinh anh trong thành phố. Về ngoài thì ngăn nắp tinh tươm, nhưng gian phòng của Cổ Xước lại như bãi rác.

Quý Chức có bệnh sạch sẽ nặng, thấy nhà cửa bừa bộn lại cảm thấy đau đầu.

“Không phiền nếu như tôi giúp anh dọn dẹp chứ?”

“Cực kỳ tình nguyện.”

Quý Chức cầm túi hoa quả và thức ăn bỏ vào nhà bếp rồi đi ra dọn dẹp phòng khách và phòng ngủ.

Lúc Quý Chức tiến vào phòng theo bản năng liếc nhìn về phía giường.

Chiếc giường kia đúng như Cố Xước nói, rất lớn. Xưa nay giường đều là chôn khiến người ta cảm thấy mơ mộng, nhưng Quý Chức vừa nghĩ đến việc Cố Xước đã để bao nhiêu người nằm trên chiếc giường này là không còn ý nghĩ đẹp để gì hết.

Quần áo Cố Xước quăng ở một chỗ, những chiếc quần áo giá trị không nhỏ lại nhăn nhúm một cục như giẻ lau. Quý Chức ném toàn bộ quần áo bẩn vào sọt, sạch sẽ thì treo vào tủ quần áo.

Toàn bộ những đồ vật quăng quật lung tung cũng đã được thu dọn ngay ngắn.

Cố Xước chống tay nhìn y bận rộn.

“Thầy Quý, em thật hiền huệ, tôi càng ngày càng thích em rồi đây.” Cố Xước nói thật lòng.

“Nếu như mỗi ngày đều được thầy Quý dọn dẹp giúp tôi thì tốt quá.” Cố Xước lầm bầm.

Hầu như hần thốt ra câu này theo bản năng.

Mỗi ngày? Cố Xước lộ ra một nụ cười lạnh lẽ. Quên đi, hần chưa từng nghĩ đến việc sẽ cùng ai đó trải qua mỗi ngày.

Quý Chức không để ý đến hần, tiếp tục bận rộn trong nhà bếp.

Đồ dùng trong bếp hoàn toàn mới. Quý Chức hoài nghi, cái nhà bếp này vốn chưa từng được dùng.

Quý Chức rửa rau, thái rau, vô cùng thành thực.

Cố Xước khoanh tay đứng dựa vào cửa bếp, hần phát hiện, đóa hoa sen trên đỉnh núi tuyết rơi vào phàn trần cũng vô cùng ý vị.

“Bảo bối, lúc em ở với Cận Đình cũng tự mình làm cơm à?” Cố Xước nảy sinh ý nghĩ bất chợt, hỏi.

Tay Quý Chức ngừng một chút.

Có một số việc không phải y muốn là có thể quên.

Y học khiêu vũ từ nhỏ, xưa nay đều mười ngón không dính nước xuân. Đến năm 20 tuổi, thậm chí y còn không biết bật bếp ga thế nào.

Sau đó gặp được Cận Đình rồi hai người ở chung, y thật sự muốn sống hết đời với gã. Dạ dày Cận Đình không tốt, không ăn được đồ ăn ngoài, Quý Chức bèn học nấu cơm theo chương trình dạy trên TV.

Học nấu cơm khó hơn rất nhiều so với học khiêu vũ.

Y không thái được rau, không khống chế được độ lửa, không biết thêm bao nhiêu muối. Cứ va va chạm chạm như vậy, rồi y cũng luyện được một tay trù nghệ tốt.

Sau khi y và Cận Đình chia tay thì rất ít khi xuống bếp.

Quý Chức mới biết làm một người toàn tâm toàn ý trả giá vì người khác ngốc nghếch đến cỡ nào.

Lúc còn trẻ đều quá mức tin tưởng hai chữ “Cả đời” này.

Cố Xước nhìn nét mặt của y, đột nhiên thấy hối hận vì đã nhắc đến chuyện này.

Quý Chức không nói gì, thế nhưng đáp án nhất định là có.

Nhớ đến việc đáng về bảo bối của mình hạ mình hầu hạ Cận Đình, trong lòng Cố Xước có chút rầu rĩ.

“Bảo bối, anh buồn tè.”

“Buồn từ thì đi nhà vệ sinh, mắc gì nói với tôi.”

“Đau quá không đi được, em tới dìu tôi một lát đi.”

Quý Chức ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của hắn. Cố Xước cau mày, đáng về thật sự thống khổ.

Quý Chức đứng dậy rửa tay lau khô rồi đỡ Cố Xước đến nhà vệ sinh.

Một tay Cố Xước choàng lên người Quý Chức, ôm vai y, một tay cởi quần.

“Bảo bối, đỡ giúp anh nào.”

Quý Chức quay lại liếc nhìn, lại nhanh chóng dời đi: “Tay anh không có phế.”

Cố Xước lộ ra vẻ mặt tiếc nuối. Hắn tưởng tượng tay Quý Chức cầm vật kia của mình, trong lòng đột

nhiên kích động.

Hắn gần như không chờ được nữa, muốn siết người này vào ngực.

Quý Chức nghe tiếng nước tí tách róc rách bên tai, đột nhiên có hơi bực dọc.

Y luôn cảm thấy vết thương của Cố Xước là đang giả bộ.

Sau một tiếng, Quý Chức đã làm cơm xong, ba món một canh.

Hương sắc đủ đầy, nhìn có vẻ ngon.

Cố Xước lấy di động ra chụp một tấm, đăng lên vòng bạn bè.

“Tay nghề vợ tôi rất tốt.”

Đăng xong thì đưa cho Quý Chức xem. Quý Chức liếc nhìn rồi dời mắt rất nhanh.

Thẹn thùng ư?

Tâm tình Cố Xước nhất thời vui hẳn lên.

Đáng tiếc là trong vòng bạn bè của hắn không có Cận Đình, nếu không nhất định hắn phải @Cận Đình.

Cố Xước dạng chân ngồi trước bàn ăn, quét sạch đồ ăn trong phút chốc.

“Thầy Quý, có ăn cơm em làm, tôi mới biết thứ mình ăn trước đây đều là đồ bỏ.”

“Thầy Quý, em không chỉ thu phục lòng tôi, còn thu phục cả dạ dày tôi nữa rồi.”

Cố Xước khen không dứt miệng.

Quý Chức rửa bát, nước trong bồn rửa đột nhiên tóe lên người y. Tạt dề bị ướt, sơ mi mặc bên trong và quần cũng ướt phân nửa.

Quý Chức có bệnh sạch sẽ, cảm giác ướt nhẹp này khiến lòng y ngứa ngáy.

“Thầy Quý, đổi một bộ khác đi.” Cố Xước nói.

Quý Chức nhìn thân thể Cố Xước, lại nhìn chính mình, cảm thấy hẳn sẽ không có quần áo vừa người mình.

Cố Xước lết chân đến trước tủ quần áo, lấy một cái sơ mi ra: “Thầy Quý, hoàn toàn mới đó, em mặc tạm một lúc đi.”

Quý Chức ra khỏi nhà bếp. Trên người thật sự khó chịu nên y cầm quần áo đi vào phòng rửa tay.

Cố Xước ngồi tựa trên sô pha, nhìn chăm chăm vào cửa phòng.

Đến lúc cửa phòng rửa tay mở ra, Quý Chức đi từ trong ra, mắt Cố Xước suýt nữa lệt trôi.

Áo quần Quý Chức đã cởi ra, y chỉ mặc một cái sơ mi. Đó là một cái sơ mi trắng, rất dài, phủ qua hông y, liếc mắt một cái là thấy rõ mồn một đôi chân thon dài. Khuôn mặt y trắng nõn nà, môi hồng răng trắng, tóc mái che trước trán, mặc như thế này càng để lộ vẻ non nớt thanh thuần, lại như một bé cừ non.

Đầu Cố Xước “Oành” một tiếng nổ tung.

Chân hẳn không chịu khống chế bước tới, trực tiếp bế y lên để hai chân y quặp bên hông của mình rồi đè lên tường. Đôi tay cường tráng siết lấy eo Quý Chức thật chặt, hai người đồng thời áp sát vào nhau.

Nếu như nói lúc trước Cố Xước chỉ đơn thuần ve vãn thôi, thì lúc này thật sự đã động dục. Ánh mắt hẳn hung ác, bàn tay tiến vào trong áo Quý Chức....

” Cố Xước, quả nhiên vết thương của anh chỉ là giả bộ.” Quý Chức bình tĩnh nói.

Hô hấp Cố Xước cứng lại, tìm về một tia lý trí: “Bảo bối, em cố ý quyến rũ rồi, không phải là đang thăm dò tôi chứ?”

Quý Chức nói: “Đúng thì thế nào? Cố Xước, tôi không thích trò bịp như vậy.”

Cố Xước nói: “Bảo bối, tôi phát hiện em càng ngày càng thú vị. Em không sợ tôi sẽ cưỡng hiếp em sao?”

Hai mắt Quý Chức trầm tĩnh: “Cố đại thiếu, anh sẽ ư?”

Cố Xước lui hai bước, đặt người trong ngực xuống.

Đúng là hắn sẽ không.

Cố đại thiếu ngang dọc bụi hoa mười năm, cho tới giờ chưa từng ép buộc người ta. Dù hắn có thích hơn nữa, cũng cần đổi phương cam tâm tình nguyện. Đây chính là nguyên tắc của hắn.

Quý Chức đứng dậy thu dọn quần áo, giặt sạch đồ của mình, sau đó bỏ vào máy sấy hong khô.

Cố Xước nhìn đôi chân trắng nõn lay động trước mắt, đột nhiên hồi hận.

Mẹ nó nguyên tắc của hắn cứ đi, hắn không nên tuân thủ!

8. Chương 8: Tân Hoan Cựu Ái

Quý Chức về đến nhà, mở vòng bạn bè ra và thấy được status kia của Cố Xước.

Y nhìn đến mức lòng ngứa ngáy.

Quý Chức cảm thấy hình như mình có hơi muốn nói chuyện yêu đương rồi.

Có điều đối tượng sẽ không là Cố Xước.

Thứ hai.

Người môi giới tuyên bố mấy tin tức với tổ hợp nhóm bốn người và nhân viên công ty.

Tên của nhóm sẽ là “Hot Winter”, được xác định là một nhóm thần tượng thanh xuân, nói đơn giản chính là dựa vào nhan sắc.

Cách debut sẽ là quay một MV, trong đó Khúc Tuấn hát chính, vũ đạo nhất định phải bộc lộ sức sống và nét thanh xuân tươi trẻ, còn phải có một ít tình cảm.

Chuyện này có một số yêu cầu với Quý Chức.

Quý Chức đã nghe Khúc Tuấn hát. Giọng của Khúc Tuấn rất hay, cậu ta đã qua thời vỡ giọng dậy thì, giọng trầm thấp ấm áp, rất có ý vị.

Khuyết điểm của Khúc Tuấn chính là vũ đạo.

Vì thế Quý Chức đặt trọng điểm lên người Khúc Tuấn.

Trong một tuần, Quý Chức đã tìm hiểu được căn cơ vũ đạo của họ, hôm nay sẽ luyện tập sự phối hợp hài hòa giữa các thành viên trong nhóm.

“Bốn người các cậu là một nhóm, vì thế bước nhảy phải hài hòa. Nhưng cũng không thể giống như hát hợp xướng được, không có điểm gì khác nhau. Các cậu phải nhảy ra được cái đặc sắc của mình, như vậy khán giả mới có thể thấy các cậu khác nhau và nhớ kỹ các cậu.”

Lời này của Quý Chức vẫn hơi khó hiểu, nên y mở một đoạn nhạc cho họ.

“Nếu là Sở Tân, tôi sẽ nhảy như thế này.”

Sở Tân chính là người thiên về phong cách đẹp trai trong nhóm.

Quý Chức nhảy theo nhạc. Vũ đạo của y dẻo dai, nhu hòa mà không mị diễm. Eo của y rất mềm rất nhỏ, chân rất dài hông rất vênh, cứ thế toàn bộ tư thái được phơi bày một cách đủ đầy trong bài nhảy.

Lúc không múa Quý Chức như một con thỏ trắng đơn thuần đáng yêu, vô cùng sạch sẽ. Một cậu học trò sạch sẽ như vậy không phải không tìm được, thế nhưng lúc múa, cả người y cứ như phát sáng. Ánh sáng ấy lại là ánh sáng lạnh, người xem thèm nhỏ dãi ba thước nhưng lại không dám tới gần.

Quý Chức nhảy xong, cả bốn học trò của y đều có chút sững sờ.

Quý Chức hướng dẫn cả nhóm, rồi lại hướng dẫn cho mình Khúc Tuấn. Lúc hướng dẫn không tránh được việc có tiếp xúc thân thể, nhưng Khúc Tuấn lại không vui vẻ. Tay Quý Chức đặt bên hông cậu ta, mặt Khúc Tuấn tối sầm lại, đẩy thẳng tay y ra rồi quay người bỏ đi.

Quý Chức không hiểu ra làm sao.

Khúc Tuấn là một người có lòng tự ái rất mạnh, lẽ nào cậu ta cảm thấy mình chiếu cố đặc biệt nghĩa là cho rằng cậu ta không giỏi?

Tâm tư thiếu niên thật khó đoán.

Quý Chức chuẩn bị đi nghỉ một chút thì Vương Minh tiến lại, lặng lẽ kéo Quý Chức sang một bên: “Thầy Quý, sau này anh cứ duy trì khoảng cách với Khúc Tuấn đi. Cố tổng coi trọng cậu ta đấy. Hồi này Cố tổng vẫn cứ nhìn, mỗi lần anh chạm vào Khúc Tuấn là mặt Cố tổng đen đi một phần.”

Quý Chức ngẩng đầu lên liền thấy Cố Xước đứng cách đó không xa.

Quý Chức chạm vào tay Vương Minh một cái. Vương Minh quay đầu nhìn thấy Cổ Xước, không khỏi run lên: “Sao tôi cứ cảm thấy sắc mặt của Cổ tổng đen hơn ấy nhỉ?”

Vương Minh nhận thấy vẻ mặt âm trầm của Cổ Xước bèn kéo Quý Chức sang một bên khác nói tiếp.

“Thầy Quý, tôi cảm thấy hay là anh cứ giữ gìn quan hệ với Khúc Tuấn đi, nếu như Khúc Tuấn và Cổ tổng thật sự tốt hơn...”

Vương Minh nói đến đó lại cảm thấy sau lưng cứ âm u, vừa nghiêng đầu lại đã nhìn thấy Cổ Xước đứng cách mình không xa.

Đệt mẹ, sao Cổ tổng còn bám dai như đĩa thế?

Vương Minh không tiếp tục nói nữa.

Cổ Xước lạnh mặt đi đến bên người Quý Chức, trong lời nói bốc mùi chua loét: “Thầy Quý, các cậu đang thì thà thì thầm gì đấy?”

Quý Chức nói: “Cậu ta nói anh coi trọng Khúc Tuấn, bảo tôi vừa giữ khoảng cách với Khúc Tuấn vừa không nên quá cứng nhắc.”

Cổ Xước: “.... Tôi nhìn trúng thẳng nhóc kia á? Nhìn kiểu gì vậy. Có điều đúng là em nên giữ một khoảng cách với Khúc Tuấn.”

Quý Chức không để ý đến hắn, đi thẳng ra ngoài.

Cổ Xước:... Hình như hắn vừa chọc thầy Quý tức giận rồi.

Buổi tối, Cổ Xước mời toàn bộ đoàn đội ăn cơm, bảo là muốn để mọi người quen biết một chút và tăng cường đoàn kết với nhau.

Quý Chức lái xe của mình, trên xe chỉ có Sở Tân.

Lúc hai người họ đến thì những người khác đã đến hết rồi. Tất cả đã ngồi vào chỗ, chỉ còn dư lại hai chỗ trống bên cạnh Cổ Xước.

Quý Chức nói với một người bên cạnh cửa sổ: “Tôi có thể ngồi ở đây không? Hôm nay lái xe có hơi choáng.”

Tất nhiên là người kia nói được.

Bên trái Quý Chức là Vương Minh, bên phải là Khúc Tuấn.

Quý Chức ngồi xuống, Khúc Tuấn thẳng lưng theo bản năng. Cậu ta vốn rất anh tuấn, thân hình đẹp, lúc ngồi thẳng cứ như cây tùng.

Quý Chức không nhìn được mà nhìn thêm.

“Hóa ra thầy Quý lái xe cũng bị say.” Cố Xước nói, ngữ khí không tốt lắm.

Ý kiến cho rằng Cố tổng và thầy dạy võ đạo không hợp nhau lại càng xác thực hơn một chút.

Vương Minh ghé vào cạnh Quý Chức nói: “Cố tổng thật sự là kỳ quái. Bên cạnh anh ấy có hai chỗ trống, ai muốn ngồi vào đó đều bị Cố tổng lạnh lùng lườm một cái, do đó chẳng ai dám ngồi vào hai ghế đó hết. Có lẽ anh ấy muốn để lại cho Khúc Tuấn, nhưng cậu ta lại không chịu sang ngồi.”

Cố Xước liếc lại đây, Vương Minh kéo tay áo Quý Chức: “Thầy Quý, anh cứ ngồi gần tôi một chút.” Lại nói: “Anh nên đổi vị trí với Khúc Tuấn.”

Cố Xước nhìn hai cái người đang tùm lại kia, luôn cảm thấy vô cùng chóng mặt.

Thành viên trong nhóm thay phiên nhau kính các nhân viên công tác, Quý Chức cũng uống mấy chén, mặt mày nhuốm đỏ.

Y đứng dậy đến phòng rửa tay.

Nhà vệ sinh nam của chỗ này cũng có phòng riêng. Quý Chức đi vệ sinh xong định đi ra thì một bóng người cao to đã chen vào.

Nhà vệ sinh này có hơi hẹp, hai người chen vào có vẻ rất chật chội, gần như dính sát người vào nhau. Hai tay Cố Xước ôm lấy Quý Chức: “Thầy Quý, cảm giác trái ấp phải ôm có phải rất thoải mái không?”

Quý Chức đẩy hẳn: “Trái ấp phải ôm cái gì, anh bị thần kinh à.”

Cố Xước căn bản không để ý đến y, đè y lại rồi hôn. Nụ hôn của hắn rất bá đạo, hôn đến mức y thở hổn hển.

Gò má Quý Chức phồng đỏ, đôi môi đượm vị rượu thơm ngát, Cố Xước suýt nữa thì mê muội.

Cố Xước rất ít khi hôn, hắn cảm thấy quan hệ bạn tình chỉ giới hạn ở mức lên giường. Thế nhưng thầy

Quý rất mê người, một cái hôn đã gần như có thể khiến hắn say mê.

“Bảo bối, hình như tôi đã thật sự yêu thích em.” Cố Xước chôn mặt trên bả vai Quý Chúc, trầm giọng nói.

Hơi thở Cố Xước phun bên tai y vô cùng nóng bỏng.

Quý Chúc đi về trước, một lát sau, Cố Xước mới trở lại.

Má Quý Chúc đỏ bừng, đôi môi cũng đỏ ửng, chọc người mơ màng.

Một lát sau, Cố Xước cũng quay lại.

“Thầy Quý, sao tôi cứ cảm thấy hình như tâm tình của Cố tổng tốt hơn nhỉ.” Vương Minh lặng lẽ nói.

Quý Chúc không tỏ rõ ý kiến.

Quý Chúc uống rượu nên không thể lái xe.

Y vốn muốn ngồi xe của thầy dạy thanh nhạc, nhưng Vương Minh lại dần dần chen lên xe Cố Xước.

“Cậu ngồi xe của tôi không tiện đường lắm, ngồi xe của cậu ấy đi.” Cố Xước lại nhìn Quý Chúc, “Thầy Quý, tôi đưa họ về công ty, vừa lúc qua nhà cậu luôn.”

Quý Chúc chỉ đành đổi vị trí với Vương Minh.

Vương Minh ngồi trên xe thầy thanh nhạc mới nhớ ra một vấn đề, có hơi uất ức: “Cố tổng đến công ty sẽ qua nhà tôi, sao có chuyện không tiện đường chứ?”

Thầy thanh nhạc dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu mà nhìn Vương Minh.

Vương Minh: “...Này! Lão Thái, anh nhìn kiểu gì thế hả?!”

Cố Xước lái xe quay về công ty, cuối cùng cũng không dừng lại.

Chờ đến lúc đến công ty, Cố Xước mới như đột nhiên hoàn hồn: “Hóa ra thầy Quý đã ở trên xe à, tôi quên mất.”

Thành viên trong nhóm xuống xe, chờ xe Cổ Xước đi xa, họ mới bắt đầu bàn tán.

“Thật sự quan hệ giữa Cố tổng và thầy Quý không tốt à, tôi cứ cảm thấy Cố tổng cứ luôn cố ý nhằm vào thầy Quý.”

“Khúc Tuấn, cậu nói xem.”

Khúc Tuấn trực tiếp quay người rời đi.

“Chảnh gì mà chảnh?”

Cổ Xước lái xe đưa Quý Chức đi loanh quanh một vòng.

Men rượu của Quý Chức có hơi xông lên đầu. Y ngồi phía sau, không nói câu nào.

Cổ Xước nhìn vào gương chiếu hậu, gò má y ửng đỏ, vừa ngoan vừa đáng yêu.

Cổ Xước có chút nhớ nhung mấy chuyện sai trái.

Xe dừng ở trước nhà Quý Chức.

Quý Chức vừa mở cửa xe, một cái tay đã duỗi vào kéo y xuống.

Quý Chức quay đầu lại, một gương mặt quen thuộc trong ký ức đã hiện lên. Trong mắt Cổ Xước lóe lên một tia hứng thú.

Cận Đình.

Đầu tiên là dùng công việc để ép buộc Quý Chức cúi đầu, giờ đã trễ thế này mà gã ta vẫn chờ ở đây, Cận Đình đúng có thể gọi là quẩn mãi không buông.

9. Chương 9: Đãng Đường Nhập Thất

Cận Đình và Quý Chức...

Cổ Xước rất tình nguyện gia nhập vào đó, tạo thành một tam giác quan hệ phức tạp, hoàn thành vở kịch có nội dung máu chó kia.

Cố Xước xuống xe.

Cận Đình ôm siết Quý Chức vào ngực, nhìn chăm chăm Cố Xước bằng ánh mắt hung ác.

Cận Đình cảm thấy hắn có mấy phần quen mắt.

“Là mày!”

Trước đây, Cố Xước cũng thường cướp đi người Cận Đình yêu thích. Cận Đình vẫn lạnh lùng cao cao tại thượng, nhìn hắn như một thằng hề.

Thế nhưng Cận Đình lại chưa từng dùng ánh mắt thế này để nhìn hắn.

Quá thú vị.

“Cận Tam thiếu.” Cố Xước nói.

Quý Chức tránh khỏi cái ôm của Cận Đình.

Ngực Cận Đình trống vắng, nghĩ đến Quý Chức đã sống chung với người này, trong lòng chua chát, ghen tuông lồng lộn.

“Quý Chức, gã chẳng có gì tốt, là một hoa hoa công tử, em đừng đi gần gã như thế.” Cận Đình nói: “Trước đây gã rất thích cướp người bên cạnh anh đi, sau đó lại coi rẻ. Quý Chức, em đừng mắc bẫy gã.”

Quý Chức đi tới bên cạnh Cố Xước, kéo tay hắn lạnh lùng nói: “Anh ấy là bạn trai tôi, tôi không đến gần anh ấy thì đến gần ai?”

Thân thể Cận Đình cứng đờ, trên mặt lộ vẻ khó tin. Vẻ lịch sự trên người gã biến mất gần như không còn, lại như một con chó săn bị vứt bỏ, nhìn càng đáng thương.

“Quý Chức, đừng lừa anh, em không thể đi với gã đó.” Cận Đình nói, như đang thuyết phục chính mình, lại mang theo vẻ mong đợi.

Quý Chức trực tiếp nhón chân lên ôm lấy cổ Cố Xước, hôn hắn.

Cố Xước hưởng thụ sự chủ động của y. Cận Đình siết chặt nắm đấm, khớp tay vang lên tiếng lách cách.

Quý Chức vừa thả Cổ Xước ra, nắm đấm của Cận Đình đã xông đến đánh một cách tàn nhẫn trên người Cổ Xước. Cổ Xước không cam yếu thế, hai người bắt đầu đánh nhau.

Thân hình Cổ Xước cao lớn hơn một chút, cơ bắp rắn chắc, có ưu thế hơn về hình thể và sức mạnh. Nhưng Cận Đình là hai chữ “Tàn nhẫn”, vì thế hai người ngang sức, đánh bất phân thắng bại.

Quý Chức đứng ở một bên xem cuộc vui, nhưng có hơi mất tập trung.

Đợi đến khi hai người tách ra, trên người đã xuất hiện không ít vết thương, ngồi phịch trên đất.

Cổ Xước lão đảo bò lên, Quý Chức vội vã đỡ lấy hắn. Cổ Xước dùng mu bàn tay lau máu ở khóe miệng, giờ một ngón giữa với Cận Đình, vẻ mặt đắc ý.

Cận Đình tàn bạo nhìn hắn.

Cổ Xước ôm vai Quý Chức: “Bảo bối, trời hơi lạnh, chúng ta trở về phòng cho ấm đi em.”

Cổ Xước ôm Quý Chức tiến vào nhà.

Hai người nhu tình mật ý, giống như một đôi tình nhân yêu nhau tha thiết.

Cửa vừa đóng lại, Quý Chức liền đẩy Cổ Xước ra.

Quý Chức dựa lưng vào tường rồi trượt xuống, ngồi xổm trên đất, hai tay bịt mắt.

Cổ Xước đứng ở một bên, cảm giác trong lòng hắn rất phức tạp.

Hắn biết lúc này mình nên ôm Quý Chức vào ngực dịu dàng an ủi, nhưng hắn chẳng muốn làm gì hết.

Quý Chức vì Cận Đình mà đau lòng.

Trong lòng Cổ Xước vậy mà cũng có chút thương cảm nhỏ nhỏ.

Hắn vốn nên hài lòng mới đúng, rốt cuộc Cận Đình cũng có một chuyện thất bại trước hắn, mặc dù là ở bề ngoài.

Một lát sau, Quý Chức đứng lên, vẻ mặt bình tĩnh, hoàn toàn không nhìn ra sự đau lòng lúc nãy.

“Cố tổng, cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà.” Quý Chức nói, “Không tiễn, anh lái xe cẩn thận một chút.”

“Bảo bối, tôi vừa đánh nhau vì em đấy, hiện giờ trên người toàn vết thương, vậy mà em tuyệt tình như thế sao? Lẽ nào em không mời bạn trai em đến ngồi một lúc à? Vào lúc này, em càng cần một người để giải quyết cô đơn.” Cố Xước nói.

Quý Chức tiến vào thang máy, Cố Xước cũng mặt dày theo sát phía sau.

Nhà của Quý Chức rất sạch sẽ, như bản thân y vậy.

Cố Xước ngồi xuống sofa.

Quý Chức lấy hộp thuốc ra xử lý vết thương cho hắn.

Cố Xước cởi áo com lê, chỉ mặc đồ trong.

Cố Xước ngồi, còn Quý Chức thì nửa quỳ. Cố Xước đờ ra nhìn cằm cổ trắng nõn của y.

Thân hình của Cố Xước cường tráng, cơ bắp đẹp đẽ. Hắn thường tập thể hình, từng học đánh nhau, vì thế trên người hắn đều là vết thương nhỏ. Còn vết thương của Cận Đình không biết nặng hơn hắn bao nhiêu lần nữa.

Quý Chức thay hắn lau vết thương trên mặt và trên cánh tay.

“Bảo bối, em nhìn coi chỗ khuất có gì nữa không.”

Cố Xước nói xong liền lôi áo khỏi quần, đặc biệt là phần bụng – nơi có một ít vết bầm.

Quý Chức duỗi tay ra, Cố Xước bèn kéo tay y đặt lên cơ bụng của mình.

“Bảo bối, không cần bôi thuốc đâu, em xoa xoa một cái là tốt rồi.”

Quý Chức uống rượu, mặt hơi đỏ lên. Phản ứng của y cũng chậm hơn nhiều, đáng vẻ ngờ ngác sưng sờ rất đáng yêu.

Cố Xước bị y sờ đến bốc lửa, hoài nghi mình tự tạo nghiệp chướng.

Hắn rất muốn đè Quý Chức ra làm, thế nhưng cứ nghĩ đến việc trong lòng y đang nhưng nhớ một người

đàn ông khác, Cố Xước lại không cam lòng.

Vị hoa hoa công tử lưu luyến ngàn bụi hoa này lại không nghĩ đến việc chỉ đơn thuần lên giường, không cần để ý tới việc lòng đôi phương đang nghĩ đến ai, chỉ cần thoả mái là được.

“Bảo bối, được rồi.” Cố Xước nói khàn khàn.

Quý Chức không nghe, cứ liên tục thoa thuốc cho hắn.

Vốn chỉ bị một vết đỏ, lại bị y thoa thành vô cùng đỏ.

“Bảo bối, tôi không bắt nạt em, sao em lại trút giận lên người tôi?”

Quý Chức đứng dậy cất hộp thuốc.

Tâm tình Quý Chức không tốt.

Tâm tình của Cố Xước cũng không tốt theo.

Hắn rất muốn thừa lúc vắng vẻ mà ăn sạch Quý Chức, thế nhưng cứ nghĩ đến việc trong lòng Quý Chức lại đang nhớ Cận Đình là lòng hắn lại có vương mắc.

“Bảo bối, chỗ em có rượu không? Tôi uống với em chút đi.” Cố Xước nói.

Quý Chức lấy từ trong tủ lạnh ra hai lon bia, đưa cho Cố Xước một lon, còn mình thì cầm một lon bắt đầu uống.

Quý Chức uống xong của mình, lại cướp lấy trong tay Cố Xước.

Cố Xước đã từng chứng kiến rất nhiều người uống say xong thì đổi tính, có người sau khi say thì cãi lộn, có người lại im lìm không nói một tiếng. Mà Quý Chức lại là kết hợp hai kiểu này.

Lúc mới say, y trở nên vô cùng ngoan ngoãn, đôi mắt long lanh môi đỏ bồng, như một chú cừ non chờ người bắt.

Mà đến khi y đã uống hai lon bia vào bụng, cả người trở nên khác biệt.

Má y đỏ bồng lên, mi mục ướt át, trên mặt để lộ vẻ quyến rũ.

Y bắt đầu cởi cúc áo.

“Bảo bối, em uống mất bia của tôi rồi, vậy tôi uống gì đây?” Cố Xước hỏi.

Quý Chức ngậm một ngụm bia, đứng dậy dạng chân ngồi trên đùi hắn, ôm lấy cổ hắn trao nụ hôn rồi truyền ngụm bia qua.

“Shit!”

Thân thể và đầu óc Cố Xước nhất thời nổ tung.

Hắn dùng sức hôn trả lại.

Thân thể hai người áp sát vào nhau, hô hấp trở nên nóng rực.

Người trong ngực hóa thành một bãi nước, quện chặt lấy hắn.

Quý Chức bắt đầu cởi quần áo Cố Xước ra. Y cởi nút một hồi lâu không được, bèn trực tiếp xé toạc.

Cố Xước nhìn y gấp gáp đến độ hai mắt đỏ bừng, cảm thấy y vừa đáng yêu vừa mê người, bèn trực tiếp bế thẳng lên, đập tung cửa phòng ngủ.

Cố Xước tung hoành hoan trường nhiều năm, có thể nói đã trải qua ngàn cánh bướm, thế nhưng chưa bao giờ thoải mái đầm đìa đến thế.

Hắn biết trong thân thể Quý Chức có giấu một ngọn đuốc, lại không ngờ ngọn lửa ấy lại bốc cháy dữ dội đến vậy. Đợi đến cuối cùng, hắn đã tắt rồi mà gương mặt của Quý Chức vẫn chưa vừa lòng.

Mộng đẹp đã thành sự thật.

10. Chương 10: Thế Nào

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Cố Xước còn nằm trên giường hồi tưởng dư vị một hồi lâu.

Lúc Quý Chức quần riết lấy hắn thật sự vừa đáng yêu vừa mê người, khiến người ta hận không thể nuốt cả xương y vào bụng.

Quý Chức không chỉ có dáng vẻ mê người, còn có giọng gọi giường rất hay. Nào là “Ca ca”, “Chồng ơi”, suýt chút nữa bầy hồn sáu phách của Cố Xước quy thiên hết ráo.

Cố Xước hận không thể chết trên người y.

Cố Xước từng nếm qua không ít cực phẩm, nhưng chưa có ai mê người như thế, quả thật như một tiểu yêu tinh.

Cố Xước muốn ôm tiểu yêu tinh vào lồng ngực để hôn hôn ôm ôm xoa xoa lại vuốt ve an ủi một phen, tiếp tục cuộc yêu nóng bỏng hôm qua.

Kết quả tay hắn chụp vào khoảng không.

Thật tiếc nuối.

Trên giường vẫn còn lưu lại khí tức của Quý Chức, có mùi thơm nhẹ nhẹ, Cố Xước si mê hít một hơi rồi mới rút điện thoại từ túi quần ra.

Chín giờ mười lăm phút.

Không ngờ hắn lại ngủ muộn đến thế.

Quần áo bừa bộn khắp mặt đất tối hôm qua đã được xếp gọn ghẽ đặt lên ghế, trong phòng dọn dẹp sạch sẽ, không để lại dấu vết kịch liệt đêm qua.

Cố Xước mặc quần lót vào rồi đi ra ngoài. Hắn đi một vòng quanh căn nhà, ấy thế mà vẫn không thấy thấy Quý mê người đâu.

Trên bàn có để bữa sáng, gồm bánh mì nướng, trứng gà, sữa bò, khá là tốn tâm tư.

Cố Xước cảm thấy tối qua mình thật là thất bại, Quý Chức còn có thể dậy sớm, còn làm cả bữa sáng.

Mà chính mình lại nằm trên giường không động đậy...

Mặt Cố Xước tối sầm, không thể nhớ lại nữa, thật mất thể diện!

Có điều nghĩ đây là bữa sáng mà Quý Chức làm, trong lòng Cố Xước lại rạo rực. Hắn ăn rất vui vẻ, uống cạn sữa không còn một giọt.

Cố Xước móc di động từ túi quần ra muốn gọi điện thoại cho Quý Chức, nhưng lúc mở danh bạ ra lại có hơi chột dạ. Dù sao tối hôm qua cũng là say rượu mất lý trí, mà Quý Chức muốn có một người để nói chuyện yêu đương...

Nhỡ mà thầy Quý muốn mình phụ trách, muốn nói chuyện yêu đương với mình thì làm sao giờ?

Cố Xước ăn sáng xong. Từ trước đến giờ mình cứ nhếch nhác, nhưng nghĩ đến bệnh thích sạch sẽ của Quý Chức, hẳn bèn rửa bát, còn thu dọn phòng. Đến lúc hẳn cảm thấy Quý Chức có lẽ sẽ không thấy mình lười thôi nữa thì mới đến công ty.

Cố Xước nghĩ tới rất nhiều tình cảnh khi mình và Quý Chức gặp lại... Hẳn muốn duy trì thiết lập hoa hoa công tử, không được vỡ—

Thầy Quý, tối hôm qua tôi không ép em, là em chủ động quần quýt lấy tôi,

Hoặc là—

Thầy Quý, tối hôm qua em có hài lòng không?

Kết quả, sáng nay Cố Xước vẫn không gặp được Quý Chức, lời kịch mà hẳn ấp ủ cũng không phát huy tác dụng. Hẳn đến phòng luyện tập mấy lần cũng không nhìn thấy Quý Chức, chỉ hỏi bóng gió được rằng đúng là thầy Quý có đến công ty.

Đến giờ ăn trưa, Cố Xước nhìn một phát là thấy được Quý Chức đang đứng xếp hàng trong dòng người, bèn lập tức đến bên hàng của y.

Cách còn ba, bốn người, Cố Xước nhìn chằm chằm Quý Chức.

Quý Chức mặc một chiếc áo sơ mi có cổ, thể nhưng vẫn không thể che giấu được dấu vết trên cổ y. Da của y rất trắng nên vết đỏ kia vô cùng dễ thấy, chộc cho ánh mắt của những người khác không ngừng rơi trên cổ mình.

Thầy Quý thật là đẹp, chỉ cần một bóng lưng thôi cũng vô cùng mê người. Có điều vòng eo thon kia mềm mại cỡ nào, e rằng ở đây chỉ có mỗi mình hẳn biết.

Cố Xước có chút đắc ý mơ hồ.

Chờ đến khi hẳn hồi thần bèn sợ hãi cả kinh. Cái này có gì đắc ý chứ, chỉ bởi vì mình được làm bạn tình một đêm với Quý Chức à?

Trong đầu Cố Xước cố thể nói là vô cùng đặc sắc.

Đến khi Quý Chức lấy đồ ăn xong quay lại, Cố Xước vội vã dời mắt.

Chờ đến khi Quý Chức đi qua người mình, thân thể Cố Xước căng thẳng, sắc mặt lạnh lùng, còn kéo kéo cà vạt mình. Dáng vẻ hần vốn cực kỳ anh tuấn, làm động tác này rất gợi cảm.

Thế nhưng Quý Chức lại đi thẳng qua người hần.

Cố Xước: “....”

Cảm giác tồn tại của hần thấp vậy à? Hay là sau khi ngủ qua, mị lực của mình đã giảm xuống?

“Thầy Quý.” Cố Xước kêu lên.

Quý Chức ngẩng đầu nhìn hần. Sắc mặt của y vẫn như thường, không có trách móc mà cũng chẳng hề oan ức chút nào, chỉ bình tĩnh nhìn chờ hần.

Ngược lại Cố Xước có phần không biết nên phản ứng thế nào.

Bầu không khí nhất thời có hơi lúng túng.

“Cố tổng.” Quý Chức vẫn chào hỏi như thường ngày rồi đi..

Quý Chức, đây là đang giận ư?

Cố Xước phân tích phản ứng của y.

Buổi sáng không nói tiếng nào đã đi, thấy hần cũng chỉ duy trì lễ phép. Dù là bạn tình đi chăng nữa thì chắc chắn vừa ngủ với nhau xong cảm giác sẽ phải không giống nhau.

Nhất định thầy Quý đã giận rồi.

Quý Chức ngồi một chỗ với Vương Minh.

Không biết có phải ảo giác của Vương Minh hay không mà y luôn cảm thấy hôm nay thầy Quý mặt mày hồng hào, như đang rất thoải mái

“Thầy Quý, hôm qua Cố tổng không bắt nạt anh chứ?” Vương Minh hỏi.

Lúc nói câu này tuyệt đối y không có ý gì khác, chỉ đơn thuần cảm thấy Cố tổng sẽ nhắm vào Quý Chúc.

Ở trong mắt Vương Minh, thầy Quý đơn thuần đáng yêu như một chú cừu non, rất khiến người ta yêu thích. Cũng chỉ vì đến gần Khúc Tuấn một chút mà Cố tổng khắp nơi nhắm vào y, chẳng hề thương xót.

Quý Chúc suy nghĩ một chút. Hôm qua tuy rằng y uống say, nhưng có một số việc vẫn còn có chút ấn tượng. Không giống như Cố Xước bắt nạt y, mà giống như chính y bắt nạt Cố Xước.

“Không có.” Quý Chúc nói.

Vương Minh còn có điều muốn nói.

“Trợ lý Vương, thầy Thái gọi cậu qua bên đó ăn cơm, anh ta có chuyện muốn nói với cậu.” Cố Xước đứng trước bọn họ, nói với Vương Minh.

Thầy Thái chính là thầy dạy thanh nhạc của nhóm kia.

Vương Minh luôn cảm thấy ánh mắt thầy Thái nhìn mình rất âm trầm, còn luôn thích khinh bỉ mình.

Vương Minh không thích anh ta, nhưng mà thầy Thái đã gọi. Liên quan đến chuyện công việc, y không thể đặt tình cảm riêng tư vào.

Vương Minh bưng đĩa đồ ăn đến trong góc, ngồi đối diện Thái An Yên.

Thái An Yên chỉ liếc nhìn y một cái rồi tiếp tục ăn cơm,

Vương Minh nhìn cái vẻ này của anh ta lại tức giận: “Thầy Thái, Cố tổng nói anh có chuyện muốn nói với tôi, thế thì nói đi.”

Thái An Yên nở một nụ cười.

“Lão Thái, nụ cười kia của anh là cười nhạt à?” Vương Minh trừng mắt nhìn anh ta.

Thái An Yên: “Không ngờ cậu lại nghe được.”

Khinh bỉ đừng có thể hiện rõ đến vậy!

Vương Minh chỉ cảm thấy vô cùng buồn bực, nhìn dáng vẻ ngửa đòn của Thái An Yên lại càng thêm tức giận. Dưới cơn tức giận, y liền gấp hết thịt trong bát của Thái An Yên về phía mình, ăn sạch.

Thái An Yên bỏ đũa xuống, lại dùng ánh mắt thâm trầm nhìn y.

Vương Minh: Y chỉ ăn một miếng thịt, sao Thái An Yên lại có vẻ muốn giết mình vậy?

“Miếng thịt kia tôi vừa cắn qua một cái, Loại hành vi này, có một thuật ngữ gọi là — Hôn môi gián tiếp.”

“Phì phì phì!”

Bên này, Cố Xước và Quý Chức ngồi đối mặt nhau.

Cố Xước len lén nhìn Quý Chức: “Thầy Quý, em không có lời gì muốn nói sao?”

Quý Chức ngẩng đầu nhìn hắn: “Nói cái gì?”

“Thầy Quý, em giận rồi hả?” Cố Xước nói.

Đối với thái độ lãnh đạm của Quý Chức, Cố Xước chỉ có thể nghĩ ra một nguyên nhân.

Chuyện tối qua mặc dù là Quý Chức chủ động, nhưng mà y đã uống say, mình đang lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

“Tại sao phải giận?” Quý Chức tiếp tục hỏi.

Quả nhiên là giận rồi.

Cố Xước nhìn mặt y và vết đỏ trên cổ, lời nói đã nghĩ kỹ vẫn không thể thốt lên được. Hắn chỉ đành nói: “Xin lỗi.”

Rốt cuộc Quý Chức hình như mới phản ứng lại được hắn đang nói cái gì: “Anh nói chuyện tối qua à? Say rượu mất trí thôi, anh xin lỗi làm gì chứ? Cố tổng, chuyện này cũng không vi phạm quy tắc của anh.”

Nhìn dáng vẻ không để ý của Quý Chức, Cố Xước chỉ cảm thấy nghẹn một hơi trong cổ, không lên được, xuống cũng chẳng xong. Tình huống này còn không bằng Quý Chức tức giận.

Trong lòng Cố Xước lại sinh ra một ý nghĩ kỳ quái, Quý Chức cứ như một tên phụ tình, ngủ xong thì vứt

sang một bên. Tối hôm qua còn gọi hắn là “Chồng ơi” “Chồng à”, hôm nay lại trưng ra thái độ lãnh đạm.

Cố Xước buồn bực suốt một bữa trưa.

Hắn cầm điện thoại mở weixin ra, nhìn chăm chăm avatar của Quý Chức một hồi lâu, sau đó rốt cuộc không nhin được mà gửi một tin nhắn.

“Thầy Quý, biểu hiện tối qua của tôi thế nào?”

Bên kia cũng không reply ngay lập tức.

Lẽ nào biểu hiện của mình chưa đủ tốt, thế nên Quý Chức mới lãnh đạm như thế?

Chính mình vốn không như vậy. Cố Xước thường tập thể hình, vóc người đẹp lại dai sức. Trong lịch sử của hắn, đều là hắn làm cho những tiểu 0 kia dục tiên dục tử, lúc ở nước ngoài còn có danh hiệu tiểu pháo vương châu Á.

Chỉ vì nhiệt tình, thân hình, âm thanh – mấy tầng công kích này của Quý Chức, hắn mới thất thế đến vậy.

Di động của Cố Xước vẫn yên lặng, lúc hắn muốn đi lên lầu tự hỏi vấn đề này, weixin rốt cuộc cũng có trả lời.

“Cũng được.”

Cố Xước nhìn chăm chăm vào hai chữ kia, luôn cảm thấy mình nhìn ra được cảm giác miễn cưỡng.

Cố Xước càng thêm buồn bực.

11. Chương 11: Lại Thêm Lần Nữa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quý Chức phát hiện tên hoa hoa công tử Cố Xước này ngoại trừ bắn pháo* ở ngoài thì vẫn còn chỗ tốt.

*Bắn pháo mang ý nghĩa là chịch choạc

Ví dụ như hôm nay y thần thái sáng láng, cả người khoan khoái.

Buổi tối sau khi tan làm, phía sau Quý Chức có theo một người.

Hai người duy trì cự ly chừng mười bước.

Quý Chức đi, hần cũng đi, Quý Chức dừng, hần cũng dừng.

Chờ đến khi Quý Chức xuống tầng ngầm đỗ xe, mới vừa mở cửa xe, người kia bèn bước nhanh tới mở cửa ghế phụ ngồi xuống.

Quý Chức quay sang nhìn hần.

Cố Xước thắt dây an toàn, bắt chéo hai chân trong không gian nhỏ hẹp.

“Thầy Quý, một đêm vợ chồng tình nghĩa trăm năm, em vô tình với tôi quá.” Cố Xước vô liêm sỉ nói, “Bảo bối, em phải đền báo ân.”

“Báo ân thế nào?” Quý Chức nói.

“Mời tôi ăn tối.”

“Chẳng lẽ anh đều yêu cầu mỗi đối tượng tình một đêm mời mình ăn cơm à?” Quý Chức hỏi.

Y hỏi rất nghiêm túc.

Chuyện tối qua đúng là y không để trong lòng. Cố Xước thêm nhỏ dãi thân thể y, mà y uống rượu, vừa lúc lại có nhu cầu. Hai người liền thuận lý thành chương lẫn lên giường.

Đàn ông đều tiện, ăn không được mới tâm tâm niệm niệm muốn. Cố Xước đã ăn được rồi, theo lý thuyết thì hứng thú của hần nên phai nhạt một chút mới đúng.

Cố Xước nói: “Thầy Quý, tôi thật sự thích em.”

Quý Chức không để trong lòng. Hoa hoa công tử như Cố Xước, những lời yêu thương chỉ là thủ đoạn ve vãn.

Rõ ràng Cố Xước muốn chơi xấu.

Quý Chức không lái xe về nhà mà dừng trước một quán ăn Quảng Đông.

Vốn Cố Xước muốn ăn đồ Quý Chức làm. Không biết là tay nghề của Quý Chức tốt hay là vì có sắc đẹp hỗ trợ mà khiến hần ăn một lần vẫn nhớ mãi không quên.

Có điều có mỹ nhân làm bạn cũng không tệ.

Cố Xước ăn một miếng cơm lại liếc nhìn Quý Chức một cái.

“Nhìn cái gì?” Quý Chức đặt đũa xuống hỏi hần.

“Mỹ sắc ăn với cơm.” Cố Xước nói.

Quý Chức vốn hợp khẩu vị hần, sau tối hôm qua hai người giao lưu thâm nhập càng sâu hơn, Cố Xước cảm thấy Quý Chức càng đẹp mắt.

Hần rất muốn ôm Quý Chức vào ngực sờ sờ xoa xoa, thế nhưng về mặt Quý Chức có hơi lạnh nhạt.

“Thầy Quý, tôi có cảm giác mình bị dùng xong thì vứt.” Cố Xước uất ức nói.

Tối hôm qua Cố Xước rất ra sức, chỉ là hần kìm nén quá lâu, vì thế quán người hơi quá.

Quý Chức đẩy một đĩa đồ ăn đến trước mặt hần: “Tối qua anh cực khổ rồi, ăn nhiều một chút.”

Đó là một đĩa đậu bắp xào*. Những lát đậu bắp xanh mướt, nhưng mà Cố Xước không thích ăn, đương nhiên còn có một lý do – Đậu bắp bổ thận.

*Đậu bắp

Cố Xước cảm thấy thầy Quý có chút hiểu lầm với mình.

“Thầy Quý, thật ra trước đây tôi không hề như thế.” Cố Xước nói, “Lần nhanh nhất ghi được là nửa giờ.”

“Vậy tối hôm qua anh có một lần năm phút, phá vỡ kỷ lục hoàn mỹ.” Quý Chức lộ ra một nụ cười: “Cần vỗ tay không?”

Cố Xước có hơi lúng túng.

Tối hôm qua Quý Chức uống say rồi, hấn cho rằng y chẳng nhớ cái gì, ai ngờ được trí nhớ của Quý Chức rất tốt.

Đó là lần đầu tiên Quý Chức gọi hấn là “Chồng”, trong đầu hấn lóe lên tia sáng, xong chuyện.

Đây được coi là lịch sử đen của Cố Xước.

Cố Xước ăn hết một đĩa đậu bắp.

Sau khi cơm nước xong, Cố Xước vẫn ngồi ở ghế phụ.

“Thầy Quý, hình như chìa khóa nhà tôi để ở nhà em rồi.”

Vì thế, lần thứ hai Cố Xước theo Quý Chức về nhà.

Nhà của Quý Chức là một nơi tràn ngập hồi ức với Cố Xước, đặc biệt là phòng ngủ. Ga giường màu vàng, Quý Chức nằm trên đó, làn da càng trắng nõn nà hơn.

Hấn tìm hồi lâu trong phòng ngủ. Quý Chức thì đứng ở cửa khoanh tay nhìn hấn.

Cố Xước chẳng tìm được cái gì, mặt không biến sắc nói: “Có lẽ là để chỗ khác rồi. Thầy Quý, tôi không có chìa khóa thì không mở được cửa vào nhà, em không nỡ lòng để tôi đầu đường xó chợ chứ?”

Cố Xước bày ra vẻ đáng thương.

Chỉ là thân hình hấn cao lớn, làm ra vẻ đáng thương không hề có tí thuyết phục nào.

Quý Chức không đuổi hấn nữa.

Quý Chức ở chung với Cận Đình năm năm, đã quen với sinh hoạt hai người. Hiện giờ một mình ở rất cô đơn, có một người giải sầu cũng được.

Chẳng qua là phương thức ở chung của Cận Đình và Quý Chức như phu thê lâu năm. hai người có sở thích của mình, mỗi người đều bận rộn việc của mình, đợi đến tối lên giường lại mần nhau.

Việc nói chuyện trước khi ngủ của họ đều rất ít, thậm chí còn không nhiều bằng gọi giường.

Quý Chức quen biết Cận Đình là lúc đang học đại học. Y đang học khoa Diễn xuất. mà Cận Đình là hotboy khoa Toán. Gã đeo kính, tướng mạo lịch sự tuấn lãng, cao cao khó với.

Lần đầu tiên Quý Chức nhìn thấy gã là trong một buổi dạ hội ở trường. Gã mặc Âu phục, thắt nơ, đọc diễn cảm một bài thơ, đẹp trai muốn chết.

Cảnh hoa cao lãnh kia cuối cùng cũng bị Quý Chức bẻ xuống.

Khi đó có rất nhiều người theo đuổi Cận Đình, nữ có nam có. Quý Chức thắng vì tính kiên trì, lại không biết xấu hổ. Thỏ lộ, tặng hoa, mặc đồng phục quyền rũ, gọi điện thoại mỗi ngày trước khi ngủ, chuyện điên cuồng gì y cũng làm.

Người yêu trước nhất định phải chịu thiệt. Cận Đình rất lạnh nhạt với y, chỉ lúc lên giường mới có thể nói vài lời ngon tiếng ngọt.

Lúc ban đầu, Quý Chức tràn ngập yêu thương Cận Đình, thế nhưng nương theo ngày tháng dần trôi, có yêu thương nhiều hơn nữa cũng bị mài mòn gần hết. Vì thế lúc chia tay, thật ra y cũng không quá khó chịu.

Tình cảm như thế quá bình đạm, có cũng được mà không có cũng xong. Chỉ là lúc nghĩ đến tuổi trẻ y có chút thương cảm, hóa ra mình đã từng yêu một người kiên cường cuồng điên thế thế.

Quý Chức không ngờ sau khi chia tay, Cận Đình lại dính chặt không buông với mình, bày ra dáng vẻ yêu thương thâm thiết.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chính là một chữ, tiện.

Cố Xước có hơi dính người.

Quý Chức ngồi trên sofa xem TV. Cố Xước dính vào người y, hận không thể dính sát sần sật.

Quý Chức đang xem một chương trình tạp kỹ, xem một hồi không nhịn được bật cười thành tiếng. Y có hai lúm đồng tiền nho nhỏ, cười lên rất đáng yêu.

Quý Chức xem TV, Cố Xước thì nhìn y. Quý Chức xem rất vui vẻ, Cố Xước lại cảm thấy có chút thương cảm. Chính mình là một đại soái ca, ấy vậy mà lại không đẹp bằng TV.

Cố Xước bóp chỗ này một hồi chỗ kia một ít, muốn hấp dẫn sự chú ý của Quý Chức, nhưng lại bóp cho Quý Chức nổi giận.

Đúng là tối hôm qua Quý Chức không sao tận hứng được, vẫn rất muốn. Cái bệnh thích sạch sẽ này đã bị phá vỡ bởi cơn say, chung quy lại cũng bại vì dục vọng. Ăn một lần cũng là ăn, chẳng bằng ăn cho no nề luôn.

“Bảo bối, lại cho tôi một cơ hội đi, nhất định hôm nay anh sẽ phá vỡ kỷ lục tối đa.” Cố Xước nói.

Quý Chức đứng dậy đi rửa tay.

Cố Xước rất hưng phấn, làm mấy động tác chuẩn bị. Cong chân nhảy năm phút, chống đẩy năm mươi lần, trên người phủ một lớp mồ hôi mỏng.

Lại được ịch lần nữa rồi, nhất định hẳn sẽ phải làm đến khi thấy Quý gọi mình là “Chồng ơi” xin tha. Cố Xước rất nóng lòng muốn thử.

Điện thoại Quý Chức đột nhiên vang lên.

Số điện thoại không ghi tên, sau đó nhanh chóng gửi một tin nhắn.

“Quý Chức, đừng giận đối với anh. Anh biết em có bệnh sạch sẽ, không thể coi trọng kẻ như thế. Chúng ta bắt đầu lại từ đầu, được không em?”

Ngữ khí nói chuyện rất dàng hoàng trịnh trọng.

Từ nội dung tin nhắn, Cố Xước đã biết được ai gửi.

Lúc số kia gọi đến lần nữa, Cố Xước liền ấn nhận.

“Cận Tam thiếu, bảo bố nhà tôi đang đi tắm, anh đừng gọi điện nữa kéo phá hủy mất hứng thú của chúng tôi.” Cố Xước nói xong liền nghe được một tiếng động mạnh, như tiếng đập điện thoại.

Cận Đình có bao nhiêu phần nộ, Cố Xước liền có bấy nhiêu vui sướng.

Cố Xước đi đến phòng tắm đẩy cửa ra, một thân thể trắng nõn hiện ra ở trước mắt hắn.

Cách một tầng hơi nước mỏng manh, thân thể Quý Chức đập thẳng vào mắt hắn, vô cùng dụ hoặc.

Cố Xước vội vã bỏ quần áo trên người mình, để thân trần bước đến ôm lấy y từ đằng sau.

12. Chương 12: Không Buồn Nôn À

Có thể là do kim nén ham muốn được hành diện, cũng có thể là đĩa đậu bắp kia có tác dụng, đêm đó Cố Xước phát huy rất tốt.

Đầu tiên là hai người ịch ịch trong phòng tắm một lúc, sau đó lại dời chiến trường đến trên giường. Cuối cùng có phá vỡ kỷ lục hay không không ai biết, vì hai người đều vô cùng tập trung, không ai tính thời gian.

Cố Xước quyền luyện hoan trường, kỹ xảo cũng có, nhưng chưa từng dốc sức lấy lòng một người như vậy. Hắn dùng kỹ xảo trong sáu bảy năm này để hầu hạ Quý Chức thoải mái sung sướng.

Sau khi đánh nhau kịch liệt, Quý Chức nằm trên giường. Cả người y như mới vớt ra khỏi nước, ướt nhẹp, sắc mặt ửng đỏ, trên mặt còn vết nước mắt chưa khô, môi thì đỏ bừng hơi sưng, cả người để lộ vẻ quyến rũ.

Vừa nghĩ đến việc chính mình đã biến thầy Quý thành thế này, Cố Xước liền cảm thấy vô cùng thành công.

Cố Xước còn rất nhanh nhẹn, hắn ôm lấy Quý Chức vào ngực. Trong lòng hắn vẫn hơn ngứa, không nhịn được hôn mặt y. Tai Quý Chức rất xinh xắn, có xỏ một lỗ, nhưng mà không mang khuyên tai.

Quý Chức thật là đẹp, hắn càng nhìn càng yêu thích.

Quý Chức rất mệt, chỉ muốn ngủ một giấc. Nhưng người nằm bên mình cứ như một chú cú bự, liếm liếm nơi này hun hít chỗ kia, còm dùng điện thoại chụp một tấm ảnh chung hai người. Quý Chức rất phiền, bèn giơ tay tát một phát lên mặt hắn.

Cố Xước cười khẽ một tiếng, thấy y đúng là một mối, bèn tắt đèn đi.

Hắn nằm ngửa trên giường, không hề buồn ngủ, lồng ngực phập phồng. Rất vui.

Hắn lại không nhìn được mà ôm người bên cạnh vào ngực.

Tướng ngủ của Quý Chức cũng không tốt lắm, đêm đó đạp Cố Xước xuống giường mấy lần. Cố Xước bò lên, dùng tay chân mình siết chặt y lại, hai người ngủ qua một đêm như vậy.

Ngày hôm sau, Quý Chức tỉnh lại trước, vừa mở mắt thì đã nhìn thấy một gương mặt tuấn tú.

Y hơi động, Cố Xước liền tỉnh,

Da thịt hai người chạm vào nhau. Cố Xước cọ cọ Quý Chức, dùng một nơi khác chào hỏi: “Bảo bối, chào buổi sáng.”

Sắc mặt Quý Chức không dễ nhìn lắm.

Y vốn hơi mệt, lại nằm mơ cả tối. Y mơ thấy có quý áp trên người mình, rất khó thở. Lúc mở mắt ra y liền biết kẻ cầm đầu là ai.

Cố Xước vốn muốn làm tiếp, nhưng Quý Chức lườm hắn một cái, hắn không dám cử động nữa.

Ở trên giường Quý Chức vẫn chiếm vị trí chủ đạo. Y thực sự quá cường thế, Cố Xước muốn tìm về mặt mũi, muốn làm cho thầy Quý dục tiên dục tử, vì thế chỉ có thể theo y.

Bây giờ thầy Quý sắc mặt khó coi trừng mắt nhìn hắn, Cố Xước không dám lơ đãng nữa.

Quý Chức đẩy hắn ra đứng dậy đi thẳng đến phòng vệ sinh tắm một cái.

Cố Xước nhìn chằm chằm cửa phòng vệ sinh một lúc, không khỏi nghĩ xem có nên vào hay không.

Play phòng tắm rất thích, Cố Xước lại nhìn chằm chằm vào ban công. Quý Chức ở tầng cao nhất của tòa nhà, ban công rất rộng, ngẩng đầu lên chính là bầu trời...

Quý Chức trùm khăn tắm đi rathì nhìn thấy Cố Xước mặt mày dâm dê nhìn mình chằm chằm.

Quý Chức không nhìn hắn, lấy quần áo từ trong tủ ra rồi lột thẳng khăn tắm xuống mặc đồ vào.

Cố Xước gần như nhìn theo y không chớp mắt.

Quý Chức mặc quần áo tử tế rồi đi chân trần tới, đạp Cố Xước một cước: “Đi tắm đi.”

Cố Xước rất yêu thích động tác này của y, giống như mang theo sự thân mật. Hắn không động đây bèn trúng một cước, sau đó vui rạo rức cầm khăn tắm Quý Chức đã dùng qua đến phòng rửa tay.

Cố Xước nhanh chóng tắm một cái. Hắn không có quần áo, chỉ có thể tiếp tục mặc bộ hôm qua. Quần áo đã có nhiều nếp nhăn, bộ đồ giá cả không thấp đã bị hắn mặc thành đồ vĩa hè.

Hắn ra khỏi phòng ngủ đã nhìn thấy Quý Chức biếng nhác nằm trên sofa, đang gọi điện thoại.

“Về lại trường để dạy? Tôi cho rằng mình đã bị sa thải rồi chứ...”

“Tôi đã có công việc mới, sẽ không về trường nữa.”

Cố Xước mơ hồ nghe thấy mấy chữ này.

Quý Chức vốn là thầy giáo của A đại. Bởi vì Cận Đình nên y mới bị sa thải. Hiện giờ trường học lại để Quý Chức trở lại lớp, nhất định là bởi vì liên quan đến Cận Đình.

Nghe thấy Quý Chức từ chối, Cố Xước mới thở phào nhẹ nhõm.

Quý Chức cúp điện thoại rồi ném nó sang một bên, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, như một chú mèo lười biếng.

Cố Xước ngồi xuống bên cạnh lấy lòng bóp bóp eo cho y.

Eo Quý Chức hơi ê ẩm. Sức của Cố Xước vừa vặn, bóp cho y cảm thấy rất thoải mái. Nhìn Quý Chức hơi nheo nheo mắt, đáng vẻ nhìn rất dễ chịu, Cố Xước lại càng thêm đắc sức.

Quý Chức nhìn chằm chằm vào đầu Cố Xước, hơi sững sốt.

Cận Đình là người đàn ông đầu tiên của y. Lúc hai người ở bên nhau, Cận Đình rất ít khi bận tâm đến cảm thụ của y. Còn Cố Xước là người đàn ông thứ hai, so sánh giữa hai người này thì Cố Xước có vẻ vô cùng dịu dàng. Làm tình nhân, Cố Xước cũng không tệ lắm.

Y và Cố Xước trên giường cũng rất ăn ý, Cố Xước cũng là người rất biết săn sóc.

Đáng tiếc là hoa hoa công tử.

Quý Chức muốn tìm một người có thể nói chuyện tình cảm.

Giống như thế này, thân thể y càng thỏa mãn thì trong lòng càng trống rỗng.

Y cũng có thể gọi là một đóa hoa hiếm có trong giới gay. Trong giới này, tình yêu là đồ vật thấp nhất. Theo cách nói của bạn tốt chính là “Lập dị”, nếu như đã lựa chọn làm gay, y còn muốn tình yêu toàn tâm toàn ý.

Thế nhưng y chính là người cố chấp, đã nhận định rồi thì sẽ không thay đổi.

Chiếm được là nhờ vận may của ta, mất đi là do số mệnh của ta.

Nghĩ đến những điều này, lòng Quý Chức lại lạnh lẽo.

Cố Xước mất công sức lấy lòng một phen, ngẩng đầu lên liền phát hiện hình nh Quý Chức không cao hứng lắm.

Quý Chức hơi mệt, bèn xin nghỉ một ngày.

Cố Xước vốn muốn ở lại bảo vệ, lại bị Quý Chức đuổi ra ngoài, Tâm tình của Quý Chức không tốt, nhìn thấy Cố Xước lại thấy phiền, Hai người họ vốn không chung đường. C Cố Xước làm những điều này chẳng qua chỉ muốn mình ngủ ngon trên giường thêm một ít.

Cố Xước nhìn cánh cửa đóng chặt trước mắt, sờ sờ mũi, không biết mình đã đắc tội Quý Chức ở đâu.

“Có phải Cố tổng yêu đương rồi không?”

“Đúng thế, liên tục nhìn chăm chăm vào điện thoại, lúc cười lúc cau mày nữa.

Lúc đi làm Cố Xước có hơi mất tập trung, không nhận được lại lấy điện thoại ra ngắm ảnh tron album rồi lại lộ ra biểu tình mê muội. Quý Chức thật sự rất đẹp, sau khi hoan ái còn mê người hơn nữa. Cố Xước đã ngủ rất nhiều người, nhưng chưa từng ngủ với ai giống như Quý Chức.

Cố Xước gửi một tin nhắn weixin cho Quý Chức: “Bảo bối, nhìn ảnh em nhớ người.”

Cố Xước đợi một lúc, không có trả lời, bèn gửi một cái nữa: “Quý lão sư, eo còn đau không?”

Lại chờ một lúc.

“Bảo bối, tối muốn ăn gì nào? Tôi mua sẵn mang về cho em ăn nhé.”

“Bảo bối, sao em không để ý đến tôi?”

Trong nháy mắt, Cố Xước đã gửi mười mấy tin nhắn, mà bên kia vẫn chưa hề trả lời.

Cố Xước không khỏi nghĩ, Quý Chức đang làm gì? Tại sao không trả lời mình nhỉ?

Là đã ngủ thiếp đi, hay là xem TV đến mê mẩn rồi?

Nếu như đã ngủ thì mình nhắn đến, Quý Chức nhất định sẽ rất buồn bực. Đáng vẻ y nổi giận dù rất đáng yêu, nhưng mà từ trước đến giờ Cố Xước là một tình nhân biết săn sóc.

Cố Xước nhìn đến trưa.

Hắn nghĩ làm đi đến cửa hàng trang sức gần nhất, mua một đôi khuyên tai.

Cố Xước có một thói quen, gặp người thích là sẽ mua đồ cho người ấy, càng thích, thì đồ vật mua càng quý.

Cố Xước ra tay hào phóng, hơn nữa còn rất tình nguyện, vì thế mà trong giới này danh tiếng của hắn rất tốt. Cũng chính bởi vậy mà không tránh được có mấy người động chân tình, khiến Cố Xước lúc có tân hoan phải dở sống dở chết.

Lương Triết đã nói: “Rõ ràng là một kẻ vô tình, nhưng lại làm ra vẻ đa tình.”

Cố Xước cũng rất vô tội: “Tao đúng là không bao giờ thiếu tiền, nhưng mà bọn họ lại muốn lấy tiền làm cảm tình”

Ngày hôm qua nhìn vết xỏ khuyên trên tai Quý Chức, Cố Xước bèn nhen nhóm ý nghĩ muốn đưa cho y một đôi khuyên tai. Cái khuyên ấy lóe sáng, Quý Chức mang lên nhất định sẽ càng mê người hơn.

Cố Xước lấy di động ra, gọi một cú điện thoại cho Quý Chức.

Bên kia rất lâu không tiếp, lúc Cố Xước gọi lại lần nữa, bên kia rốt cuộc cũng nhận/

“Bảo....”

Thanh âm của Cố Xước im bật đi, vẻ dịu dàng trên mắt cũng biến mất không còn tăm hơi, trở nên nghiêm túc.

Dầu bên kia điện thoại không phải là giọng của Quý Chức.

“Cận Đình,” Cố Xước lạnh lùng nói: “Quý Chức ở đâu?”

Quý Chức và Cận Đình đang ngồi trong bao sương.

Chỗ này là nơi trước đây họ từng hẹn hò, một quán trà,

Cận gia vốn là đào mỏ, sau đó chuyển sang đầu tư bất động sản. Thừa dịp thời đại sóng gió ba đào mà phát lên từ đất. Một gia đình nhà giàu mới nổi lại có thể sinh ra một đứa con trai thư hương như Cận Đình. Cận Đình thích chơi tranh chữ cổ, cho dù hẹn hò cũng phải chọn nơi có hơi thở văn hóa.

Quý Chức lại là một tục nhân, không thể thích nổi những thứ này. Dưới cái nhìn của y, những cái chén động tí là trà giá hàng trăm hàng nghìn này cũng không uống ngon bằng rượu.

Khí chất mà y tu luyện những năm khiêu vũ này, cũng chỉ là tốt mã dễ cùi thôi.

Cận Đình cúp máy, đưa điện thoại đến trước mặt Quý Chức.

Quý Chức chỉ liếc nhìn nó một cái, không hề nói gì.

Quý Chức cầm chén trà lên uống non nửa.

Chân mày Cận Đình hơi nhíu lại.

Trước đây để làm vui lòng người ta, Quý Chức cố ý đi học phẩm trà. Kỹ năng biểu diễn của y rất tốt, Cận Đình tưởng thật, cho rằng bọn họ đúng là tình đầu ý hợp.

Chẳng được bao lâu, nhân viên phục vụ đã dẫn Cố Xước đến.

Cách thời gian cúp máy chỉ mười phút, có thể thấy được Cố Xước thật sự đến rất gấp.

Cố Xước bước nhanh tới ngồi bên cạnh Quý Chức, hai chân bắt chéo trực tiếp cầm lấy nửa chén trà trước mặt Quý Chức, một hơi uống hết.

“Cận Tam thiếu, tìm tôi và Quý Chức có việc gì không?” Cố Xước khoát một tay lên vai Quý Chức, cà lơ phát phơ hỏi.

Mặt mày hần thâm thúi, quá mức tuần lãng, nên làm động tác này không hề lưu manh, trái lại còn thêm phần nhã bĩ.

Cận Đình lấy ra một tờ giấy đưa cho Quý Chức, phía trên là một danh sách những cái tên lít nha lít nhít.

” Quý Chức, những người này chính là những người đã từng lên giường Cổ Xước trong những năm qua. Lúc em lên giường hần sẽ không thấy buồn nôn ư?” Cận Đình hỏi.

Bề ngoài Cận Đình nhìn lịch sự vô hại, nhưng trên thực tế lại loi lệ phong hành, làm việc quả quyết, sẽ nắm lấy mấu chốt của câu chuyện.

Quý Chức có bệnh sạch sẽ, Cổ Xước lại rất phong lưu.

Thân thể Cổ Xước cứng đờ, không khỏi nhìn về Quý Chức, muốn nhìn thấy vẻ mặt y.

Từ trước đến giờ hần vẫn tự xưng là phong lưu, lấy làm kiêu ngạo vì đã duyệt vô số người. Thế nhưng lúc này, trong lòng hần lại có một nỗi hoảng loạn không tên

13. Chương 13: Không Chơi

Quý Chức cầm tờ giấy kia, y chỉ hững hờ nhìn rồi đặt xuống. Y nghiêng nửa người về phía trước, gần Cận Đình thêm một chút.

“Cận Đình, bất luận tôi có ở bên ai, anh cũng đều sẽ tìm ra được khuyết điểm của người ấy.”

Cận Đình vẫn giữ dáng vẻ nghiêm chỉnh như cũ: “Nhưng người cạnh em đây khuyết điểm vô cùng rõ ràng, hần không xứng với em.”

“Anh đang muốn chứng minh tất cả mọi người đều không bằng mình ư?” Quý Chức khẽ cười một tiếng, giọng nói nhuốm chút trào phúng: “Cận Đình, anh không khỏi quá mức tự tin rồi. Đúng là Cổ Xước đã từng có rất nhiều người, nhưng anh ấy không giống anh, lựa chọn kết hôn với phụ nữ, cuối cùng hại người hại mình.”

Cận Đình mím môi thật chặt, ánh mắt hơi lấp lóe. Đúng là gã đã phạm sai lầm, đó là đánh giá thấp vị trí của Quý Chức trong lòng mình.

Hai người họ không có giai đoạn yêu nhau nồng nhiệt. Quý Chức theo đuổi gã, mà gã lại đương lúc dục vọng nảy nở, cần một người đến để thư giải dục vọng ấy. Gã cảm thấy Quý Chức cũng được nên hai người bèn tự nhiên ở bên nhau. Tình cảm của họ bình đạm như nước, ăn cơm, lên giường, thỉnh thoảng hẹn hò, giống như một cặp vợ chồng già lâu năm.

Chờ đến khi 25 tuổi, gã cảm thấy mình nên kết hôn, thế là lựa chọn kết hôn.

Còn Quý Chức, nếu như y nguyện ý thì có thể ở lại bên cạnh mình. Còn nếu không ưng, hai người biệt ly.

Trước khi gặp được Quý Chức, Cận Đình đã lập xong kế hoạch cho cuộc đời mình. Sau khi Quý Chức xuất hiện, gã cũng không thay đổi kế hoạch ấy, nói cách khác, trong kế hoạch của gã chưa từng có Quý Chức.

Quý Chức cũng mãi sau mới ý thức được Cận Đình thật sự vừa dịu dàng vừa tàn khốc.

Cận Đình trầm mặc một lát rồi mới nói: “Quý Chức, em cũng không ở cùng hắn, em lừa anh.”

“Đúng, tôi và Cố Xước đúng là không có quan hệ gì.”

Cận Đình như thở phào nhẹ nhõm.

Quý Chức tiếp tục nói: “Thế nhưng anh đừng tưởng tôi không buông anh xuống được nên mới nói như vậy. Tôi chỉ cảm thấy anh rất phiền phức thôi. Cận Đình, chúng ta đã kết thúc rồi, quán mãi không buông không phải là tính cách của anh.”

Quý Chức đứng dậy, mở cửa bước ra.

Cố Xước ngồi vậy xem tiết mục đánh tra công, thấy dáng vẻ hồn bay phách lạc của Cận Đình, không khỏi thầm khen lớn “Thầy Quý uy vũ”.

Cố Xước không để ý đến Cận Đình, đuổi theo Quý Chức.

Cố Xước đuổi kịp, một tay tự nhiên khoác lên vai Quý Chức, giơ ngón cái với y.

Quý Chức đẩy thẳng cánh tay hắn ra rồi đi về phía bãi đỗ xe.

“Bảo bối, tôi gửi nhiều tin nhắn như vậy mà em vẫn chưa trả lời kìa.” Cố Xước đi sát từng bước phía sau, nói.

Tâm tình Cố Xước vô cùng tốt: “Bảo bối, tôi thấy ban công nhà em không tệ, chi bằng đêm nay chúng ta thử chơi ban công đi?”

Sau đó còn có phòng khách và phòng bếp. Trù nghệ của thầy Quý rất tốt, nếu như chỉ mặc tạp dề, đóng đưa hai chân thon dài trắng nõn...

Nghĩ tới đây, Cố Xước có chút kích động.

Quý Chức dừng lại quay đầu trừng mắt nhìn hấn “Cố Xước, có phải anh bị ngốc không?”

Cố Xước bị y hỏi ngây ngẩn cả người.

“Bảo bối...”

“Đừng gọi tôi như vậy, buồn nôn lắm. Cố Xước, không phải anh muốn chịch tôi à? Giờ anh cũng đã chịch được rồi, xem như đã đạt được mong muốn. Những câu vừa rồi tôi nói không chỉ nhằm vào Cận Đình, mà còn nhằm vào anh. Cố Xước, tôi không muốn chơi, anh đi tìm hoa hoa cỏ cỏ của anh đi, thứ không thể phụng bồi.”

Quý Chức nói xong thì quay người bỏ đi.

Nhất thời Cố Xước không kịp phản ứng lại với ý tứ trong câu nói của y, chỉ giơ tay ra tóm lấy tay Quý Chức.

“Quý Chức...”

Quý Chức nở nụ cười: “Cố tổng, anh lưu luyến không rời thế này là đã yêu tôi đấy à?”

Cố Xước ngẩn ra, phản bác theo bản năng: “Sao có thể thế được?”

Quý Chức đẩy tay hấn ra rồi đi đến trước xe, mở cửa, nổ máy. Xe liền ngênh ngang chạy vụt qua mặt Cố Xước.

Phun cho hấn đầy khói xe.

Cố Xước cảm thấy mình rất vô tội, giống như đã bị ngộ thương, nhưng mà không chỗ biện bạch, chỉ có thể tiếp thu án tử.

Cứ vậy kết thúc à? Hấn rất không cam tâm, hấn còn chưa ăn đủ mà. Nhưng không cam tâm thì biết làm sao đây? Chuyện giường chiếu vốn là anh tình tôi nguyện, Quý Chức cũng đã cự tuyệt rõ ràng như thế.

Cố Xước hấn chưa bao giờ quần riết không buông với một bạn tình nào cả.

Sau đó, hai người ở công ty khó mà tránh được gặp gỡ. Diễn xuất của Quý Chức rất tốt, hai người cứ như đồng nghiệp bình thường vậy. Quý Chức nhìn thấy hấn còn có thể chào hỏi, cứ như những triền miên

chăn gối kia thật sự chỉ xảy ra trong mơ.

Có lúc, Cổ Xước sẽ cảm thấy có lẽ thầy Quý là người tuyệt tình nhất mà hắn từng gặp. Tốt xấu gì hắn cũng đã hầu hạ thầy Quý thoải mái, vậy mà người ấy chẳng hề niệm tình đến chỗ tốt của hắn.

Khuyên tai hắn mua xong vẫn chưa tặng đâu.

Khuyên tai này xứng với Quý Chúc nhất, người khác đeo vào đều là phí của trời. Quý Chúc không muốn, cũng chỉ có thể để đó.

Vương Minh như phát hiện chuyện gì đó ghê gớm: “Thầy Quý, anh nói coi liệu có phải Khúc Tuấn thất sủng rồi không? Gần đây Cổ tổng cũng không nhìn cậu ta.”

Thái An Yên vừa lúc đi qua y, bèn cười nhạo một tiếng.

Vương Minh nhất thời xù lông: “Thầy Quý, anh nói xem lão Thái có phải bị bệnh không? Hắn khinh thường tôi thì có thể vui vẻ à? Hơn nữa không phải tôi nói rất đúng sao? Có gì hay mà khinh với thường cơ chứ?”

Quý Chúc nở nụ cười: “Cậu nói đúng, không có gì phải khinh thường hết.”

Y rất thích Vương Minh, đầu óc đơn giản, không lời đời. Nhưng Vương Minh có thể khiến người ta cảm thấy an tâm, không cần phải phòng bị.

Cổ Xước ngồi trong quán bar, có hơi phờ phạc.

“Cổ thiếu, bệnh của anh vẫn chưa chữa khỏi à?” Bartender đẩy một ly rượu đến trước mặt Cổ Xước, lo âu hỏi.

Cổ Xước đẹp trai, cao mét chín thân thể cường tráng, ngũ quan hỗn huyết vô cùng anh tuấn sắc nét, đáng tiếc...

Cổ Xước nhất thời cả kinh, sợ đến suýt nữa té khỏi ghế: “Tôi có bệnh gì?”

“A Triết nói mấy tháng nay anh chẳng hề chịch choạc gì, không phải anh...” Bartender muốn nói lại thôi.

Bất kỳ người đàn ông nào bị nghi ngờ năng lực ịch ịch ịch đều sẽ cảm thấy phẫn nộ, đặc biệt là ngựa giống như Cổ Xước.

“Lương Triết nói xằng. Mấy ngày trước tôi cũng có, một đêm bốn lần.”

Cố Xước vừa nói xong, Lương Triết đã khoác lấy vai hắn: “Tiểu yêu tinh nào câu dẫn mày một đêm bốn lần? Muốn ép khô mày rồi. Thầy dạy nhảy kia hả? Vào tay rồi?”

Cố Xước gật đầu: “Ăn được rồi.”

“Mùi vị thế nào?”

“Được.”

“Cố thiếu, trâu bò vãi, người của Cận Đình mà mày cũng ngủ được.” Lương Triết giơ ngón cái với hắn.

Người của Cận Đình, nghe sao chói tai thế?

“Họ đã chia tay rồi.” Cố Xước không nhận được giải thích.

Lương Triết không để ý đến lời giải thích của hắn mà chỉ nói: “Cố thiếu, nhìn bên kia kìa.”

Cố Xước nhìn theo hướng Lương Triết chỉ, nhìn thấy một thiếu niên dáng vẻ đẹp đẽ xinh xắn, như một học sinh.

“Cố thiếu, đi xốc lại tinh thần đi.” Lương Triết vỗ vỗ bả vai Cố Xước nói.

Cố Xước cảm thấy mình nên xốc lại thật mạnh mẽ, bằng không cứ luôn nhớ đến Quý Chước cũng không phải là điềm lành.

Cố Xước đứng dậy cầm ly rượu đi về phía con mồi.

Hôm sau, vừa rạng sáng.

Đang lúc mơ màng buồn ngủ thì Cố Xước nhận được điện thoại của Lương Triết.

“Cố thiếu, mày có bệnh thì đi chữa đi, đừng giấu bệnh sợ thầy.”

Cố Xước bị gã nói đến mức mơ hồ.

“Em trai hôm qua mày còn nhớ không?” Lương Triết nói, “Cậu ta nghe thấy đại danh của Cố thiếu đã lâu, bèn muốn đi thử xem bản lĩnh của mày. Kết quả đến khách sạn mày lại không được, lãng phí thời gian của cậu ta, tin này đã truyền ra khắp giới rồi.”

Nói tới chuyện này, Cố Xước liền nổi giận.

“Thân thể cậu ta cứng ngắt chẳng mềm tí nào. Tao còn chưa làm gì mà cậu ta đã rên lên, tiếng rên còn thô to nữa, được một hồi tao không còn cảm giác.” Cố Xước nói.

Sau đó, hai người cụt hứng bỏ về.

Dục vọng tích tụ mấy ngày của Cố Xước không được phát tiết, cuối cùng vẫn quay về bức ảnh Quý Chức trong điện thoại mới phọt ra được.

Nghĩ tới đây, chờ đến khi cúp máy Cố Xước không nhịn được mở album ra, nhìn chăm chú vào ảnh Quý Chức, vuốt ve mặt y.

14. Chương 14: Nhớ Em

Cố Xước trải qua mấy ngày này có hơi vô vị. Hắn như đột nhiên mất hết hứng thú với rất nhiều thứ, cả ngày cứ ngơ ngác ngác, hết ăn lại ngủ, thậm chí ngay cả hứng để phịch cũng phai nhạt.

Mỗi tháng đều có mấy ngày kiểu này, Cố Xước cảm thấy mấy ngày đó của mình đã đến rồi, quả thật buồn muốn chết.

Trải qua một tháng huấn luyện, hình thái, thanh nhạc và kiến thức cơ bản về vũ đạo của nhóm HT đã được huấn luyện gần đủ rồi. Bộ phận hành chính của công ty đã lên một kế hoạch đi du lịch cho đoàn đội này, địa điểm du lịch là một ngọn núi cao ở bên cạnh thành phố, có tiết mục tìm kho báu trên núi, nhằm để giúp thúc đẩy sự hợp tác nhóm. Cố Xước làm người phụ trách của đoàn đội, cũng là leader của lần này.

Lúc Cố Xước nhìn thấy kế hoạch, phản ứng đầu tiên chính là có thể nhìn thấy Quý Chức rồi. Hắn hơi hài lòng, nhưng khi nghĩ đến còn có nhiều người khác, sự hài lòng ấy lại giảm đi rất nhiều.

Có điều tốt xấu gì trong lòng hắn vẫn có chút hy vọng, không hề biến mất.

Dựa theo kế hoạch, công ty sẽ điều xe buýt đến mấy địa điểm cố định để đón người. Xe bus có 33 ghế thì đoàn đội có 32 người.

Ngày đó, Cố Xước rời giường rất sớm, mặc một bộ đồ thể thao. Tỉ lệ vóc người của hắn rất đẹp, mặc đồ thể thao vẫn cực đẹp trai. Hắn đứng trước gương sờ tóc mình một hồi, không nhịn được huýt sáo, đẹp trai

bỏ mẹ.

Lúc Cố Xước lên xe thì trên xe vẫn chưa có ai, hắn cố ý chọn chỗ ngồi phía trước, ngồi ở bên ngoài.

Quý Chức là người cuối cùng lên xe. Chờ khi y lên, chỉ có bên cạnh Cố Xước và Vương Minh là còn ghế trống. Khi Quý Chức đi đến gần hắn, Cố Xước mới làm như giật mình nhận ra cạnh mình còn có ghế trống, bèn lùi vào bên trong.

“Thầy Quý, đến ngồi cạnh tôi này!” Vương Minh hưng phấn vỗ vỗ ghế cạnh mình nói.

Quý Chức chỉ ngừng một chút rồi tiếp tục đi về phía trước.

Cố Xước:....

Ghế mình ngồi ấm chỗ cứ lãng phí như vậy.

Cảm giác này cứ như mình đã làm ấm giường nửa buổi, lúc làm ấm giường còn phải đề phòng khách không mời đến đoạt giường ngủ. Rốt cuộc cũng chờ được đến khi chủ nhân của cái giường đến, ai ngờ đối phương vốn không muốn leo lên.

Xe chạy hai tiếng, cổ hơi tê nhát.

Ghế bên cạnh Cố Xước vẫn để trống, một tay hắn khoát lên phần tựa, cơ thể hơi nghiêng về sau. Lấy góc độ này vừa vặn có thể nhìn thấy Quý Chức ngồi chệnh chéch ở đối diện.

Hắn vừa nhìn một cái, lông mày không khỏi nhíu lại.

Vương Minh vẫn ghé vào bên tai Quý Chức nói gì đó, trên mặt Quý Chức thì mang nụ cười nhẹ, thỉnh thoảng đáp vài tiếng.

Đã lâu lắm rồi thầy Quý không nở nụ cười như vậy với mình, có điều nghĩ đến việc nhất định Vương Minh chưa từng nhìn thấy dáng vẻ Quý Chức đỏ mặt gọi “Anh hai”, tâm lý Cố Xước lại hơi cân bằng một chút.

Quý Chức ngồi ngay ngắn, bên hông thắt dây an toàn, hơi ngẩng lên một chút là có thể nhìn thấy Cố Xước.

Y thuộc chòm Xử Nữ, có hơi mắc bệnh sạch sẽ, còn cả chứng ám ảnh cưỡng chế nhẹ nữa. Thấy dáng ngồi uể oải xiêu vẹo của Cố Xước, Quý Chức có hơi khó chịu.

Quý Chức rất muốn đi tới kéo cánh tay Cố Xước bắt hắn ngồi thẳng lại, lại nghĩ đến cánh tay mạnh mẽ của Cố Xước, y không khỏi nghĩ đến nhiều thứ hơn, ví như Cố Xước dùng cách tay trắng kiện ấy siết chặt eo mình bắt mình gọi “Anh hai”....

Khoảng thời gian này y đúng là có hơi nhưng nhớ Cố Xước, nhưng nhớ cánh tay mạnh mẽ và bờ ngực nóng rẫy của hắn, còn cả... Chỉ là y đã quyết định, không muốn dây dưa với Cố Xước nữa, thế nào cũng có một vài thứ phải bỏ qua.

Sau hai giờ, xe bus đã đến chân núi.

Trước hết họ cần phải leo lên 1990 bậc thang, sau đó mới đi tìm kho báu.

Cố Xước dẫn đầu, đi ở trước nhất. Thể lực của Vương Minh không tốt, lôi kéo Quý Chức đi sau cùng. Cự ly cách nhau một trước một sau như này khiến Cố Xước không thể nào nhìn thấy Quý Chức nữa.

Điều này càng củng cố quyết tâm sau lần du lịch này phải tìm Vương Minh để nói chuyện của Cố Xước — Đồng nghiệp với nhau không thể tách thành nhóm nhỏ, phải phát triển quan hệ, phải quen biết càng nhiều người.

“Thầy Quý!”

Vương Minh đột nhiên kêu lên một tiếng. Y có hơi choáng váng, vốn Vương Minh đang nói chuyện với Quý Chức, chớp mắt một cái, người bên cạnh đã không thấy đâu. Quý Chức đạp hụt chân, ngã thẳng xuống vài bậc thang.

Vương Minh vội vã xuống kéo y, thế nhưng một bóng người càng nhanh hơn đã xẹt qua người mình, xông lại đỡ Quý Chức đang ngã trên đất.

“Thầy Quý, anh không sao chứ?!” Vương Minh khẩn trương hỏi, muốn đi kéo Quý Chức, lại bị một cái tay cản lại.

Cách mỗi đoạn bậc thang đều có đệm bảo vệ, Quý Chức lại bị ngã xuống bốn, năm bậc thang. Lúc rơi xuống, y co lại thành một đoàn theo bản năng để bảo vệ đầu của mình.

Thân thể Quý Chức được Cố Xước ôm chặt vào lòng. Cả người y đau nhức, cũng không biết vết thương nằm ở đâu. Chờ đến khi cơn đau giảm bớt đi, y mới nói: “Bị trặc chân rồi.”

Trặc chân thì tất nhiên không thể đi được.

Nhưng từ chỗ họ đến chân núi rất xa, chỉ có thể tiếp tục leo thêm mấy chục mét mới đến một chỗ trị liệu nhỏ ở sườn núi.

Quý Chức bị Cố Xước ôm chặt vào ngực có hơi khó chịu. Chuyện thân mật hơn họ cũng đã từng làm, nhưng bây giờ là ban ngày ban mặt, có rất nhiều người nhìn. Da mặt Quý Chức rất mỏng, y đẩy tay Cố Xước một cái: “Cố tổng, anh đỡ tôi đi là được.”

Cố Xước không để ý đến y, trái lại còn ôm chặt hơn.

Lúc này Quý Chức mới phát hiện Cố Xước có gì đó không đúng, Y quay đầu lại nhìn thì thấy Cố Xước mím môi thật chặt, đôi mắt lạnh lùng, như đang tự giận đối xử gì đó.

Mặc dù không biết rốt cuộc là hấn tức giận vì cái gì,

Bậc thang có hơi dốc, Quý Chức không đẩy hấn ra được, chỉ đành vươn tay ôm cổ Cố Xước.

Cố Xước bế Quý Chức leo hết 100 bậc thang còn lại.

Thể lực hấn rất tốt, ôm một người 65kg leo 100 bậc thang mà hô hấp chỉ hơi dồn dập một chút, trên trán đổ một tầng mồ hôi mỏng, ngoài ra không có phản ứng gì khác.

Cố Xước ôm Quý Chức đến phòng y tế, Bên trong đó chỉ có một bác sĩ tầm năm sáu mươi tuổi. Ông kiểm tra khắp cả người Quý Chức một lượt, cuối cùng đưa ra kết luận, chỉ bị thương ở chân.

“Trục chân khá là nghiêm trọng đấy, tôi sẽ cho cậu một ít thuốc trị thương. Có điều hai ngày nay tốt nhất là không bước đi, bằng không vết thương nặng hơn sẽ không tốt.”

Cơn giận kia của Cố Xước như giảm bớt một chút.

“Anh đang giận ai vậy?” Quý Chức hiếu kỳ hỏi.

“Tôi đang tự giận mình!” Cố Xước cả giận nói.

Quý Chức: “....”

Cũng không biết Cố Xước tức cái gì, hay là sợ hãi. Khi thấy Quý Chức ngã xuống, nhịp tim hấn gần như đình chỉ. Hấn nghĩ, nếu như người ngã xuống là mình thì tốt, Quý Chức da mềm thịt non như vậy, còn mình thì da dày thịt béo, chẳng sợ ngã.

Bác sĩ nói không thể bước đi, Quý Chức cũng không dám. Chân này của y còn phải nhảy, nếu như lưu lại di chứng....

Giữa sườn núi này có vài khách sạn, nhưng gần đây lượng du khách khá lớn, cuối cùng Cố Xước chỉ tìm được một căn phòng trống.

Đương nhiên, những điều này là do Cố Xước nói. Quý Chức chờ trong phòng cứu thương, cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu du khách qua đêm ở đây.

Quý Chức giơ tay ra muốn hắt đỡ mình, Cố Xước lại trực tiếp bế y lên.

Căn phòng trong khách sạn rất hẹp, gồm một phòng vệ sinh và phòng tắm. Giường cũng nhỏ, rõ ràng là giường đơn. Chỗ tốt duy nhất chính là rất sạch sẽ.

Cố Xước đặt Quý Chức lên giường, y nhắm mắt lại yên lặng nằm một lúc.

Những người khác đều đến thăm Quý Chức, Quý Chức liền vội vàng nói không có chuyện gì, để họ tiếp tục hoạt động. Những người khác đi rồi, trong phòng chỉ còn dư lại mình Cố Xước.

“Cố tổng, hay là anh cũng đi tham gia hoạt động đi.” Quý Chức nói, y không muốn vì mình mà ảnh hưởng đến hoạt động của đoàn.

Cố Xước mím môi không nói lời nào, chờ những người khác đi hết rồi, hắn mới đến cầm tay Quý Chức nói: “Đi tìm kho báu? Bảo bối của tôi ở đây rồi, còn đi tìm gì nữa?”

Quý Chức không nói thêm gì nữa.

Tâm tình của y có hơi phức tạp, vừa không muốn mọi người vì mình mà ảnh hưởng đến hành trình, lại muốn có người ở lại bầu bạn với mình.

Chân bị thương, làm gì cũng không tiện, mà lại phải qua đêm một mình. Ngẫm lại có chút thê thảm.

Hơn nữa y và Cố Xước đã có quan hệ xác thật, hai người ở chung với nhau cũng khá dễ chịu.

Bụng Quý Chức ê ẩm, muốn đi nhà vệ sinh. Y nhìn Cố Xước rồi lại nhìn về phía nhà vệ sinh.

Cố Xước nhanh chóng hiểu được ý y, bèn đưa một bình nước khoáng rộng đến.

Quý Chức đập một cước.

Cố Xước thuận thế ôm chân y đặt vào ngực, bắt đầu cười lớn.

Chân Quý Chức rất trắng, lại tinh xảo đẹp đẽ, là một đôi chân để khiêu vũ. Cổ chân y có một vùng bầm tím, thoa một tầng thuốc có mùi, vẻ đẹp ấy cũng hỏng đi ít nhiều, nhưng Cổ Xước vẫn rất thích.

Buổi tối lúc ngủ, Quý Chức nằm trên giường.

Cổ Xước trải áo khoác của mình lên đất, làm bộ muốn trải chăn đệm ngã ra đất nghỉ, trải hồi lâu vẫn không đi ngủ.

“Ngủ trên giường đi.” Quý Chức nói.

Cổ Xước vui vẻ rạo rực nằm trên giường. Hai người đàn ông cùng ngủ trên một chiếc giường nhỏ có hơi chật chội. Nhưng Cổ Xước rất thích cảm giác này, tốt nhất là chật thêm một tí, để Quý Chức nằm trên người mình.

Quý Chức xoay người lại đưa lưng về phía Cổ Xước. Cổ Xước vòng hai tay ôm lấy eo y, lồng ngực áp sát vào lưng: “Thầy Quý, tôi rất nhớ em.”

Cổ Xước nhìn cái gáy trắng nõn như tuyết của y, nỗi buồn mấy ngày liên tiếp rớt cuộc cũng đã được quét sạch sành sanh.

15. Chương 15: Quan Hệ Lâu Dài

Trong khách sạn không tiện tắm rửa, hai người đều mặc quần áo cũ, trên người dấp dính mồ hôi rất không thoải mái.

Quý Chức rất khó chịu, cứ muốn cởi cúc áo trên người ra. Thế nhưng người phía sau lại dính chặt quá, mồ hôi len vào mũi y. Quý Chức không cảm thấy phản cảm, trái lại còn thấy có hơi dễ ngủ.

Quý Chức cảm giác thân thể mình nóng lên một chút, lòng y ngứa ngứa, có hơi muốn. Thế nhưng hoàn cảnh nơi đây rõ ràng lại không phù hợp với mong muốn trong lòng y.

Muốn hay không muốn?

Quý Chức giằng co xung đột, cơ mà chưa từng hỏi xem Cổ Xước có muốn hay không.

Đèn chưa tắt, Cổ Xước nhìn chằm chằm vào vành tai Quý Chức. Hắn lại nghĩ đến đôi khuyên tai kia, nếu như mang theo trên người thì hôm nay nhất định phải khiến cho Quý Chức đeo cho mình nhìn.

Vành tai Quý Chức trắng nõn như ngọc, rất xinh xắn. Vành tai xinh xắn ấy đã biến thành một quả anh

đào đỏ mọng, khiến Cố Xước có hơi thêm thuồng. Hắn muốn liếm một cái, ngay lúc hắn đang có ý nghĩ kỳ quái thì thân dưới đột nhiên bị túm lấy....

Grào grào.

Trong nháy mắt Cố Xước nổ tung.

Hôm sau khi tỉnh lại, Cố Xước liền nhìn thấy trên đầu giường có một người hơi ngời.

Trời đã sáng rồi, ánh sáng mặt trời chiếu vào khung cửa sổ. Người ấy mặc áo sơ mi mỏng manh, cuộn thành một đoàn, bóng lưng thon gầy, rất sạch sẽ dễ nhìn.

Cố Xước ngủ trần, hắn vươn người ôm lấy y từ đằng sau. Thân thể của thầy Quý nhỏ ghê, hắn hoàn toàn có thể ôm trọn vào ngực.

“Chân còn đau không?” Cố Xước hỏi, nhẹ nhàng xoa xoa chân y.

Quý Chức hơi nhú mày, hiển nhiên là đau.

Cố Xước cảm thấy y có hơi đáng yêu, lại có phần đau lòng, bèn sát lại gần hôn môi y, một cái tay khác thì xoa chân thật cẩn thận.

Quý Chức hôn đáp lại, không quá mãnh liệt. Nụ hôn ấy chỉ dịu dàng nhẹ nhàng, như để xứng với nắng mai sương sớm.

Chờ đến khi hôn xong, Quý Chức tựa vào bả vai Cố Xước thở hổn hển.

Một tay Cố Xước ôm y, một tay thì chống trên giường. Mỗi lần Cố Xước tỉnh lại trời đều đã sáng rõ. Ngoại trừ lúc đi máy bay, hắn chưa từng nhìn thấy ánh nắng ban mai. Hắn cảm thấy cứ yên tĩnh ngồi ngắm cảnh như thế này cũng cảm thấy rất tốt.

“Thích không?” Quý Chức hỏi.

“Cái gì?” Cố Xước nhất thời không phản ứng lại.

“Chuyện tối qua ấy.” Quý Chức nói.

Chuyện tối qua không quá kịch liệt, dù sao thì cách âm của khách sạn này không tốt lắm. Hai người họ cực kỳ gắng sức để kiềm chế, thế nhưng Cố Xước vẫn cảm thấy rất tốt.

Đã ăn được thì sẽ muốn ăn rất lâu, rất thích, chỉ cảm thấy ăn không đủ.

Hắn siết chặt vòng ôm thêm một chút, ngả đầu lên vai Quý Chức: “Thầy Quý, càng ngày tôi càng thích em.”

“Tôi cũng thích, vậy chúng ta cứ duy trì quan hệ như thế này đi.” Quý Chức nói: “Nhưng trong khoảng thời gian ấy, anh không thể lên giường với người khác, bằng không quan hệ của chúng ta sẽ tự động giải trừ.”

Quý Chức nghĩ, điểm khác nhau giữa y và Cố Xước chính là y muốn tìm bạn trai, còn Cố Xước chỉ muốn tìm bạn ngủ. Mà bây giờ, y không tìm được người thích hợp, còn Cố Xước cũng cảm thấy ngủ với y rất ngon. Vậy chỉ bằng bọn họ tìm lấy cái chung, gác lại cái bất đồng để làm một bạn tình lâu dài. Chờ đến khi y tìm được người mình thích hoặc Cố Xước không còn hứng thú với y nữa, hai người có thể tách ra.

Cố Xước không nghĩ được xa như thế. Hắn vốn là một người tận hưởng lạc thú trước mắt, chỉ cảm thấy điều này rất hợp ý mình. Vừa nghĩ tới Quý Chức là một người của mình, hắn liền cảm thấy vui vẻ, không nhận được hôn hôn cổ người ta, hai tay bắt đầu sờ loạn.

Quý Chức đập tay Cố Xước một cái: “Tôi muốn tắm rửa.”

“Tuân lệnh.”

Cố Xước lập tức đứng lên làm việc, trước hết hắn đi ra ngoài mua một ít đồ vật để rửa mặt.

Phòng tắm hơi nhỏ, Quý Chức không thể bước đi, nên Cố Xước bèn để trong đó một cái ghế rồi ôm Quý Chức vào. Hắn đặt Quý Chức ngồi lên ghế, cởi quần áo y ra.

Cố Xước sợ nước bắn tung tóe lên người chính mình, bèn cởi luôn quần áo, thuận tiện tắm một cái luôn.

Cố Xước ôm lấy Quý Chức mở vòi sen ra, sau đó xối ướt người cả hai rồi lấy sữa tắm thoa lên. Quý Chức híp mắt, như một chú mèo lười biếng, toàn bộ quá trình chỉ hưởng thụ lấy sự phục vụ của Cố Xước. Đang lúc làm, Cố Xước có hơi muốn, nhưng ngẩng đầu nhìn mặt Quý Chức lại thấy y không có ý, hơn nữa cũng bận tâm đến chân y bèn không làm gì nữa.

Cố Xước lau khô người cho Quý Chức rồi dùng khăn tắm bao lấy, bế ra ngoài đặt lên giường.

Hắn có hơi khó chịu, muốn vào phòng tắm giải quyết.

“Lại đây.” Quý Chức nói.

Cố Xước đến gần, đôi tay khéo léo của Quý Chức liền chui vào...

Cố Xước đứng thẳng, hầu kết lên xuống, hồi lâu sau mới thở một hơi thật dài.

Hắn lại vào phòng tắm một lần, tắm xong thì dính lấy Quý Chức. Rõ ràng không cần phải nói thầm, hắn lại cứ sát lại gần nói bên tai Quý Chức: “Hoạt động truy tìm kho báu của mấy người kia hôm nay kết thúc, chờ thêm một lúc sẽ xuống núi. Tôi đã bảo trợ lý đưa quần áo đến, cũng sắp rồi.”

Một lát sau, trợ lý của Cố Xước đến.

Hắn thò đầu ra ngoài nhận lấy đồ. Trợ lý vẫn tò mò muốn nhìn vào bên trong, lại bị Cố Xước đẩy ra rồi sau đó đóng chặt cửa lại.

Trong túi hành lý nhỏ ngoại trừ quần áo, còn có một chiếc hộp nhỏ.

Cố Xước đến trước mặt Quý Chức, quỳ một chân xuống, giơ hộp trước mặt y.

Lòng Quý Chức nảy lên một cái, còn tưởng rằng Cố Xước muốn cầu hôn mình. Trên giường y rất phóng túng, nhưng vẫn rất thận trọng với tình cảm và hôn nhân, mà họ lại vừa mới xác định quan hệ bạn tình.

Chờ đến khi Cố Xước mở hộp ra, hóa ra bên trong không phải là nhẫn, mà là một đôi khuyên tai. Khuyên tai tỏa sáng lấp lánh, vừa nhìn đã biết giá trị không nhỏ.

“Bảo bối, thích không?”

Quý Chức nhận lấy rồi cầm đôi khuyên tai, nói ý nghĩ trong lòng ra: “Tôi còn tưởng là nhẫn cơ.”

Cố Xước đứng dậy rồi ngồi xuống cạnh người Quý Chức, ôm vai y nói: “Tôi cảm thấy nhẫn là một vật cần cẩn trọng, vì thế tôi chưa bao giờ tặng người ta nhẫn cả. Thầy Quý, em muốn kết hôn ư?”

Cố Xước cảm thấy một Gay mà kết hôn là một chuyện vô cùng khó tin. Bọn họ trời sinh đã gay, nên thoát khỏi ràng buộc hôn nhân, thỏa thuê tận hưởng vui thú xác thịt.

Đúng là Quý Chức đang nghĩ tới: “Trong nước không thể đăng ký kết hôn, nhưng mà tôi muốn làm một lễ cưới nho nhỏ kiểu phương Tây, trong một nhà thờ, mời một ít người thân.”

Đối tượng trong ảo tưởng trước đây của y chính là Cận Đình, nhưng sau đó đối tượng không còn, y cũng rất ít khi nghĩ đến.

Lúc này Quý Chức lại lấy chuyện này ra để suy nghĩ một chút, trong mắt có một chút khát vọng.

Cố Xước nghe xong, cảm thấy lúc này thầy Quý thật là ngây thơ.

Khi đó, sẽ có một người nắm lấy tay Quý Chức, trên tay hai người cùng mang một kiểu nhẫn, cùng tiến vào nhà thờ. Từ đó về sau sẽ có một người đàn ông khác ở bên cạnh y, hai người cùng rời giường, tay nắm tay cùng nhau dạo phố, cùng nhau ăn cơm, lên giường. Nghĩ đến đây, trong lòng Cố Xước có hơi khó chịu.

Chờ đến khi Quý Chức tìm được người mình thích sẽ không duy trì quan hệ thế này với mình nữa.

Có điều cho đến lúc đó, có lẽ mình sẽ không lưu luyến nữa.

Cố Xước không hề muốn nghĩ sâu về chuyện này.

“Thầy Quý, tôi giúp em đeo khuyên tai lên nhé.” Cố Xước nói.

Đây là một chuyện khiến lòng hấn ngứa ngáy đã lâu.

Quý Chức gật gật đầu.

Cố Xước lấy khuyên tai ra đeo lên giúp y.

Da Quý Chức rất trắng, mà đôi khuyên tai lấp lánh tỏa sáng này rất hợp với khí chất của y, trong sự thanh thuần lại mang theo nét quyến rũ. Cố Xước không nhịn được hôn hôn tai y, hôn thật lâu.

Hai người thay quần áo rồi Cố Xước cùng Quý Chức đi khám bác sĩ.

Bác sĩ đổi thuốc cho Quý Chức, bảo y nghỉ ngơi trên núi mấy ngày thì gần như có thể khôi phục đi bộ bình thường.

Cố Xước thay đổi chỗ ở cho hai người, từ khách sạn nhỏ sang một khách sạn to hơn.

Gian phòng trong khách sạn rất lớn, giường cũng lớn, phòng tắm cũng vậy, còn có một ban công rộng.

Hai người trên núi không có gì để giải trí, bèn luôn lẫn lộn trên giường, tựa như phải hoàn toàn bù lại cho khoảng thời gian vô ích lúc trước. Bởi vì vết thương trên chân Quý Chức nên có rất nhiều tư thế không thể thử nghiệm, có điều Cố Xước vẫn hết sức thỏa mãn.

Chuyện này quả thật như một bữa tiệc thịnh soạn vui sướng thỏa thuê, khiến hần hồi vị rất lâu.

Ngày thứ tư, chân Quý Chức đã tốt hơn rất nhiều, có thể xuống núi được.

Trên đường xuống núi, Cổ Xước vẫn nắm lấy tay Quý Chức, chỉ lo y lại dẫm vào vết xe đổ lần trước.

Tay Cổ Xước rất to, khô ráo, ấm áp, bao bọc lấy tay Quý Chức.

Quý Chức phát hiện hình như mình có một chút yêu thích hần.

Thích Cổ Xước như vậy, chứ không phải hoa hoa công tử kia.

16. Chương 16: Ghen

Trợ lý của Cổ Xước lái xe hần lại đây rồi đỗ trong bãi đỗ ở dưới chân núi.

Cổ Xước đi lấy xe còn Quý Chức thì chờ ở ven đường. Trời khá nắng, Cổ Xước đi được mấy bước lại quay về kéo y đứng dưới bóng cây.

Da Quý Chức đẹp như vậy, trắng nõn như ngọc, nếu như bị cháy nắng sẽ không tốt. Những thứ này đều là của mình, mình phải bảo vệ thật tốt.

Lúc Cổ Xước lái xe đến thì thấy một người đàn ông trẻ tuổi đến gần Quý Chức. Ánh mắt của anh ta cứ nhìn Quý Chức chằm chằm, có chút say mê. Mặt Cổ Xước liền đen thui.

Hần không khỏi tăng ga, lúc đến bên cạnh hai người thì phanh cái két.

Người đàn ông kia bị hần làm hết hồn, kéo cánh tay Cổ Xước lui về sau một bước.

“Lái xe sang thì ghê gớm lắm à!” Người kia lẩm bẩm một câu.

“Lái xe sang còn đẹp trai nữa thì ngon chứ sao.” Quý Chức như có điều suy nghĩ nói.

Người đàn ông: “...”

Cổ Xước xuống xe đi đến trước mặt hai người. Người đàn ông kia dậm dấp không tẻ, thế nhưng đứng bên cạnh Cổ Xước lại biến thành một người bình thường. Hần cao mét chín, lại còn là con lai, khuôn mặt thâm

thúy. Không so sánh sẽ không có tổn thương, người bình thường đứng bên cạnh hẳn đều có vẻ xấu.

Cố Xước kéo tay Quý Chức tới bên cạnh, mở cửa xe, để y ngồi bên cạnh ghế tài xế rồi thắt dây an toàn thay y. Sau đó hẳn mới quay về chỗ ngồi, mở máy nghênh ngang rời đi.

Quý Chức yên lặng ngồi trên xe, không nói gì.

Cố Xước nghiêm mặt có hơi tức giận. Một lát sau, hẳn lại không kìm được, chờ đến khi đèn xanh đèn đỏ bèn không nhịn được quay sang nhìn Quý Chức.

Quý Chức không có ý giải thích.

Cố Xước không nhịn được hỏi: “Hẳn là ai?”

“Không quen, chỉ hỏi đường.” Quý Chức một mặt không có vấn đề nói.

“Em cũng chỉ là du khách, hỏi em làm gì? Chỗ đó không phải là có bảo vệ à? Phía sau còn có cả cửa hàng tiện lợi nữa.” Cố Xước nói.

Hẳn cảm thấy người kia lòng mang ý xấu, nhất định là thấy Quý Chức xinh đẹp nên mới tiến lại gần.

Cố Xước tức giận, quay đầu lại thì nhìn thấy ánh mắt như cười như không của Quý Chức.

Lòng Cố Xước nảy lên một cái, cảm thấy cơn giận trong lòng mình thật kỳ quặc: “Tôi chỉ cảm thấy chiêu trò bắt chuyện làm quen của gã ta quá cũ.”

Quý Chức không tiếp lời, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Mỗi lần chờ đèn đỏ, Cố Xước vẫn không nhịn được mà lén lút nhìn y. Quý Chức thật là đẹp, ánh mắt trời chiếu trên da y khiến làn da ấy như trong suốt. Lông mi y rất dài, lúc cụp xuống tạo thành bóng râm mờ, môi thì hồng hồng, hơi sưng lên.

Cố Xước mở tấm chắn nắng ra, ngăn ánh nắng chiếu lên mặt y.

Cố Xước lái xe thẳng đến dưới lầu nhà Quý Chức.

Quý Chức đã ngủ thiếp đi, hô hấp nhẹ nhàng.

Cố Xước không đánh thức y, chỉ xuống xe ngồi xổm ở cạnh bồn hoa, hút một điếu thuốc.

Quý Chức không thích mùi thuốc lá, chỉ cần hắn hút thuốc, y sẽ không hôn hắn. Do đó mấy ngày nay hắn đều không hút, có hơi nhớ nhớ, bèn thừa dịp lúc này hút một điếu.

Chờ đến khi hắn hút xong, Quý Chức cũng mờ mịt mở mắt ra.

Cố Xước mở cửa ghế phụ ra muốn bế y lên. Mấy ngày nay hắn bế đã thành quen rồi, nhưng Quý Chức lại đẩy tay hắn tự đi ra ngoài.

Hai người một trước một sau tiến vào nhà. Khi đứng trong thánng máy, Cố Xước muốn kéo tay Quý Chức đều bị đẩy ra.

Cố Xước căn bản không biết mình đã chọc giận y ở chỗ nào, chỉ có thể dè dặt đi theo sau y.

Hai người tiến vào nhà.

Quý Chức ngồi xuống sô pha, Cố Xước cũng ngồi sát bên cạnh, vắt hết óc muốn nghĩ xem mình đã sai ở đâu, vừa định mở miệng: “Cái đó...”

Quý Chức liền sán lại hôn lên.

Hai người hôn nhau một lúc, thân mật không kể hở.

Cố Xước bị hành động của Quý Chức khiến cho đầu óc mơ hồ. Trước thì không để ý đến mình, sau lại không chê mình hút thuốc mà hôn môi, tâm tư của thầy Quý khó đoán ghê ta.

Hai người ngồi trên sô pha cùng xem TV.

Quý Chức xem, cười “Ha ha”.

Cố Xước nghiêm túc nhìn một lúc, không thấy chỗ nào đáng cười cả. Gameshow này quay ở trong trường trung học, khách mời đều mặc đồng phục học sinh. Cố Xước nghĩ, Quý Chức mà mặc vào nhất định rất dễ nhìn. Cố Xước nghĩ đến, cùng cười theo.

Quý Chức nhìn hắn, luôn cảm thấy nụ cười của hắn có chút tà ác, một chương trình hay ho bị hắn xem thành AV.

Quý Chức đi làm cơm còn Cố Xước thì rửa rau. Lúc Quý Chức xào rau, Cố Xước liền ôm lấy y từ sau

lưng, nhìn y bận rộn. Tay hắn rất không thành thật, kết quả một bữa cơm làm mất vài tiếng, còn hơi cháy sém, trù nghệ của Quý Chức có sai lầm nghiêm trọng.

Đêm nay Cố Xước ngủ trong nhà Quý Chức.

Hai người lặp lại sinh hoạt trong khách sạn.

Hôn môi, làm tình, ôm nhau ngủ.

Lần này rốt cuộc Cố Xước đã được đền bù mong muốn, hoàn thành trải nghiệm chốn ban công. Đây là tòa nhà cao nhất trong khu, ban công ở tầng cao nhất có thể nhìn thấy những vì sao lấp lánh trên trời, có thể nhìn thấy đèn đóm trong thành phố. Quý Chức có hơi kích động, quần quýt cũng rất chặt.

Cố Xước nằm trên giường. Người trong ngực đã ngủ, nhưng hắn lại ngủ không được.

Hắn không phát hiện mình còn có thể chất thích làm M, rất thích đi theo làm người hầu cho Quý Chức, hầu hạ y.

Sau đó, hắn tìm được một từ văn nghệ, đại khái là hắn ở trong tình huống làm hoàng tử, chỉ coi Quý Chức là công chúa của mình.

Cảm giác này thật là mới mẻ.

Sáng hôm sau, Quý Chức ngồi trên sofa, Cố Xước thì nửa quỳ nửa ngồi bên người y, đi giày thay y rồi buộc dây giày.

Hai người ăn sáng xong rồi cùng ra ngoài.

Cố Xước lái xe, nhưng Quý Chức lại muốn lái chiếc của mình. Cố Xước bèn xuống xe muốn ngồi xe y, đáng tiếc cửa xe lại đóng chặt, hắn chỉ có thể tự lái xe mình.

Chờ đến khi hắn lái xe ra ngoài, xe Quý Chức đã không còn thấy tăm hơi.

Quý Chức vừa đến công ty đã thu được rất nhiều lời thăm hỏi của đồng nghiệp, Quý Chức đều nhất nhất cảm ơn.

“Cố tổng nhìn có vẻ rất bận rộn, vậy mà rất có trách nhiệm nhỉ.” Vương Minh nói, “Thầy Quý, anh về lúc nào đấy?”

Quý Chức nói: “Ngày hôm qua.”

“Một mình anh ở chỗ đó ba ngày có tiện không?” Vương Minh lại hỏi.

“Sống hơi bần một tẹo thôi.” Quý Chức hàm hồ.

“Cố tổng vứt anh ở một mình trên đó, không bảo trợ lý đi chăm sóc á?” Vương Minh hỏi, ấn tượng tốt vừa nảy sinh lúc này lại biến mất.

“Các cậu đang nói chuyện gì vậy?” Hai người đang nói chuyện, một thanh âm liền chen vào.

Cố Xước ngồi xuống giữa hai người.

Cố Xước muốn khoát tay lên vai Quý Chức, lại bị y khẽ tránh ra.

Rốt cuộc Cố Xước cũng suy nghĩ thông một vấn đề. Ấy là chờ đến khi đóng cửa lại, Quý Chức sẽ rất chủ động với hắn, nhưng chỉ cần ra khỏi bất kể là cửa nhà hay là công ty, Quý Chức sẽ giữ thái độ lãnh đạm.

Cố Xước không nói lời nào, chỉ mím mím môi nhìn Quý Chức.

Vương Minh cũng nhận ra được bầu không khí quái dị bèn chọc chọc cánh tay Quý Chức rồi đi ra.

Vương Minh đang muốn ám chỉ Quý Chức rời đi, ai ngờ Quý Chức vẫn cứ ngồi đó. Y đứng xa xa nhìn, chỉ cảm thấy bầu không khí giữa hai người này có chút quái dị.

“Thầy Quý, tôi vừa đến đã nghe thấy em nói xấu tôi, khiến cho mọi người trong công ty cho rằng tôi bội tình bạc nghĩa.” Cố Xước nói, “Thầy Quý, em có thể giải thích một chút không?”

Cố Xước có hơi uất ức, hắn siêng năng chăm chỉ chăm sóc Quý Chức trên giường dưới giường mấy ngày, vậy mà Quý Chức lại không đề cập tới công lao, lại còn muốn xóa bỏ sự tồn tại của mấy ngày đó.

Quý Chức nói: “Cái gọi là bạn tình, chính là bầu bạn trên giường, lại vẫn có khác biệt với bạn đời. Chính vì thế tôi cảm thấy phân rõ ràng sẽ tốt hơn, miễn khiến cho người ta hiểu lầm.

Cố Xước cảm thấy mọi người đều nói mình tuyệt tình, nhưng Quý Chức đây mới thật sự là tuyệt tình. Lúc cần thì nhiệt tình như lửa, dùng xong rồi lại ném qua một bên.

“Hiểu lầm thì sao chứ?” Cố Xước hỏi.

“Nếu như chúng ta cứ thân mật ở bên ngoài, người khác sẽ cho rằng chúng ta là một đôi, như vậy sẽ khiến tôi lỡ mất cơ hội tìm đối tượng hợp ý.” Quý Chức nói.

Cố Xước há miệng, nhưng nhất thời lại không có gì để nói.

17. Chương 17: Thay Đổi Khẩu Vị

Trong lòng Cố Xước rầu rĩ, có hơi khó chịu. Cái cảm giác này như biết đồ vật mình thích, có một ngày sẽ thuộc về người khác.

Cố Xước rất muốn đùa giỡn nói: “Vậy tôi làm bạn trai em nhé, anh tuấn nhiều tiền, chim to chịch giỏi, quả thật là một ứng cử viên ưu tú nhất.”

Thế nhưng, hắn vẫn nhịn được.

Quý Chức là một người vô cùng thật lòng, có rất nhiều lời có thể đùa giỡn, chỉ riêng câu này là không thể, bằng không hắn thật sự phải phụ trách đến cùng.

Hắn vẫn không làm được chuyện nước sông ba ngàn gáo, ta chỉ lấy một muôi.

Hắn rất yêu thích Quý Chức, vì thế không muốn làm tổn thương đến y.

Trong nháy mắt đó, Cố Xước đột nhiên cảm thấy mình thật cao thượng, dù có là một hoa hoa công tử đi chăng nữa thì cũng là một hoa hoa công tử cao thượng.

Quý Chức hơi ngẩng đầu lên nhìn hắn. Y như nhìn thấu tất cả những suy nghĩ trong lòng Cố Xước, khẽ rũ mắt xuống, khóe môi nhếch lên.

“Thầy Quý.”

Khúc Tuấn đứng trước mặt hai người.

Cố Xước cảm thấy Khúc Tuấn có chút địch ý với mình, cho dù Cố Xước là ông chủ của cậu ta, nhưng vì tuổi quá nhỏ nên cậu ta vẫn chưa hiểu được cách che giấu.

“Thầy Quý, em có một đoạn nhảy không tốt.”

Quý Chức đứng dậy đi chỉ cho Khúc Tuấn.

Trừ chút khúc mắc nhỏ ban đầu, hai người ở chung lâu ngày thì cảm tình cũng dần dần tốt hơn nhiều. Khúc Tuấn là một cậu trai rất có sức hút, nhảy cũng đẹp. Quý Chức dần dựng phần vũ đạo cho cậu ta, dung hợp nét đặc sắc của chính Khúc Tuấn và nét đặc sắc của nhóm. Cậu ta tiếp thu rất nhanh, mà kỳ thực cậu ta vốn nhảy rất tốt, chỉ đơn thuần là muốn Quý Chức nhìn thấy sự tiến bộ của mình.

Khúc Tuấn nhảy một đoạn trước mặt Quý Chức.

Cậu ta nhảy rất nghiêm túc, sau khi nhảy xong thì có chút chờ mong nhìn y, như một đứa bé mong được khích lệ.

Cố Xước đứng xa xa nhìn, vừa vặn thấy vẻ mặt cậu ta. Gương mặt cậu ta ngẫu ngẫu, thế nhưng đôi mắt lại lóe lên ánh sáng.

Cố Xước mơ hồ cảm thấy nguy hiểm

Đầu tiên là một người đàn ông xấu ở ven đường lấy có hỏi đường để đến gần, giờ lại là một tiểu thịt tươi như Khúc Tuấn, cái giá của thầy Quý dường như rất hot.

Hắn nghĩ, nếu thầy Quý thật sự muốn tìm bạn trai thì hắn rất dễ.

Cố Xước đứng yên lặng một lúc, sau đó quay người xuống lầu.

Hắn vừa mới xuống không lâu, điện thoại liền vang lên.

Cố Xước lấy di động mở weixin ra, nhìn thấy Tần Thước gửi cho mình một tin nhắn. Mở ra nhìn, là bức ảnh của một thiếu niên.

Cậu trai trẻ măng nằm trên giường, ngũ quan xinh xắn, da trắng như tuyết, mặt non mềm mềm, thanh thuần đáng yêu.

Hắn, Tần Thước và cả Lương Triết là một group hò bằng cầu hữu, thích chia sẻ cho nhau một ít cực phẩm. Sau khi Lương Triết hoàn lương lui giới, Tần Thước chỉ gửi cho hắn.

“Thích không? Mới vào giới, muốn tìm một tiểu 1 cùng chơi đùa. Đi nhé?”

Đây là loại hình Cố Xước yêu thích, thanh thuần đáng yêu lại vẫn có sự quyến rũ. Có điều cùng một loại hình, vậy mà sau khi hắn nếm được Quý Chức rồi thì không còn ý nghĩ gì với những người khác nữa.

Đi tán trai như thế này còn không bằng ở nhà nghiên cứu mấy tư thế mới với Quý Chức.

“Chán kiểu này rồi.”

Tần Thước nhanh chóng gửi một tấm khác.

Bức ảnh kia vô cùng cay mắt, chỉ thấy một anh trai ngăm đen mình đầy cơ bắp chỉ mặc một cái quần xì, đang làm vẻ mặt e thẹn.

Cố Xước vội vã mở một tấm ảnh Quý Chức ra để rửa mắt.

“Bác sĩ Tần, mày đừng làm tao buồn ối được không?”

“Đây không thích, cái kia cũng chê, có phải mày đã hoàn lương giống Lương Triết, bỏ tao đơn côi một mình không hả?”

“Tao mới không để mày được lợi đâu.” Cố Xước nói.

“Avatar weixin của mày là vành tai của ai thế? Xinh xẻo đáng yêu, đeo khuyên tai nhìn gọi cảm quá, rất thèm.”

“Cút!”

Tấm này là Cố Xước chụp lúc ở khách sạn. Hắn cảm thấy thích, bèn dùng để làm ava weixin, ai ngờ Tần Thước cũng thích mê như mình. Nhất thời Cố Xước có cảm giác đồ tốt của mình bị lợn gặm, bèn vội vã đi thay ava khác.

“Lương Triết nói mày đoạt được thầy vũ đạo kia rồi à? Đã một tháng rồi, vẫn ở cùng nhau hả?” Trong lời này của gã để lộ sự tò mò tám chuyện nồng đậm.

“Vẫn ở cùng nhau thì sao?”

“Đối tượng khi trước của mày có bao giờ vượt qua một tháng đâu, đúng là vũ đạo không giống. Xem ra tao cũng phải tìm một người dạy vũ đạo vui đùa tí, đến lúc đó cùng giao lưu kinh nghiệm.”

“Đi đi đi đi.”

“Hỏi lại một vấn đề, có phải thầy vũ đạo trên giường rất dâm không? Chịch thích không?”

“Dâm, thích.”

Cố Xước trả lời qua loa, rốt cuộc cũng đuổi được Tần Thước.

Trải qua hơn một tháng nỗ lực, rốt cuộc MV debut của nhóm HT cũng đã hoàn thành bước đầu. Để ăn mừng thành quả này, Cố Xước mời mọi người đi ăn cơm.

Sau khi ăn xong mọi người lại lập tức chuyển sang chiến đấu trên chiến trường KTV.

Lúc ăn cơm, Cố Xước rất sôi nổi. Đến khi vừa vào KTV, hẳn lại an vị trong góc, tiến vào thời gian hiền giả.

Có người mời hẳn hát, hẳn chỉ bày ra dáng vẻ lãnh đạo mà lắc lắc đầu.

“Thầy Quý, đến hát một bài đi.” Gọi không được Cố Xước, đã có người kêu Quý Chức.

Quý Chức hát một ca khúc cổ phong. Giọng của y thanh lãnh lại từ tính, hát khúc cổ phong này có hương vị triển miên.

Các loại thanh âm huyền ảo trong phòng dần dần yên tĩnh lại, chỉ nghe được tiếng ca của y.

Quý Chức mặc sơ mi trắng, ánh sáng từ mờ chiếu trên mặt y, tuần tú thanh nhã, khá giống một hiệp khách lưng đeo trường kiếm trong phim võ hiệp, lại như một công tử trẻ tuổi lễ loi độc hành trong mưa bụi Giang Nam, khiến người ta trầm mê trong đó.

Cố Xước si ngốc nhìn y, không khỏi nghĩ đến tiếng thở dốc trên giường của Quý Chức, mê người đến thế. Nếu để cho Quý Chức mặc đồ cổ trang trên giường....

Quý Chức hát xong một khúc, người nghe đều vỗ tay ầm ĩ.

“Thầy Quý hát hay ghê, hát đến mức tai tui mang bầu luôn nè.”

“Thầy Quý không nên dạy vũ đạo, nên đi làm ca sĩ.”

“Thầy Quý, lại hát thêm một bài đi.”

“Không bằng đến hát một khúc song ca nhé?”

Bàn tay cầm bìa của Cố Xước siết chặt lại. Hẳn rất muốn cùng hát tình ca với Quý Chức, nhưng nghĩ đến ngũ âm của mình....

“Thầy Quý, em hát một bài với thầy nhé.” Khúc Tuấn nói.

Lại có người ồn ào: “Hát “Hôm nay em phải gả cho anh*” đi.”

**Link nghe nhạc: Hôm nay em phải gả cho anh*

Nói xong, liền thay họ chọn bài hát.

Khúc Tuấn vốn là ca sĩ hát chính trong nhóm, giọng cậu ta trầm ấm khàn khàn, rất có phong vị. Quý Chúc cùng hát song ca với cậu ta, lại cũng hát ra phong cách của bản thân, không hề thua kém.

Những người còn lại đều quan tâm đến giọng hát của hai người, chỉ có Cố Xước chú ý tới ca từ.

“Tay trong tay cùng anh trải qua tháng ngày yên bình

Ngày hôm qua đã không kịp rồi, lỡ cả ngày mai sẽ thật đáng tiếc

Nghe anh nói này, hôm nay em phải gả cho anh

Tay trong tay chúng ta cùng đi

Giao cả cuộc đời em cho anh

Ngày hôm qua không cần ngoảnh lại nhìn

Ngày mai sẽ cùng bên nhau đến bạc đầu

Hôm nay em hãy gả cho anh.”

Khúc Tuấn đi tới, vậy mà thật sự muốn nắm tay Quý Chúc!

Sắc mặt của Cố Xước rất khó coi, cũng may mà đèn khá tối nên không ai để ý đến sắc mặt của hắn.

Hát được một lúc, vì không thể để Cố Xước lạc lõng nên mọi người bắt đầu chơi trò chơi.

Bọn họ chơi nói thật hay thử thách, dùng một chai rượu để xoay, dừng đến ai thì người đó sẽ bị trừng phạt.

Người thứ nhất bị chỉ vào chính là Cố Xước.

“Cố tổng, anh đã có bao nhiêu người yêu rồi?”

“Chỉ lên giường thì không đếm nổi, còn nói chuyện yêu đương thì là 0...”

Mọi người đều biết Cố Xước là hoa hoa công tử, nghe hắn thản nhiên nói như vậy đều cảm thấy vị Cố tổng này đúng là đa tình.

Qua mấy vòng nữa, lại đến Cố Xước.

Trò chơi đã được sửa lại quy tắc, không thể tự do lựa chọn nói thật hay thử thách, nhất định phải luân phiên. Lần trước Cố Xước đã nói thật, vậy lần này chính là thử thách.

“Cố tổng, sắp chọn một người ở đây để hôn môi, phải hôn lưỡi.” Sở Tân nói.

Cậu ta rất biết chơi, còn có một vài suy nghĩ cổ quái.

Trong đôi mắt Cố Xước lấp lánh hưng phấn, ánh mắt của hắn rơi vào Quý Chức đang ngồi đối diện.

Cố Xước trực tiếp đi tới trước mặt Quý Chức, nâng cằm y hôn lên. Gần như không có bất kỳ điềm báo trước nào, Cố Xước liền dùng hình thức hôn lưỡi. Mười giây đầu mọi người vẫn đang ồn ào, chờ đến khi nụ hôn này kéo dài hơn một phút, bầu không khí có chút quái dị.

Cố Xước hôn rất tập trung, hắn ngậm lấy đầu lưỡi Quý Chức mút mát, đến lúc tách ra còn hôn cắn nhẹ trên môi y một hồi, mang theo sự thân mật khó nói thành lời.

Lần này, Cố Xước cảm thấy cả người khoan khoái, muộn phiền vừa tích lại toàn bộ đã được quét sạch sẽ.

“Thế nào? Lần này hòa vốn chứ.” Cố Xước nói một câu.

Những người khác cũng đều nở nụ cười, chỉ nói “Cố tổng có khả năng”.

Cố Xước càng thêm mong đợi với trò chơi này, nếu như trừng phạt lần sau là ôm ôm ấp sờ mông ôm eo thì tốt quá.

Dưới sự chờ đợi của Cố Xước, sau hai lượt, chai rượu nhắm ngay hắn.

“Cố tổng, anh hãy mở khóa điện thoại rồi đưa cho thầy Quý.” Sở Tân nói.

Cố Xước không biết cậu ta muốn làm gì, thế nhưng vẫn nguyên thua cuộc, bèn mở khóa điện thoại rồi đưa cho Quý Chức.

“Thầy Quý, thầy mở weixin của Cố tổng ra rồi đọc tin nhắn cuối cùng trong cuộc hội thoại gần nhất của anh ấy đi.” Sở Tân nói.

Quý Chức mở weixin ra, tìm đến cuộc hội thoại gần nhất. Một đoạn hội thoại liền đập vào mắt y.

– *“Hỏi lại một vấn đề, có phải thầy vũ đạo trên giường rất dâm không? Chịch thích không?”*

– *“Dâm, thích.”*

Cố Xước nhớ đến câu nói cuối cùng là gì, trong lòng lộp bộp một cái, đột nhiên nảy lên linh cảm không hề tốt.

18. Chương 18: Giận Rồi

Mắt Quý Chức hơi nheo lại, sắc mặt như thường đọc lên: “Vây cứ thế đi, ngủ ngon. Ngủ ngon.”

Lúc đọc mắt Quý Chức không hề biến sắc, phát huy bản lĩnh mở mắt nói mò đến cực hạn.

Những người còn lại cũng không tin nội dung weixin của một tổng giám đốc đa tình lại thanh thủy như thế.

Quý Chức nhấn tắt máy ném trả di động cho Cố Xước, làm bộ tức giận: “Cố tổng, anh thật làm chúng tôi thất vọng quá.”

Cố Xước cẩn thận nhìn vẻ mặt Quý Chức, thấy y có vẻ không tức giận mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, cũng bắt đầu cười ha ha theo: “Là do các người quá bản thì có.”

Cố Xước vội vàng nhạt di động lên, lúc này mới phát hiện sau lưng đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Chuyện này cứ bỏ qua như vậy. Chỉ có điều Cố Xước không còn tâm tình chơi trò này nữa.

Sắc mặt Quý Chức có hơi uể oải.

Cố Xước lập tức nói phải về nhà.

“Cố tổng, không chơi thêm lúc nữa?”

“Trong nhà Cố tổng còn có vợ yêu xinh đẹp chờ đó, mọi người đừng quấy rối đêm xuân của anh ấy nữa.”

Mọi người vui đùa, Cố Xước theo bản năng liếc nhìn về phía Quý Chức.

Quý Chức cười một tiếng.

Cố Xước lập tức khấn trương, tiếng cười này của thầy Quý có ý gì?

Cố Xước phải đi, cuộc chơi này cũng tan.

Tất cả mọi người đều uống rượu, vì thế ai nấy đều thuê xe về. Cố Xước và Quý Chức cũng gọi lái xe thuê, một trước một sau quay về nhà Quý Chức.

Vừa lên xe, Cố Xước lập tức lấy di động ra xóa sạch trò chuyện trong cuộc hội thoại cuối cùng. Hắn vừa xóa vừa chửi Tần Thuộc một trận.

Tần lão tứ, mày thật sự hại chết tao rồi.

Nếu thầy Quý ngon thơm thế mà bay đi, nhất định tao phải đi băm mày.

Sau đó, hắn vẫn luôn nghĩ đến một vấn đề, rốt cuộc Quý Chức có tức giận hay không? Theo đạo lý, người bình thường bị nói thế đều sẽ giận, nhưng mà hắn thật sự không nhìn ra được sự bực mình từ trên mặt Quý Chức.

Cố Xước về nhà sớm hơn Quý Chức một chút. Lúc chờ được y về, hắn bèn theo sát từng bước một phía sau Quý Chức, y cởi áo khoác, hắn bèn vội vã đỡ lấy.

Vào cửa, Quý Chức ngồi xuống sô pha. Cố Xước treo áo của y lên, rồi tiến lại bóp vai cho y, mang theo ý tứ lấy lòng.

“Thầy Quý à, tối nay em cực khổ rồi.”

Quý Chức được hắn bóp thoải mái, đôi mắt hơi nhắm lại, như một chú mèo con lười biếng.

Cố Xước thấy tâm tình y rất tốt, liền hỏi: “Thầy Quý, vừa rồi em có giận không?”

“Tại sao phải giận?” Quý Chức hỏi.

“Vì... Tôi nói chịch em rất thích.” Cố Xước nói.

“Tôi nên tức giận sao?”

Quý Chức mở mắt ra, đôi mắt vừa đen vừa lấp lánh cứ nhìn thẳng Cố Xước như vậy. Cố Xước căn bản không đoán ra được y đang suy nghĩ gì.

Cố Xước suy nghĩ một chút, thử thăm dò nói: “Nên...?”

Người bình thường bị nói như vậy hẳn đều sẽ tức giận, đặc biệt là một người có lòng tự ái mạnh như Quý Chức.

“Anh chịch tôi thấy chán à?” Mắt Quý Chức hơi nheo lại.

Cố Xước bèn vội vàng lắc đầu: “Thích lắm thích lắm.”

Quý Chức khẽ hừ một tiếng.

Vì thế, đây là không giận sao?

Quý Chức đứng dậy, Cố Xước đi theo sau y từ phòng khách tới phòng ngủ lại đến phòng rửa tay, cực kỳ giống một chú chó cỡ bự, ngoắt ngoắt đuôi muốn cầu hoan.

“Bảo bối, lúc này khi hôn em ở KTV, em biết tôi kích động thế nào không? Tôi thật muốn trực tiếp đè em ra xoạc luôn.” Cố Xước nói.

Loại khoái cảm được hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào vô cùng kích thích, hẳn thật sự muốn chơi với Quý Chức một lần.

“Tôi đi tắm.” Quý Chức nhú mày nhìn hắn.

Cố Xước vội vã thuận thế nói theo: “Tôi cùng tắm với em.”

“Tôi hơi mệt.” Trên mặt Quý Chức lộ vẻ mệt mỏi.

Cố Xước chỉ đành ra ngoài.

Cố Xước ngồi trên sô pha, nghe tiếng nước từ trong phòng tắm truyền tới, lòng vô cùng ngứa ngáy. Hắn hầu như có thể tưởng tượng dòng nước chảy xuống cơ thể trắng như tuyết của Quý Chức thế nào. Ngay lúc hắn đang nghĩ những thứ kỳ quái, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra. Trên người Quý Chức chỉ choàng một chiếc khăn tắm, liếc mắt một cái là thấy rõ mồn một cặp xương quai xanh tinh xảo và bờ ngực trắng nõn trắng nà.

Huỳnh đệ dưới quần tây của Cố Xước lập tức đứng nghiêm.

Cố Xước vội vã cầm lấy khăn mặt tiến lại muốn lau tóc cho Quý Chức, lại bị y đẩy ra.

“Cả người đều là mùi rượu, nhanh đi tắm rửa đi.” Giọng của Quý Chức có chút ngọt ngào, giống như đang làm nũng, mà cái đẩy này cũng giống như bé mèo con khe khẽ cào.

Cố Xước “Khà khà” hai tiếng, lui về sau vài bước rồi cầm quần áo vọt vào trong phòng tắm.

Trong phòng tắm ngập tràn hơi nước, khí tức của Quý Chức vẫn quấn quanh đâu đây. Cố Xước hít một hơi bèn cảm thấy có hơi kích động, cơ mà hắn nhận được, sau đó sẽ có thứ càng ngon hơn chờ hắn đó.

Cố Xước nhanh chóng tắm một cái, chẳng thềm mặc quần áo, gần như không thể chờ được nữa mà nhào vào sô pha, chuẩn bị đại chiến 300 hiệp với thầy Quý.

Kết quả, trên sô pha không có ai.

Đèn phòng ngủ đang sáng, Cố Xước vui vẻ đi tới: “Bảo bối, tôi tới rồi đây.”

Cố Xước đẩy cửa phòng nhưng lại phát hiện nó đã bị khóa trái từ bên trong. Nhìn cửa phòng đóng chặt, Cố Xước choáng váng.

Cố Xước gõ cửa, bên trong không hề có phản ứng.

Cố Xước gọi điện thoại, điện thoại liền bị cúp, lại gọi, lại bị cúp.

Rốt cuộc lần này Cố Xước cũng có thể xác định được rằng Quý Chức đã giận rồi.

Quý Chức ngồi trong phòng đeo tai nghe nghe nhạc.

Y chờ Cố Xước gọi điện đến sẽ lập tức nhấn tắt.

Đúng là y giận rồi.

Y rất hưởng thụ tình ái với Cố Xước, thế nhưng chuyện riêng tư trên giường lại bị bàn luận như vậy, Quý Chức vẫn cảm thấy không vui. Chuyện họ lên giường vốn là anh tình tôi nguyện, mà Quý Chức lại cảm thấy trong lời nói của hai người đó, mình cứ như một món đồ chơi.

Từ khi nhìn thấy tin nhắn kia, độ hảo cảm đang từ +1 của Quý Chức với Cố Xước tụt xuống thành 0.

Ngày hôm sau.

Quý Chức đẩy cửa ra liền nhìn thấy thân thể cao to của Cố Xước đang vùi trên sô pha. Tay chân hằn dài, rúc ở trong chiếc sô pha này toàn rơi xuống đất, nhìn vô cùng đáng thương.

Quý Chức vừa đi ra, Cố Xước đã mơ màng mở mắt. Hăn ngủ cũng không ngon, trong đôi mắt xanh lam nhạt đều là tia máu li ti.

Vừa nhìn thấy Quý Chức, Cố Xước lập tức đứng dậy ôm chặt lấy Cố Xước, âm thanh khô khốc khàn đục: “Bảo bối, tôi sai rồi, em tha thứ cho tôi được không?”

Quý Chức đẩy hăn, hăn lại như gấu bông dính rịt vào.

Sắc mặt Quý Chức có chút không vui: “Cố Xước, chúng ta kết thúc đi.”

Cố Xước suýt nữa bị nổ đến ngất xỉu. Kết thúc? Kết thúc là có ý gì?

“Ý chính là chúng ta không còn là quan hệ bạn tình nữa.” Quý Chức nói.

“Thầy Quý, quan hệ này là song phương, tôi không hề trái với quy định, nên tôi không đồng ý.” Về mặt Cố Xước cũng biến thành lạnh lẽo cứng rắn. Hăn không đồng ý, hăn không muốn kết thúc đoạn quan hệ này một chút nào hết.

“Không đồng ý? Là bởi vì không tìm được ai chịch thích hơn tôi à?” Quý Chức nói, “Cố tổng anh tuần nhiều tiền, còn sợ không tìm được người ngủ sung sướng sao? Hà tất cứ phải dây dưa như thế?”

“Không chỉ như thế đâu, Quý Chức, tôi thích em.” Cố Xước nói.

Quý Chức cười nhạo một tiếng, ngẩng lên nhìn hăn: “Cố Xước, anh biết cái gì là thích không?”

“Lúc em không có ở đây, tôi sẽ nhớ em, muốn biết em đang ở đâu làm gì. Em vui vẻ, tôi cũng sẽ vui.” Cố Xước nói.

“Vậy thì anh làm bạn trai tôi đi.” Quý Chức hững hờ nói.

Cố Xước ghen lại.

Quý Chức nghĩ, nếu Cố Xước nói thích thì cũng chỉ vì phục vụ trên giường, đúng thật là ngựa giống điển hình, thiệt thòi cho mình còn có kỳ vọng với người như thế.

Quý Chức đẩy hắn ra đi vào phòng vệ sinh.

19. Chương 19: Quỳ Sầu Riêng

Cố Xước muốn theo sau, Quý Chức bèn quay đầu lại lườm hắn một cái, trên mặt không vui.

“Dừng tới đây, đứng đó.”

Chân Cố Xước rụt lại. Quý Chức vẽ một vòng tròn vô hình dưới chân hắn, hắn chẳng dám thò ra nửa bước.

Cố Xước cao một mét chín, hơn nữa gương mặt cực kỳ đẹp trai, bất kể đứng chỗ nào cũng đều tạo thành một bức phong cảnh mỹ lệ, rất hút mắt.

Thế nhưng hiện giờ hắn đứng giữa phòng khách cứng đờ, hoàn toàn như một tên ngốc bự con.

Cố Xước trơ mắt nhìn Quý Chức bận rộn đánh răng rửa mặt rồi thay quần áo làm bữa sáng.

Cố Xước biết tình cảnh của mình rất lúng túng, lựa chọn tốt nhất của hắn chính là rời khỏi chỗ này, thế nhưng có một loại cảm giác cực kỳ không cam tâm đã chống đỡ giúp hắn.

Không thể đi. Nếu đi rồi sẽ có một số việc không giống như cũ.

Đến khi Quý Chức bưng bữa sáng ra, Cố Xước liên rưng rưng nhìn y.

Quý Chức như vốn không để ý tới ánh mắt của hắn, chỉ chuyên tâm ăn sáng. Quý Chức mặc một cái áo ngủ tơ tằm, ưu nhã ăn bữa sáng, nhìn rất vui tai vui mắt. Ánh mắt của Cố Xước rơi vào đùi Quý Chức, áo ngủ này khiến y để lộ một cái chân, áo ngủ chỉ che được tới bắp đùi. Chân của y vừa trắng và dài, sờ...

Grào.

Ánh mắt của Cố Xước chuyển lên bữa sáng, mắt thấy bữa sáng sắp ăn xong rồi, Cố Xước vội vã ho một tiếng.

Rốt cuộc Quý Chức cũng ngẩng đầu lên liếc nhìn hắn: “Cố tổng à, hóa ra anh vẫn ở đây hả.”

Cố Xước: “....”

Thầy Quý rất biết chơi, hắn cũng sắp bị chơi chết rồi.

Hiển nhiên là thầy Quý không dự định buông tha hắn.

“Quý Chức, tôi đói bụng rồi.” Cố Xước nói.

“Anh đói bụng thì ra ngoài mà ăn cơm đi, đứng chỗ này làm gì?” Quý Chức nhẹ nhàng nói.

Cố Xước không đứng mà ngồi xồm xuống, dùng ngón tay vẽ vòng vòng trên đất, trong lòng có chút tủi thân.

Sau khi ăn xong Quý Chức thay quần áo rồi ra cửa, nhốt Cố Xước trong nhà. Toàn bộ căn nhà trống rỗng, chỉ còn dư lại một người. Cố Xước vào nhà bếp, phát hiện thật sự không có bữa sáng của hắn. Hắn chỉ đành ra ngoài kiếm ăn.

Sau khi rời khỏi đây, hắn không vào được nữa.

Tối đến, hắn gõ cửa rất lâu cũng không được mở cửa, mà gọi điện thoại Quý Chức cũng không nhận.

Giờ này hôm trước, hắn đang ôm Quý Chức chơi đùa trong phòng bếp. Hai chân Quý Chức quặp lấy eo hắn, chiếc eo nhỏ kia vận vẹo phóng thẳng vô cùng. Mà bây giờ hắn chỉ có thể ngồi trên mặt đất lạnh lẽo nhìn cánh cửa lặng ngất, đói bụng.

Không có so sánh sẽ không có thương tổn.

Cố Xước nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng chặt, cơn giận tích tụ lên bèn lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Tần Thuộc.

Gần đây Tần Thuộc đang lo không có ai chơi cùng, nhận được tin nhắn này bèn lập tức thu thập một phen, vui vẻ đến dự tiệc, hoàn toàn không biết đây là một bữa Hồng môn yến.

Hai người hẹn nhau trong ghế lô ở quán bar.

Tần Thước đi vào liền nhìn thấy một đôi mắt âm trầm đang nhìn mình chăm chăm.

Bản năng gã đã nhận ra nguy hiểm bèn muốn lùi ra ngoài, ai ngờ lại bị một cái tay nắm lấy lôi thẳng vào.

“Cố Xước, mày muốn làm gì?”

“Tao xem mày có dám hay không dám.”

“Dám cái đ*t con mẹ mày ấy!”

Sau khi đánh một trận với Tần Thước, tâm tình Cố Xước hơi khá hơn một chút.

Hai người ngồi xuống trước quầy bar, quần áo tán loạn, trên mặt có vết thương, căn bản không ai dám đến gần.

Tần Thước vỗ bả vai hắn một cái, chạm ly vào ly Cố Xước rồi dùng gương mặt sưng vù kia nhìn hắn: “Cố thiếu, đáng vẻ mày như đang tổn thương vậy, chia tay người tình bé nhỏ rồi à?”

“Vốn có ở bên nhau đâu, chỉ là quan hệ lên giường thôi, hiện giờ tan vỡ rồi.” Cố Xước nói.

“Tan vỡ cũng tốt, ảnh lần trước tao gửi mày thế nào? Thằng bé kia mới mười tám, vừa thành niên không lâu, vẫn còn non tơ.”

“Chính nó nói à?”

“Ừm hửm.”

“Chính cậu ta nói mày tin ngay?”

“Vì thế muốn dùng gậy kim cô thử xem đó, thử một lần là biết.” Tần Thước lấy cùi chỏ đụng eo hắn, mặt đầy ám muội nói.

Đây chính là đề tài thông thường lúc trước bọn họ hay nói với nhau.

Cố Xước như tìm về được trạng thái hồi trước, ấy là vui chơi với cuộc đời, không nói chuyện tình cảm. Trên giường nhu tình mật ý, xuống giường không quen biết nhau.

Cố Xước nghĩ, nếu không thì coi như xong đi, giải tán thì giải tán. Quý Chức có gì tốt chứ, tính tình kém

cởi, tâm cơ lại thâm sâu, ở trước mặt y, mình cứ như thằng ngốc ấy. Ngoại trừ chịch thích thì bên ngoài hình như chẳng còn ưu điểm gì hết.

Lương Triết ngồi ở quán bar chuyển rượu, vẫn luôn nghe bọn họ nói chuyện, nghe đến đó liền tán thành nói với Cố Xước: “Cố thiếu, đáng vẻ mày mới tới quán bar cứ như bị câu hồn ấy. Tao đã nói với mày Quý Chức chính là hồ ly tinh, mày mà hãm vào, cẩn thận không lại biến thành Cận Đình thứ hai.”

Trên người Quý Chức mặc một chiếc sơ mi chỉ đủ che hông, ôm gối ngồi trên sofa xem TV. Chờ đến khi xem xong gameshow, Quý Chức như nhớ tới cái gì, bèn đột nhiên đi về phía cửa, mở ra.

Ngoài cửa không một bóng người.

Mọi Quý Chức không khỏi nhếch lên. Người quen y đều biết đây chính là biểu hiện khi tâm tình của y không tốt.

Quý Chức cầm điện thoại lên, mở những tin nhắn chat với Cố Xước.

“Bảo bối, tôi sai rồi.”

“Thầy Quý, tôi đói quá à.”

“Bảo bối, tha thứ cho tôi đi.”

“Bảo bối, rất muốn ôm em cùng ngủ.”

Tin nhắn cuối cùng là hai tiếng trước.

Quý Chức trực tiếp kéo weixin Cố Xước vào danh sách đen.

Cố Xước uống một ít rượu rồi về nhà, luôn cảm thấy ít đi gì đó. Cố Xước yên lặng mà đọc khuyết điểm của Quý Chức lại một lần.

Tính khí kém, thể nhưng vẫn kém thật đáng yêu.

Tâm cơ sâu, thể nhưng đáng vẻ ngạo kiều kia rất là thích.

Ngoại trừ chịch giỏi ra, Quý Chức còn có thể khiêu vũ, biết nấu ăn...

Cố Xước lấy di động ra gửi một tin nhắn thoại cho Quý Chức: *“Thầy Quý trừ mặt đẹp ra thì cả người đều là ưu điểm vừa đáng yêu vừa ngạo kiều tôi không muốn chia tay em chút nào hết.”*

Hắn gần như không ngừng để nói cho xong câu này.

Trả lời hắn là một dấu “!” màu đỏ.

Cố Xước tỉnh rượu ngay lập tức.

Lúc trước Quý Chức không nhận điện thoại của hắn, nhưng cũng không chặn weixin. Giờ đã bị chặn rồi, chỉ có thể nói rõ ràng cơn tức giận của Quý Chức càng tăng thêm.

Tức giận đến một mức độ, bọn họ sẽ triệt để chia tay.

Buổi tối, Lương Triết đang ôm chàng vợ yêu chuẩn bị làm ít chuyện thẹn thùng, điện thoại Cố Xước lại gọi đến.

“Lương Triết, hỏi mày một chuyện, nếu như vợ mày giận rồi thì mày dỗ thế nào?”

Lương Triết: “....” Vừa rồi còn khoác lác mình lợi hại hơn Cận Đình, giờ đã xưng tội với mình.

“Ôm ngủ một giấc, ngủ xong em ấy tinh thần thoải mái sẽ tha thứ cho mày.”

“Vậy nếu vợ mày không cho mày lại gần thì sao?” Cố Xước tiếp tục hỏi.

“Quý bàn phím quý sầu riêng, quý đến khi ẽm tha thứ cho mày, rồi mày lại gần ngủ em ấy.” Lương Triết lại nói

“Vậy nếu vợ mày...”

Lương Triết nhìn chàng vợ ngoan ngoãn đang vùi trong ngực mình, không khỏi có chút tức giận: “Cố Xước, đừng lấy vợ tao làm ví dụ, vợ tao mới không như thế đâu.”

Người trong ngực cười hi hi quần tóit, Lương Triết tên đã lấp vào cung, bèn vội vàng cúp máy.

Sau một trận đại chiến, Lương Triết nói: “Này anh quên nói cho Cố Xước, sầu riêng kia không thể quý thật, chỉ cần có ý là được, còn nếu quý thật có mà đau chết.”

Giọng người trong ngực biếng nhác: “Cố Xước sẽ ngu thế à?”

Ngày hôm sau vừa rạng sáng, Quý Chức mở cửa, đã nhìn thấy Cố Xước cầm theo hai quả sầu riêng đứng ngoài cửa. Quý Chức đứng ở cửa, Cố Xước còn nâng sầu riêng quơ quơ trước mặt y.

Cố Xước đi thẳng vào.

Chân mày Quý Chức hơi nhíu lại. Thế mà Cố Xước lại muốn dùng sầu riêng đến lấy lòng mình. Quý Chức ghét nhất là mùi sầu riêng, nếu như Cố Xước dám lột sầu riêng đặt trước mặt y...

“Thầy Quý, ngồi đi.” Cố Xước chỉ vào sô pha nói.

Quý Chức lạnh mặt ngồi trên sô pha, căn bản không biết hắn muốn làm gì.

Cố Xước lấy hai quả sầu riêng trong túi ra, đặt trước mặt Quý Chức.

“Thầy Quý, nhìn kỹ nhé, tôi sẽ biểu diễn cho em xem một đoạn xiếc.”

Cố Xước nói xong liền phi thẳng đến quỳ xuống sầu riêng.

20. Chương 20: Anh Là Đồ Ngốc

Cố Xước chỉ cảm thấy cơn đau nhức xông thẳng đến đỉnh đầu, thế nhưng vẫn không rên lên một tiếng, trái lại còn nở một nụ cười.

“Thầy Quý, tôi biểu diễn thế nào?”

.....

.....

Dấu chấm lửng phía trên đủ để đại diện cho tâm tình lúc này của Quý Chức.

Ở trong KTV, lúc nhìn thấy weixin kia của Cố Xước, Quý Chức biết mình đã quan tâm tới Cố Xước. Minh thế mà lại quan tâm đến một hoa hoa công tử, Quý Chức rất giận mình, thế nhưng không thể dằn vặt chính mình, chính vì thế y liền trút giận lên người Cố Xước.

Lúc này, nhìn hành động của Cố Xước, Quý Chức không khỏi hoài nghi đến tột cùng mình đang quan tâm đến cái thứ gì thế này.

Quý Chức nói: “Nói tiếng người.”

Cố Xước: “Thầy Quý, tôi sai rồi, em mà không tha thứ cho tôi, tôi sẽ quỳ mãi không đứng lên.”

Quý Chức nói: “Sai ở đâu?”

Cố Xước lập tức nói: “Tôi không nên nói em với Tần Thước như vậy, đây là chuyện tư mật của chúng ta.”

Quý Chức nhìn hẩn chằm chằm, ánh mắt tăm tối khó hiểu. Sắc mặt Cố Xước trắng bệch, mồ hôi trên trán rơi xuống, nhưng mà trong lòng khấn trương nên nỗi đau đớn đó đã giảm bớt.

Một lát sau, Quý Chức thở dài một hơi: “Anh là đồ ngốc.”

Từ trong giọng nói của y Cố Xước nghe được một tia thân mật, trong lòng vui vẻ: “Bảo bối, em tha thứ cho tôi rồi ư?”

“Còn không mau đứng dậy khỏi sào riêng đi.” Quý Chức nói.

Cố Xước đứng lên, chỉ cảm thấy một trận đau buốt, suýt nữa đứng không vững. Quý Chức vội vã đi tới đỡ lấy hẩn ngồi xuống sô pha.

Cố Xước nghĩ, quả nhiên là Lương Triết không lừa mình, hiện giờ hẩn đã được ở bên cạnh Quý Chức, được ôm Quý Chức ấm áp mềm mại.

Quý Chức bị Cố Xước ôm siết vào ngực, hẩn ngửi ngửi cổ y, vẻ mặt mê say.

“Vết thương không đau à?”

“Ngửi được mùi của em là hết đau liền.”

Quý Chức ấn đầu gối Cố Xước một cái.

“Shhhh...”

Quý Chức đứng dậy nửa quỳ xuống, nhìn chằm chằm vào đầu gối hẩn.

Trên quần tây của Cố Xước có một ít miệng vết thương li ti, còn có chút máu.

Quý Chức vội vã đi lấy hộp thuốc.

“Cởi quần ra.” Quý Chức nói.

Hầu kết Cố Xước giật giật, trong đôi mắt toát lên một tia khát vọng: “Bảo bối, em cởi giúp tôi...”

Tay Quý Chức lại muốn đề lên đầu gối hắn, Cố Xước chỉ đành bắt đắc dĩ cởi.

Hai chân hắn thon dài, bên trên có một lớp cơ bắp cường tráng mạnh mẽ. Nhưng mà dù vận động thể nào đi nữa thì cũng là da mềm thịt non, vết thương trên gối Cố Xước còn nghiêm trọng hơn Quý Chức tưởng tượng rất nhiều.

Một mảnh bầm đen lít nha lít nhít, còn mấy cái đâm vào trong thịt, thấy cả thịt đỏ.

Trước tiên Quý Chức thay hắn rửa sạch vết thương, sau đó cẩn thận bôi cồn i ốt lên.

“Đau không?” Quý Chức hỏi.

“Người đàn ông của em sao có thể sợ đau được?” Cố Xước nói, trên trán toát mồ hôi lạnh.

Tay Quý Chức thoáng dùng sức.

“Đau đau, bảo bối, em muốn mưu sát chồng sao.” Cố Xước vội vàng nói.

Quý Chức nhìn dáng vẻ giả trò này của hắn, nghĩ hàng này sao có thể là một hoa hoa công tử chứ, rõ ràng là một tên gốc. Một tấm da đẹp cũng không giấu được nội hàm của tên gốc này.

Nhìn dáng vẻ nhe răng nhếch miệng của Cố Xước, Quý Chức lại không nhịn được thở dài một hơi. Xem ra chính mình muốn ngã trong tay tên gốc này rồi.

Cố Xước đột nhiên ngây dại.

Chỉ thấy Quý Chức bôi cồn xong thì cúi đầu xuống, nhẹ nhàng thổi một hồi trên đầu gối hắn.

“Còn đau không?” Giọng của Quý Chức rất dịu dàng.

“Đau! Đau!” Cố Xước vội vàng nói.

Quý Chức lại thổi một cái.

Tim Cố Xước bắt đầu nảy kịch liệt.

“Bảo bối, chỗ này của tôi có hơi đau nè.” Cố Xước chỉ vị trí không thể miêu tả của mình.

Quý Chức đột nhiên sà tới, thổi một hơi.

“Shhh...” Cố Xước vốn chỉ muốn chiếm lợi đầu môi, không ngờ tới Quý Chức thật sự làm theo, hít một ngụm khí lạnh theo bản năng.

Sau khi Quý Chức thổi xong thì đứng dậy thu dọn, căn bản không để ý đến hậu sự.

Lần này, Cố Xước đau thật.

Quý Chức thu dọn hộp thuốc xong, đỡ Cố Xước nằm lên giường, bắt đầu vào bếp bận rộn.

Cố Xước cầm điện thoại của Quý Chức mở khóa ra, sau đó giải cứu số điện thoại của mình khỏi danh sách đen, thêm lại weixin Quý Chức, sau đó đổi biệt danh của mình trong weixin của Quý Chức thành “Chồng”.

Hắn làm xong những chuyện này, Quý Chức vẫn chưa đi ra.

Cố Xước nhìn màn hình di động Quý Chức, là một bức tranh phong cảnh, nhìn có hơi đơn điệu. Hắn bèn tìm tấm ảnh cơ bụng của mình gửi đầu tiên cho Quý Chức trong album rồi cài làm ảnh nền điện thoại.

Làm xong những chuyện này, Cố Xước mới hài lòng,

Quý Chức làm bữa sáng rồi đặt một chiếc bàn nhỏ lên giường, để đồ ăn lên đó.

“Bảo bối, tôi nhớ em có bệnh sạch sẽ.” Cố Xước nói.

Quý Chức đặt cốc sữa đậu nành lên bàn, lại để thêm một cái ống hút.

“Chân của anh bị thương.”

Lòng Cố Xước vui rộn rã. Sớm biết quỳ sầu riêng được nhiều phúc lợi thế này, hẳn đã nên sớm quỳ. Quý Chức quả thật như biến thành người khác, dịu dàng với hẳn cực kỳ.

Ai nói tính tình Quý Chức không tốt? Cố Xước bây giờ vả mặt Cố Xước hôm qua một cái thật tàn nhẫn.

Quý Chức ăn xong trước rồi lấy điện thoại ra, Cố Xước lén lút nhìn y. Quý Chức nhìn hình nền di động, trên mặt cũng không thay đổi gì, chỉ vào weixin trả lời mấy tin nhắn báo công việc, sau khi làm xong thì tắt máy.

Cố Xước lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Dáng vẻ Cố Xước thế này tất nhiên không thể đi làm, còn Quý Chức thì thay đồ muốn đi.

“Buổi trưa tự anh gọi đồ ăn ngoài đi. Tối tôi sẽ về làm cơm.” Quý Chức dặn dò.

Cố Xước tựa trên giường, như một chú cún cỡ bự mắt long lanh nhìn Quý Chức: “Buổi tối tan làm xong nhanh về nhé.”

Quý Chức gật gật đầu.

Cửa đóng lại.

Cố Xước mở di động của mình ra, hẳn vừa vui vẻ lại muốn mua đồ cho bạn tình.

Hắn quá thích Quý Chức, hận không thể đặt những món đồ tốt nhất trước mặt y. Thế nhưng hiện giờ hẳn không đi được, lòng lại ngứa ngáy vô cùng, chỉ có thể lướt net.

Cố Xước chọn một đồng hồ trên mạng.

Áo sơ mi Versace, đồng hồ Vacheron Constantin...

Cố Xước chọn hết những đồ thích hợp với khí chất Quý Chức nhất, sau đó chụp màn hình gửi cho trợ lý, để trợ lý đi mua.

Trợ lý nhìn đồng hồ này của Cố Xước, không khỏi lú lẫm. Tân hoan mới của ông chủ đúng là không đơn giản. Tất nhiên cũng không phải là giá trị kinh người, mà là công sức mà Cố Xước đã bỏ ra rất nhiều trong đó.

Quý Chức đến công ty.

“Tâm tình thầy Quý không tệ nhỉ?” Khúc Tuấn hỏi.

Khóe mắt Quý Chúc như mang theo ý cười, lấp lánh tỏa sáng.

“Sáng sớm vừa ra cửa đã gặp một kẻ ngốc, rất buồn cười.” Quý Chúc nói.

“Ngốc cũng có thể buồn cười sao?”

Vẻ mặt của Quý Chúc khi nói tới kẻ ngốc kia có chút không giống, trực giác của Khúc Tuấn không thích hần ta.

Quý Chúc không đáp lời cậu ta.

Khúc Tuấn nhìn chăm chăm vào vành tai y. Trên tai Quý Chúc có mang một đôi khuyên tai. Đôi khuyên tai này đúng là rất tôn khí chất của y, trong thanh thuần mang theo một tia sáng rọi rõ. Khúc Tuấn chỉ thấy y mang qua một lần, sau đó không thấy nữa, mà giờ lại đeo...

“Thầy Quý, tối nay em muốn mời anh đi ăn, cảm ơn anh đã chỉ giáo qua thời gian dài như vậy.” Khúc Tuấn nói. Thân thể cậu ta hơi căng thẳng, giống như có chút sốt sáng, trong đôi mắt đen láy lộ ra một tia chân thành.

Quý Chúc cười cười: “Đêm nay không tiện lắm, tôi phải về nấu cơm.”

Khúc Tuấn còn muốn nói thêm nữa, di động Quý Chúc vừa lúc có một tin nhắn weixin gửi đến, sáng lên. Khúc Tuấn liếc mắt nhìn, liền thấy được hình nền di động...

Khúc Tuấn nuốt xuống, môi mỏng mím rất chặt.

Quý Chúc tan làm xong thì về nhà.

Cố Xước ngồi trên sofa, TV đang phát, thế nhưng hắn chỉ nhìn chăm chăm vào điện thoại.

Quý Chúc đi tới, thấy Cố Xước đang xem một video y nhảy trước đây.

Quý Chúc ngồi xuống cạnh hắn. Cố Xước liền nhào tới, chỉ vào người đang nhảy trong màn hình: “Thầy Quý, người này thật là đẹp, tôi rất thích y.”

Quý Chúc cũng cười, cười xong thì hôn Cố Xước. Cố Xước muốn hôn trả lại, Quý Chúc lại nói: “Anh không được phép nhúc nhích.”

Lòng ngực Cố Xước phập phồng, cũng thật sự bất động.

Quý Chức day cấn môi hẳn, từng lần từng lần, mang theo sự thân mật.

Đêm đã khuya.

Quý Chức sợ vết thương của hẳn bị nhiễm trùng bèn không cho phép y tắm rửa, chỉ dùng khăn mặt lau người thay hẳn rồi đỡ lên giường.

Cố Xước nhìn chăm chăm sau gáy Quý Chức.

“Bảo bối, em nhìn tôi này.”

Quý Chức quay đầu lại.

“Đầu gối của anh bị thương.” Quý Chức nói.

Hai người không làm gì hết, chỉ nhìn nhau trong bóng tối, hô hấp vẫn vút. Không có tình dục, nhưng lòng vẫn vui vẻ.

Trong Liệt Diễm có mấy gương mặt mới, đều là những cậu trai non tơ, có thanh thuần, có dương quang, có yêu diễm.

Lương Triết nhớ đến Cố Xước, kể từ ngày từ biệt nơi quán Bar, hình như y không nhìn thấy Cố Xước nữa. Lúc y nhìn thấy Tần Thước bèn hỏi chuyện này.

“Đầu gối Cố Xước bị thương, vẫn luôn nằm trên giường.”

Đột nhiên Lương Triết có linh cảm không hề tốt: “Sao mà bị thương?”

“Có người nói bước đi không vững, ngã trên sấu riêng.”

Lương Triết: “...”

Bartender bên cạnh Lương Triết: “...”

Bartender cầm nín một lát: “Em rút lại lời mình nói ngày đó.”

21. Chương 21: Làm Việc

Cố Xước nằm hai ngày trên giường Quý Chức.

Hai ngày này là tháng ngày hạnh phúc nhất kể từ khi Cố Xước có ký ức tới nay, áo đến thì đưa tay, cơm đến thì há mồm, mỹ nhân trong ngực tình chàng ý thiếp.

Thứ bảy.

Đang lúc Cố Xước ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên hắn cảm thấy có một bàn tay đang sờ ngực mình.

Cố Xước mở mắt ra, liền đối diện với đôi mắt sáng lấp lánh của Quý Chức. Cố Xước muốn vươn mình dậy, lại bị Quý Chức đè xuống.

Quý Chức chủ động một hồi.

Cố Xước thoải mái đến mức suýt nữa thất hồn thăng thiên.

Hai ngày nay, thừa dịp Quý Chức đi làm, Cố Xước xem hết thấy các video liên quan đến Quý Chức trên mạng. Video sớm nhất là khi Quý Chức mười sáu tuổi tham gia một cuộc thi. Quý Chức mười sáu tuổi non tơ đến độ bấm được ra nước, vóc người thon gầy vòng eo mềm mại, múa vai công chúa trong vở Hồ Thiên nga. Y ngẩng cằm cổ trắng nõn thon dài, cao quý như một chú thiên nga.

Quý Chức mười tám tuổi vóc dáng càng thêm thon thả, ngũ quan nẩy nở một chút, góc cạnh hơn. Y thanh tú sạch sẽ, một khúc Hiphop tầm thường được y nhảy ra một cảm giác khác. Trong một đám thiếu niên tuổi tác tương đương, sức sống tràn trề, Cố Xước liếc mắt một cái là thấy được y.

Quý Chức hai mươi tuổi, nét trẻ con trên mặt lui dần, khí chất trên người tu luyện lại càng thêm xuất trần thoát tục, một khúc vũ đạo tự biên mang theo ý vị cổ kính, giống như một người bước ra từ tranh vẩy mực.

Chính vào năm hai mươi tuổi đó, Quý Chức gặp được Cận Đình, nhất kiến chung tình, sau đó điên cuồng theo đuổi.

Trong lòng Cố Xước chua chua.

Cùng một năm ấy, Cố Xước bị cha mình cưỡng quyết bắt ra nước ngoài.

Cố Xước không khỏi nghĩ, nếu như năm đó mình không xuất ngoại thì sao nhỉ?

Nếu như thế, liệu người Quý Chức yêu có phải là mình không?

Mà cho dù Quý Chức có yêu Cận Đình đi chăng nữa thì hắn cũng sẽ đoạt lấy.

Cố Xước nằm trên giường, lấy mấy video mình sưu tầm được ôn lại một lần.

“Thích à?” Quý Chức chẳng biết đứng cạnh hắn từ lúc nào, hỏi.

Cố Xước quay đầu nhìn y: “Anh đang nghĩ nếu như mình gặp em sớm hơn thì tốt biết bao.”

Câu nói này đã lấy lòng Quý Chức.

“Xem cái này làm gì, anh nên xem người thật đây này.”

Quý Chức kéo rèm cửa sổ ra, từ đây nhìn ra ngoài, mọi thứ trên ban công liếc mắt một cái là thấy rõ mồn một.

Quý Chức lấy một bộ quần áo từ trong tủ ra rồi đi vào phòng rửa tay. Một lát sau, Quý Chức mặc một thân Hán phục tay dài màu đỏ xuất hiện trên ban công.

Bộ hán phục này được may vô cùng vừa người, ống tay áo rất rộng, eo được thắt chặt khoe vòng eo thanh mảnh. Màu đỏ càng tôn lên làn da trắng nõn như sứ, mặt mày thanh thoát mang theo sự quyến rũ.

Quý Chức trước mắt, không giống với bất kỳ Quý Chức nào trong video cả.

Tim Cố Xước nảy lên thành thạch, giống như muốn nhảy tung ra khỏi lồng ngực, lại càng thêm chờ mong chuyện phát sinh sau đó.

Quý Chức bắt đầu múa dưới ánh dương ấm áp. Dáng múa của y uyển chuyển phiêu dật, mị mà không tục, khí chất trên người như không cóc u lan. Điệu múa gần đến lúc cao trào, dáng múa của Quý Chức càng lúc càng nhanh, khí chất trên người y cũng bắt đầu trở nên mạnh mẽ, Cố Xước gần như không thể nhìn thấy rõ mặt y nữa.

Khúc múa kết thúc.

Cố Xước si ngốc nhìn. Trong lòng hắn quá kích động, rất muốn ôm hôn bé bỏng y lên cao

Cố Xước nghĩ như vậy, mà cũng làm như vậy.

Hắn nhảy thẳng xuống giường bế Quý Chức lên, ôm y xoay vòng vòng.

Xoay vòng vòng cũng không thể giảm bớt nhịp tim đập của hắn, chỉ có thể đánh một trận trên giường.

Sau một hồi vận động thoải mái tràn trề, hán phục đỏ tươi trên người Quý Chức đã vỡ thành từng mảnh từng mảnh, rơi lả tả trên đất.

“Vết thương lành rồi à?”

Vết thương của Cố Xước đã kéo da non, chỉ là vết bầm vẫn chưa tan, nhìn có chút kinh khủng. Lúc Quý Chức hỏi, Cố Xước liền bày ra vẻ mặt đau muốn chết. Hắn làm những chuyện này chẳng qua chỉ vì muốn Quý Chức hầu hạ mình trên giường.

Mái tóc xù xù của Cố Xước ủ ủ vào ngực y, từ chối trả lời vấn đề này.

Hai người yên tĩnh nằm một lúc.

Quý Chức rời giường, còn Cố Xước thì vẫn nằm trên đó, giả bộ đau đớn.

Quý Chức rất dung túng hắn.

Quý Chức đang bận rộn, Cố Xước cầm điện thoại của y chơi. Hắn thăm dò mấy lần, thấy Quý Chức căn bản không để bụng việc mình chơi điện thoại của y, chuyện này khiến Cố Xước rất vui.

Cố Xước mở weixin của Quý Chức ra, gần đây đều là một vài tin nhắn công việc và tin thăm hỏi của bạn thân vào ngày lễ.

“Thầy Quý, kẻ ngốc mà tối qua anh phải về sớm nấu cơm là ai?”

Đột nhiên Cố Xước nhìn thấy một tin nhắn đến từ Khúc Tuấn, nhất thời hắn bắt đầu đề phòng. Hắn luôn cảm thấy trong câu hỏi của con sói con này có một ít vị chua, có rấp tâm bất lương.

Hơn nữa, cái gì gọi là kẻ ngốc kia?

Cố Xước vì tuyên thệ chủ quyền bèn nhận lấy cái danh “kẻ ngốc”, trả lời: “Là chồng của tôi.”

Cố Xước đợi một lúc, bên kia vẫn chưa trả lời lại.

Mãi rất lâu sau bên đó mới rep.

“Anh là ai?”

Cố Xước không thèm để ý đến cậu ta, cầm điện thoại của Quý Chức chơi game.

Di động đột nhiên vang lên.

Quý Chức từ phòng khách đi vào cầm điện thoại nhận cuộc gọi. Y bước ra ngoài ban công nghe máy, lúc trở lại nói: “Tối nay tôi về nhà ăn cơm, cơm tối anh tự giải quyết đi.”

Lúc này Cố Xước mới phát hiện mình chẳng biết gì về gia đình Quý Chức cả.

“Về nhà ư?”

“Bố mẹ tôi dạy học ở A đại.” Quý Chức nói, “Họ ở trong nhà mà trước đây trường học cấp cho.”

Thế Cố Xước mới biết hóa ra Quý Chức sinh ra trong một gia đình thư hương, chẳng trách lại nuôi ra được một đứa con trai chung linh dục tú như vậy.

“Khuya em có về không?” Cố Xước hỏi.

“Anh tôi cũng về rồi, tối nay sẽ tụ họp uống chút rượu, không về đâu.” Quý Chức trả lời.

Uống rượu... Cố Xước nghĩ đến dáng vẻ say rượu của Quý Chức, không khỏi cảnh giác: “Là anh trai cùng cha cùng mẹ của em à? Không có thanh mai trúc mã anh trai hàng xóm gì chứ?”

Quý Chức nói: “Chỉ có họ thôi, không có người khác.”

Cố Xước thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không biết, cái gọi là trong cha mẹ anh trai, chỉ có mẹ là mẹ ruột, cha và anh trai không phải thân sinh.

Mẹ Quý Chức được sinh ra trong một gia đình thư hương chân chính, bà là một tác giả nổi tiếng, bây giờ còn rất có sức ảnh hưởng. Mẹ Quý Chức thích mặc sườn xám, lên lớp cũng mặc sườn xám, được học sinh gọi đùa là “Nữ thần sườn xám.” Cha dượng của y dạy toán, cả ngày giao tiếp với con số, làm việc rất cứng nhắc. Quý Chức vẫn không biết một người không hiểu chút lãng mạn nào như cha dượng mình đã theo đuổi mẹ mình thế nào.

Bố mẹ y đều là người rất tốt. Sau khi biết đến xu hướng tình dục của y, mẹ y đóng chặt cửa phòng mình một ngày, lúc đi ra chỉ nói một câu: “Giữ mình trong sạch.” Lúc y và Cận Đình ở bên nhau, họ còn cùng nhau về nhà ăn cơm, mẹ của y rất vui, còn uống một tí rượu.

Lại sau đó, y chia tay Cận Đình.

Mẹ y lại gọi điện thoại đến nói: “Tìm một người tốt hơn.”

Giờ Quý Chúc nhớ đến những chuyện này liền cảm thấy thổn thức, cũng thấy may mắn.

Đến xế chiều, y lái xe về nhà.

Mẹ y đang mặc sườn xám, cha dưỡng y thì lời thôi lếch thếch, nhưng hai người như vậy lại trải qua tháng ngày hòa hòa thuận thuận.

Mẹ y đang ngồi trong phòng khách, Quý Chúc và cha mình thì bận rộn trong bếp.

Chờ đến lúc một bàn đồ ăn phong phú hoàn thành, Diệp Phụng mới chậm rãi về.

Diệp Phụng chính là anh kế của Quý Chúc, lớn hơn y năm tuổi. Diệp Phụng là một người đàn ông ba mươi tuổi sự nghiệp thành công, cao to tuấn lãng, rất có mị lực thành thực. Lúc hai người biết nhau thì Diệp Phụng 16 tuổi, Quý Chúc 11 tuổi.

Người một nhà vui vẻ cùng ăn bữa tối.

Sau cơm tối, hai ông bà dắt nhau đi tản bộ, Quý Chúc và Diệp Phụng thì ngồi trên bàn cơm uống rượu. Rượu là do Diệp Phụng mang đến, lúc sáng gọi điện anh đã nói sẽ mang rượu về.

Một chén rượu vào bụng, mặt Quý Chúc hơi đỏ lên.

“Em và Cận Đình...” Chân mày Diệp Phụng hơi nhíu lại, hỏi.

“Chia tay rồi.” Quý Chúc dứt khoát nói.

“Cam lòng sao?” Diệp Phụng nhìn sắc mặt y.

“Là do gã ta làm chuyện vượt đường biên ngang của em trước tiên.” Quý Chúc nói.

Diệp Phụng đã quen biết y nhiều năm như vậy, há lại không biết tính cách của y. Nhìn thì mềm mại như một chú cừu, trong xương lại quật cường vô cùng, nói chia tay chính là thật sự chia tay, nói cam lòng chính là thật sự cam lòng.

“Hiện giờ có người yêu thích hợp sao?” Diệp Phụng tiếp tục hỏi.

Quý Chức lại uống một hớp rượu, khóe môi hơi cong lên: “Có một người.”

“Ồ? Là người thế nào?”

“Dáng đẹp, mặt mũi không tệ, trên giường rất ăn khớp.” Quý Chức nói.

Diệp Phụng nghe xong luôn cảm thấy có gì đó không đúng, Quý Chức nói không giống như là người yêu, mà cứ như một MB tìm được.

“Tính cách thì sao?”

“Ngu xuẩn muốn chết, lại còn đào hoa.”

Diệp Phụng hơi nhú mày: “Tiểu Chức, em còn nhớ mẹ mình không?”

“Nhớ chứ, em thật sự muốn tìm một người yêu. Hắn khuyết điểm nhiều, nhưng làm gì có ai thập toàn thập mỹ, bảo hắn sửa lại là tốt rồi.” Quý Chức nói.

“Nếu như không sửa được thì sao?” Diệp Phụng hỏi.

Quý Chức trầm mặc một hồi, nụ cười lui đi, âm thanh có hơi lạnh lùng: “Vậy thì vứt, lại tìm người khác.”

Hai người lại nói chuyện thêm một hồi, Quý Chức nhìn đồng hồ: “Diệp Phụng, em phải về đây, nếu không tên ngốc kia phỏng chừng phải chết đói mất. Lát nữa anh nói với bố mẹ một tiếng nhé.”

Quý Chức không ở nhà, một mình Cố Xước nằm trên giường rất cô đơn. Nghĩ đến việc tối nay Quý Chức không về, hắn chẳng có chút kỳ vọng nào.

Giữa trưa hắn chơi game rồi gọi đồ ăn ngoài, nhưng chẳng nuốt nổi một miếng. Sau khi ăn qua đồ ăn Quý Chức làm, thức ăn ngoài quả thật là một thứ tàn phá nộ vị giác* của nhân loại.

**nộ vị giác (khí quan cảm thụ của vị giác, phân bố trên mặt lưỡi, dùng để phân biệt mùi vị)*

Lúc Cổ Xước đang nằm mốc meo trên giường, Lương Triết gọi điện thoại đến.

“Có rảnh không mày? Đến đây ăn một bữa cơm đi. Đêm nay quán bar sẽ có một party mặt nạ, vui đùa tí nhá?”

Cổ Xước nghĩ đến đêm dài đằng đẵng thật sự rất khó khăn, bèn đáp ứng.

22. Chương 22: Bén Lửa

Lúc Cổ Xước đến chỗ hẹn thì Lương Triết và Tần Thước đã đến, còn có cả người yêu của Lương Triết, Giản Ninh.

Giản Ninh trông bình thường, nhưng mà tay cậu rất đẹp, trắng nõn trơn dài, lúc pha chế rượu cực kỳ đẹp. Lương Triết là một kẻ cuồng tay, nên bị thứ này của cậu thu phục.

Cổ Xước vừa đến thì Lương Triết nhìn đầu gối hắn, có thâm ý hỏi: “Đầu gối tốt rồi à? Sao lại có thứ sâu riêng không có mắt thể nhỉ, chuyên thích lao vào đầu gối Cổ thiếu vậy ta?”

Trước mặt Quý Chức Cổ Xước rất mất mặt mũi, nhưng trước mặt bạn bè thì vẫn luôn muốn sĩ diện, vì thế tuyệt đối hắn sẽ không thừa nhận mình thật sự quỳ sâu riêng.

“Luôn có sâu riêng muốn mưu hại trăm.” Cổ Xước nghiêm túc nói.

Giản Ninh đang uống đồ uống, nghe được câu này đột nhiên bị sặc, ho khù khụ.

Tần Thước kẹp ở giữa, luôn cảm thấy bầu không khí có hơi quái lạ, hai người này có chuyện gạt mình.

“Cổ thiếu, rốt cuộc mày và thầy vũ đạo kia có quan hệ gì?” Tần Thước hỏi, trên mặt lộ vẻ kinh sợ: “Hay bọn mày là người yêu? Hóa ra mấy ngày trước mày đang khoác lác trâu bò. Tao thấy mày và Cận Đình cùng một loại rồi, đều bị tiểu yêu tinh kia thu phục.”

“Đừng so tao với Cận Đình, tao và bảo bối nhà mình có quan hệ hợp tác trên ~ giường trường kỳ duy nhất.” Cổ Xước nói, “Vì thế hôm nay tao tới chỉ chơi đơn thuần thôi, bọn mày đừng bảo tao phóng đảng.”

Còn bảo bối, chưa muốn chết. Danh xưng này chỉ thường là tình thú lúc trên giường, gọi bên ngoài đúng là sến lạ.

Tần Thước cầm nín trong chốc lát: “Cổ Xước, tao không tin mày nhịn được đâu. Làm gì có mèo nào nhịn không ăn vụng được?”

Cổ Xước hừ lạnh một tiếng, không để ý lắm. Tần Thuộc không biết chứ sau khi nếm được mùi vị ngon nhất thế gian, ăn gì nữa cũng đều nhạt nhẽo vô vị cả.

Sau khi bốn người cơm nước xong xuôi thì cùng đến quán bar.

Hiện tại vừa tối, người trong quán bar cũng không nhiều. Đến tám, chín giờ, người mới bắt đầu lục tục đông hơn.

Cửa quán bar có một nơi phát mặt nạ, người vào chơi đều phải mang, vì thế người trong toàn bộ quán bar, kể cả bartender đều đeo. Phối hợp với âm nhạc, bầu không khí có phần quái dị.

Chỉ có Cổ Xước ngồi trong góc là không có mặt nạ, chỉ uống rượu.

Trước đó hắn đã gửi weixin cho Quý Chức. Quý Chức vẫn sẽ trả lời, thế nhưng tin nhắn cuối cùng đã hai tiếng rồi mà vẫn không có động tĩnh.

Người một nhà trò chuyện, có thể là không có thời gian để ý tới hắn.

Trong tiếng náo nhiệt ồn ào, Cổ Xước cảm thấy có hơi cô quạnh.

“Mời em uống một ly nhé?” Một người đeo mặt nạ bí đỏ ngồi xuống bên cạnh Cổ Xước.

Ánh mắt Cổ Xước quét qua người cậu ta một lần. Thân hình cậu ta thon gầy, khung xương vẫn chưa hoàn toàn nảy nở, giọng khàn khàn, là một thiếu niên tầm 18 20 tuổi. Một thiếu niên như thế này, trước nay vẫn được hoan nghênh trong giới.

Cổ Xước không nói lời nào, thiếu niên liền trực tiếp cầm lấy ly rượu của Cổ Xước lên uống. Rượu xuôi xuống theo khe miệng cậu ta, có chút dụ người.

Nếu như là lúc trước, nhất định Cổ Xước sẽ nắm lấy cằm thiếu niên hôn xuống, mà lúc này...

Cổ Xước đặt chân ngồi hẳn hoi, trong ánh mắt không hề có chút hứng thú, rơi vào mắt thiếu niên chính là lãnh đạm và cao cao không thể với tới.

Đây chính là ngựa giống trong truyền thuyết ư?

Có điều như vậy tấn công mới càng có ý nghĩa.

Thiếu niên liếm liếm môi, đôi mắt sáng lên.

“Anh có muốn biết em trông như thế nào không?” Thiếu niên đột nhiên tới gần, tiếp tục hỏi.

Nói xong, cậu ta liền lấy mặt nạ xuống. Cố Xước thấy cậu ta có hơi quen mắt, đột nhiên nhớ ra cậu trai này chính là người trong tấm ảnh mà trước đó Tần Thước gửi cho mình.

Cũng chẳng thanh thuần giống trong ảnh, trái lại có chút lẳng lơ, chính là loại hình mà Cố Xước thích.

Thiếu niên đột nhiên quăn tới...

Lúc Cố Xước về đã là nửa đêm. Vốn hắn muốn đi thẳng về nhà mình, Quý Chức không ở nhà, chỗ đó vắng ngắt. Thế nhưng quỷ thần xui khiến sao mà Cố Xước vẫn về chỗ Quý Chức.

Quý Chức đã cho hắn một chìa khóa dự phòng, vì thế hắn trực tiếp mở cửa đi vào. Chờ đến khi vào nhà, hắn sợ hết hồn, bởi vì TV đang mở. Lẽ nào có ăn trộm.

Cố Xước bước vào, rất nhanh đã nhìn thấy một người đang nằm trên sofa. Người đó nằm co trên ghế, trên người chỉ đắp một tấm thảm mỏng, gương mặt có chút mơ hồ dưới ánh đèn TV.

Quý Chức.

Tại sao Quý Chức lại trở về?

Lòng Cố Xước nảy lên một cái, có hơi vui vẻ.

Cố Xước vội vã đi tới, nhìn y đang cuộn mình có hơi đau lòng. Cố Xước vừa chạm đến thì Quý Chức đã mở mắt ra. Mắt y mờ lung do buồn ngủ, hơi híp lại nhìn Cố Xước một hồi lâu mới tiến lại gần người Cố Xước một cái, sau đó đẩy Cố Xước ra.

Cố Xước tới gần, Quý Chức lại dùng chân đạp hắn, đạp cho Cố Xước lùi về sau hai bước.

Cố Xước nhận ra Quý Chức giận rồi, chỉ có thể đứng đó.

“Lương Triết gọi anh đi ăn cơm. Em không ở đây, một mình anh ở lại cũng vô vị, vì thế mới cùng ăn cơm với bạn.” Cố Xước nói.

Quý Chức ngồi dậy: “Ăn cơm mà mượn thế à?”

“Sau đó lại đến quán bar của Lương Triết ngồi một hồi.” Cố Xước nói.

“Một hồi?” Mắt Quý Chức hơi nheo lại.

“Cũng không phải là một hồi, cũng khá lâu.” Cố Xước rũ đầu, có chút chột dạ.

“Rốt cuộc là bao lâu?” Quý Chức lạnh lùng nói.

Cố Xước tính toán một lúc: “Ba tiếng rưỡi.”

“Ba tiếng rưỡi đủ để đánh vài pháo đó.”

Sắc mặt Cố Xước lập tức thay đổi: “Không có chuyện đó đâu, anh chỉ ngồi ở đó uống rượu thôi.”

Quý Chức lạnh lùng nhìn hắn.

“Thật sự không có, anh thề, không tin em có thể kiểm tra.” Cố Xước vội vàng giải thích.

Cố Xước muốn lại gần nhưng Quý Chức lạnh lùng nhìn hắn, nên hắn chỉ có thể vô lực giải thích.

Quý Chức không nói gì, ôm lấy thảm đi vào phòng.

Cố Xước ngơ ngác đứng đó, một hồi lâu sau mới ôm đầu ngồi xồm xuống. Hiện giờ hắn cực kỳ hối hận, sớm biết thế này đã không đi quán bar.

Cố Xước ngồi quần áo mình một cái, mùi rượu trên đó rất nặng. Cố Xước cởi áo khoác, nhanh chóng vào phòng tắm tắm một lần, lúc đi ngang nhà bếp thì nhìn thấy trên đất có đặt một túi thức ăn, rõ ràng là được mua sau khi hắn đi.

Cố Xước như ý thức được cái gì, vội vã vọt vào phòng ngủ. Trong phòng không bật đèn, chỉ lờ mờ nhìn thấy trên giường có một cục bự đang phồng lên.

Cố Xước tới nằm xuống, ôm cái cục kia.

“Quý Chức, bảo bối, anh thật sự sai rồi, em đừng bơ anh mà.” Cố Xước nói: “Anh nên ở nhà chờ em về, không nên vì không chịu được cô quạnh mà ra ngoài chơi.”

“Em nhớ anh muốn về nhà nấu cơm cho anh ăn, anh lại không ở nhà. Anh biết em giận, đúng là nên giận, em phạt anh thế nào cũng được, nhưng đừng phớt lờ anh được không em?”

Cố Xước lải nhải nói một hồi, biểu đạt có hơi vụng về.

Lời tình tứ hần nói khéo như rót, hiện giờ lại nói một cách vụng về trắc trở.

Quý Chức đột nhiên kéo chăn xuống, lộ đầu ra trừng mắt nhìn Cố Xước: “Anh có phiền hay không hả?”

Cố Xước lập tức ngậm miệng, chỉ cọ cọ đầu trên người Quý Chức, mang theo ý lấy lòng.

“Bảo bối, anh hơi lạnh, có thể chia cho anh một xiu chăn không?” Cố Xước vô cùng đáng thương nói.

Tay Quý Chức lỏng ra một chút, Cố Xước liền vội vã chui vào.

Trong chăn ấm nóng, Quý Chức cũng vậy. Trên người Cố Xước thì lạnh lẽo, chờ đến khi hần tự ủ người mình ấm lên xong mới dán tới, ôm lấy Quý Chức từ sau lưng.

Quý Chức không để ý tới hần.

Hôm sau trời vừa rạng sáng, Cố Xước đã ra khỏi giường chui vào trong bếp.

Hần để đồ tối qua Quý Chức mua vào tủ lạnh, lại lấy nguyên liệu từ ngăn giữa ra để làm bữa sáng.

Làm món gì giờ?

Bánh mì nướng?

Cháo?

Rán trứng?

Cố Xước lục lọi hiểu biết về các loại bữa sáng trong đầu mình.

Quý Chức vừa mở mắt ra đã thấy Cố Xước đứng trước mặt mình.

Trên mặt người đàn ông cao to đẹp trai dính đầy tro, tay chân luống cuống nói: “Bảo bối ơi, lò vi sóng bốc lửa rồi!”

Quý Chức chẳng kịp xỏ cả giày đã vội vã vọt vào dập lửa lò vi sóng. Quý Chức nhìn chăm chăm vào căn

bếp bữa bộn khắp nơi, lại nhìn Cố Xước.

Cố Xước rũ đầu đứng yên.

Quý Chức suýt nữa giận đến bật cười, tại sao mình lại gặp phải một tên ngu thể này nhỉ.

“Cố Xước, hôm nay tôi nói rõ ràng lần nữa, nếu như anh dám chịch những người khác, vậy thì quan hệ này của chúng ta sẽ triệt để kết thúc, không cần anh đến quán riết lấy tôi nữa.” Quý Chức lạnh lùng nói.

Cố Xước gật đầu liên tục.

Lúc này, điện thoại của Cố Xước vang lên.

Cố Xước không nhận, điện thoại lại vang lên lần nữa.

“Nhận đi.” Quý Chức nói.

Lúc này Cố Xước mới đi tới bắt máy.

“Anh Xước hả? Em Tiểu Ly nè, là người hôm qua quen ở quán bar đó... Anh Xước, em nhớ anh...”

Cố Xước nghe thấy giọng thiếu niên làm nũng ở bên kia điện thoại, đột nhiên cảm thấy điện thoại trong tay có hơi bồng rất, vội vã nhìn về mặt Quý Chức.

23. Chương 23: Ước Hẹn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cố Xước vội vã cúp máy, giấu đầu hỏ đuôi giải thích: “Mới sáng sớm đã có người gọi đến mời mua bảo hiểm, anh không mua.”

Hắn nói xong, cẩn thận quan sát vẻ mặt Quý Chức.

Về mặt Quý Chức khó dò, chỉ nhìn chăm chăm vào Cố Xước. Cố Xước bị y nhìn đến cứng người, cổ khô không khốc, sau lưng toát mồ hôi lạnh.

Ngay ở lúc hắn sắp không tìm được nữa, rốt cuộc Quý Chức cũng dời mắt.

“Nếu phiền thì xóa đi.” Ngữ khí của y lạnh nhạt.

Cố Xước như đi dạo một vòng qua quỷ môn quan.

Hắn liền vội vàng bỏ cái số kia vào danh sách đen, sau đó đến lượt tất cả những bạn giường trước đây tình cờ chơi đùa cũng gia nhập vào danh sách đó. Làm xong những điều này, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Quý Chức thay một chiếc sơ mi cũ rộng, thu dọn những thứ hỗn loạn Cố Xước để lại.

Cố Xước đứng ở cửa muốn đi giúp đỡ, nhưng lại không biết làm gì, chỉ có thể ngây ngốc nhìn.

Cố Xước đột nhiên nảy sinh cảm giác chính mình không xứng với Quý Chức.

Thầy Quý sinh ra trong một gia đình thư hương danh giáo, có nhà có xe, lại đẹp trai chân dài, còn có thể nấu cơm, dịu dàng sẵn sàng. Mà chính mình, dường như ngoài vóc người và khuôn mặt ra thì chẳng có ưu điểm gì khác.

Nhận thức này khiến Cố Xước kinh ngạc hoảng sợ.

Trước đây hẳn tìm bạn tình chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề xứng hay không xứng. Giàu có nhiều tiền, chim to chịch giỏi, từ trước đến nay hẳn luôn chiếm vị trí chủ đạo.

Hoặc có lẽ là Quý Chức quá tốt, xưa nay hẳn chưa từng gặp được ai tốt như vậy.

Trước nay Cố Xước chưa từng nghĩ đến trên thế giới này sẽ có một người như vậy, bất kể là ngoại hình hay tính cách, tất cả đều hợp với sở thích của hắn.

Càng nhìn càng thích.

Quý Chức bận rộn trong phòng bếp hơn một giờ đồng hồ mới xong.

Cố Xước gọi đồ ăn ngoài, là bữa sáng của một nhà hàng Quảng Đông gần đó. Cháo thịt nạc trứng muối, sủi cảo thủy tinh, bánh nhân trứng*, đều là món đặc sản của nhà hàng.

* Qt là món lưu sa bao

Cố Xước múc một bát cháo đặt trước mặt Quý Chức, khi thấy y bưng bát lên ăn, rốt cuộc y mới thở phào nhẹ nhõm.

Cố Xước sán lại cạnh y, ôm lấy Quý Chức từ đằng sau.

“Bảo bối, anh quá ngốc rồi.”

Quý Chức húp cháo xong mới nhìn về phía hắn, ánh mắt kia dường như đang nói: “Giờ anh mới nhận ra à?”

“Bảo bối, chỉ có ở trước mặt em anh mới ngu ngốc, em đừng ghét bỏ anh.” Người đàn ông mét chín làm nũng không hề có gánh nặng.

Quý Chức cười khẽ một tiếng, không tỏ rõ ý kiến.

Hai người ăn sáng xong, sau đó cũng ra ngoài, lái xe một trước một sau đến công ty.

Cố Xước rất muốn cùng đến công ty với Quý Chức, thế nhưng nghĩ đến lời lần đó thầy Quý nói, hắn vốn không có sức phản bác, cũng chỉ có thể nhận mệnh, ở trong công ty vẫn là quan hệ cấp trên cấp dưới như cũ.

Cố Xước đến công ty vẫn một mực nghĩ đến một chuyện.

Rốt cuộc Quý Chức có giận không?

Nếu tức giận, y lại vẫn giống bình thường, không lơ hắn, không nổi nóng.

Nếu nói không giận, Cố Xước lại cảm thấy hơi lạ.

Quý Chức vừa mới tới cửa phòng làm việc đã thấy Khúc Tuấn đứng tựa ở cửa.

Quý Chức vừa xuất hiện, Khúc Tuấn đã nói: “Thầy Quý, chào anh.”

“Chào.”

Quý Chức đến làm sớm, trong phòng không có ai. Khúc Tuấn bèn theo vào đứng trước mặt y.

“Cậu đang đứng đây chờ tôi à?” Quý Chức hỏi.

“Vâng.” Khúc Tuấn gật đầu.

“Có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì đâu.”

“Chỉ nói một câu “Chào” với tôi thôi à?”

Khúc Tuấn gật đầu, nhìn chằm chằm vào vành tai Quý Chức. Khuyên tai trên tai y lại bị lấy xuống. Đôi khuyên tai kia mặc dù đẹp, nhưng vẫn là lúc không mang sẽ khiến người ta thấy thoải mái hơn. Vành tai y xinh xắn đáng yêu, khiến người ta có kích động hôn lấy.

Lông mày Quý Chức hơi nhíu lại.

Khúc Tuấn nhìn theo y một lúc, không nhin được hỏi: “Thầy Quý, anh có bạn trai rồi hả?”

Quý Chức nói: “Không có.”

Khúc Tuấn như hơi nghi hoặc một chút, trong mắt mang theo sự tìm tòi nghiên cứu.

Quý Chức biết đại khái đã xảy ra chuyện gì, cũng không có kiêng kỵ: “Người trưởng thành, luôn có vài yêu cầu, thế nhưng không nhất định là bạn trai.”

Khúc Tuấn nghe ra ý trong lời nói của y, sắc mặt khẽ đỏ lên, trong lòng lại có hơi mất mát, cũng có chút vui vẻ. Thiếu niên ấy cũng không thể nhận biết được tâm tình của mình.

“Thầy Quý, em muốn mời anh đi ăn cơm.” Khúc Tuấn cố chấp nói.

Cậu ta đã mời mấy lần nhưng Quý Chức đều không đáp ứng, mà Khúc Tuấn cũng nghĩ lần này cũng sẽ như vậy.

Quý Chức chống cằm nghĩ một hồi: “Được.”

Lúc rời đi bước chân của Khúc Tuấn nhẹ hơn rất nhiều.

“Cố tổng, đây là đồ mà anh bảo em mua ạ.” Trợ lý đưa một túi đồ lớn đến trước mặt Cố Xước.

Những thứ này là lúc Cố Xước nằm trên giường đặt mua muốn đưa cho Quý Chức.

Một túi bụi.

Cố Xước lấy đồ bên trong ra nhìn.

Đồng hồ đeo tay, quần áo, cravat, giày, còn có hai bộ đồng phục tiếp viên hàng không nữ tình thú, bởi vì trợ lý không xác định được lớn bé thế nào nên mua hai size, bên dưới là váy ngắn. Nghĩ đến dáng vẻ Quý Chức mặc bộ đồ này, Cố Xước kích động muốn xị máu mũi.

Trợ lý nhìn vẻ mặt dâm dăng của sếp mình, không khỏi hiểu kỳ đến tột cùng là tiểu yêu tinh nào đã khiến sếp mình thần hồn điên đảo. Hơn nữa cô có linh cảm, tiểu yêu tinh này vô cùng có khả năng chính là bà chủ tương lai của cô.

Những thứ đồ này đều do tay cô mua, đến lúc đó xem ai dùng là biết liền.

Trợ lý dùng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm bất kỳ người nào đến gần sếp.

Cố Xước dùng điện thoại chụp quần áo gửi cho Quý Chức: “Bảo bối, có đẹp không?”

Sau khi gửi đi, hần chăm chú nhìn điện thoại, thế nhưng bên kia vẫn chưa trả lời.

Cố Xước ném di động sang một bên rồi lên lầu dò xét một vòng.

Bên người Quý Chức có người, không phải Vương Minh thì là Khúc Tuấn, Cố Xước vốn không có cơ hội nói chuyện riêng với Quý Chức.

Lúc ăn cơm buổi trưa, Cố Xước ngồi đối diện Quý Chức.

Cố Xước nhìn y, đột nhiên cảm thấy đồ ăn trong khay của Quý Chức so với của mình ngon hơn rất nhiều.

“Thầy Quý, quần áo anh gửi cho em có đẹp không?” Cố Xước hỏi.

Quý Chức vẫn ung dung thong thả nhai cơm. Cố Xước dừng tay lại, chờ câu trả lời của y.

Quý Chức ăn xong miếng cơm cuối cùng mới nói: “Cũng được.”

Câu trả lời của Quý Chức khiến Cố Xước kích động hần, trong đầu Cố Xước đang tưởng tượng ra dáng vẻ Quý Chức mặc đồ này, gần như không thể chờ đến lúc tan làm nữa.

Chờ đến khi tan tầm, hần lập tức tới bãi đỗ xe, nhưng chỗ xe Quý Chức đỗ đã trống rỗng.

Đi nhanh vậy sao?

Lẽ nào thầy Quý cũng muốn thử quần áo mới? Cố Xước hèn mọn nghĩ.

Tuy rằng Cố Xước vội vàng muốn về nhà, nhưng hần vẫn lái xe đi mua hoa và rượu vang một chuyến.

Quý Chức về đến nhà sẽ đi làm cơm trước tiên.

Cố Xước về đến nhà đặt túi xuống đất, hoa thì giấu ở sau lưng, đi về phía nhà bếp.

Trong bếp không có ai, không những nhà bếp không có, mà những chỗ khác cũng chẳng có người.

Cố Xước gọi vài cú điện thoại đều bị cúp máy. Rốt cuộc người bên kia hình như thấy phiền, lúc gọi lại chỉ thấy tín hiệu báo máy bận.

Cố Xước có hơi bối rối.

Nỗi mừng rõ trong lòng hần dần nhạt đi.

Hần ngồi ở đó chờ đợi, trong căn phòng dần dần tối đen. Cố Xước như đột nhiên hoàn hồn, lấy điện thoại ra xem, đã tám giờ.

Hai tay hần ôm đầu, lần này triệt để nhận ra Quý Chức đã giận rồi, chỉ là lần này giận không giống với mấy lần trước.

Quý Chức đi đâu?

Càng buồn bực hơn chính là, hần căn bản không biết đi đâu tìm y.

Cố Xước như rơi vào trong vực sâu, vô cùng hoảng loạn. Hần đột nhiên ý thức được, hôm qua Quý Chức cũng chờ mình thế này.

Cố ý mua đồ ăn về nấu cơm cho hần, kết quả lại phát hiện hần vốn không ở nhà.

Cố Xước lượn vài vòng trong nhà như hồn ma, cuối cùng lấy mấy quả sầu riêng đã dùng lần trước ra.

Không biết dùng lại một chiêu có hữu hiệu không nhỉ?

Mười giờ tối.

Cố Xước đã đứng ngồi không yên, nóng nảy đi tới đi lui trong phòng, không khí trong căn nhà này đã ngọt ngào dần.

Cố Xước đi thẳng xuống lầu. Hần ngồi xổm dưới lầu, như một chú cún bụi đáng thương, hai mắt rưng rưng chờ chủ nhân về.

Rốt cuộc, đèn xe cũng chiếu sáng chỗ Cố Xước đang ngồi xổm.

Cố Xước hí mắt, nhìn xe càng lúc lại càng gần, khi nhìn thấy rõ biển số xe hần liền xông thẳng lại.

Quý Chức đột ngột dẫm phanh.

Xe y vừa mới dừng hần, Cố Xước liền tới kéo cửa xe. Đôi mắt hần hơi đỏ lên, khí lực rất lớn, gân xanh trên cánh tay đều nổi lên.

Quý Chức hạ cửa sổ xe xuống.

“Thả ra.” Quý Chức nói.

“Không thả.” Cố Xước thở gấp.

Quý Chức mở khóa xe, Cố Xước liền ngã mạnh xuống đất một cái.

Quý Chức bước ra khỏi xe.

Cố Xước nhảy dựng lên ôm lấy lưng y từ phía sau, siết thật chặt vào ngực. Hần vùi đầu vào cổ Quý Chức, hít một hơi thật sâu: “Bảo bối, em đã đi đâu vậy?”

“Ăn cơm, xem phim.”

“Một mình?”

Quý Chức cười khê một tiếng: “Một mình làm sao hẹn hò?”

Hẹn hò?

Cố Xước há hốc mồm, cả người cứng đờ. Trong lòng hần nổi cơn ghen tuông, chua chua chất chất, có hơi khổ sở. Hần bèn càng dùng sức mà ôm chặt lấy Quý Chức, siết thật chặt.

Hần rất đổ kỵ với cái người ước hẹn cùng Quý Chức kia, có cảm giác như đồ của mình bị người khác mơ ước.

Cố Xước có hơi uất ức: “Thầy Quý, anh vẫn một mực ở nhà chờ em.”

“Sau đó thì sao?” Quý Chức nhìn về phía hần, ánh mắt lạnh lùng. Y cười nhạo một tiếng: “Cố Xước, anh có thể chơi đùa ở quán bar đến nửa đêm, cùng người tình chàng ý thiếp, lại không cho phép tôi hẹn hò với người khác à?”

Cố Xước phản bác theo bản năng: “Anh không có.”

“Ba tiếng rưỡi, còn có Tiểu Ly gì kia.” Quý Chức nói.

Cố Xước sững sốt một chút: “Điện thoại lúc sáng...”

Quý Chức nghiêm túc nói: “Cố Xước, đừng cho tôi là thằng ngu. Tôi không phản đối việc anh ra ngoài chơi, anh cũng đừng can thiệp vào cuộc sống của tôi.”

Cố Xước đột nhiên rất muốn trở về một ngày trước, như vậy hẳn tuyệt đối sẽ không đến quán bar.

Quý Chức nói: “Thả tôi ra.”

“Không thả.” Cố Xước trầm giọng nói.

Quý Chức liền đứng bất động ở đó.

Cố Xước nhìn gò má lạnh lùng của hắn, đột nhiên hoảng sợ.

24. Chương 24: Xong Đời

Thật ra Cố Xước vẫn có chút hiểu biết về tính cách của Quý Chức, lúc y thật sự tàn nhẫn sẽ không nổi nóng, trái lại còn rất mềm mại, mềm đến độ khó chơi khiến người ta không biết làm thế nào cả.

Cố Xước buông y ra.

Quý Chức đóng cửa xe lại rồi đi lên lầu.

Cố Xước vẫn theo sau y sát rạt.

Trong phòng đã sáng đèn, rượu vang và hoa hồng trên bàn trà nhìn có vẻ lẻ loi.

Quý Chức chỉ nhìn một cái rồi dời mắt rất nhanh. Y cầm lấy một cái túi bắt đầu thu dọn. Cố Xước vẫn rũ đầu theo sau y, khi thấy tất cả đồ đạc mà Quý Chức thu dọn đều là đồ của mình, lòng hắn cả kinh.

Cố Xước vội vã kéo tay y: “Thầy Quý, em đang làm gì vậy?”

Quý Chức nói: “Không phải anh không chịu được việc tôi ra ngoài hẹn hò à? Nếu như vậy thì giải tán đi.”

Cố Xước ngăn người ở đó.

Vừa nghĩ đến việc Quý Chức muốn ra ngoài hẹn hò với người đàn ông khác, trong lòng hắn liền chua xót, có một ngọn lửa đang bốc lên.

Hắn nhất định không thể tiếp nhận hậu quả như thế, ấy chính là kết thúc quan hệ này, từ đây hắn và Quý Chức triệt để anh đi đường anh tôi đi đường tôi tình ta thế là thôi, chẳng còn quan hệ gì với nhau nữa.

Kết quả này hắn càng không thể tiếp nhận nổi.

Cố Xước chìm trong tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, trái là núi đao, phải là biển lửa.

Quý Chức thu dọn sạch sẽ đồ đạc của y cầm ra ngoài cửa, Cố Xước thì lại như bị đóng đinh dính cứng vào sô pha.

“Thầy Quý, anh không đi đâu.” Cố Xước kiên trì nói.

“Cố Xước, không đi cũng được, giao ước giữa chúng ta phải có công bằng. Tôi không can thiệp vào cuộc sống của anh, anh có thể ra ngoài chơi, chỉ cần không vượt qua ranh giới là được. Thế nhưng anh cũng không được can thiệp vào cuộc sống của tôi.” Quý Chức nói.

Môi Cố Xước giật giật, cổ gầy dựa nói: “Vậy anh sẽ không ra ngoài chơi nữa.”

Quý Chức cười lạnh một tiếng: “Chậm rồi, anh đã làm.”

Hôm nay Cố Xước hận không thể quay lại hôm qua đánh mình của ngày hôm qua một trận.

Nếu như bữa qua mình không đến quán bar mà chỉ ở nhà, vậy thì có thể được ăn bữa tối mà Quý Chức chạy về làm. Hai người ăn tối dưới ánh nến, uống rượu, làm tình, ôm nhau ngủ, cứ ngọt ngọt ngào ngào cùng nhau.

Cố Xước nhảy lên một cái đu lên người Quý Chức, đầu chôn trên cổ y làm nũng: “Hu hu hu.”

Quý Chức không hề bị lay động.

Cố Xước thua, thấp giọng nói: “Được, thầy Quý, anh không can thiệp vào cuộc sống của em. Em đi hẹn hò, anh sẽ không nói gì nữa.”

Quý Chức cởi áo khóa ra rồi cầm lấy áo ngủ vào phòng tắm, sau đó trong phòng tắm nhanh chóng truyền đến tiếng nước tí tách.

Cố Xước cầm đồ đạc của mình về. Hắn không ngờ đồ của mình mới chỉ có thế này, Quý Chức chỉ cần mấy phút là có thể tẩy trừ hết thấy dấu vết của mình trong căn nhà này.

Ngày mai phải về nhà lấy thêm mấy thứ mới được, Cố Xước âm thầm nghĩ.

Cố Xước đặt đồ của mình xa hơn một chút, thừa dịp Quý Chức không nhìn thấy còn lén lút nhét hai bộ quần áo của mình vào tủ đồ của Quý Chức.

Điện thoại Quý Chức đang để trên bàn đột nhiên vang lên. Cổ Xước đến xem, chuông chỉ đổ một tiếng nhưng màn hình cũng sáng, hình nền không còn là hình của mình nữa. Cổ Xước dùng mật khẩu cũ mở máy, lại phát hiện không dùng được.

Cổ Xước rũ đầu ngồi trên sofa, như một chú cún cỡ bự bị vứt bỏ.

Quý Chức vừa đi ra, ánh mắt hắn lại đuổi theo y.

Quý Chức vừa tắm xong, trên người mặc một chiếc áo ngủ rộng, tóc đang ướt. Y đang cầm khăn lau tóc, một phần eo trắng nõn liền lộ ra.

Cổ Xước như hổ như sói, thấy cảnh này vốn nên hú gào gào, thế nhưng hiện giờ hắn lại đang chìm đắm trong một vấn đề.

Người hẹn hò với Quý Chức là ai?

Quý Chức có thể thích người đó hay không?

Nếu như thích, vậy nhất định hắn sẽ bị đuổi ra khỏi cửa rồi.

Còn nếu người đó không thích Quý Chức, này căn bản không phải là vấn đề hắn cần suy tính —

Thầy Quý rất đẹp trai.

Thầy Quý có chiếc eo vừa thon vừa mềm.

Thầy Quý có đôi chân vừa trắng vừa dài.

Thằng ngu mới không thích thầy Quý.

Nghĩ đến đây, Cổ Xước chỉ có thể cầu khẩn đối phương là một chú già, vừa lùn vừa xấu, như vậy Quý Chức sẽ không coi trọng gã đó.

Quý Chức sấy tóc xong rồi. Tóc của y đen nhánh, mềm mại, có mấy sợi tóc ngố bị thổi vênh lên, kết hợp với khuôn mặt mềm mại nõn nà kia trông có mấy phần đáng yêu moe moe.

Sắc đẹp trước mặt, thân thể Cổ Xước căng thẳng.

Nhan sắc của Cố Xước đúng là thượng phẩm, lúc hấn căng người ra, có thể mơ hồ thấy được cơ bắp trên người, gương mặt càng thêm thâm thúy sắc nét.

Quý Chức liềm môi một cái, đập Cố Xước một phát: “Đi tắm đi!”

Cố Xước rút cục cũng hoàn hồn, vào phòng tắm tắm rửa.

Quý Chức ngồi trên giường đọc sách, sau đó Cố Xước tiến đến rất nhanh.

Bên hông hấn chỉ quần một tấm khăn, cơ ngực cơ bụng đều hiện rõ ràng, trên mặt còn có giọt nước chưa lau khô.

Cố Xước nằm xuống bên người Quý Chức.

Quý Chức liềm quần tới, hai người lẳng lặng trao cho nhau một cái hôn. Quý Chức đưa tay ve vuốt cơ bắp trên người hấn, rất nóng rất cứng, rất có sức. Quý Chức hôn lên cơ bắp của y, một tay khê khàng chui vào khăn tắm.

Mềm oặt.

Hứng thú của Quý Chức đột nhiên không còn.

Quý Chức đập Cố Xước một cước xuống đất. Xương hấn cứng ngắc, trên người đều là bắp thịt, ngã xuống đất tạo thành một tiếng vang thật lớn.

Cố Xước ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt ghét bỏ của Quý Chức.

Cố Xước cứng đờ ở đó, mình bị ghét bỏ rồi.

Đối với Quý Chức, hấn thế mà lại...

Cố Xước càng thêm thất vọng.

Hấn vốn ỷ vào nam sắc của mình để hấp dẫn Quý Chức, hiện giờ đến chút ưu thế cuối cùng cũng mất rồi?

Hấn vẫn suy nghĩ đến chuyện đối tượng hẹn hò của Quý Chức, làm gì cũng không có hứng.

Cố Xước mặc quần đùi đi tới ban công, hút thuốc trong gió lạnh.

Trong làn khói thuốc lượn lờ, gương mặt tuần lãng của hắn lại có chút tối tăm.

Đây là lần thứ nhất Cố Xước sinh ra cảm giác này, rất bí bách, rất khó chịu, không biết làm sao.

Hắn đang cầm điện thoại trong tay, nhìn chăm chăm vào bức ảnh của Quý Chức rất lâu. Hắn cực kỳ hoài niệm một Quý Chức nhiệt tình hay làm nũng, trên mặt mang nụ cười nuông chiều kia.

Khi đó, bọn họ rất gần.

Thuốc lại đốt thêm một điếu, tàn thuốc rơi đầy đất.

Quý Chức nằm trên giường, cũng không ngủ. Y mở đèn trên đầu giường ra đọc sách, nhưng chẳng đọc được vào đầu một tí nào.

Tối hôm qua, lúc Cố Xước trở lại kỳ thật y đã ngửi được chỉ có mùi rượu trên người hắn.

Nếu như y mà ngửi ra được mùi nào khác, lúc này Cố Xước đã bị đuổi ra ngoài, vốn sẽ không có lựa chọn nào khác.

Thế nhưng một hoa hoa công tử như Cố Xước, lần này ra ngoài uống rượu, lần sau sẽ khó đảm bảo không làm chuyện khác.

Loài mèo này, đều không nhịn ăn vụng được.

Y muốn trước khi mèo ăn vụng biết được hậu quả khi làm thế, như vậy mỗi lần hắn muốn ăn vụng đều sẽ nhớ đến giáo huấn lúc trước.

Thuần hóa mèo thành chó, cần một quá trình. Có thành công hay không thì lại cần phải xem mức độ mê luyện của Cố Xước với y.

Nếu như thành công, là hoan hỉ lớn.

Nếu như thất bại, mỗi người đi một ngã.

Điện thoại của Quý Chức vang lên, y cầm lên nhìn, thấy Khúc Tuấn gửi một weixin đến.

“Thầy Quý, đã ngủ chưa?”

Quý Chức có thể thấy Khúc Tuấn có tình ý với mình, nhưng mà y không thích Khúc Tuấn.

Quý Chức không thích thả bả người khác, vì thế lúc ăn cơm y liền nói rõ chuyện này.

“Cậu thích tôi à?” Trên bàn cơm, Quý Chức trực tiếp hỏi.

Sắc mặt Khúc Tuấn khẽ đỏ lên, giống như có chút ngại ngùng, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Quý Chức.

“Kỳ thật tôi đã có người thích, chỉ là chưa ở bên nhau.” Quý Chức tiếp tục nói.

Ánh mắt của Khúc Tuấn vô cùng đáng thương, khiến Quý Chức có cảm giác bắt nạt trẻ con.

“Nhưng vẫn chưa ở bên nhau mà...” Khúc Tuấn thấp giọng nói.

Quý Chức không tiếp lời cậu ta, y không thích trẻ con.

Khúc Tuấn có chút mất mát, nhưng vẫn kiên trì muốn cùng y đi xem phim.

Sau đó...

Sau đó có một ít chuyện không vui.

Quý Chức nhìn tin nhắn kia, cũng không trả lời mà tắt điện thoại và đèn đi ngủ.

Hôm sau.

Cổ Xước vừa đến công ty liền nhận ra có gì đó không giống.

“Cố tổng, tin tức mới.” Trợ lý đầy mặt hưng phấn nói.

Cái gọi là tin tức, kỳ thật chính là tám chuyện.

Cổ Xước phát tay một cái: “Không có hứng thú.”

Hắn mềm oặt ngã người trên ghế, làm gì cũng không có hứng.

“Trước đó đã sớm nghe thấy Cận gia Tam thiếu yêu thầy Quý, không nghĩ rằng lại là sự thật...”

Cố Xước đột nhiên ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn bóng lưng của trợ lý: “Tin mới gì?”

Trợ lý lại quay về: “Cố tổng, anh xem ảnh này đi, có thể nào bỏ ra nội dung một vở kịch máu chó đầy đủ đó anh.”

Ảnh được chụp ở cửa rạp phim, trong đó có tổng cộng ba người. Trên tay Khúc Tuấn cầm hai hộp bỏng ngô, Quý Chúc thì đứng sau lưng cậu ta, Cận Đình lại kéo tay Quý Chúc đang đứng sau lưng Khúc Tuấn, mà Khúc Tuấn lại che trước mặt Quý Chúc, như một chú chó săn nhỏ...

“Tân hoan đối đầu với cự ải, tình cảm của thầy Quý vẫn là câu đố.” Trợ lý nói, “Đây là do một người trong nghề chụp tới, vẫn chưa truyền ra ngoài. HT sắp debut rồi, bộ phận kế hoạch có hỏi anh là muốn dùng cái này tạo tin tức mới, tạo thanh thế cho HT? Cận Đình và Quý Chúc vẫn có chút ảnh hưởng...”

Trợ lý không nghe thấy Cố Xước trả lời, lại không nhìn được lòng bát quái bèn tiếp tục nói: “Cố tổng, hiện giờ mọi người dựa vào bức ảnh này để chia thành hai CP. Cp cự ải là hung tàn phúc hắc công vs đáng yêu thanh thuần thụ, CP tân hoan là hộ thê cuồng ma tiểu chó săn công vs dịu ngoan đáng yêu nhân thê thụ, anh muốn đứng ở CP nào?”

Trợ lý tiếp tục nói: “Cá nhân em thì thích hộ thê cuồng ma. Vóc người của tiểu chó săn này đẹp ghê, đứng chung với thầy Quý vô cùng xứng.”

Trợ lý đang nói thì cảm thấy bầu không khí ngày càng quái dị, quanh người càng lúc càng lạnh. Cô ngẩng đầu lên nhìn một cái, liền thấy hai mắt sếp mình đỏ quạch, cả người căng cứng như muốn đi đánh người!

25. Chương 25: Năm Ngựa

Ông chủ cao to khỏe mạnh, trên cánh tay đều là cơ bắp cuộn cuộn, nếu như bị ông chủ đánh một trận phồng chùng cũng phải sống dở chết dở.

Trợ lý theo bản năng muốn chạy trốn bèn quay người ôm đầu định đi ra ngoài.

“Đứng lại.” Cố Xước hít một hơi thật sâu, đè nén cơn giận và cơn ghen.

Trợ lý chỉ đành đứng lại, quay đầu ủ rũ.

Trợ lý họ Chu, tên là Chu Tĩnh Tĩnh. Cố Xước vừa đến công ty cô đã làm trợ lý cho hắn.

Sếp lớn đi du học về, đẹp trai cao to vô cùng men, cô lên nhìn đều đỏ mặt. Hơn nữa tính của sếp rất tốt, sáu tháng này cô chưa từng thấy sếp nổi giận.

Đây là lần đầu tiên Chu Tình Tình thấy ông chủ nổi nóng, nhìn rất đáng sợ, hơn nữa cô còn không biết vì nguyên nhân gì.

“Không được dùng bức ảnh này để sao tác, cũng không được truyền nó ra ngoài, bảo mọi người xóa nó đi.”
Cố Xước trầm giọng nói.

Chu Tình Tình ủ rũ gật gật đầu.

Sếp lớn không cho đi, Chu Tình Tình cũng không dám bước, chỉ đành đứng ở đó.

Một lát sau, Cố Xước mới nói: “Đi gọi Khúc Tuấn đến đây.”

Chu Tình Tình vội vã rời khỏi văn phòng. Cô đóng chặt cửa phòng lại, thở một hơi thật dài.

Cô vừa đi lên lầu vừa lấy di động ra mở một group chat có tên là “Ấm áp như đại soái” gửi một tin nhắn.

Group này là nơi chat chit của các em gái trong đoàn đội.

“Sau khi Cố soái nhìn thấy bức ảnh thì rất là tức giận, không cho phép truyền đi, còn gọi Khúc Tuấn vào phòng mình.”

“Cóa gian tình.”

“Có gian tình +1”

....

“Tui nghĩ thấy được mùi chua loét luôn hà.”

“Tình tay ba này đã loạn lắm rồi, Cố soái lại còn muốn nhảy vào nữa. Trước thì có tin đồn Cố soái thích Khúc tiểu lang, chẳng lẽ là thật?”

“Lần trước khi thầy Quý bị thương Cố soái sốt sắng như thế, tui cảm thấy hẳn là anh thích thầy Quý, bá đạo công vs thanh thuần đáng yêu thụ.”

“Xí, CP bá đạo công với thanh thuần thụ đã quá xưa rồi, chẳng moe tí nào cả.”

“Sói con là của thầy Quý, tui đứng ở bên Cổ soái vs Cận phúc hắc..”

“Chạy không thể nào tưởng tượng được đáng về Cổ soái or Cận soái mặc đồng phục hàng không. Không phải lần trước Cổ soái đã bảo chạy đây mua đồ à? Đến lúc đó thấy người nào là có thể biết ai là tiểu yêu tinh nhà Cổ soái. Cổ soái đã giao rồi, bức ảnh này không thể truyền ra ngoài, các em nhanh xóa cho chạy ha~”

Chu Tinh Tinh nhắn tin xong thì lên lầu, bảo Khúc Tuấn đến văn phòng Cổ Xước.

Khúc Tuấn vừa vào cửa, Cổ Xước đã nhìn cậu ta chăm chăm, tâm tình trong mắt rất khó lường.

Cổ Xước vốn hy vọng người hẹn hò với Quý Chức là một ông chú già vừa lùn vừa béo.

Mà bây giờ đứng trước mắt hần —

Thân cao một mét tám lăm, thân hình thon gầy có chút cơ bắp, chân dài thẳng, nhan sắc xuất chúng, tuổi tròn mười tám.

Ồ cùng Khúc Tuấn, hần mới là ông chú già kia.

Cổ Xước dùng tay xoa xoa mặt, trong lòng có chút ưu thương, còn có cả tự ti nữa. Hần hít một hơi thật dài.

“Hôm qua ở rạp chiếu phim cậu và Cận Đình tranh chấp bị chụp ảnh lại.” Cổ Xước nói, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Khúc Tuấn đứng thẳng không hề che giấu cái gì: “Hẹn hò bình thường thôi ạ, sau đó xảy ra một vài chuyện nhỏ, nhưng cũng giải quyết xong rồi.”

Cổ Xước: Muốn đánh cậu ta quá làm thế nào bây giờ?

Cổ Xước nói: “Loại tin tức này nếu như bị truyền ra trước khi cậu debut thì rất nguy hiểm. Cậu cho rằng hiện giờ làm gay rất phổ biến sao? Đúng là có thể hấp dẫn vài em gái nhỏ, nhưng nếu như muốn trụ vững, chuyện đó sẽ vô cùng bất lợi cho sự phát triển trong tương lai của cậu.”

Trong lòng Cổ Xước rất muốn đánh cậu ta một trận, thế nhưng trên mặt vẫn bày ra dáng vẻ lãnh đạo tận tình khuyên nhủ.

“Tôi mặc kệ chuyện cậu thích nam hay nữ, trong khoảng thời gian trước khi cậu ra mắt này, không được phép ra ngoài hẹn hò.” Cố Xước nghĩa chính ngôn từ nói.

Tuổi Khúc Tuấn còn nhỏ, nhận thức với cái từ “mặt người dạ thú này” khá là nông, vì thế cậu thật sự cho rằng Cố Xước đang vì muốn tốt cho mình, gật đầu một cái nói: “Em biết rồi ạ.”

Khúc Tuấn vừa đi, Cố Xước liền thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng qua cơn dao động. Nhưng hắn vừa nhớ đến tấm ảnh trợ lý cho mình xem liền cảm thấy vô cùng chói mắt. Rất khó chịu, trong lòng ê ẩm, rất bí bách.

Cố Xước thực sự đã cùng đường mặt lộ, bèn gọi một cú điện thoại cho Lương Triết.

Từ trước đến giờ Lương Triết vẫn luôn ngủ mãi đến tận trưa mới tỉnh, lúc này giọng vẫn đang mơ màng.

“Lương Triết, hỏi mày một chuyện. Nếu như Giản Ninh giận, mày sẽ dỗ thế nào?”

Nghe được vấn đề của Cố Xước, Lương Triết nhất thời tỉnh giấc.

“Nếu không thì mày lại quỳ sầu riêng lần nữa đi?” Y nói đùa.

“Lần này còn giận hơn cả lần trước nữa, quỳ sầu riêng không có tác dụng.” Cố Xước nói.

Lương Triết: “...” Nghe ngữ khí của Cố Xước, hình như hắn còn thật sự suy tính đến vấn đề này.

“Còn biện pháp gì không?” Cố Xước hỏi lần nữa.

“Nằm ngửa mặc người xoạc?” Lương Triết nghĩ một lúc rồi nói.

Bên kia dừng một lúc, rồi sau đó Cố Xước nói: “Còn cách khác không, cái này tao không qua khỏi cửa ải tâm lý.”

“Không còn.” Lương Triết đáp, không khỏi có chút bất quái: “Tại sao y lại giận thế?”

“Không muốn nói.”

“Còn một biện pháp giải quyết khác. Cố thiếu, mày có thể đổi một bạn giường dài lâu khác. Cái cậu Tiểu Ly lần trước kia sau khi gặp phải trở ngại càng thêm hứng thú với mày đó, đang hỏi thăm tin tức về mày khắp nơi, mài dao soàn soạt muốn hạ gục mày kia kia. Đổi thành cậu Tiểu Ly thì càng tốt, tuổi nhỏ, thân mềm, cũng rất phóng túng.”

Cố Xước nghe thấy cái tên “Tiểu Ly” lại càng thêm đau đầu: “Đừng nói nữa, tao nghĩ thêm một lát, mày ngủ tiếp đi.” Nói xong liền cúp máy.

Bên đầu kia điện thoại.

Giản Ninh đã sớm tỉnh, nghe được rõ ràng những lời hai người nói chuyện.

“Ông bạn thân Cố thiếu này của anh, chỗ này không thành vấn đề chứ?” Giản Ninh chỉ vào đầu hỏi.

Từ giây phút Cố Xước thật sự quỳ sào riêng đó, Giản Ninh đã muốn hỏi vấn đề này, thế nhưng lại vì tương giao nhiều năm giữa hắn ta và Lương Triết nên vẫn nhẫn nhịn.

“Lúc trước khi gặp cậu ta, em cảm thấy nó ngu ngốc à?” Lương Triết hỏi.

Giản Ninh suy nghĩ một chút, lúc trước Cố Xước là một chú ngựa giống phong độ ngời ngời, anh tuần đẹp trai, rất thân sĩ.

“Trên giường thì nó là một tay già đời, thế nhưng trong tình yêu lại là lính mới. Xưa nay nó chưa từng yêu đương, vì thế có vẻ rất ngốc.” Lương Triết yếu ớt thở dài một hơi: “Cái thằng thanh mai trúc mã này của anh chỉ sợ là ngã ngựa rồi.”

“Em thấy họ rất xứng đôi mà.” Giản Ninh nói, “Anh đang than thở cái gì?”

“Thầy Quý này không đơn giản, em xem, Cận Đình sống dở chết dở thế kia là biết thủ đoạn của cậu ta rồi, hơn nữa tính cách còn rất cứng rắn. Cố Xước ở bên cậu ta sẽ phải nếm mùi đau khổ.”

“Một người muốn đánh một người lại chịu đánh. Cũng chỉ có hoa hồng có gai như Quý Chức mới có thể đánh bại hoa hoa công tử như Cố Xước.”

“Nói cũng đúng, vẫn là vợ anh thông minh.” Lương Triết nói xong kéo người vào ngực, chẳng bận tâm chuyện của thanh mai trúc mã nữa.

Sau khi cúp máy Cố Xước lại vào mạng tìm vấn đề tương tự, đều là “Mua một ít thứ cô ấy thích”, “Nấu cơm cho nàng ăn”, căn bản chẳng hữu hiệu với Quý Chức.

Buổi tối, Cố Xước mua một bó hoa trở về.

Quý Chức đang ngồi trên sofa xem TV, Cố Xước liền đặt bó hoa lên đùi y. Quý Chức lại cầm lấy bó hoa nện trên người hắn.

Cố Xước tiếp tục cầm lên đặt trên đùi Quý Chức, y lại đập vào đầu hắn.

Cứ vậy nhiều lần, Quý Chức trực tiếp đứng dậy đi vào phòng, cửa phòng đóng lại cái rầm.

Cố Xước ngồi trên sofa bắt từng bông từng bông xuống ném vào thùng rác.

Quả nhiên không có tác dụng.

Sau khi Quý Chức tắm xong thì nằm trên giường, cửa không khóa.

Cố Xước đi vào, liền nhìn thấy y đang nghịch điện thoại. Hắn chỉ dám đứng xa xa nhìn, thấy Quý Chức đang lên weixin chat chit vô cùng vui vẻ.

Cố Xước muốn đến gần xem, Quý Chức liền cắt điện thoại đi, lườm hắn một cái.

Cố Xước bèn đứng bên giường dõi theo y, cơ mà sự chú ý của Quý Chức hoàn toàn dành cho điện thoại.

“Bảo bối, em nhìn anh một chút đi.” Cố Xước kéo kéo áo ngủ của y.

Quý Chức không thèm ngẩng đầu, đẩy tay hắn ra: “Đừng có làm phiền tôi.”

...Cảm giác tồn tại của hắn đã quá thấp như vậy.

Cố Xước thở ra một hơi, như đã quyết định làm gì đó. Hắn lấy quần áo của mình trong tủ ra rồi đi vào buồng tắm.

Hắn lè mè trong phòng tắm gần nửa giờ. Một tên đàn ông ẩu tả như hắn trước giờ tắm rửa chỉ mấy phút, giờ lại giở trò quỷ gì trong đó vậy?

Quý Chức ngẩng đầu lên, bèn thấy một người đang đứng trước cửa, vẻ mặt nhất thời vô cùng đặc sắc.

Chỉ thấy Cố Xước mặc một bộ đồng phục tiếp viên màu xanh nhạt trên người. Bởi vì người hắn quá to, quần áo lại nhỏ, chính vì thế cúc áo không cài lại được, để lộ cơ ngực, nửa dưới người thì mặc một cái váy ngắn, khóa kéo ở phía sau, lộ ra cặp giò trắng kiện.

Trang phục này... Vô cùng cay mắt.

Cố Xước vốn cảm thấy vô cùng xấu hổ, hận không tìm được một cái lỗ chui vào. Cơ mà khi sự chú ý của

Quý Chức rốt cục cũng rơi xuống người mình, Cố Xước lại cảm thấy đáng giá.

Cố Xước khó khăn bước từng bước nhỏ tới, trực tiếp nằm ạch xuống giường.

“Bảo bối, đến đây nào.” Cố Xước thấy chết không sờn nói.

Tác giả có nhờ: Nữ vương thụ vs Trung khuyến công.

Truyện này còn có tên: “Sổ tay ghi chép chuyện xui xẻo hàng ngày của Cố tổng

26. Chương 26: Hòa Hảo?

Quý Chức nở nụ cười. Ban đầu y còn cố kìm chế, mặt mày cong cong, hai lúm đồng tiền nhỏ như ẩn như hiện, trong đôi mắt ngập tràn ý cười rất đáng yêu. Nhưng sau đó y không nhịn được mà phì cười thành tiếng, cả người run rẩy. Dưới ánh đèn, gương mặt trắng nõn của y nhuộm một màu đỏ ửng.

Cố Xước cũng cười. Hắn rất khó chịu vì quần áo bó chặt người, cũng rất lúng túng. Đời này hắn chưa từng mất mặt bao giờ, chỉ có ở trước mặt Quý Chức, mặt mũi hắn đều mất hết. Lúc trước trên người Quý Chức như kết một tầng băng, hững hờ lạnh nhạt với hắn, thế nhưng giờ cứ như băng tuyết được hòa tan, nhu tình như nước.

Quý Chức cười đến ứa cả nước mắt. Chờ đến khi cười đã rồi, y bò lên người Cố Xước, hôn hôn mặt mày, hôn chiếc cằm râu mọc tua tủa, tay kia thì lột quần áo ra...

Quý Chức rất nhiệt tình mà trạng thái của Cố Xước cũng rất tốt, hai người giãy vò nhau đến nửa đêm.

Ngày hôm sau Cố Xước mở mắt ra nhìn trần nhà hồi vị một lúc lâu. Phiền muộn trong lòng hắn cũng đã bị quét sạch sành sanh, có cảm giác hài lòng và vui sướng không tên.

Người trong ngực vẫn đang ngủ say.

Quý Chức ngủ dè lên tay Cố Xước, một tay khác thì dè bên hông hắn. Cố Xước không dám động, bèn cúi đầu ngấm người trong ngực mình.

Ngũ quan của Quý Chức rất xinh đẹp, đôi mắt nhắm chặt, lông mi rất dài. Đôi môi đỏ bừng hơi sưng khê nhếch lên, mặt mày thỏa mãn. Mặt y rất trẻ, hai người họ cùng tuổi nhưng nhìn Quý Chức nhỏ hơn nhiều so với Cố Xước. Trong mắt người ngoài Quý Chức là người thanh thuần đáng yêu khí chất nổi bật, thế

nhưng chỉ có mình Cố Xước biết y có bao nhiêu mị hoặc, bao nhiêu quyến rũ.

Má y hơi phồng lên, khiến Cố Xước nhìn mà muốn chọc chọc. Nhưng thấy mặt y một mõi Cố Xước lại nhin.

Quý Chức ngủ một giấc đến chín giờ mới tỉnh.

Trên người của hai người vẫn có hơi dính dính, Cố Xước bèn ôm y đến phòng tắm rửa ráy một lúc. Quý Chức vẫn vùi trong ngực hắn như một chú mèo con lười biếng, thỉnh thoảng lại ngáp một cái, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Sau khi tắm xong, Cố Xước dùng khăn tắm choàng quanh người đi ra rồi nằm lại giường, sau đó gọi đồ ăn ngoài.

Cả người Quý Chức mềm nhũn, chẳng muốn động một đầu ngón tay. Cố Xước bèn bưng bát cháo thịt nạc trứng muối đút cho y ăn, sau khi ăn xong lại kẹp một miếng sủi cảo tôm. Quý Chức cắn một nửa, Cố Xước há miệng cắn đi nửa còn lại. Quý Chức uể oải lờm hắn một cái. Cố Xước nhai xong lại tự mình cắn nửa miếng sủi cảo khác, để Quý Chức cắn nửa còn lại. Quý Chức tát một phát đẩy hắn ra.

Cố Xước liền ôm y hôn thật mạnh.

“Bảo bối, Khúc Tuấn là con trai một, ba đời độc đinh. Bố mẹ cậu ta chắc chắn sẽ không đồng ý cho cậu ta làm gay đâu, nếu như em ở cùng cậu ta nhất định sẽ không có được sự tán thành của người nhà. Hơn nữa, lúc học cấp ba cậu ta còn có một cô bạn gái nữa, là bi đay, không chừng sau này sẽ kết hôn. Vì thế Khúc Tuấn không phải là lựa chọn tốt đâu em.” Cố Xước dè dặt nói: “Bảo bối, em đừng hẹn hò với cậu ta được không?”

“Tôi không hẹn hò với cậu ta.”

“....Cái gì?”

“Ăn bữa cơm thôi, tôi không thích cậu ta.” Quý Chức nói.

Quý Chức không thích Khúc Tuấn! Mắt Cố Xước sáng rực lên, rất là vui vẻ.

Buổi trưa.

Hai người cùng ăn những món khi sáng và mấy món kiểu Trung.

Quý Chức rời giường, ăn mặc chỉnh tề. Chiếc áo sơ mi màu lam nhạt y mặc trên người đã che đi hết dấu

vết bên dưới. Cố Xước lại lấy đồ của mình ra.

“Bảo bối, em thích cái nào?” Cố Xước hỏi. Hắn hi vọng đồ mình chọn Quý Chức đều thích, sau đó mặc toàn bộ lên người, thỏa mãn ham muốn sở hữu kỳ quặc của hắn.

Quý Chức nhìn những thứ Cố Xước đặt trước mặt mình, cuối cùng chọn đồng hồ và giày. Đeo đồng hồ rất tôn lên khí chất của hắn, cỡ giày thì vừa vặn, đi vào rất thoải mái.

Hai người cùng xuống lầu, lúc ở trong thang máy Cố Xước lặng lẽ kéo tay y, cầm tay Quý Chức trong tay mình.

“Bảo bối, anh đi lái xe nhé.” Cố Xước nói xong rồi mở cửa xe mình.

Quý Chức lại không ngồi ở ghế phụ xe của hắn mà vẫn lái xe của chính mình.

Cố Xước có hơi uất ức, dừng ở gara.

Lúc xe Quý Chức chạy qua, Cố Xước huýt sáo một tiếng. Quý Chức quay đầu lại liếc nhìn hắn, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Tâm tình Cố Xước lại đột nhiên khá hơn một chút.

Sếp bỏ việc nửa ngày, khi trở về thì hăng hái, mặt đầy niềm vui, so với dáng vẻ nổi cơn thịnh nộ ngày hôm qua như hai người khác nhau.

Chu Tinh Tinh thấy rõ biến hóa của ông chủ mình.

“Dáng vẻ đầy mặt thỏa mãn, hơn nữa buổi trưa mới đi làm, nhất định là đã tóm lấy tiểu thụ nhà mình xoạc một trận, được ăn no nên mới vui vẻ thế.” Chu Tinh Tinh âm thầm nghĩ, “Nhưng mà sáng nay Khúc Tuấn đã đi làm, thần thái sáng láng không giống như bị xoạc cả một đêm, lẽ nào thật sự là Cận thiếu?”

Chu Tinh Tinh không tài nào tưởng tượng dáng vẻ hai kẻ cơ bắp cuộn cuộn vật lộn trên giường.

Lúc Quý Chức gặp trợ lý của Cố Xước ở cầu thang, cô gái kia lộ ra vẻ mặt kinh ngạc nhìn theo tay y một lúc lâu. Đoạn cô ta ngồi xổm xuống chăm chú nhìn giày y, còn giơ tay ra vỗ vỗ vào giày.

Quý Chức: “....”

“Thầy... Thầy Quý, anh đi giày cỡ bao nhiêu vậy?” Cô gái kia lắp bắp hỏi.

“Size 39.” Quý Chức nói.

“Khéo quá...” Vợ Cố tổng cũng đi size 39.

Tiểu cô nương chóng mặt bỏ đi. Vợ Cố tổng lại là thầy Quý, bình thường trong công ty hai người này chẳng lộ ra tí gì, hóa ra đã yêu nhau trong bí mật.

Mà điều này thật ra cũng đã trong dự đoán, ngày đó thầy Quý leo núi bị thương, hành vi của sếp cũng có hơi khác thường.

Bá đạo công vs Thanh thuần đáng yêu thụ.

Rốt cuộc Chu Tình Tình cũng đã xác định được CP cuối cùng, cũng biết tại sao hôm qua Cố tổng lại tức giận đến vậy.

Buổi tối tan việc, Cố Xước lái xe về nhà mình. Nhà của hắn đã lạnh tanh, rất lâu không có ai ở, chẳng có tí hơi người nào.

Cố Xước đi lấy vali, xếp quần áo mình thường mặc vào, cũng để cả dụng cụ điêu khắc của mình vào đó, lúc đi ra hắn kéo một vali bụi.

Đến nhà Quý Chức, Cố Xước lại lấy đồ của mình ra, đặt quần áo mình cùng một chỗ với quần áo Quý Chức.

Quý Chức rất hứng thú với hộp đồ nghề của Cố Xước, cầm lấy dao khắc nhìn: “Anh còn có thể khắc đồ vật à?”

Điêu khắc rất cần tính nhẫn nại, một người cầu thả bộp chộp như Cố Xước vốn không hợp với việc này.

“Trước đây lúc đến kỳ phản nghịch, anh không muốn làm theo sự sắp xếp của người trong nhà, luôn cảm thấy làm cái này rất ngẫu bèn đi học một chút, sau đó thì không làm nữa.” Cố Xước híp mắt nói.

Quý Chức nhìn Cố Xước, hiện giờ hắn cũng ngốc lăm rồi, không khó để tượng ra dáng vẻ ngốc nghếch lúc phản nghịch.

Quý Chức có thâm ý khác nói: “Sau đó anh trưởng thành lại không có thời gian chơi cái này nữa.”

Cố Xước nghe ra ý tứ trong lời nói của Quý Chức, liền tiến lại treo trên người y, cọ cọ lấy lòng rồi nói sang chuyện khác: “Thầy Quý, anh muốn khắc thứ tốt nhất đưa cho em.”

Quý Chức nở nụ cười, không nghe ra được là hài lòng hay chế giễu. Trái lại Cố Xước vẫn coi như y cười vui vẻ.

Thứ bảy, sinh nhật Lương Triết.

Cố Xước đã quen biết Lương Triết mấy chục năm, mới sáng ra Lương Triết đã mời, tất nhiên Cố Xước phải tham gia.

Tiệc sinh nhật của Lương Triết tổ chức ở Liệt Diễm. Cố Xước nghe thấy hai cái chữ này liền rụt rè.

“Bảo bối, tối thứ bảy em có rảnh không?” Cố Xước hỏi.

Ánh mắt Quý Chức chuyển từ trang sách đến trên người hắn: “Chuyện gì?”

“Tối thứ bảy là party sinh nhật của Lương Triết ở Liệt Diễm, bảo bối, em đi với anh nhé?” Cố Xước hỏi.

“Tại sao tôi phải đi?” Quý Chức nhún mày.

“Đến đó nhất định Lương Triết sẽ khoe ân ái với vợ nó, bảo bối, em nhẫn tâm để mình anh cô đơn chịu ngược cẩu sao?” Cố Xước đi tới nằm nhoài trên đùi y, ngẩng đầu vô cùng đáng thương nhìn Quý Chức.

“Đường đường là Cố thiếu sao có khả năng cô đơn được, không biết có bao nhiêu người muốn khoe ân ái với anh đấy.” Quý Chức nói.

Cố Xước cọ cọ chân y “Hu hu” hai tiếng, sau đó nói: “Anh chỉ muốn khoe ân ái với bảo bối thôi.”

Quý Chức mím mím môi nhưng không giấu được khóe môi đang cong lên. Câu nói này của Cố Xước đã lấy lòng y.

Quý Chức xoa xoa cái đầu xù của hắn, ôm lấy rồi hôn một cái lên trán: “Rảnh.”

Thứ bảy đến rất nhanh.

Sau khi tan việc, Cố Xước cùng ăn cơm với Quý Chức sau đó mới đến Liệt Diễm.

Lúc hai người họ cùng tiến vào quán bar đã hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người.

Một là ngựa giống cực hoa tâm. một là cảnh hoa cao lãnh đầy gai nhọn, không ngờ cuối cùng cảnh hoa cao

lãnh vẫn bị ngựa giống hái xuống.

Bạn bè Lương Triết rất nhiều, còn mời một vài khách quen của quán bar, rất náo nhiệt.

Cố Xước và Quý Chức ngồi an tĩnh trong góc.

Quý Chức ngồi, Cố Xước thì khoát tay lên chỗ tựa lưng phía sau y, giống như ôm y vào lòng.

“Bảo bối, đây là nơi chúng ta kết duyên.” Cố Xước chỉ vào chỗ quầy bar nói, “Ngày đó em ngồi ở kia, lần đầu tiên anh thấy em, trong lòng như có pháo hoa bùng lên — “Đùng” một tiếng, muôn màu muôn vẻ. Khi đó anh chỉ có một ý nghĩ — Nhất định mình phải chịch người này.”

Đột nhiên Cố Xước ghé sát vào, hơi thở phả bên tai Quý Chức: “Thầy Quý, ấn tượng đầu tiên của em với anh thế nào?”

“Dưa chuột nát, nói xàm lờ.”

“ ... ”

Đột nhiên Cố Xước bị thương, rụt đầu trở lại rồi ngẩng đầu lên dựa vào ghế.

“Anh Xước!”

Cố Xước quay đầu nhìn lại thì thấy một cậu thiếu niên mặt mừng rỡ, đầu nhuộm đỏ chót đeo khuyên tai đi về phía mình.

Cố Xước: “...” Khi thấy mặt thiếu niên, Cố Xước đột nhiên không hề có linh cảm tốt.

Cố Xước giả vờ lơ đãng quay đi, làm bộ không nghe thấy.

Nhưng cậu thiếu niên vẫn vui sướng đi tới, trực tiếp đặt mông lên đùi Cố Xước, hai tay ôm cổ Cố Xước rồi dán người tới, nũng nịu nói: “Anh Xước, không phải anh nói muốn gọi điện cho người ta à? Sao không tìm em chơi nữa dợ?”

Cố Xước chỉ cảm thấy một tiếng sét nổ tung bên tai, cả người cứng đờ, trong đầu chỉ có một ý nghĩ –Lại tèo đời rồi!

Cố Xước căn bản không dám nhìn về mặt Quý Chức, chỉ xanh mặt nói: “Cậu là ai? Nhận nhầm người rồi đúng không?”

Trên mặt thiếu niên lộ ra vẻ mặt thương tâm, tủi thân nói: “Anh Xước, em là Tiểu Ly nà. Ngày đó trong phòng rửa tay anh có nói vậy đâu. Anh nói là em đáng yêu, còn nói em chịch giỏi, muốn chơi đùa với em mà.”

27. Chương 27: Ước Ao Và Khát Vọng

Cố Xước vọt đứng dậy, cậu kia liền ngã xuống đất.

“Anh chưa từng nói thế.” Cố Xước quay lại nói với Quý Chức rồi dè dặt cẩn thận quan sát sắc mặt của y. Hắn không nhìn ra được cái gì, thế nhưng hắn hiểu rõ Quý Chức. Phản ứng của y càng bình thường thì chứng tỏ rằng y càng tức giận.

Tháng ngày ngọt ngọt ngào ngào của hắn còn chưa được hai ngày nữa, giờ lại gặp sấm sét giữa trời quang thế này, quả thật Cố Xước sống chả buồn yêu nữa.

Thiếu niên ahuhu nói: “Anh Xước anh thật vô tình, những câu nói kia chỉ là lời gạt em trên giường sao?”

Cố Xước:”.....”

“Anh Xước, sao anh lạnh lùng với em dợ? Là vì y à?” Thiếu niên chỉ vào Quý Chức, vô cùng đáng thương nói. Cậu ta bò dậy phúi phúi bụi trên người rồi ngồi xuống sát sạt Cố Xước, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Quý Chức.

Sắc mặt Quý Chức khó phân biệt, không nhìn ra hỉ nộ, ánh mắt thì quét một vòng trên người cậu ta.

Nhìn cậu thiếu niên mới mười tám mười chín tuổi, mặt rất non, có vẻ bụ bẫm của trẻ con, nhìn khá là đáng yêu, kết hợp với bộ trang phục khác lạ trên người tạo thành nét quyến rũ, rất mê người.

Cố Xước ngồi dịch về phía Quý Chức một chút, thiếu niên lại dán theo sau, ba người gần như dính chặt vào nhau, tay thiếu niên thì sờ lên đùi Cố Xước...

Cố Xước đứng phắt dậy ngồi sang bên cạnh Quý Chức, dùng ánh mắt nhìn hổ nhìn sói để trừng thiếu niên.

Quý Chức ngồi giữa hai người, vẫn không nhúc nhích.

“Anh là ai? Thức thời chút đê, đừng cản trở tôi và anh Xước ân ái.” Thiếu niên nói với Quý Chức, ngữ khí rất hung hăng.

Thằng nhóc này gan lớn thật, dám nói thầy Quý như vậy. Hai tay Cố Xước cuộn lại, khớp tay vang rền

rắc.

Thiếu niên tiếp tục a hu hu: “Anh Xước, anh có tâm hoan là quên cựu ái, anh thật sự nhẫn tâm đánh em ư? Lúc trước anh dịu dàng với em thế cơ mà... Quả nhiên là không thể tin được đàn ông ở trên giường!”

Cố Xước: “....”

Hắn bó tay toàn tập, không biết rằng mình chỉ đến quán bar uống ly rượu cũng có thể chọc đến một tổ tông thế này.

” Thầy Quý, cậu ta nói hươu nói vượn đó, chúng ta sang chỗ khác ngồi đi.” Cố Xước nói xong thì đứng dậy kéo lấy tay Quý Chức.

Quý Chức vẫn không nhúc nhích.

Cố Xước chỉ đành ngồi xuống, đau đầu vô cùng.

Thiếu niên nhìn Quý Chức, ý tứ khiêu khích trong mắt càng đậm.

Quý Chức nở một nụ cười trào phúng: “Cậu chịch giỏi? Cậu còn là một xử nam nhỉ, chịch ở đâu ra?”

Nét đắc ý và khiêu khích trên mặt cậu ta tản đi một chút, như một con mèo bị dẫm phải đuôi: “Anh mới là xử nam, cả lò nhà anh đều là xử nam! Tôi đã xếp hình với anh Xước, có ảnh làm chứng kia.”

“Anh...” Cố Xước vội vàng muốn biện giải, nhưng bị Quý Chức quát: “Câm miệng!”

Cố Xước câm miệng, ngoan ngoãn ngồi im.

Quý Chức hỏi: “Xếp hình ở đâu?”

Thiếu niên đáp: “Phòng vệ sinh.”

Quý Chức tiếp tục hỏi: “Lúc nào? Tư thế gì? Mất bao lâu thì kết thúc đời xử nam?”

Quý Chức liên tiếp hỏi mấy vấn đề, hỏi đến mức thiếu niên trợn mắt ngoác mồm. Hai người đối chiến với nhau, Quý Chức như một vị vương giả, thiếu niên lại như dũng sĩ đồng đen, thắng bại bất phân.

Thiếu niên ngậm ngẩn một hồi: “Sao anh biết tôi là xử nam?”

Quý Chức nói: “Kỹ năng diễn xuất quá khoa trương.”

Thiếu niên trừng mắt nhìn y: “Tôi là xử nam thì thế nào? Một ngày nào đó, nhất định tôi sẽ ngủ với người đàn ông của anh!”

Quý Chức cười nhạo một tiếng, căn bản không để cậu ta vào mắt.

Ý chí chiến đấu của thiếu niên hoàn toàn được khơi dậy, nóng lòng nói: “Tôi tên là Giang Ly. Còn nữa, anh đừng có hả hê. Tôi thề, tôi không chỉ muốn ngủ người đàn ông này của anh, mà còn muốn ngủ với tất cả đàn ông của anh!”

Quý Chức chẳng thèm để ý đến cậu ta, chỉ cầm ly rượu lên uống một ngụm nhỏ.

Giang Ly phẫn nộ rời đi.

Rốt cuộc Cố Xước cũng thở phào nhẹ nhõm, giơ tay lau mồ hôi lạnh trên trán.

Cái cậu Giang Ly này dám đổi trắng thay đen, nếu như thật sự khiến Quý Chức nghĩ mình đã ngủ với cậu ta, vậy thì quan hệ giữa hắn và Quý Chức sẽ kết thúc triệt để.

Cũng may mà Quý Chức cơ trí bảo vệ sự trong sạch của hắn.

Đây chính là người mình thích, thông minh lanh lợi đến thế, hiểu biết nhân tâm đến vậy, Cố Xước si mê nhìn Quý Chức.

Quý Chức nhìn hắn: “Bạn nhỏ kia nói nhất định phải ngủ với anh, không phải trong lòng anh đang trộm vui sướng chứ?”

Mồ hôi lạnh của Cố Xước lại tuôn ra.

“Oan uổng quá bảo bối ơi, cái loại bạch trảm kê như kia anh mới không thích đâu.”

“Vậy nếu không phải là bạch trảm kê thì anh sẽ thích à?” Quý Chức nheo mắt nói.

Cố Xước: “....”

Cố Xước ôm chặt lấy Quý Chức cọ cọ đầu vào người y, thấp giọng nói lời tâm tình: “Bảo bối, anh chẳng ngủ ai hết, anh chỉ ngủ với em thôi.”

Sắc mặt Quý Chức mới dịu đi một chút.

“Khụ khụ.” Tần Thước bước ra khỏi chỗ tối.

Cố Xước thu hồi bộ dạng làm nũng ngốc nghếch, ngồi ngay ngắn lại rồi ôm Quý Chức vào lòng. Hai chân hằn vát chéo, khôi phục thiết lập tổng giám đốc bá đạo, nhìn người đến.

Tần Thước ngồi xuống đối diện. Y mặc sơ mi quần tây, đeo kính mắt, đi theo con đường cảm dục tinh anh.

Tần Thước giơ tay ra với Quý Chức, trên mặt mang theo nụ cười ôn văn nhã nhĩ nhĩ: “Thầy Quý, lại gặp mặt rồi.”

“Bác sĩ Tần.” Quý Chức cũng giơ tay ra nắm lấy tay y.

Hai người không giống như đang ngồi trong quán bar, mà như đang trong một vụ đàm phán kinh tế.

Mười giây trôi qua, có thứ gì đó không giống lúc trước.

Tần Thước vẫn nắm, không chịu buông tay ra.

Cố Xước thò tay ra đẩy tay Tần Thước.

Tần Thước chăm chú nhìn dáng vẻ chiếm hữu vô cùng này của Cố Xước, giống như ai dám chạm một tí vào người trong ngực mình, hẳn sẽ xông tới cắn người. Y cảm thấy vô cùng thú vị.

Những câu nói mấy hôm trước quả nhiên là khoác lác.

Nếu như nói chơi đùa vậy thì có hơi quá, những bạn tình lúc trước của Cố Xước không bao giờ vượt quá hai tháng. Nói hai tháng vẫn còn khoa trương, e rằng mới chỉ có một người được hơn một tháng. Hai người dính nhau quên trời quên đất, Tần Thước suýt nữa còn cho rằng họ sẽ sống bên nhau đến hết đời.

Sau đó, nên tách ra vẫn tách ra.

Tần Thước hiểu rất rõ bản tính của người anh em mình, vì thế với người khiến Cố Xước trở nên ngoan ngoãn, y phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Tần Thước nhìn chăm chăm vào Quý Chức. Quý Chức thì ngoan ngoãn vùi trong ngực Cố Xước, môi hồng răng trắng, mặt mày thanh tú, hoàn toàn không giống phong thái nữ vương lúc đối đầu với Giang Ly.

Hai người này, đều thú vị.

“Thầy Quý, Cố thiếu nói anh biết khiêu vũ, tư thái vô cùng mềm mại, không ngờ tay cũng mềm đến thế.” Tần Thước cười nói.

Lần trước chính là Tần Thước hãm hại hắn khiến cho hắn bị đuổi khỏi nhà. Giờ Tần lão lục vẫn muốn đào hố cho mình, Cố Xước vội vã nhìn sắc mặt người trong ngực.

Cố Xước giận dữ: “Tần lão lục...”

Quý Chức đặt tay lên tay Cố Xước, lửa giận của hắn tiêu tan trong nháy mắt.

Quý Chức cười nói: “Bác sĩ Tần quá khen rồi.”

“Thầy Quý, tôi rất hiếu kỳ, sao anh biết tiểu yêu tinh kia là xử nam?” Tần Thước hỏi.

“Cậu ta câu dẫn người quá vụng về.”

“Thầy Quý đúng là già đời, Cố thiếu của bọn tôi bị anh câu đến thần hồn điên đảo rồi.”

Quý Chức mím môi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, giữa đôi lông mày có chút đắc ý.

Lúc Quý Chức cười thế này là hút hồn nhất, cười đến mắt mi cong cong, hai lúm đồng tiền nhỏ bên má hiện rõ, thanh thuần đáng yêu đến mức khiến người ta muốn chà đạp.

Cố Xước chỉ lo bị Tần Thước nhìn thấy bèn đạp y một cú: “Chờ lát nữa Lương Triết sẽ ngược cậu đó, mày còn không mau mau đi tìm bạn chơi đi!”

Tần Thước cười đứng dậy, sau đó nhanh chóng hòa vào trong cỏ hoa.

Khoảng đến chín giờ, trong quán bar bắt đầu náo nhiệt lên.

Lương Triết và Giản Ninh cùng đẩy một chiếc bánh ga tô lớn đi vào, đặt ở một khoảng trống trên sân khấu.

Hôm nay Lương Triết và Giản Ninh mặc trang phục tình nhân, trên áo sơ mi trắng in một con mèo tai bự, một lớn một nhỏ, đứng chung rất xứng đôi.

Giản Ninh nhón chân cắm nến vào, trên chiếc bánh ga tô lớn cắm 25 chiếc nến.

Mọi người cùng nhau hát ca khúc mừng sinh nhật.

Sau khi hát xong, thọ tinh ước nguyện rồi một hơi thổi tắt nến.

Tất cả đèn trong quán bar đều đã tắt, nến tắt một cái, quán bar lâm vào bóng tối.

Trong nháy mắt, toàn bộ quán yên tĩnh lại.

Màu đen chính là màu sắc tự vệ tốt nhất, là thứ che giấu vẻ mặt và dự vọng tốt nhất, đồng thời cũng sẽ nảy sinh chút tình cảm xa lạ, khiến tình nhân càng muốn thân mật, người xa lạ không tự chủ được mà tiến lại gần.

Quý Chức rơi vào một vòng ôm, trên môi nóng lên rồi bị cắn lấy.

Tim y đập thành thạch, y vòng hai tay ôm lấy cổ đối phương, dùng sức hôn trả.

Gặm mút phiến môi người kia, cướp đoạt không khí trong miệng, hai người họ như đang tiến hành một cuộc tranh tài, không chết không thôi.

“Bảo bối, anh yêu em...”

Giữa môi lưỡi quấn quýt, Quý Chức đột nhiên nghe được một âm thanh khàn khàn, bèn ngừng ra.

Cái gì là yêu?

Y luôn luôn muốn truy tìm tình yêu, thế nhưng cũng không biết tình yêu là gì.

Y cho là mình yêu Cận Đình, thế nhưng lúc chia tay lại không có cảm giác trời long đất lở, trái lại còn cảm thấy bình tĩnh đến lạ, thậm chí còn như thở phào nhẹ nhõm.

Sẽ đau lòng, sẽ khó chịu, thế nhưng không thể nói là yêu.

Những ý nghĩ này của y nhanh chóng bị nhấn chìm trong nụ hôn như gió rít mưa rào của đối phương.

Trên sân khấu đột nhiên xuất hiện một tia sáng.

Những đôi đang ôm nhau đều dừng động tác lại, không hẹn mà cùng nhìn về phía sân khấu.

Lương Triết đã đổi sang mặc đồ Tây, thắt cravat, ngồi trên sân khấu tao nhã như một thân sĩ, trong ngực đang ôm chiếc ghi ta.

Lương Triết vừa đàn vừa hát, là khúc “Nụ cười của em”, tiếng ca trầm thấp khàn khàn vương vấn trong không gian.

“Nụ cười của em

Dệt thành mỗi điều kỳ diệu

Quá nhiều tin hạnh phúc

Gom góp thành tình yêu đẹp đẽ...”

Giọng hát của Lương Triết rất từ tính, hần thắp giọng đàn hát, giống như đang thầm thì những lời tâm tình bên tai. Tất cả mọi người đều lắng lắng nghe, chìm đắm trong tình cảm dịu dàng này. Lương Triết vừa đàn hát, vừa nhìn về một chỗ. Tình cảm dịu dàng của hắn chỉ thuộc về một người, khiến người ta đột nhiên sinh đổ kỵ.

Sau khi hát xong, Lương Triết tiến đến một chỗ.

Giản Ninh đang đứng ở đó.

“Tiểu Ninh, thích không?” Lương Triết kéo tay cậu hỏi.

Đèn chiếu sáng vào mặt Giản Ninh. Cậu có hơi sững sờ, ánh mắt lại lóe sáng.

Lương Triết quỳ một chân trước mặt cậu, ngón cái và ngón trỏ cầm một chiếc nhẫn gơ lên trước mắt cậu: “Tiểu Ninh, gả cho anh nhé.”

Giản Ninh che miệng lại, nhất thời không phản ứng kịp.

“Hôm nay vừa là tiệc sinh nhật của anh, vừa là tiệc kết hôn của hai ta. Khách anh đã mời đến rồi, nếu như em không đáp ứng thì mặt mũi anh phải vứt đi rồi.” Lương Triết nói.

Giản Ninh có chút không thể tin nổi. Cậu nhìn xuống người dưới sân khấu, trong ánh mắt đều là sự vui sướng, viên mắt cũng đỏ bừng lên.

Cậu gơ tay ra: “Em đồng ý.”

Lương Triết liền đeo chiếc nhẫn vào ngón tay đẹp đẽ của Giản Ninh, sau đó hai người ôm hôn.

Sau giây phút yên tĩnh ngắn ngủi, trong quán bar nhất thời sôi trào lên.

“Fuck, bị lừa rồi, sao tôi không biết là mình đến tham dự lễ cưới chứ?”

“Mưu mẹo của Lương tổng sâu thật đấy, ôm được tiểu mỹ nhân về rồi.”

Trong giới này chân tình vốn khó gặp, đặc biệt là lời hứa ưng thuận kết hôn. Mọi người coi như đó là chuyện cười, nhưng mà trong lòng cũng có chúc phúc, cũng có ước ao.

Đây là cuộc sống mà rất nhiều người chưa từng nghĩ đến, cũng không dám nghĩ đến.

Quý Chức tựa vào ngực Cố Xước, gò má ửng hồng, ánh mắt lại nhìn chăm chú vào sân khấu.

Y vốn là một người có quan niệm truyền thống. Lúc biết được xu hướng tính dục của mình, y vẫn muốn có người để bên nhau sống thật tốt. Cho dù là gay, y cũng muốn sống thành một gay tốt nhất.

Y đã nói quan niệm của mình với bạn, kết quả lại bị người kia cười nhạo.

Trên đời này thứ thiếu nhất chính là chân tình, đặc biệt là những người như bọn họ, đến hôn nhân cũng không được luật pháp bảo vệ.

Thế nhưng hiện tại, y lại thấy được một ví dụ sống sờ sờ. Hai người kia, đeo một cặp nhẫn giống nhau, ánh mắt nhìn người còn lại đều có ánh sáng, bóng dáng ôm chặt lấy nhau đẹp đẽ đến thế.

Quý Chức rất hâm mộ họ.

Cố Xước cúi đầu, liền nhìn thấy hâm mộ và khát vọng trong mắt Quý Chức.

Hắn biết Quý Chức muốn cái gì, hắn muốn làm cho Quý Chức vui vẻ, thế nhưng...

Hắn không biết điều Quý Chức muốn, mình có thể cho được không.

Trước khi chưa thể xác định, hắn không thể dễ dàng đồng ý.

Cố Xước biết mình rất rất thích Quý Chức, còn thích hơn bất cứ bạn tình nào trước đây, vì thế càng không thể làm tổn thương Quý Chức

28. Chương 28: Vòng Tay Và Nhãn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dáng vẻ của Quý Chức thật khiến người ta đau lòng. Cố Xước ôm chặt lấy y, tựa cằm lên cổ y. Một lát sau, Cố Xước nói: “Anh em của anh cưới vợ rồi, anh phải đi làm phù rể. Bảo bối, em làm phù dâu nhé?”

Quý Chức mặt không thay đổi đáp Cố Xước một cước, Cố Xước cười ha ha.

Lương Triết và Giản Ninh cử hành một lễ cưới nhỏ nhỏ. Sau khi chấm dứt, mọi người bắt đầu chia bánh ga tô.

Đây là một đêm điên cuồng, bánh ga tô không được ăn mà được trảy trét lên khắp người, gặp ai quệt lên người đấy. Có người thì nhảy lên sân khấu khiêu vũ, người thì ca hát điên cuồng, người thì cầm chai rượu cụng liên tục.

Đều chơi đến điên rồi.

Quý Chức vốn trắng nõn mịn màng, lại là đóa hoa cao lãnh trong Liệt Diễm. Bình thường số người bị y dùng miệng lưỡi ác độc đã thương không ít, giờ lại thấy y bị ngựa giống hái xuống rất nhiều người lại cảm thấy không cam lòng, đều muốn trét bánh kem lên mặt y chiếm chút tiện nghi, trả thù nho nhỏ một chút.

Cố Xước bảo vệ y rất chặt chẽ.

Lúc những người kia xông đến, Cố Xước liền bảo vệ y vào trong góc để mặt y kề sát vào người mình, mạnh mẽ chống đỡ một phen. Dáng người Cố Xước cao lớn, những người kia đẩy không ra bèn bực tức quệt hết bánh ga tô lên người Cố Xước.

Sau khi náo loạn qua đi, trên người Cố Xước đều dính kem, còn mặt Quý Chức vẫn sạch sành sanh.

Quý Chức nhìn dáng vẻ Cố Xước không nhịn được cười một tiếng.

“Vô lương tâm!” Cố Xước cũng nở nụ cười.

Tiếng cười của Quý Chức im bật đi, chỉ cảm thấy trên mặt mát lạnh, bàn tay lớn của Cố Xước đang sờ soạng trên mặt y một cái sau đó cả mặt đều dính kem.

Trên mặt Cố Xước để lộ một nụ cười xấu xa: “Bảo bối, lần này chúng ta giống nhau nhé.”

Quý Chức da trắng thịt mịn, lại dính kem xanh xanh đỏ đỏ, lúc này nhìn cứ như một chú mèo khoang, ý cười đắc ý lúc này còn đọng lại trên mặt, nhìn vô cùng đáng yêu.

Cố Xước lè lưỡi liếm hết kem trên mặt y.

“Bảo bối ngọt quá.”

Cố Xước liếm mặt Quý Chức xong thì lại ghé mặt tới. Quý Chức trốn về sau, mãi đến khi không thể lùi được nữa, chỉ có thể lè lưỡi liếm kem trên mặt Cố Xước. Cố Xước cảm thấy mặt mình ngứa ngứa, trái tim cũng ngứa ngứa, cứ như có một chú mèo nhỏ đang gãi gãi tim cào cào phổi mình.

Hai người về đến nhà đã là nửa đêm. Vừa vào cửa, họ đã hôn nhau mãnh liệt, vừa hôn vừa kéo quần áo người kia ra, từng chiếc từng chiếc rơi lả tả từ cửa đến phòng ngủ.

Họ không phải là nhân vật chính của hôn lễ, thế nhưng cũng đã trải qua đêm xuân động phòng.

Sau khi ân ái, Quý Chức vui mình trong chăn mở to mắt, không hề buồn ngủ.

“Bảo bối, ngủ không được sao? Anh hát cho em một bài nhé.” Cố Xước nói.

Dáng vẻ đàn hát đêm nay của Lương Triết đẹp trai đến sững sờ, Quý Chức nhìn Lương Triết trên sân khấu không chớp mắt lấy một lần.

Thầy Quý vẫn rất thích lãng mạn.

Hát ru Quý Chức ngủ, skill đồ vợ get, Cố Xước like cho chính mình một cái.

Quý Chức quay đầu lại nhìn hấn: “Được đó.”

Cố Xước nằm nhoài bên cạnh, ghé vào bên tai Quý Chức nhẹ nhàng ngâm nga một khúc tình ca.

Sau khi hát xong, mắt Quý Chức càng trợn tròn.

Cố Xước: “....”

Cố Xước mặt dày nói: “Bảo bối, em tai không em?”

Quý Chức mềm mại đáp: “Êm tai.”

Cố Xước cọ cọ vào ngực Quý Chức: “Cũng chỉ có mỗi bảo bối là thấy anh hát dễ nghe.”

Quý Chức ôm lấy đầu Cố Xước, ghé vào tai hấn hát một bài. Giọng của y rất có ý nhị, không quá khàn mà mềm mại. Cố Xước nghe mà gần như muốn say trong từng câu hát.

Quý Chức ngủ thiếp đi.

Cố Xước tắt đèn, ôm thật chặt người trong ngực rồi cũng nhắm mắt lại, trong đầu đều là Quý Chức.

Một đời quá dài, hấn không biết sau này sẽ ra sao, nhưng hiện tại hấn yêu Quý Chức nhất, hận không thể đưa tất cả những điều tốt nhất cho y.

Quý Chức ngủ thẳng đến trưa, híp mắt cầm di động lên thì thấy wechat có người kết bạn với mình.

Tên của người đó là “Ly ly nguyên thượng thảo”, avatar là ảnh chân dung. Căn cứ vào những điều này, Quý Chức đã đoán được thân phận của đối phương.

Trong đầu Quý Chức hiện ra một chú mèo con xù lông.

Cậu ta tuyên bố muốn ngủ với người đàn ông của mình, vậy không cậu dẫn người đàn ông của mình đi, add mình làm gì nhỉ?

Quý Chức chấp nhận.

Bên kia lập tức gửi tới hai cái mặt doge.

Quý Chức gần như có thể tưởng tượng được bộ dáng dương dương tự đắc của cậu ta.

“Xùy xùy, ông chú già thể lực kém thế, hay giờ mới tỉnh đấy?”

Quý Chức nói: “Kiểu người không có sinh hoạt chăn gối như cậu không linh hội được cái mệt trong đó đâu.”

Giang Ly lập tức gửi đến một đồng icon mặt nổi giận.

Quý Chức không nhịn cười được, trêu trẻ con thú vị quá.

Một lát sau, Giang Ly lại gửi một bức ảnh. Trên bờ ngực trắng nõn là một lớp cơ ngực mỏng, trẻ trung bình bình sức sống.

Giang Ly nói: “Thân thể trẻ trung của tôi có phải vô cùng hấp dẫn không? Chú già, sợ chưa?” *Mặt doge*

Quý Chức yên lặng nhìn một lúc, không nhịn được mà nhắc nhở: “Cậu Photoshop quên photoshop trong gương rồi kìa.”

Giang Ly: “...Vãi lờ! Chú già nên mắt mờ chân chậm mới đúng, mắt đừng độc địa thế chứ?”

Cố Xước ra khỏi phòng rửa tay liền nhìn thấy Quý Chức đang nằm trên giường cầm di động, cười đến là vui vẻ.

Cố Xước cách chăn đề lên người Quý Chức, ghé lại nhìn: “Bảo bối đang xem gì mà vui thế?”

Quý Chức đẩy hẳn: “Nặng quá.”

Cố Xước ha ha hai tiếng rồi chống tay lên, trọng lượng trên người Quý Chức đột nhiên biến mất.

“Cậu nhóc hôm qua ngồi lên đùi anh thú vị thật.” Quý Chức nói.

Đối phương ngồi trên đùi mình, vậy mà thầy Quý không những không ghen, trái lại còn khen cậu ta thú vị, Cố tiên sinh cảm thấy có hơi không vui.

Cố Xước ngồi rũ đầu trên giường.

Quý Chức phát hiện hẳn thất vọng, xoa xoa đầu hẳn.

Cố Xước lại vui vẻ.

Quý Chức vẫn đang chơi điện thoại, Cố Xước lại ghé đầu tới. Tên tiểu tiện nhân kia tiếp tục gửi đến một tấm ảnh chụp cơ ngực. Lúc trước mình dựa vào ảnh chụp cơ ngực để tóm lấy thầy Quý, Cố Xước híp híp mắt, trưng cơ ngực của mình đến: “Bảo bối, con gà bệnh kia thì có gì đáng xem chứ. Chỗ anh đây có người thật này, có thể xem còn có thể sờ nữa.”

Sự chú ý của Quý Chức quả nhiên bị dời đi.

Cố Xước gồng người lên, cơ bắp cực kỳ dễ nhìn.

Quý Chức rất thích cơ bắp. Y bèn ném di động sang một bên mà sờ soạng.

Quý Chức sờ sờ Cố Xước một hồi, Cố Xước cũng sờ sờ lại, hai người vuốt vuốt ve ve một lúc liền cọ ra lửa, sau đó thuận tự nhiên lăn lộn trên giường.

Sau khi làm xong, hai người vai sồng vai nằm trên giường.

Cố Xước cầm điện thoại lên: “Bảo bối, đưa tay em đây nào.”

Cố Xước cầm ngón trỏ của Quý Chức nhấn nhấn mấy lần trên điện thoại, sau đó dang điện thoại lên, lấy lòng nói: “Bảo bối, em có thể dùng vân tay mở khóa, mật mã là 1123.”

1123 là sinh nhật của Quý Chức.

Khóe môi Quý Chức cong lên, có chút hài lòng.

Lúc trước Cố Xước cảm thấy Quý Chức là người khó để hiểu nhất. Y tức giận chưa hẳn đã là tức giận thật sự, hài lòng cũng không phải là hài lòng thật sự. Một giây trước còn đối xử dịu dàng với mày, giây sau đã có thể nhốt mày ngoài cửa. Muốn biết tâm tình của Quý Chức, phải nhìn một vài động tác nhỏ của y.

Y không muốn biểu hiện vui vẻ thì chỉ cong môi. Còn nếu vui, mắt mày y cong cong, trong đôi mắt tràn ngập ý cười. Còn nếu chỉ cười nhạt, vậy nhất định đã giận rồi.

Quý Chức cầm điện thoại của hắn lại, dùng vân tay của mình mở khóa, ảnh nền điện thoại là ảnh một đôi tay, Quý Chức nhận ra đó là tay mình.

Trong phần tin nhắn, trừ mấy người bạn thân của Cố Xước thì chỉ có mình, tên lưu là “Vợ”.

Cố Xước tha thiết nhìn Quý Chức. Y vẫn đang nghịch điện thoại của hắn, giống như căn bản không chú ý tới ánh mắt của mình. Hắn liền cầm lấy điện thoại của Quý Chức nhấn một cái, hiện lên giao diện mặt khau.

“Bảo bối ~” Cố Xước thò tay chọc chọc lên mặt Quý Chức.

Rốt cuộc Quý Chức cũng gơ tay ra nhấn nhấn mấy số trên đó, điện thoại liền mở ra.

Ảnh nền điện thoại vẫn là tấm ảnh chủ đề mặc định của máy. Cố Xước cầm nó, chụp mấy tấm đặc tả cơ ngực của mình, sau đó chọn tấm mình hài lòng nhất rồi cài làm hình nền. Sau đó hắn lại vào danh bạ trong weixin để đổi nick name của mình thành “Chồng.”

Hai người mỗi người dùng điện thoại của người kia chơi game một lúc.

Quý Chức rời giường.

Từ sau khi Cố Xước dọn vào, sinh hoạt có quy luật của y đã dần mất đi quy luật.

Quý Chức đứng trước gương, cảm giác bụng mình đã thò ra thêm một lớp mỡ rồi. Y có hơi suy sụp, xem ra sau này phải dùng thời gian vận động trên giường chuyển sang vận động trên đất rồi.

Đánh răng rửa mặt xong, trước tiên Quý Chức ăn một cái bánh mì để lấp bụng, sau đó thì vào bận rộn trong bếp.

Hai người ăn một bữa trưa phong phú.

Cố Xước ăn một bữa mỹ vị, bụng căng tròn, nhìn người vừa cho mình ăn no xong, vẫn muốn làm gì đó...

Buổi chiều hắn đi ra ngoài mua một khối ngọc thạch về.

Khối ngọc thạch này hình bầu dục, màu xanh biếc lóng lánh, vẫn chưa được mài giũa.

Cố Xước lấy hộp bách bảo của mình ra, dùng bút vẽ lên khối ngọc.

Quý Chức vẫn có chút hiếu kỳ với điều khắc bèn chống cằm nhìn hắn vẽ.

Lúc này, người đàn ông ấy có chút không giống với bình thường. Không phải là tên ngựa giống không mặt mũi kia, cũng không phải là chú cún cỡ bự gốc gác nghèo. Hắn rất chăm chú, rất tuần tú, rất có mị lực.

Sự chú ý của Quý Chức chuyển đến mặt Cố Xước.

Cố Xước vẽ một lúc rồi nhìn Quý Chức chăm chăm.

“Bảo bối, em muốn gì? Anh khắc một tượng Phật bằng ngọc cho em nhé?” Cố Xước hỏi.

“Đeo vương lắm, anh có biết khắc nhẫn không?” Quý Chức đưa tay ra, nhìn ngón tay đang để trống của mình hỏi.

Lòng Cố Xước nảy lên một cái, nhìn chăm chú vào mặt Quý Chức, muốn biết xem liệu có phải y đang ám chỉ gì không.

Lúc Lương Triết cầu hôn đã đeo nhẫn vào tay Giản Ninh.

Nhẫn, hàm nghĩa tượng trưng chưa bao giờ là đơn giản.

Cổ Xước cười nói: “Bảo bối, làm gì có ngọc thạch đưa đi làm nhẫn? Chỉ có làm thành một cái vòng tay mà thôi.”

Quý Chức rút tay về, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: “Nói cũng phải. Vậy anh cảm thấy cái gì thích hợp với tôi thì khắc cái đó đi.”

Quý Chức cười nói, nhưng khóe môi không cong lên, trong đôi mắt cũng không có ý cười, nhạt nhẽo.

29. Chương 29: Không Thích Hắn

Cuối cùng Cổ Xước quyết định khắc khi, hai con khi nhỏ ôm nhau.

Hắn và Quý Chức đều cảm tình tuổi Khi, ngụ ý trong đó không cần nói cũng biết. Cổ Xước rất hài lòng với ý nghĩ này của mình.

Điều khắc là một công việc cần sự tinh tế, hơn nữa đây là đồ tặng cho Quý Chức, thế nên Cổ Xước khắc rất cẩn thận từng ly từng tí một. Liên tiếp mấy ngày, công việc mới chỉ hoàn thành một phần nhỏ.

Lúc Cổ Xước đang bận rộn, Quý Chức sẽ nằm nhoài trên lưng hắn, nhìn tay hắn cầm dao khắc. Bắp tay gồng lên thành một độ cong, hết sức tập trung, từng dao từng dao sức lực vừa vận.

Quý Chức nhìn chăm chú, nửa như thích nửa như không.

Ngày hôm đó Cổ Xước vừa tới văn phòng thì tiểu trợ lý tiến tới gần, vô cùng thần bí nói: “Cố tổng, có người tặng hoa cho thầy Quý.”

Sắc mặt Cổ Xước lập tức thay đổi, thấy tiểu trợ lý nhìn mình chằm chằm, Cổ Xước không dám biểu hiện quá thất thố.

Tâm tình Cổ Xước không tốt, ngữ khí cũng không tốt theo: “Thầy Quý được nhận hoa sao phải nói cho tôi biết.”

Tiểu trợ lý rũ đầu: “Cố tổng, là em lắm mồm, sau này em sẽ không nói lung tung những việc như thế này trước mặt anh nữa đâu.” Nói xong cô liền đi ra ngoài.

Cổ Xước gọi cô lại, nghiêm mặt nói: “Sinh hoạt của nhân viên tôi vẫn nên quan tâm, cách làm của cô đúng lắm, đặc biệt là chuyện của thầy Quý.”

Tiểu trợ lý vẫn rũ đầu, nhưng khóe miệng xuất hiện một nụ cười gian.

Giả vờ đi! Rõ ràng là để ý muốn chết, nhưng vẫn làm bộ không thèm để bụng, ha ha.

Cô nói: “Cổ tổng, là một bó hồng đỏ, tổng cộng có chín bông, Sáng sớm ra đã đặt trên bàn thầy Quý rồi, hơn nữa đã đưa liên tục mấy ngày, hôm nay đã là ngày thứ sáu.”

Trong tòa nhà này không thiếu tuần nam mỹ nữ, đừng nói là tặng hoa, tặng nhà tặng xe còn có cả khối người.

Vì thế chuyện Quý Chức nhận được hoa cũng không gây nên náo động gì, tất cả mọi người đã tập mãi thành quen, không truyền đến tai Cổ Xước.

Chu Tinh Tinh nhìn sếp nhà mình phản ứng trì độn như vậy, ngày nào đó tiểu thụ nhà mình bị bưng đi cũng không biết, bèn tới chỉ điểm một chút.

Chu Tinh Tinh thấy mình cũng mệt tim lắm, nói xong liền ra khỏi văn phòng.

Liên tiếp sáu ngày, chín bông hoa hồng.

Tốt, tốt lắm. Cổ Xước cảm thấy mình sắp chua chết rồi.

Người tặng hoa hồng rõ ràng lòng mang ý xấu.

Trong đầu Cổ Xước hiện lên hai người, Cận Đình và Khúc Tuấn.

Nghĩ đến một cái, Cổ Xước lại thấy nguy hiểm. Thầy Quý rất hút người, trước sói sau hổ, bao nhiêu con mắt nhìn như hổ rình mồi. Mình không trông kỹ một cái có lẽ đã bị những thằng khác tha đi mất rồi.

Có thể lặng lẽ đặt hoa hồng lên bàn thầy Quý, rất có khả năng là người trong công ty.

Cổ Xước phân tích một hồi liền khóa chặt mục tiêu lên người Khúc Tuấn.

Mặc dù biết thầy Quý sẽ không thích Khúc Tuấn, cũng không thể ở bên nhau, Cổ Xước vẫn cảm thấy trong bụng có mùi giấm chua đang bốc lên.

Cổ Xước giả vờ lơ đãng tới phòng Quý Chức. Hắn vốn cảm thấy mình sẽ thấy được bó hoa hồng kia trong thùng rác, ngờ đâu nó lại chễm chệ nằm trong bình hoa trên bàn Quý Chức, nổ đở tươi mơn mớn!

Lúc Quý Chức vào phòng đã nhìn thấy Cổ Xước đang trừng mắt nhìn hoa hồng trên bàn mình.

” Thầy Quý, chỉ có chín đóa hồng, người tặng hoa này cũng quá bủn xỉn nhỉ, em nên ném vào thùng rác đi.” Cổ Xước nói.

Quý Chức ngồi xuống ghế, nghịch nghịch đóa hoa: “Dù sao cũng là một phen tâm ý của người ta, không thể chà đạp lên được.”

Cố Xước vốn cảm thấy Quý Chức sẽ nghe lời mình mà vứt hoa hồng đi, ai ngờ y lại phản bác mình, chỉ cảm thấy vô cùng tủi thân.

Trong phòng làm việc vẫn có những người khác.

Cố Xước cầm điện thoại lên, gửi cho Quý Chức một tin nhắn wechat.

” Thầy Quý, anh ghen <(ToT)>”

Điện thoại Quý Chức trên bàn vang lên, y cầm lên mở ra.

Gương mặt Cố Xước tuần tú là vậy, thế mà lại gửi một emoji đáng yêu thế này...

Quý Chức nhìn chăm chú vào đóa hoa kia một lúc, nói: “Vậy tôi vứt.”

“(* ^ _ ^ *) ”

Hai người đứng đối diện nhau, chat chit trên wechat.

Lúc đến Cố Xước mag theo áp thấp, khi đi lại vô cùng vui vẻ.

“Cãi nhau với tình nhân thì đến gây sự với thầy Quý, vừa nói chuyện với người đó nhất định lại hòa hảo rồi nên mới cười vui vẻ như vậy.”

Cố Xước vừa đi đã có đồng nghiệp sát vách tám chuyện với Quý Chức.

“Hoa này tặng cô nhé?” Quý Chức nói với đồng nghiệp.

Cô vốn muốn nói “Chuyện này ngại lắm, đây là hoa người khác tặng anh mà”, nhưng lúc nhìn chàng thanh niên điển trai, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt giờ bó hoa đến trước mặt mình, đột nhiên không muốn từ chối nữa.

Người đẹp thế này tặng hoa cho mình, thật sự kìm chế không nổi.

Ban ngày trời âm u đổ mấy cơn mưa nhỏ, chờ đến lúc tan làm, đột nhiên mưa rào tầm tã trút xuống.

Quý Chức lái xe ra, nhìn thấy Khúc Tuấn cầm dù đi trong mưa. Trời mưa quá to, ô cậu ta đang cầm cứ nghiêng ngả, quần áo trên người đã ướt hơn nữa.

Xe Quý Chức dừng lại bên người Khúc Tuấn, sau đó y mở cửa sổ ra.

“Vào đi.”

Đôi mắt đen láy của Khúc Tuấn nhìn y, bất động.

Quý Chức như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cậu ta, nói: “Cậu mà không vào nữa thì xe của tôi càng ướt.”

Khúc Tuấn mở cửa ghế phụ ra ngồi vào, thắt dây an toàn.

Quý Chức lái xe, Khúc Tuấn thì ngồi thẳng tắp, nghiêng đầu nhìn y.

Bề ngoài của Quý Chức có thể nói là hoàn mỹ. Ngũ quan y đẹp đẽ, da dẻ trắng mịn, eo nhỏ chân dài, ngón tay khoát lên vô lăng thon dài trắng nõn, khí chất bình tĩnh nội liễm, giống như hoa anh túc luôn hấp dẫn người khác.

Hầu kết Khúc Tuấn giật giật: “Thầy Quý, anh không thích hoa hồng ư?”

“Có người ghen. Khúc Tuấn à, cậu không cần phí sức trên người tôi đâu.” Quý Chức nói.

Khúc Tuấn quay đầu lại, nhìn mặt kính bị nước mưa dội vào, không nói gì.

Quý Chức đã từ chối thẳng rất nhiều lần, thế nhưng mỗi lần Khúc Tuấn đều bày ra vẻ “Em thích anh, không liên can gì đến anh”.

Tính tình thiếu niên ngang bướng, không biết sợ là gì. Họ có rất nhiều thời gian để làm một ít chuyện điên cuồng.

Cố Xước tới cửa hàng bán hoa, khi về đến nhà, hần bày hoa đầy khắp phòng ngủ và phòng khách.

Hần chờ một hồi lâu, Quý Chức vẫn chưa về.

Cố Xước gọi điện thoại đến, bên kia tiếp rất nhanh.

“Bảo bối, em đang ở đâu?”

“Vừa đưa Khúc Tuấn về, giờ sẽ quay lại.”

Cố Xước mím mím môi, ánh mắt hơi tối lại, nhưng giọng vẫn dịu dàng như cũ: “Lái xe cẩn thận một chút nhé, người ta tắm rửa sạch sẽ chờ em về nè ~”

Cách màn hình, Cố Xước vẫn cảm nhận được ý cười của Quý Chức.

Cúp điện thoại, mặt Cố Xước liền đen thui, tàn nhẫn vút mạnh điện thoại lên sô pha. Hắn kéo cà vạt ra vút sang một bên. Tâm tình của hắn rất nôn nóng, muốn hút thuốc, thế nhưng nghĩ đến việc trong nhà của Quý Chức không có khói thuốc bèn cố chịu đựng.

Quý Chức vừa vào cửa, đập vào mắt là một bó hồng to tướng, đỏ đến chói cả mắt, sau đó một bóng người cao to liền quần lên người mình.

Cố Xước ôm lấy y từ sau lưng, ngửi ngửi người y một cái. Không ngửi ra được mùi gì đặc biệt, sắc mặt hắn mới thoáng dễ nhìn một chút: “Bảo bối, con sói con kia sao cứ thích quần lấy em thế? Anh không thích nó, HT có thể thay hát chính không?”

“Mấy ngày nữa muốn quay MV, Cố Xước, anh đang nói đùa à?” Mặt Quý Chức lạnh xuống.

Cố Xước vội vàng nói: “Anh đùa thôi.” Trong giọng hắn mang theo mùi chua: “Bảo bối, em được nhiều người thích quá.”

Quý Chức đẩy Cố Xước ra bước vào phòng tắm, cởi quần áo trên người ra, để lộ làn da trắng nõn nà như tuyết cùng vòng eo thon mảnh. Cạp quần y treo lỏng lẻo trên người, có thể thấy lờ mờ đường cong cặp mông. Y trùm áo ngủ lên, che đi mỹ cảnh này.

Cố Xước tựa ở cửa phòng tắm, hai tay khoanh lại ngắm Quý Chức, rất muốn huýt sáo một cái.

Cảnh tượng này chỉ có mình được thấy, trong lòng Cố Xước hơi thăng bằng một tí.

Quý Chức nói: “Đúng thế đấy, vì vậy cho dù không còn Khúc Tuấn thì vẫn có thể có những người khác.”

Sự nóng nảy lại dâng lên trong lòng Cố Xước. Về mặt hắn trở nên hung hăng, hắn bước tới ôm Quý Chức vào ngực, hai tay siết chặt, mang theo ham muốn sở hữu nồng đậm, giọng nói lại vẫn dịu dàng như cũ: “Bảo bối, em là của anh, không ai có thể cướp em đi khỏi anh hết.”

Quý Chức cười khê một tiếng: “Cố Xước, tôi cũng chán chơi trò anh đoán tôi đoán với anh rồi. Hiện giờ tôi nói thẳng, quan niệm của chúng ta không giống nhau. Tôi rất thích anh, vì thế hiện tại tôi nguyện ý chờ anh, chờ quan niệm của anh thay đổi. Anh muốn tiếp tục du hí bụi hoa, hoặc là chúng ta đều mệt mỏi, vậy thì quan hệ của chúng ta sẽ mất sạch. Cố Xước, tôi không muốn ép buộc anh, chỉ muốn anh cẩn thận

ngấm lại, đừng tiếp tục trốn tránh vấn đề này.”

Quý Chức đẩy Cổ Xước ra rồi đi vào trong bếp.

Y không thích đồ ăn ngoài. Quý Chức vì Cận Đình mà bắt đầu học nấu cơm, sau khi nấu cơm thì phát hiện cũng thật thú vị bèn bắt đầu thích chuyện này. Cận Đình cũng như là thực khách của y.

Nấu ăn ngon mà không ai thưởng thức, ấy là một chuyện rất cô đơn, vì lẽ đó Quý Chức ghét cuộc sống một mình.

Cổ Xước ngồi trên sofa, mặt mày âm trầm, không biết đang suy nghĩ gì.

Hai người cùng ăn cơm. Cổ Xước rửa sạch bát rồi xem TV một lúc, còn Quý Chức thì khiêu vũ một lát cho tiêu cơm.

Đêm đã khuya, Quý Chức vào phòng tắm mở vòi sen, chờ đến khi nước nóng thì cởi quần áo trên người xuống.

Cổ Xước đi vào, vừa cởi quần áo của mình vừa nói:” Bảo bối, chúng ta cùng nhau tắm đi.”

Hai người cùng tắm trong phòng một lúc, tắm tắm tắm rồi tắm lên trên giường.

Lúc đang ân ái mặn nồng, Cổ Xước đột nhiên dừng lại, lấy một đóa hồng từ lọ hoa trên tủ đầu giường xuống, cắn trên miệng.

“Bảo bối, tặng em.”

Nước mắt Quý Chức tuôn ra, thân thể rất khó nhịn, hé miệng cắn lấy cành hoa.

Cổ Xước nghĩ, bắt đầu từ bây giờ, bất luận là ai đưa hoa hồng cho Quý Chức, người mà y nghĩ tới sẽ đều là chính mình.

30. Chương 30: Theo Tôi Về Nhà

Cổ Xước tốn hơn một tháng mới khắc xong tượng con khỉ nhỏ. Hai con khỉ bé con ôm nhau được khắc cực kỳ tinh xảo, nhìn kỹ gần như có thể thấy được vẻ mặt của chúng nó, một cười hài lòng, một cười nội liễm, trông rất sống động.

Quý Chức ngồi trên sô pha, Cố Xước quỳ một gối trước mặt y rồi đưa con khỉ lên.

Quý Chức cầm lấy nhìn chăm chú một hồi lâu, lộ ra vẻ mặt ghét bỏ: “Xấu chết đi được!” Nói đoạn y làm bộ muốn vứt, tim Cố Xước như muốn nhảy khỏi cổ họng.

Quý Chức lại thu tay về.

Cố Xước nhìn y không chớp mắt.

Quý Chức đặt món đồ kia vào lòng bàn tay rồi đưa cho Cố Xước.

Hay là trả lại cho mình nhỉ? Tim Cố Xước lại nảy lên.

“Đeo giúp tôi.” Quý Chức nói.

Cố Xước lại vui vẻ trở lại, vội vàng đứng lên giúp y đeo vào.

Cổ Quý Chức rất trắng, xương quai xanh cũng đẹp, đeo gì cũng dễ nhìn hết. Cố Xước lại gần hôn hôn cổ y liền bị đẩy ra. Hắn giơ hai tay ra đằng trước, vô cùng đáng thương nói: “Bảo bối, em xem tay anh nè.”

Tay Cố Xước rất lớn, khớp xương rõ ràng. Nhưng trên đó đều là vết chai, bàn tay ấm áp vô cùng.

Dáng vẻ đáng thương nũng nịu cầu xoa xoa này của Cố Xước cực kỳ giống một con chó cỡ lớn.

Quý Chức cầm lấy tay hắn liếm một hồi trên đó.

Grào.

Cố Xước trực tiếp ôm siết y vào ngực.

Không phải là Quý Chức không thích cặp khỉ này, trái lại còn vô cùng thích. Có một hôm Cố Xước tắm xong đi ra ngoài liền nhìn thấy Quý Chức đang cầm cặp khỉ đó vuốt ve, vẻ mặt dịu dàng cực kỳ.

Cố Xước chăm chú nhìn, đột nhiên quay sang dựa vào tường.

Hắn không khỏi nghĩ, một Quý Chức như thế này thật sự muốn mệnh mà. Y đều hấp dẫn người lúc lơ đãng, mà tình cảm của mình đối với y cũng đã từ hứng thú chuyển thành yêu thích, hơn nữa yêu thích càng ngày càng sâu đậm.

Hắn đã từng thích qua rất nhiều người, thế nhưng ngày tháng dần qua yêu thương kia cũng dần phai nhạt. Hắn luôn có thể tìm ra những tật xấu từ trên những người đó, càng ngày càng nhiều, cuối cùng biến thành không thích.

Thế nhưng trên người Quý Chức, điều này hoàn toàn không thể thực hiện được.

Vừa nghĩ đến cuối cùng sẽ có một ngày sự cao quý lãnh diễm của y, dịu dàng và kiêu ngạo của y sẽ trao toàn bộ cho một người khác, Cố Xước liền rầu rĩ khó chịu.

Cố Xước như một con cá mắc cạn, há miệng cổ hô hấp.

Hắn cố ý đi học nấu ăn, vừa nghĩ đến mỗi ngày thầy Quý bị mình chịch đến mềm oặt nằm một đống, vậy mà còn phải đi nấu cơm, lòng hắn liền hổ thẹn.

Cuối cùng hắn cũng học được cách dùng lò vi sóng và bếp ga, nấu được mấy món nên hình nên dạng, Quý Chức liền nằm chờ trên giường.

Giang Ly lại gửi một tấm ảnh đến cho y, trong hình cậu thiếu niên mặc quần áo trắng, ôm một quả bóng rổ trong ngực, trán đầm mồ hôi khiến tóc đen dính sát vào gáy, trong đôi mắt đẹp dễ lóe sáng, khí tức thanh xuân gần như phủ vào mặt.

“Ngầu không?” Giang Ly hỏi.

“Ngầu.” Quý Chức nói.

Bên kia ngừng một chút, sau đó mới gửi lại một tin nhắn: “Vê lơ! Chú già, không phải chú bị cái gì bám vào người đấy chứ!!! Rốt cuộc cũng chịu thừa nhận tiểu gia ngầu rồi!”

Sau cái ngày Giang Ly add wechat của y, gần như mỗi ngày cậu ta đều gửi đến một bức ảnh của mình để chứng minh mị lực bản thân.

Mỗi lần Quý Chức đều sẽ đọc miệng trả lời, Giang Ly thì vẫn càng gặp khó khăn càng dưng cảm.

Cố Xước hết bận, hắn cỏi tạp dề đi đến nhìn di động của Quý Chức. Hắn vừa nhìn là biết là cái tên tiểu tiện nhân kia. Tiểu tiện nhân mỗi ngày đều đúng giờ nhắn tin, nếu không biết hai tiểu 0 bên nhau không có hạnh phúc, hắn đã cho rằng tiểu tiện nhân này đang theo đuổi thầy Quý.

“Bảo bối, sao em vẫn nhắn tin với cậu ta thế?”

Quý Chức lườm hắn một cái: “Tôi đang muốn đề phòng cậu ta cướp người đàn ông của mình đó.”

Cố Xước nhớ đến lịch sử đen của mình, có chút chột dạ, lại có hơi ngọt ngào.

Cố Xước nói: “Bảo bối, không ai có thể cướp anh đi cả, chỉ cần em vẫn còn muốn anh thì anh sẽ không đi.”

Quý Chức: “Vậy tôi không cần thì anh sẽ đi à?”

Cố Xước bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, hồi lâu sau mới cọ cọ đầu vào người y nói: “Bảo bối, em đừng bỏ anh nhé, được không?”

Hắn bế Quý Chức ra khỏi chần. Quý Chức lấy một chiếc sơ mi mặc vào chỉ che được hông rồi đến phòng vệ sinh đánh răng. Hông Quý Chức rất vênh, sờ rất đã, Cố Xước nghĩ rồi bước tới nắn nắn.

Lần này tay Cố Xước dính luôn trên hông Quý Chức, gỡ mãi không ra. Mãi đến tận khi Quý Chức đánh răng xong mới thò tay vỗ đánh bốp một cái, gỡ ra.

Quý Chức ngồi trước bàn ăn, cơm đã được dọn sẵn. Cố Xước tràn ngập mong chờ mà nhìn y.

Quý Chức thử tất cả các món một lần, chỉ có ớt xào thịt là gấp hai đĩa.

Đây là món Cố Xước đặc ý nhất, thấy Quý Chức ăn vui vẻ như vậy, chứng tỏ hương vị không tệ. Cố Xước gấp một đĩa lớn bỏ vào miệng, kết quả trên mặt vô cùng đặc sắc.

Quý Chức nhìn vẻ mặt bị sét đánh của hắn bèn buông đĩa xuống, vào bếp súc miệng. Lúc y trở lại thì Cố Xước đã gọi đồ ăn ngoài.

“Tiểu bại hoại, diễn xuất lúc nãy của em là muốn để anh ăn một miếng thứ đó à?” Cố Xước bày ra vẻ buồn bực, kỳ thật hắn cảm thấy đáng vẻ vừa rồi của Quý Chức đáng yêu cực kỳ.

Quý Chức lộ ra một nụ cười xấu xa.

Buổi tối hai người đi xem phim. Cố Xước cố ý chọn một bộ phim văn nghệ, quả nhiên mặc dù đang là giờ hoàng kim, trong rạp chiếu phim vẫn vắng hoe.

Cố Xước chọn hàng ghế cuối cùng.

Quý Chức ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn thẳng lên màn hình.

Trong lòng Cố Xước lộp bộp một tiếng, đột nhiên nghĩ đến thân thể bối cảnh của Quý Chức. Thầy Quý sẽ không thích kiểu phim này chứ?

Chờ qua một lúc thấy Quý Chức vẫn đang mở to mắt ngẩn người, Cố Xước liền thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nâng thanh chắn giữa hai người lên, sau đó bế Quý Chức ngồi lên đùi mình, nâng cảm y hôn xuống.

Hai người ngồi ở ghế cuối rạp chiếu phim lặng lẽ hôn nhau, màu phim thiên về trắng đen, ánh sáng lúc sáng lúc tối chiếu trên người họ mang theo một loại kích thích bí ẩn. Cố Xước nuốt toàn bộ tiếng rên rỉ tràn ra khỏi họng của Quý Chức vào miệng. Quý Chức mềm thành một bãi nước trong lòng hắn.

Một bộ phim chưa đầy hai tiếng, hai người họ đã làm được rất nhiều chuyện có ý nghĩa.

Ra đến sảnh rạp phim, Cố Xước cảm thấy có một ánh mắt vẫn rơi trên người mình, hình như là người cũng xem phim này, chỉ là người đó ngồi ở hàng đầu.

“Bảo bối, cái bà kia hình như xem trọng anh rồi.” Cố Xước kéo kéo tay áo Quý Chức nói.

Quý Chức: “...”

Đúng là Cố Xước rất đẹp trai, thế nhưng nói như vậy cũng quá vô sỉ.

Quý Chức quay đầu bên nhìn thấy bà cô liên tục nhìn chăm chăm vào hai người. Y sững sốt một chút rồi nhanh chóng lộ ra một nụ cười: “Dì Lý, chú Vương ạ.”

Dì Lý cười nói: “Tôi đã bảo là Tiểu Chức mà, cái ông già chết tiệt này vẫn không tin.”

Dì Lý nói chuyện với Quý Chức, thế nhưng ánh mắt vẫn liếc về phía Cố Xước.

Hai người hàn huyên vài câu rồi tạm biệt nhau.

Bộ phim này không hấp dẫn người trẻ tuổi, chỉ hấp dẫn được những người lớn tuổi hoài cựu.

Cố Xước hỏi Quý Chức: “Dì Lý này là...”

“Là đồng nghiệp của mẹ tôi, cũng là bạn thân.”

Lông mày Cố Xước nhíu lại: “Vậy...”

“Mẹ tôi đã biết tôi là gay, bà chỉ yêu cầu tôi ở ngoài đừng xằng bậy là được.”

Cố Xước còn muốn hỏi, nếu như chuyện của hai chúng ta truyền đến tai mẹ em thì sao? Thế nhưng hắn vẫn không nói ra miệng.

Hôm sau lúc Quý Chức đang tắm, điện thoại của y vang lên. Cố Xước cầm lấy điện thoại rồi đứng ở cửa phòng tắm.

“Anh nghe máy đi, nói tôi đang tắm, chờ lát nữa sẽ gọi lại.” Quý Chức nói.

Cố Xước liền nhận điện thoại.

“Này Tiểu Chức, ăn cơm chưa?” Bên kia trực tiếp hỏi.

Đó là một giọng nam trầm, rất êm tai, mặc dù chỉ là một câu hỏi bình thường, thế nhưng vẫn mang theo cảm giác thân mật.

Cố Xước nhất thời cảnh giác.

Hắn lên tiếng, bên kia sững sốt một chút. Cảm giác thân mật kia nhất thời biến mất sạch, mang theo lễ phép và xa cách.

Quý Chức ra khỏi buồng tắm. Y choàng một chiếc khăn tắm, cầm điện thoại gọi lại cho đối phương.

Đó là cú điện thoại của Diệp Phụng.

Diệp Phụng: “Cái người mà dì Lý gặp ở rạp phim là người mà em nói đấy à.”

Quý Chức: “Ừm.”

Diệp Phụng: “Các ông các bà thế hệ trước luôn cảm thấy đi xem phim chính là đang yêu đương, dì Lý nói trước mặt mẹ một hồi, rằng người kia rất đẹp trai lại còn cao ráo nữa, đối xử với em cũng tốt. Mẹ em tin thật, trong lòng cứ mãi suy nghĩ mà không tiện hỏi, cha anh đoán được tâm tư của mẹ nên mới bảo anh hỏi một chút. Ý của cha là, nếu thật sự bọn em đang yêu nhau thì đưa về để mẹ nhìn.”

Quý Chức trầm mặc một hồi.

Diệp Phụng như đoán được gì đó: “Nếu như hai đứa vẫn chưa ở bên nhau cũng chẳng có quan hệ, vậy thì anh sẽ giải thích cho mẹ.”

Quý Chức nói: “Để em hỏi anh ấy đã.”

Hai người hàn huyên thêm vài câu rồi cúp máy.

“Tiểu Chúc?” Cố Xước thò đầu lại gần, “Người vừa nãy là ai thế?”

Quý Chúc nói: “Anh trai tôi.”

Cảm giác nguy hiểm của Cố Xước được giải trừ, ngấm lại lại cảm thấy không đúng, tên lưu trong danh bạ rõ ràng là....

“Sao anh của em lại họ Diệp?”

Cùng mẹ khác cha?

“Anh trai tôi là con của cha dượng.”

Cố Xước: “....” Thanh mai trúc mã, đẳng cấp nguy hiểm không phải ở mức cao bình thường đâu.

Quý Chúc liếc mắt nhìn hắn là biết hắn đang suy nghĩ gì, không khỏi lờm một cái: “Anh đang nghĩ gì thế? Anh tôi thẳng, có một người bạn gái đã lâu rồi, sang năm muốn kết hôn.”

Cố Xước lại vui vẻ: “Vậy lúc anh ấy kết hôn, nhất định anh phải mừng một phong bì thật đỏ.”

Cố Xước lại hỏi: “Bọn em đang nói chuyện gì thế?”

“Di Lý nói với mẹ tôi chuyện gặp chúng ta ở rạp chiếu phim...” Quý Chúc suy nghĩ một lúc, “Cố Xước, anh có muốn cùng tôi về gặp mẹ tôi không?”

Gặp cha mẹ xong liền vọt một phát qua cấp bạn trai lên thẳng cấp vị hôn phu!

Nhất thời Cố Xước bối rối vì câu hỏi này. Quý Chúc vẫn nhìn thẳng vào hắn, đôi mắt đen lay láy, nhìn đến mức Cố Xước không có chỗ dọn thổ.

Một hồi lâu sau Cố Xước mới nói, lúc mở miệng mới phát hiện giọng mình khàn đi: “Chuyện này không thích hợp lắm...”

Quý Chúc yên lặng nhìn hắn một lúc rồi gật đầu một cái: “Đúng là không thích hợp thật.”

31. Chương 31: Cục Diện Bế Tắc

Cố Xước nhìn vẻ mặt Quý Chức, vẻ mặt y có vẻ bình thường như đang thuật lại một chuyện, thế nhưng ở chung lâu như vậy, Cố Xước cảm nhận được rõ ràng rằng Quý Chức giận rồi.

Cố Xước có hơi bối rối bèn vội vã giải thích: “Bảo bối, từ trước đến giờ anh không hay ở cùng trưởng bối. Em xem, anh vừa sinh ra đã bị mẹ đẻ ném cho bố anh, bố anh cũng không thèm quản. Mẹ anh thì nhìn anh chẳng hợp mắt, anh làm gì bà cũng đều cảm thấy chướng mắt. Anh mà đi gặp mẹ em, nếu mẹ em không thích thì làm sao giờ?”

Quý Chức bình tĩnh nhìn hắn: “Anh đúng là chẳng đáng yêu.”

Cố Xước bị ngăn trở và quở trách, cũng chỉ có thể thuận theo bậc thang này: “Nếu như mẹ em không thích anh, không cho chúng ta ở cùng nhau thì làm sao đây? Bảo bối, Tiểu Chức, cho anh thêm một chút thời gian được không?”

Quý Chức khẽ hừ một tiếng rồi quay người rời đi.

Cố Xước đứng ở đó, không biết tiếng hừ kia của Quý Chức là có ý gì.

Rốt cuộc là đồng ý hay tức giận?

Quý Chức ngồi trong phòng, tâm tình không sao tốt được, mà nhìn thấy Cố Xước lắc lư trước mặt mình càng thêm phiền hơn. Đúng lúc này, Tống Thiệu Quân gọi điện thoại tới.

Tống Thiệu Quân là bạn cùng phòng hồi đại học của y, học trên y hai khóa. Hiện tại anh đang làm ở Bệnh viện thứ ba thuộc B đại, quan hệ giữa hai người không tệ.

Quý Chức thay đồ ngủ, mặc sơ mi quần dài chuẩn bị ra ngoài.

Cố Xước vẫn ngồi xổm cạnh cửa, thấy y đi ra phía cửa thì hoảng hốt vội vàng kéo tay Quý Chức: “Tiểu Chức, đã trễ thế này rồi em còn đi đâu?”

Quý Chức đẩy tay hắn ra: “Bạn tôi tìm tôi?”

“Bạn gì?” Cố Xước hỏi.

Mặt Quý Chức không cảm xúc nhìn theo hắn, ánh mắt kia như đang nói hắn hỏi quá nhiều.

Cố Xước lại nói: “Để anh đưa em đi.”

“Tự tôi sẽ lái xe.”

“Vậy thì lúc nào em về?” Cố Xước nói tiếp, “Anh sẽ lái xe đến đón.”

Quý Chức nói: “Nói sau đi.” Nói đoạn liền mở cửa đi ra ngoài.

Cố Xước: “Buổi tối trời hơi lạnh, em mang thêm cái áo khoác...”

Đảo mắt một cái bóng lưng Quý Chức đã không thấy tăm hơi, cũng không biết câu nói sau cùng của Cố Xước y có nghe thấy không.

Cố Xước đứng ở cửa một lúc, vẻ mặt mờ mịt. Một lát sau hắn như lấy lại tinh thần, vội vã cầm một chiếc áo khoác từ tủ ra rồi xông ra ngoài.

Chờ đến khi hắn chạy xuống lầu thì xe Quý Chức đã đi rồi.

Cố Xước cầm áo đứng ở đó, nhìn chằm chằm vào vị trí đỗ xe trống không, dấn mạnh vào tường một cái.

Quý Chức đến nhà của Tổng Thiệu Quân nhấn chuông cửa hai lần, cửa liền mở ra. Nhất thời một mùi rượu xộc thẳng vào mặt.

Quần áo trên người Tổng Thiệu Quân nhăn nhúm, còn ôm một chai rượu đứng ở cửa, lơ đãng nhìn y.

Quý Chức đẩy anh đi vào một cái. Y đóng cửa lại, Tổng Thiệu Quân liền ôm chai rượu lảo đảo bước vào phòng khách.

Quý Chức đi vào, nhìn thấy một đồng chai rượu, hèn chi say thành bộ dạng này.

Quý Chức lấy thùng rác ném những vỏ chai kia vào, cuối cùng chỉ còn lại một chai trong ngực Tổng Thiệu Quân.

“Bác sĩ Tổng?”

Tổng Thiệu Quân ôm rất chặt.

Quý Chức thò tay chọc vào nách anh vài cái, tay anh lỏng ra, Quý Chức lấy chai rượu cuối cùng đi.

Tổng Thiệu Quân nắc lên một cái: “Anh muốn uống rượu, anh gọi chú tới là để uống với anh chứ không

gọi đến để ngăn cản.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thất tình à?” Quý Chức hỏi.

Tổng Thiệu Quân giơ tay ra ôm lấy cổ Quý Chức, phả hơi rượu vào mặt y: “Giống chú rồi, anh giờ cũng là cún độc thân. Lúc trước khi chú chia tay anh không nên cười chú. Chúng ta là anh em cùng thuyền, năm đó lúc chú theo đuổi Cận Đình thì anh cũng theo đuổi Lâm Vi. Sau đó cùng đuổi kịp, hiện giờ chú biệt ly không bao lâu thì cũng đến tháng ngày anh ly biệt.”

Năm đó...

Tổng Thiệu Quân nhắc đến năm đó khiến Quý Chức cũng không khỏi nghĩ đến chuyện của năm đó. Năm ấy, Cận Đình và Lâm Vi là một đôi được cả trường công nhận, còn hai người họ chẳng ai thèm nhận. Lúc đó Quý Chức vô cùng thích Cận Đình, cảm thấy mình có cơ hội bèn điên cuồng theo đuổi gã. Có thể nói Quý Chức chính là fan số một của Cận Đình. Khi ấy trong diễn đàn trường có một topic chuyên bôi xấu Cận Đình. Quý Chức thấy có người nói xấu nam thần, dưới cơn nóng giận bèn điên cuồng cắn lấy chủ topic đó, hai người mắng chửi nhau mấy trăm lần trên topic cũng chưa đã nghiền, cuối cùng hẹn nhau gặp mặt để thực chiến, lại không ngờ đó là bạn cùng phòng trong ký túc xá.

Tổng Thiệu Quân trên y hai khóa, thuộc khoa Y, bình thường trầm mặc ít lời. Quý Chức không thích anh, cảm thấy anh mắt cao hơn đầu, vô cùng ngạo mạn, mà hai người ở chung một phòng cũng rất ít khi nói chuyện. Sau chuyện này Quý Chức mới phát hiện anh là một tên muộn tào, lù lù vác cái lu mà chạy. Anh thích hoa khô trường, viết thư tình vô cùng thương tâm cho hoa khô, vì scandal của hoa khô trường và Cận Đình truyền đi nên mới điên cuồng bôi đen Cận Đình.

Hai người không đánh nhau thì không quen biết, lúc này mới phát hiện đối phương là bạn chứ không phải địch, bèn nở nụ cười quên hết thù oán mà nghĩ kế cho nhau. Quý Chức theo đuổi được Cận Đình không bao lâu, rốt cuộc Tổng Thiệu Quân cũng đuổi theo được hoa khô trường.

Quý Chức muốn cười, nhưng trong lòng vẫn cay đắng không thể cười nổi. Y khó có thể tưởng tượng được mình thế mà có thể điên cuồng yêu một người đến vậy, theo đuổi nhiệt thành đến vậy, chỉ ngong ngóng dâng trái tim lên, thế nhưng lại không được trân trọng.

Sau này sẽ không thế nữa.

Y phải cẩn thận che chở trái tim mình, không thể để bị thương nữa.

Điện thoại Quý Chức đột nhiên vang lên.

Là một số lạ, Quý Chức nhấn nghe, giọng của Cố Xước liền truyền tới.

“Bảo bối, anh vừa ra ngoài định đưa áo khoác cho em, thế nhưng lúc đi không mang chìa khóa theo, điện

thoại cũng không cầm. Giờ anh không vào được, đang đứng chỗ bảo vệ. Em có thể cho anh địa chỉ của bạn em để anh đến tìm được không?” Giọng Cố Xước có chút đáng thương.

“Anh có thể về nhà.”

“Anh cũng không cầm chìa khóa trong nhà luôn.”

Tổng Thiệu Quân đưa tay đoạt lấy điện thoại của y: “Đừng nói nữa, uống rượu với anh đi.” Nói xong liền nhấn tắt điện thoại rồi ném sang một bên. Điện thoại lại vang lên, Quý Chức cũng không nhận nữa.

“Anh nhìn chú mặt mày hồng hào, hoàn toàn khác với dáng vẻ dục cầu bất mãn lúc trước, là tìm được đàn ông để thương rồi à? Quý Tiểu Chức, chú không thể thoát ly khỏi hàng ngũ cầu độc thân, để lại mình anh chịu thống khổ được.” Tổng Thiệu Quân nói xong rồi ôm y khóc rống lên.

Quý Chức trông coi Tổng Thiệu Quân say rượu xàm xí đến nửa đêm, đợi đến khi rạng sáng anh mới yên tĩnh lại.

Vóc người Tổng Thiệu Quân lớn, Quý Chức ôm không được bèn kéo anh tới sofa, tháo giày đắp kín thảm cho anh, còn mình thì nằm trên giường Tổng Thiệu Quân ngủ.

Sáng hôm sau Quý Chức mới về, vừa đến cửa liền phát hiện có một người đang ngồi xổm ở đó.

Cố Xước nghe được âm thanh liền ngẩng đầu lên. Mắt hấn đỏ bừng, râu trên cằm mọc tua tủa, nhìn vô cùng sa sút. Hắn nhìn thấy Quý Chức liền vui vẻ muốn lại ôm y, nhưng lại sợ y giận, chỉ đành đứng ở cửa.

Quý Chức bước tới mở cửa ra.

Cố Xước dè dặt giơ tay chạm vào Quý Chức một lúc, thấy vẻ mặt y không biến hóa mới nắm chặt lấy tay.

“Bảo bối, tối qua lạnh lắm, em xem mặt anh nè, có con muỗi cắn anh mấy nốt.” Cố Xước nắm lấy tay Quý Chức đặt trên mặt mình, vô cùng đáng thương nói.

“Không phải đã bảo anh đi về rồi à.”

“Anh sợ nếu anh mà về, em sẽ không cần anh nữa.” Cố Xước rừ đầu nói.

Quý Chức không nói gì, bỏ tay hắn ra đi đến phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt cạo râu.

Cố Xước tò tò đi theo sau y.

Quý Chức thay quần áo, Cố Xước liền nhìn chăm chăm.

Quý Chức lấy va li thu dọn hành lý, tìm Cố Xước nẩy lên, trong lòng sợ hãi vô cùng, sau đó lại phát hiện Quý Chức thu dọn đồ đạc của y. Đây là nhà Quý Chức, nếu muốn chia tay cũng phải dọn đồ của hắn mới đúng.

Cố Xước ngồi xổm xuống cạnh Quý Chức: “Bảo bối, em dọn đồ là muốn ra ngoài sao?”

Quý Chức nói: “Cố tổng. chuyện ở công ty tôi bận rộn gần xong rồi. Tôi muốn xin nghỉ mấy ngày để về nhà một chuyến, hôm sau là sinh nhật bà ngoại tôi.”

Cố Xước thở phào nhẹ nhõm: “Sinh nhật bà ngoại à... Em về mấy ngày?”

“Hôm nay là thứ bảy, tôi muốn nghỉ ba ngày.” Quý Chức nói.

“Vậy là năm ngày, lâu vậy sao?” Nghĩ đến việc năm ngày không được thấy Quý Chức, Cố Xước có chút thất lòng.

Quý Chức nhìn hắn: “Không thể sao?”

Cố Xước vội vàng nói: “Có thể.”

Quý Chức nhanh chóng thu dọn quần áo và đồ dùng cá nhân rồi kéo va li chuẩn bị ra ngoài.

Cố Xước vẫn sít sao theo y.

“Bảo bối, cũng không cần đi vội thế chứ, em ăn sáng xong hẵng về nhé?”

“Đến nhà bà ngoại nhớ nói cho anh một tiếng, với cả chụp ảnh cho anh nữa nhé.”

Cố Xước lải nhải mãi như một bà mẹ già, Quý Chức thì bỏ hành lý vào cốp xe rồi lái đi.

Cố Xước đứng đó một hồi lâu, sau đó, hắn mới chậm rãi lên lầu.

Nơi này là nhà Quý Chức, một đêm Quý Chức không về, hình như khí tức của y cũng tiêu tan đi nhiều.

Cố Xước vào nhà, đến nằm ở sô pha, ôm cái gối Quý Chức thường dùng để dựa, hít sâu mấy hơi, hấp thu lấy khí tức của y.

Cố Xước liên tục nhìn chăm chăm vào điện thoại của mình, nhưng rất lâu vẫn không vang lên.

Quý Chức về nhà mẹ trước, trong nhà đã nấu xong một bàn đồ ăn.

Mẹ Quý vẫn mặc một thân sườn xám như cũ, thế nhưng bộ sườn xám này không giống bình thường. Đó là bộ mà bà thích nhất, bình thường chỉ để dành, rất ít khi lấy ra mặc.

Trên mặt mẹ Quý không bày tỏ, nhưng thật ra vẫn có chút mong mỏi.

Bạn đời của bà vẫn nhìn ra được.

Ông không đành lòng để bà thất vọng, bèn tiêm một mũi dự phòng trước: “Tiểu Chức chưa nói sẽ dẫn người về, phỏng chừng không đưa đâu.”

Mẹ Quý thở dài: “Mặc dù Tiểu Chức là... Thế nhưng em vẫn hi vọng nó có thể tìm được một người tốt để sống bên nhau, tương lai già rồi cũng có thể chăm sóc lẫn nhau, không phải lẻ loi.”

“Tiểu Chức cũng còn nhỏ mà, cũng có thể là duyên số nó chưa có tới, em đừng lo.”

Chờ khi Quý Chức đến, mẹ Quý vẫn nhìn ra đằng sau, thấy không có ai bèn có hơi thất vọng.

“Mẹ, mẹ nhìn gì thế?”

“Đi Lý con bảo... Cái người mà đi Lý con nói kia là ai thế?” Mẹ Quý không nhận được hỏi.

Quý Chức suy nghĩ một lúc nói: “Là dì Lý hiểu lầm đấy, đó là đồng nghiệp trong công ty của con thôi ạ. Đồng nghiệp xem phim cùng nhau có gì lạ đâu mẹ.”

Mẹ Quý không hỏi nữa, một nhà ba người bắt đầu ăn cơm.

Có một số việc không nghĩ thì thôi, một khi đã nghĩ rồi liền điên cuồng sinh sôi. Mẹ Quý chính là như vậy. Lúc ăn cơm bà vẫn nghĩ đến chuyện này, chờ đến lúc ăn xong mới nhân tiện nói: “Lúc trước dì Lý nói giới thiệu bạn trai cho con đấy. Tiểu Chức, con có muốn suy nghĩ một chút không?”

Quý Chức cũng ăn xong rồi bèn đặt bát đĩa xuống, dùng khăn giấy lau miệng, sau đó nói: “Được ạ.”

32. Chương 32: Không Cần Anh Nữa

Sau khi ăn cơm xong, Quý Chức lái xe chở mẹ và bố dưỡng cùng đến nhà bà ngoại.

Ông ngoại đã qua đời, bà ngoại ở trong một khu tứ hợp viện tường trắng ngói đỏ ở ngoại ô thành phố A. Bên trong đó có ba bốn người bạn thân của bà, bình thường không có chuyện gì sẽ cùng nhau chơi mạt chược, đi dạo, trải qua những tháng ngày rất tiêu dao.

Đại thọ bảy mươi của bà ngoại nếu như tổ chức trong khách sạn sẽ mất cảm giác thân mật, vì người đến không nhiều và cũng đều là trực hệ, nhiều lắm thì cũng được hai mâm cỗ. Cuối cùng mọi người quyết định tổ chức luôn trong tứ hợp viện, để Quý Chức làm bếp trưởng.

“Thầy giáo mặc tạp dề vào biến thành đầu bếp nha.”

“Tiểu Chức đúng là càng lớn càng đẹp trai.”

Dù có là đầu bếp thì cũng là đầu bếp đẹp trai nhất, một gương mặt tuấn tú kết hợp với đôi chân dài khiến cho đám tiểu bối mắt sáng như sao.

Hai ngày này Quý Chức rất bận. Cứ mỗi tiếng Cố Xước lại gửi cho y một tin nhắn, lúc Quý Chức đọc được thì tin đó cũng đã gửi từ lâu. Y cũng chẳng muốn trả lời, có điều vẫn nghe xong hoặc đọc xong mỗi một tin nhắn do hấn gửi đến. Có khi vừa lúc thấy hấn gửi mấy tin đại loại như “Bảo bối đang làm gì đó”, Quý Chức chỉ nhìn chằm chằm một lúc rồi lại thả điện thoại vào trong túi.

Hai ngày cuối tuần này, Cố Xước chỉ nằm.

Hấn cảm thấy làm gì cũng chẳng có ý nghĩa nên chỉ nằm trên giường, đói bụng thì gọi đồ ăn ngoài. Quý Chức thích sạch sẽ, vận động duy nhất mà Cố Xước làm ấy chính là xuống nhà vứt rác vào lúc chạng vạng.

Quý Chức rời đi hai ngày, khí tức của y trong căn nhà này càng lúc càng ít.

Cố Xước chỉ cuộn trong chăn như để cảm nhận được hương vị còn lưu lại. Trời thì nắng to, hấn trùm chăn bị đổ mồ hôi, lại nghĩ đến Quý Chức về ngủ được mùi mồ hôi nhất định sẽ tức giận bèn vội vàng xốc chăn lên.

Cố Xước cũng không sợ mình nằm thế này sẽ mất đi cơ bắp. Một thân cơ bắp này không phải tự nhiên mà có, trước đây hấn thường tập gym, giờ lại tự giận mình mà nghỉ, dù sao cũng chẳng ai thường thức, mất thì mất.

WeChat vang lên một tiếng “Ting”, Cố Xước bỗng cảm thấy phần chân vội vã lấy điện thoại mở ra, lại phát hiện chỉ là một tin nhắn cầu like. Cố Xước có chút thất vọng, dưới cơn nóng giận liền kéo người kia vào danh sách đen.

Hắn mở nick Quý Chức ra, trên đó chỉ có một tin nhắn trả lời của y được gửi vào tối qua.

“Ăn cơm chưa?”

“Rồi.”

Cố Xước gửi đến một đồng tin nhắn như pháo liên châu, kết quả lại như đá chìm đáy biển, không được hồi âm.

Liệu có thể là em ấy ngủ không nhỉ? Cũng không biết em ấy ngủ một mình có quen không, riêng mình thì chẳng quen.

Cố Xước ôm chiếc gối Quý Chức thường dùng, nghĩ.

Thứ hai, Cố Xước phờ phạc đi làm.

Trợ lý cảm giác một cách rõ ràng rằng sếp nhà mình đang tỏa ra áp suất thấp. Gương mặt bình tĩnh, đối xử với người khác thì lạnh lùng, đáng vẻ kia thật dọa người. Mà trùng hợp chính là hôm nay thầy Quý cũng chưa đến đi làm.

Cố Xước ngồi trong phòng làm việc một lúc, lại lên lầu nhìn một lúc, cứ lòng vòng xoay chuyển mấy lần như vậy, đột nhiên hắn cảm thấy đi làm cũng rất vô vị.

Hắn vốn là một hoa hoa công tử vô công rồi nghề, cha hắn sợ hắn nhàn rồi gây chuyện mới để hắn đến đây làm. Chủ nhân thật sự của Truyền thông Cố thị chính là anh của Cố Xước, hắn chỉ được cái danh mà thôi.

Trước khi Quý Chức đến, hắn đi làm thường ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới. Sau khi Quý Chức đến hắn mới ngày ngày đến công ty báo danh như một tinh anh xã hội. Hiện giờ Quý Chức không ở đây, hắn đến làm còn có ý nghĩa gì?

Cố Xước nghĩ như vậy, sau đó liền yên dạ yên lòng bỏ việc về sớm.

Cố Xước tiếp tục về nhà Quý Chức nằm. Hắn lấy điện thoại gửi một tin nhắn cho Quý Chức: “Chúc bà ngoại sinh nhật vui vẻ.”

Vẫn không trả lời như cũ.

Hắn mở tấm hình Quý Chức trong album ảnh, đặt điện thoại trong ngực mình, giống như đang ôm Quý Chức vào ngực. Một lát sau, hắn lại cảm thấy hành động của mình rất ngu xuẩn.

Trong điện thoại của Cố Xước có một album ảnh riêng lưu ảnh Quý Chức, có dáng vẻ y đang vui vẻ, dáng vẻ sau khi tắm, dáng vẻ đang ngủ say, dáng vẻ sau hoan ái. Tắm nào cũng rất đẹp, hẳn xem đi xem lại, thế nhưng cũng chẳng đẹp bằng người thật.

Cố Xước nghĩ, làm thế nào mới để cho Quý Chức chú ý đến mình đây?

Buổi tối, Cố Xước cầm điện thoại lên hát một bài gửi đến cho Quý Chức.

Quý Chức bận rộn cả ngày, lại cùng các trưởng bối uống chút rượu, chờ đến khi về phòng đã hơi ngất ngây. Y cầm điện thoại lên, liền thấy một tin nhắn thoại hơn sáu mươi giây của Cố Xước. Người y có hơi dỉnh dỉnh, muốn đi tắm, bèn ném điện thoại lên giường. Nhưng đi được hai bước, y lại không nhịn được mà quay lại cầm điện thoại mở tin nhắn thoại kia ra, âm thanh trầm thấp của Cố Xước truyền tới.

Cố Xước hát một bài, là “Ngựa” của Hoàng Linh.

.....

.....

Ôi ngựa~

Phóng phóng khoáng khoáng bày tỏ tình yêu

Quanh quanh quẩn quẩn đắm chìm trong giấc mộng mãnh liệt

Càng sợ càng nghĩ

Càng sợ càng muốn lại càng hoảng sợ

Càng ngựa càng gãi lại càng ngựa

**Link nghe nhạc: Ngựa – Hoàng Linh*

Nói thế nào về bài hát của Cố Xước nhỉ? Hẳn chính là điển hình cho ngũ âm không hoàn chỉnh, một ca khúc triển miên có thể bị hắn hát ra tiết tấu lên bổng xuống trầm, chỉ là hắn hát bài này thực sự quá lảng lơ.

Ca từ rất dễ dàng khiến người ta có những ý nghĩ kỳ quái.

Sau khi nghe xong Quý Chức cứng đờ ở đó, rất muốn bật cười. Cái tên ngốc này mỗi lần đều có thể phát triển sự ngốc lên một cảnh giới mới. Rõ ràng là một hoa hoa công tử, ấy thế mà lại ngốc như vậy. Quý Chức gần như có thể tưởng tượng ra biểu hiện ngốc nghếch của hắn lúc hát bài này.

Kỳ thật điều Quý Chức vừa ý Cố Xước không phải là vì hắn biết tán tỉnh, mà là vì cái dạng ngốc nghếch này của hắn. Một hoa hoa công tử vẻ ngoài xuất chúng trong mắt người khác thật ra chính là một tên ngốc bự con, đáng vẻ nịnh nọt, đáng vẻ nhận sai, đáng vẻ làm ra những chuyện kia khiến người ta không biết nên cười hay khóc. Mà lúc này đây khi Quý Chức nhớ lại, chỉ cảm thấy rất buồn cười.

Y cảm thấy tức giận, lại muốn cười.

Quý Chức thích hắn ngốc, cũng ghét hắn ngốc.

Cố Xước luôn giả ngu.

Cố Xước biết rõ y muốn gì, thế mà còn lừa gạt y, được chẳng hay chớ cho qua chuyện.

Nghĩ đến đây, Quý Chức lại thấy ghét hắn vô cùng. Tính nhẫn nại của Quý Chức đã bị tên ngốc này bào mòn sạch sẽ, không muốn chơi tiếp nữa.

Không thèm để ý đến hắn nữa.

Quý Chức ném điện thoại qua một bên, đi tắm.

Lúc tắm rửa, Quý Chức lại nghĩ đến lời ca của Cố Xước, đột nhiên cảm thấy có chút ngứa.

Quý Chức tắm xong liền nhìn thấy Cố Xước đang gọi video đến, bèn trực tiếp đập máy.

Cố Xước nhìn cuộc gọi bị từ chối, ném di động sang một bên bụm mặt hít sâu một hơi, trong lòng nôn nóng khó chịu. Đột nhiên hắn nghĩ, nếu như ngày đó mình đáp ứng đến gặp mẹ Quý Chức, liệu lúc này có phải hắn đang ở cùng Quý Chức, ôm thân thể mềm nhũn trong ngực, chứ không cần phải nôn nóng bất an rất muốn biết người ấy đang làm gì, đúng không?

Cố Xước dùng chăn che mặt, trong lòng hắn rất loạn.

Thế nhưng nếu như hắn theo Quý Chức về nhà, sau đó sẽ đối mặt với nhiều chuyện liên tiếp, hắn vẫn chưa chuẩn bị tâm lý cho tốt.

Ban đêm, Cố Xước mơ một giấc mơ. Hắn mơ thấy Quý Chức kết hôn, hắn cứ nghĩ mình là chú rể, nhìn Quý Chức đi về phía mình, bỗng lại trừ trừ không bước tiếp. Đột nhiên, một người xông đến chặn giữa

hắn và Quý Chức. Gã kia kéo tay Quý Chức, trên tay hai người cùng đeo một kiểu nhẫn giông nhau. Lúc này Cổ Xước mới ý thức được người kia là chú rể, mà mình chỉ là người đứng xem.

Hắn vô cùng ngây ngốc, như một chú cá mắc cạn, hô hấp bỗng trở nên khó khăn. Cổ Xước muốn tiến lên ngăn cản cuộc hôn nhân này, thế nhưng chẳng chạm được đến người Quý Chức, mà Quý Chức cũng làm như không nhìn thấy hắn. Cho dù hắn gọi thế nào, cản ra sao cũng không hữu dụng, chỉ có thể trơ mắt nhìn họ thề hứa, trao nhẫn, hôn môi.

Đột nhiên Cổ Xước bừng tỉnh, lúc này mới phát hiện chỉ là một giấc mơ. Hắn vuốt vuốt trái tim mình, chỗ đó đang đập dữ dội, vẫn còn lưu lại sự khiếp sợ trong mơ.

Đồng thời, hắn cũng có cảm giác vui mừng, vui mừng vì đây chỉ là một giấc mơ.

Cổ Xước mở to mắt mãi đến hừng đông.

Hắn không thể chờ đợi được nữa, hắn muốn gặp Quý Chức. Thế nhưng hắn không biết bà ngoại của Quý Chức ở đâu, hơn nữa, hắn còn chẳng quen với bất kỳ người bạn nào của Quý Chức.

Cổ Xước lái xe đến công ty, trợ lý thấy mắt hắn đỏ quạch bèn sợ hết hồn.

“Đưa CV lúc Quý Chức vào công ty đây cho tôi.” Giọng của Cổ Xước cũng rất khàn.

Trợ lý liền vội vàng xoay người đi tìm.

Đây là đang cãi nhau à?

Thầy Quý đá Cổ tổng rồi ư?

Dáng vẻ này của Cổ tổng thật là đáng sợ!

Trợ lý lòng đau như cắt, cô ghét nhất là ngược!

CV của Quý Chức nhanh chóng được đặt trước mặt Cổ Xước.

Cổ Xước thấy vị trí người liên lạc khẩn cấp trong đó điền tên Diệp Phụng, chính là người anh trai không có liên hệ máu mủ với Quý Chức.

“Gọi cho số điện thoại này, hỏi hiện giờ Quý Chức đang ở đâu, nói công ty có đồ vật quan trọng muốn đưa cho em ấy.” Cổ Xước nói.

Trợ lý vội vã làm theo.

Một lát sau, cô nói: “Diệp tiên sinh nói điện thoại của thầy Quý vẫn gọi được, bảo em trực tiếp đi tìm thầy ấy.”

Cố Xước: “....”

“Cố tổng, người này rất khôn khéo, cảm giác không lừa được anh ta đâu ạ.” Trợ lý oan ức rưng rưng nói.

Cố Xước trực tiếp gọi cho Diệp Phụng. Ban đầu Diệp Phụng cũng không muốn cho hắn biết địa chỉ, hai người nói chuyện rất lâu, sau đó anh mới nói một địa chỉ cho hắn.

Điện thoại vừa cúp, Diệp Phụng liền gửi một tin nhắn cho Quý Chức.

Cố Xước lập tức lái xe đi đến cái địa chỉ kia. Từ trung tâm thành phố đến đó hết hai giờ chạy xe, hai tiếng đồng hồ này có chút gian nan. Cố Xước nhăn nhó sự nôn nóng, rốt cuộc cũng nhìn thấy căn nhà bà ngoại Quý Chức đang ở phía xa xa.

Quý Chức đang ở trong đó.

Cố Xước lấy điện thoại ra gọi cho Quý Chức.

“Bảo bối, anh đang ở ngoài cửa nhà bà.” Cố Xước nói thẳng.

Đầu dây bên kia rất ồn ào náo nhiệt, hồi lâu sau Cố Xước mới nghe thấy Quý Chức đáp một tiếng.

“Ừm.”

Ngần ấy ngày mới nghe được giọng mũi mềm mại của Quý Chức, Cố Xước mừng đến suýt khóc, áp chặt điện thoại vào tai, sợ rằng mình sẽ bỏ qua bất kỳ câu nói nào của y.

Sau đó, Quý Chức cúp máy.

Cố Xước tựa vào xe, nhìn chằm chằm vào cửa lớn tứ hợp viện. Hắn sờ sờ thuốc lá trong túi muốn hút một điếu, nhưng lại nghĩ đến việc Quý Chức không thích mùi thuốc lá bèn thôi không hút nữa.

Một lát sau, rốt cuộc Quý Chức cũng xuất hiện ở cửa. Y mặc một chiếc sơ mi sạch sẽ, phía dưới mặc một chiếc quần lửng, đi giày thể thao trắng, tóc mái rủ xuống, nhìn vô cùng đáng yêu và mềm mại.

Cố Xước nhìn theo y không chớp mắt, nhìn y đến trước xe. Cố Xước mở cửa xe bước xuống kéo Quý Chức vào ngực.

“Bảo bối, anh rất nhớ em.” Cố Xước vùi đầu vào cổ Quý Chức, hít một hơi thật sâu, mùi hương ấy khiến hắn phải mê say.

Hắn liên tục lặp lại từng tiếng “Nhớ em.”

Quý Chức nhìn gương mặt lẩn nhồn râu ria của hắn: “Cố Xước, có phải anh không đánh răng không?”

Cố Xước cứng đờ. Trong lòng hắn đang niệm một trăm lần câu “Nhớ em.” Đây chính là số lần mà mấy ngày nay hắn nhớ Quý Chức, hoặc có thể còn nhiều hơn nữa, hắn đếm không hết.

Quý Chức chui ra khỏi ngực hắn, ghét bỏ mà nhìn.

Hai người một trước một sau bước trên bờ ruộng. Cố Xước rũ đầu, như một chú cún bị phạm lỗi. Hắn nói: “Tiểu Chức, bài hát hôm qua anh hát em có thích không?”

Lương Triết nói khi y hát bài này, Giản Ninh cực kỳ thích, đều sẽ quẩn quýt lấy y muốn thêm lần nữa, Cố Xước đã học rỗng rã một ngày.

Cố Xước nói xong liền hát lên.

Một ca khúc quẩn rũ bị hắn hát to lên, bầu không khí chẳng có gì là kiêu diễm khi bị hắn đàn hoàng trình trọng hát... Không, phải là đọc “Ồi ngựa...”

Hình như Cố Xước cảm thấy mình hát câu này hay nhất, vẫn hát.

Trong đầu Quý Chức liền đầy những “Ngựa.....”

Quý Chức bị hắn hát đến phiền, trừng mắt nhìn “Cố Xước, anh có biết mình hát rất khó nghe không hả?”

Cố Xước câm miệng.

Hai người trầm mặc đi về trước, đi được một đoạn Quý Chức quay đầu lại, không thấy người phía sau.

Y quay trở về mấy bước, lại phát hiện Cố Xước đã rút xuống ruộng, trên quần dính đầy bùn và nước, đang ra sức trào lên.

Quý Chức: “....”

Cố Xước cố gắng leo lên.

Rốt cuộc hai người cũng đến nhà.

Quý Chức nói: “Anh về đi.”

Cố Xước: “Bảo bối, em còn đang giận.”

Quý Chức: “Đúng thế, cơn giận này sẽ không tiêu tan đâu.”

Cố Xước nói: “Bảo bối, anh đến gặp bà ngoại nhé, đưa một phần quà cưới.”

Quý Chức hỏi: “Thân phận gì? Vợ của cháu ngoại à?”

Cố Xước há miệng muốn nói, nhưng Quý Chức lại cắt ngang: “Thế nhưng cháu ngoại của bà không cần người vợ này. Cố Xước, tôi không cần anh.”

33. Chương 33: Mộng Đẹp Thành Sự Thật

Tôi không muốn anh.

Về mặt Quý Chức lạnh lùng, ngữ khí nghiêm túc, hoàn toàn không giống như đang đùa.

Cả người Cố Xước cứng đờ, ngơ ngàng vô cùng.

Hắn nhớ đến giấc mơ tối hôm qua, cái cảm giác khủng hoảng và khiếp đảm bây giờ giống lúc ấy như đúc.

Hắn ghét việc trở thành người đứng với Quý Chức, càng sợ hãi hơn nếu như Quý Chức ở cùng một người khác.

Cố Xước đã từng được truyền rất nhiều canh gà*, rằng thì là thật sự yêu thương một người là hi vọng người ấy sẽ được tốt đẹp. Thế nhưng Cố Xước không hề thích việc Quý Chức trở nên tốt đẹp với một người nào khác.

*Súp gà là những lời động viên khuyến bảo, lấy từ tựa đề các cuốn sách “Chicken soup for soul”

Hắn muốn....

Hình như hắn đã nhận ra được cái gì đó, có cái gì đó vô cùng sống động.

Quý Chức xoay người rời đi.

Cố Xước bắt lấy tay y, nắm rất chặt. Quý Chức muốn bỏ ra, hắn lại càng siết chặt hơn. Lực tay của Cố Xước rất lớn, lông mày Quý Chức nhíu lại vì đau, Cố Xước lại vội vã buông ra.

Quý Chức tiếp tục đi về phía trước.

“Tiểu Chức, có làm tay em bị đau không? Để anh xem một chút nào.” Cố Xước đuổi theo phía sau nói.

Da Quý Chức mềm như vậy, hắn lại siết mạnh đến thế, nhất định đã bị đỏ lên rồi. Đột nhiên Cố Xước rất bức với chính mình vì đã khiến cho mọi chuyện càng càng càng hỏng bét.

Quý Chức trừng hắn, trong đôi mắt đã nhuốm tức giận, giọng cao lên: “Đừng có đi theo tôi!”

Xưa nay Quý Chức ăn nói rất nhẹ nhàng nhàng, chưa từng quát to. Cố Xước không dám theo nữa, chỉ đành đứng lại trơ mắt nhìn Quý Chức đi về phía tứ hợp viện, sau đó biến mất sau cửa.

Trong giày và trên ống quần của Cố Xước dính toàn bùn. Hắn đi thẳng lên xe, tháo giày tháo tất ra ném sang một bên.

Lòng hắn rất sốt ruột, không thể nhịn được nữa mà rút một điều thuốc ra hút. Trong xe ngập tràn khói gay mũi, trong lúc vô tình, Cố Xước đã hút tận mấy điều.

Người thân đã lục tục rời đi, trong tứ hợp viện dần dần yên tĩnh lại, bà ngoại và bạn thân cũng có hoạt động khác, nên sau khi ăn trưa chỉ còn Quý Chức và mẹ chuẩn bị trở về nhà.

Quý Chức lái xe, mẹ Quý vẫn nhìn vào trong gương chiếu hậu.

“Tiểu Chức, cái xe đằng sau vẫn đi theo chúng ta kìa con.” Mẹ Quý lo lắng nói.

Cha dượng cũng vội vàng nhìn về phía sau, sau khi nhìn xong liền bình tĩnh phân tích nói: “Thanh Triết, em xem người đó lái xe sang, vì thế nhất định không phải là cướp tiền. Còn nếu là cướp sắc, hai chúng ta đều già rồi, Tiểu Chức lại là con trai, đối phương sẽ không có ý đồ bắt lương gì đâu, chắc là tiện đường thôi.”

Kết quả tiện đường tiện thẳng đến dưới nhà.

Mẹ Quý trừng mắt nhìn cha dượng.

Cha dượng: “...”

Quý Chúc nói: “Hình như là bạn của con.”

Mẹ Quý và chồng mình lên lầu.

Quý Chúc đi đến cạnh chiếc xe sang kia gõ gõ cửa sổ, Cố Xước mở cửa kính ra.

Vai Cố Xước rũ xuống, gần như cầu khẩn nói: “Bảo bối Tiểu Chúc, em đừng bỏ anh mà.”

Quý Chúc nhìn vào trong xe, thật sự là vừa tức vừa buồn cười. Trên cằm Cố Xước lún phún râu, trong mắt tơ máu dày đặc, tóc xù tung, trên người còn có bùn bẩn, ống quần thì xắn lên, tất quảng sang một bên, nom người lồi thối như ăn mày vừa ra khỏi ổ.

Cố Xước đưa tay ra nắm lấy tay Quý Chúc.

“Bây giờ anh quay về rửa mặt tắm táp xong xuôi, ăn một bữa cơm, ngủ một giấc đi.” Quý Chúc nói.

Trên mặt Cố Xước hiện lên vẻ mong đợi: “Anh làm thế bảo bối sẽ để ý đến anh sao?”

“Ừm.” Quý Chúc không tỏ rõ ý kiến mà đáp một tiếng.

Cố Xước lại cho rằng y đã đồng ý, hần như một con thú bị nhốt, nóng lòng tìm lối thoát. mà bây giờ, rốt cuộc Quý Chúc đã chỉ cho hần một con đường. Cố Xước gửi một nụ hôn gió về phía Quý Chúc, sau đó lái xe về nhà.

Hần đi mua đồ ăn ngoài, về nhà rửa mặt tắm rửa, cạo râu, sau khi ăn xong thì đi tiêu cơm một chút rồi lại nằm trên giường.

Cố Xước nằm ngửa, hai tay nắm lấy chân không nhúc nhích như một bé con ngoan ngoãn.

Hần ép chính mình nhắm mắt lại, thế nhưng trong đầu vẫn quanh quẩn gương mặt lạnh nhạt của Quý Chúc lúc nói không muốn hần.

Cố Xước cố rất lâu mà vẫn không ngủ được, bèn lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Quý Chức.

“Bảo bối, anh đã nghe lời em dặn đi rửa mặt tắm táp cạo râu, cũng ăn cơm rồi, nhưng vẫn không ngủ được. Anh ngủ bù vào buổi tối nhé? Em để ý đến anh đi mà.” Cố Xước nói.

Quý Chức đang ngồi trên ban công phơi nắng.

Nơi này dù sao cũng là nhà của mẹ và dưỡng. Dưỡng là một người rất tốt, nhưng vẫn là có ngăn cách, mà y cũng không quen ở trong nhà. Lúc còn yêu Cận Đình thì y ở chỗ của gã, sau khi chia tay y lập tức mua nhà, trở về chỗ của chính mình. Đây là lần đầu tiên Quý Chức không vội trở về.

Quý Chức nhìn tin nhắn Cố Xước gửi đến, người này thật sự nghiêm túc làm hết những gì y nói.

Một lát sau, Cố Xước lại gửi đến một bức ảnh. Là một tấm selfie, râu mép đã cạo sạch sẽ, đôi mắt vẫn hơi đỏ, thế nhưng vẫn đẹp trai hết nấc.

“Bảo bối, em kiểm tra đi.”

“Ừm.”

Cố Xước thấy rốt cuộc wechat cũng có hồi âm, vui đến mức suýt nữa lăn xuống khỏi giường.

“Bảo bối, hôm qua anh mơ một giấc mơ, mơ thấy em kết hôn với người khác, anh gọi thế nào em cũng chẳng nghe thấy.”

“Ừm.”

“Bảo bối, trước đây anh đã từng có rất nhiều bạn tình, nhưng từ trước đến nay không có cảm giác này. Cái này gọi là ham muốn độc chiếm, bảo bối, anh nghĩ rằng mình đã thật sự yêu em.”

Cố Xước gửi tin nhắn này xong, mặt hơi đỏ lên. Lúc hắn nói những lời tình tứ mặt có thể không biến sắc, thế nhưng lúc nói những câu này, tim lại đập thành thịch, lòng bàn tay toát mồ hôi.

Lần này, phải rất lâu sau Quý Chức mới gửi đến một chữ “Ừ.”

Cố Xước nhìn chằm chằm vào chữ “Ừ” này, không biết Quý Chức có ý gì.

“Bảo bối, chừng nào thì em về nhà?” Cố Xước hỏi.

Lần này, Quý Chức không trả lời nữa.

Quý Chức lấy tay che trên mắt, mặt trời chiếu trên mặt y, làn da trắng nõn có hơi đỏ lên.

Y thở một hơi thật dài.

Tay y đặt trên trái tim, nơi đó đập rất nhanh.

Buổi tối Diệp Phụng cũng về nhà, hai người ngồi trên ban công ngắm sao.

“Cậu ta đi tìm em à?” Diệp Phụng hỏi.

“Vâng.”

“Một đường mấy trăm dặm, cũng có tâm phết đấy.” Diệp Phụng nói.

Quý Chức cười khẽ một tiếng, không tỏ rõ ý kiến.

“Em có biết tại sao anh lại nói địa chỉ nhà bà ngoại cho cậu ta không?” Diệp Phụng hỏi.

Quý Chức quay đầu lại nhìn anh, có hơi ngạc nhiên.

Diệp Phụng nhìn y: “Tiểu Chức, anh đây còn không phải là vì phối hợp với em à.”

“Nhiều chuyện, em đã bỏ hấn rồi.” Quý Chức nói.

Diệp Phụng xoa xoa đầu y: “Nói một đằng làm một nẻo.”

Diệp Phụng hỏi: “Anh có hơi tò mò, trông cậu ta thế nào vậy?”

Quý Chức lấy điện thoại ra, ảnh chụp chung của y và Cố Xước đều ở trong máy Cố Xước, lúc trước trong cơn tức giận y đã xóa toàn bộ ảnh chụp Cố Xước rồi.

Y nhớ hôm nay Cố Xước có chụp một tấm tự sướng bèn mở wechat ra, đúng lúc này Cố Xước lại gửi đến một tấm ảnh.

Trong hình người đàn ông cường tráng mặt mày góc cạnh, thể mà lại đeo một cặp tai thỏ, chu miệng phồng

má giả moe.

Quý Chức: “....”

Diệp Phụng cũng nhìn thấy: “....”

Quý Chức vội vàng cầm điện thoại về.

Diệp Phụng nghiêm mặt cố nhịn cười nhìn Quý Chức: “Tiểu Chức, không phải em là top đấy chứ?”

“Em thích mỹ thiếu niên, không thể công nổi những người cơ bụng sau múi chân tay thô cứng.” Quý Chức nói.

‘Rất thú vị đấy.’

“Là một tên ngốc.”

“Thú vị hơn Cận Đình.” Diệp Phụng nói.

Lúc Quý Chức và Cận Đình ở cùng nhau, là Cận Đình nắm quyền chủ động, Quý Chức mắt long lanh chạy theo phía sau. Mà lần này, rõ ràng Quý Chức mới là người nắm giữ quyền chủ động.

“Chỉ có chút ý tứ vậy thôi, có điều vẫn cứ giả ngu với em, bực.” Quý Chức nói.

Diệp Phụng: “Tiểu Chức nhà ta xuất sắc như thế, nhất định được rất nhiều người yêu thích.”

Trước khi ngủ, Quý Chức lại nhận được một tin nhắn của Cố Xước.

“Bảo bối, em mau về đi, anh có một thứ cho em.”

Thứ gì?

Quý Chức có chút ngạc nhiên.

Cố Xước vẫn không đợi được bên kia trả lời, giữa lúc mơ mơ màng màng rốt cuộc cũng ngủ thiếp đi.

Hôm sau vừa rạng sáng, Cố Xước vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Quý Chức đứng trước mặt mình. Hăn dự

dụi mắt, còn nghĩ mình đang nằm mơ.

Cố Xước trợn tròn mắt nhìn theo Quý Chức, nhìn y tới lui thu dọn nhà, nhìn y lấy chăn mền trên người mình đi.

Nếu như có thể, Quý Chức cũng rất muốn thu Cố Xước vào máy giặt quay một cái.

Rốt cuộc Cố Xước cũng nhận ra đây không phải mơ, hắn vọt xuống giường ôm lấy Quý Chức thật chặt từ đằng sau.

Quý Chức đi tới đâu, hắn theo tới đó. Chờ khi Quý Chức dọn xong, hắn liền kề mặt vào muốn hôn y.

Rất dính người.

Quý Chức đẩy hắn ra, Cố Xước vội vã đi đánh răng rửa mặt, sau đó lại trở lại tiếp tục làm đồ trang sức treo trên người Quý Chức.

“Anh có thứ gì muốn cho tôi?” Quý Chức không nhin được hỏi.

Quý Chức nghĩ đến vấn đề này trọn một buổi tối, vì thể sáng sớm đã quay lại.

“Bảo bối, vật này là mẹ anh cho, anh đã giấu trên người 25 năm.” Cố Xước nói xong, trên làn da màu mặt ong có hơi ửng đỏ, giống như thẹn thùng.

Quý Chức nhìn theo hắn, có chút ngạc nhiên, tim đập rất nhanh.

Bảo vật gia truyền?

Trên người Cố Xước chỉ mặc một cái quần đùi ngắn, hắn lui về sau hai bước, đưa tay ra cởi quần.

Sinh mệnh phồn thịnh.

Quý Chức: “....”

Quý Chức xoay người bỏ đi.

Cố Xước không hiểu tại sao Quý Chức lại càng giận hơn.

Hắn bám theo Quý Chức, Quý Chức lại coi hắn như người tàng hình.

Lúc Quý Chức nhận điện thoại, hắn ngồi xổm bên cạnh nhìn y. Sau khi cúp máy, Quý Chức bắt đầu tìm kiếm quần áo trong tủ. Y mặc sơ mi trắng quần đen càng khoe ra đôi chân thẳng nuột, trắng trẻo đáng yêu.

“Bảo bối, em đi đâu vậy?”

“Không phải anh mơ thấy tôi kết hôn với người khác à? Ngay bây giờ tôi sẽ đi xem mặt, cho mộng đẹp của anh trở thành sự thật.” Quý Chức nói.

34. Chương 34: Vẽ Vòng Tròn

Tại sao Cố Xước lại hành động như vậy, xin hãy quay ngược về hôm qua.

Cố Xước là một hoa hoa công tử, từ trước đến giờ vẫn tôn thờ việc tận hưởng lạc thú trước mắt. Tiền hắn nhiều mặt hắn đẹp chịch cũng giỏi, nam nam nữ nữ cứ nhào lên người. Nếu hắn thích thì sẽ mua mua mua đủ thứ, không thích thì trực tiếp trả thù lao. Đại đa số những người kia đều không quần lấy hắn, cho dù có một hai người như vậy thì Cố Xước dù được tiếng đa tình, nhưng thực ra hắn có chút vô tình, dứt là dứt, chẳng màng đến việc người nào một khóc hai oán. Vì thế trong giới bình luận về Cố Xước có hai thái cực – chỉ cần tiền thì nói hắn hào phóng, muốn tình cảm thì cho hắn là một tên cặn bã.

Kỳ thật trong chuyện tình cảm vị hoa hoa công tử này chẳng biết đến nửa chữ.

Hắn không hiểu, cũng không muốn hiểu, mãi đến tận khi gặp Quý Chức.

Lúc mới bắt đầu tiếp xúc với Quý Chức, hắn xuất phát từ lòng hiếu thắng, muốn tranh chấp với Cận Đình một cái, muốn để cho người đã từng quần Cận Đình nay phải quần lấy mình, để chứng minh mị lực của mình còn lớn hơn họ Cận.

Kết quả... Kết quả mới hai tháng ngắn ngủi hắn đã bị vả mặt, không phải Quý Chức không thể rời bỏ hắn, mà là hắn không thể bỏ Quý Chức.

Hắn yêu Quý Chức, mua mua mua đã không thể biểu đạt sự yêu thích của mình, hắn muốn mỗi ngày đều nhìn thấy người ấy, ôm người ấy vào ngực, khảm người ấy vào xương vào thịt không bao giờ chia lìa nữa. Hắn căm ghét những kẻ dám mơ ước Quý Chức, hắn không muốn Quý Chức ở bên người khác, kết hôn với người khác.

Đột nhiên Cố Xước ý thức được đây chính là ham muốn độc chiếm.

Hắn muốn ở bên Quý Chức thật lâu thật dài, muốn chịch mỗi mình Quý Chức, muốn làm bạn trai của y,

làm ông xã của y.

Khi vừa nhận ra được những chuyện này, hết thấy những muộn phiền khó chịu trong người Cố Xước đều trở nên sáng tỏ thông suốt.

Đáng tiếc hần lĩnh ngộ quá muộn, hiện giờ, Quý Chức không cần hần nữa.

Cố Xước lại ỉu xiu.

Nếu như một khóc hai nháo ba thất cổ có thể cứu vãn được trái tim Quý Chức, hần đã sớm làm.

Cố Xước trần trọc trở mình hồi lâu, cuối cùng gọi điện thoại cho Lương Triết.

“Lương lão đệ, tao nói chuyện này cho mày, nhưng mày đừng cười tao nhé.”

Lương Triết ở trong quán bar, có hơi ẩm ỉ.

“Cố đại thiếu, mày nói đi.” Lương Triết nói.

“Mày tới một chỗ vắng vắng đi rồi tao nói cho mày.”

“Cố đại thiếu, sao mày cứ ưỡn à ưỡn ẹo thế?” Lương Triết nói, nhưng vẫn đến một nơi yên tĩnh.

“Tao thích một người, không phải chỉ để vui đùa chốc lát đâu, là kiểu thích muốn sống bên em trọn đời đó.” Cố Xước nói xong liền cảm thấy mặt mình hơi nóng.

Lúc trước khi Lương Triết hoàn lương ở bên Giản Ninh, hần còn hung hăng cười nhạo người ta một phen. Khi đó Cố Xước không nghĩ mình cũng có một ngày thế này, nếu sớm biết, hần đã nhẫn nhịn rồi. Hiện giờ hần không lo lắng được nhiều như vậy, trên đời này có rất nhiều thứ quan trọng hơn mặt mũi.

Đầu bên kia chậm chạp không có động tĩnh.

Cố Xước: “Lương lão đệ, sợ ngây người rồi à?”

Lúc vừa phát giác ra Cố Xước cũng có chút sợ ngây người, cũng khó mà trách được Lương Triết.

Lương Triết: “Cố đại thiếu, bây giờ mày mới phát hiện ra á? Mày yêu Quý Chức, thẳng ngu cũng nhìn ra mà.”

Cố Xước: “....”

Cố Xước bị ngăn trở một lần, kết quả chỉ có mình hắn không phát hiện ra à?

“Tao lại chọc cho em ấy giận rồi, mày nhanh nhanh nghĩ cách giúp tao đi.” Cố Xước nói, rồi ậm ờ nói hết nguyên nhân Quý Chức tức giận.

Lương Triết trầm tư một lúc: “Bán manh chơi xấu... Những thứ này chỉ có thể cải thiện tình trạng trước mắt, còn mày là cần giải quyết tận gốc. Mày muốn cho cậu ta nhìn thấy chân tâm của mày, tặng đồ cũng được, nhưng đừng giống như những bạn tình lúc trước, nếu không sẽ khiến cậu ta cảm thấy mình chẳng khác gì những người đó cả. Mày phải đưa cho cậu ta thứ gì đó, phải là thứ chưa từng tặng cho người khác, độc nhất vô nhị.”

Cố Xước trầm tư hồi lâu, rốt cuộc cũng nghĩ ra vật độc nhất vô nhị này là gì, bèn không thể chờ được nữa mà muốn chia sẻ cho Quý Chức.

Vì thế hôm nay mới có cảnh này.

Cố Xước không nghĩ ra, mình đã đưa hạnh phúc nửa người dưới cho Quý Chức, sau đó sẽ chỉ thuộc về một mình y, ngủ với mình y, này có cái gì không đúng sao?

Tại sao thầy Quý lại nổi giận cơ chứ?

Quý Chức nghĩ, mình vốn không nên ôm ấp hi vọng với tên gốc này.

Y làm những chuyện kia không phải vì muốn bức hôn, mà là muốn thăm dò. Y lần lượt thăm dò xem Cố Xước có an phận hay không, kết quả tên gốc này lại lần lượt làm y phải thất vọng.

Y mang theo một tia hi vọng trở về, xem tên gốc này muốn đưa đồ gì cho mình, kết quả lúc này rồi mà hắn còn muốn ve vãn mình, quả nhiên là một tên ngựa giống suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

Quý Chức cảm thấy mình cực kỳ buồn cười.

Y và Cố Xước vốn không phải là người chung một con đường, ấy vậy mà vẫn ngông cuồng muốn thay đổi Cố Xước. Quý Chức cảm thấy mình đã đánh giá thấp Cố Xước, cũng đánh giá cao chính mình.

Cho nên khi cuộc điện thoại hẹn đi xem mắt gọi đến, Quý Chức dưới cơn nóng giận đã trực tiếp đáp ứng.

Y cố ý thay một bộ quần áo, còn làm tóc trang điểm cho thật đẹp trai, chuẩn bị ra ngoài đi xem mắt.

Quý Chức vừa nói muốn đi xem mắt xong liền nhìn thấy vẻ mặt rạn nứt của Cố Xước, nổi tức giận trong lòng cũng bình ổn xuống một tí.

Cố Xước ngăn người ra, cảm giác chua xót bực bội kia lại quay về. Hắn rất hối hận vì mình lĩnh ngộ quá muộn, nếu như hắn hiểu ra sớm một chút, cùng Quý Chức về nhà, vậy lúc này hắn đã thành công đăng đường nhập thất, gặp cha mẹ, trực tiếp thăng từ bạn giường lên vị hôn phu. Ai còn dám giới thiệu đối tượng hẹn hò cho Quý Chức, hắn sẽ có lập trường và mặt bốp bốp bốp.

Mà bây giờ, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Quý Chức ra đi, đến lập trường để ngăn lại cũng không có.

Hắn vốn thích nhìn Quý Chức ăn mặc đẹp dễ nhất, thế nhưng lúc này Quý Chức lại đẹp đến lóa mắt.

Quý Chức mở cửa, Cố Xước liền theo ra bày tư thế muốn cùng y đi xem mắt.

Quý Chức quay đầu lại nhìn hắn: “Cố Xước, nếu như anh dám bước ra khỏi căn nhà này một bước, phá hoại buổi xem mắt hôm nay của tôi, vậy thì sau này đừng để tôi thấy mặt anh nữa.

Một cái chân đã thò ra của Cố Xước chỉ có thể rút về, trơ mắt nhìn bóng hình Quý Chức biến mất.

Quý Chức đi xem mắt người khác, lòng Cố Xước đau như bị mèo cào, tâm tình nôn nóng bất an. Hắn ngằm dưới đất, hai tay bịt mắt.

Mộng đẹp trở thành sự thật. Đẹp chỗ quần nào? Quả thật là ác mộng.

Một lát sau, hắn rút điện thoại ra gọi điện thoại cho Quý Chức.

Bên kia nhận, sau đó chỉ nói một câu: “Cũng không được gọi điện cho tôi, hậu quả giống như trên.” Nói xong liền cúp máy.

Huhu.

Cố Xước nấc lên một tiếng, nằm thẳng ra đất ném điện thoại sang một bên, lấy mu bàn tay che mắt.

Thật là khổ sở.

Hắn cảm thấy mình không thể ngồi chờ chết.

Cố Xước ngồi dậy cầm điện thoại lên gọi cho Lương Triết một cú điện thoại.

Lương Triết đi thẳng vào vấn đề: “Cố đại thiếu, theo đuổi được anh dâu chứ? Tao rất tò mò đến tột cùng thì mày đã đưa thứ gì cho anh dâu thế?”

Cố Xước nói: “Anh dâu mày đi xem mắt người khác kìa.”

Lương Triết: “....”

“Lão huynh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Em ấy ra ngoài đi xem mắt với người khác, vừa đi. Em không cho tao ra ngoài, cũng không cho phép tao gọi điện thoại, vì thế lão đệ à, chỉ có mày mới có thể giúp được tao.”

“Cậu ta không cho phép mày ra ngoài thì mày sẽ không ra?” Cố đại thiếu nghe lời vậy sao?

“Người như em ấy nói được làm được, tao không dám mạo hiểm.”

Quý Chức đi xem mắt, hẳn chỉ có thể cầu nguyện cho buổi hẹn này không thành công. Nếu hẳn dám bước ra khỏi cánh cửa này, Quý Chức mà trở nên tàn nhẫn thì hẳn xong đời. Có vết xe đổ của Cận Đình, Cố Xước không dám tùy tiện khiêu chiến ranh giới của y nữa.

Lương Triết nói: “Vậy mày muốn tao giúp thế nào?”

Cố Xước nói: “Mày giúp tao đi theo họ, thuật lại trực tiếp tình hình buổi xem mắt cho tao, tìm cơ hội phá hoại buổi hẹn này.”

Lương Triết luôn cảm thấy đường chạy của não Cố Xước có chút xuống dốc, hơi thần kinh. Ý phá hoại buổi xem mắt của Quý Chức và người khác thế nào đây? Chẳng lẽ phải xông lên nện vào ngực Quý Chức, nói “Anh là cái tên phụ tình” à?”

“Lương Triết, mày là anh em tốt nhất của tao, mày nhất định phải giúp tao.” Cố Xước nghiêm túc nói.

Lương Triết còn có thể nói gì? Việc này nhất định phải giúp, đừng nói là đâm ngực, đến ngồi trên đùi cũng phải làm.

“Anh dâu hẹn người ta ở đâu?”

“Không biết.”

“Hẹn lúc nào?”

“Không biết.”

“....”

“Lương Triết, những buổi hẹn xem mặt này đều tổ chức ở những nơi ăn cơm, đẳng cấp cũng không thấp. Dựa vào giao thiệp của mày ở thành phố A, cái này không làm khó được mày.” Cố Xước nói, “Nếu như còn không tìm được, tao sẽ hỏi anh tao coi...”

“Đừng đừng, mày mà hỏi, anh mày lại cho là mày gây chuyện, đến lúc đó lại đến đánh thẳng bạn xấu như tao một trận, tao thật sự sẽ gặp xui. Vẫn là tao tự làm đi, mày gửi cho tao một tấm ảnh Quý Chức.” Lương Triết vội vàng nói.

Y nghĩ đến gương mặt âm trầm của anh trai Cố Xước liền cảm thấy sau lưng phát lạnh. Trước đây khi y và Cố Xước cùng lăn lộn, rõ ràng là Cố Xước gây tội, ấy thế mà ông anh nhà hắc không nỡ lòng đánh hắc bèn quay sang đánh mình, nói mình làm hỏng Cố Xước. Lương Triết xưa này chưa từng thấy kẻ nào bao che khuyết điểm vô liêm sỉ đến vậy. Có một ông anh thế này, Cố đại thiếu không gấu mới là lạ.

Thời gian hẹn xem mặt của Quý Chức và người kia là vào buổi trưa, ở một nhà hàng kiểu Tây ở gần đại học A. Y thật sự không muốn ở nhà nhìn Cố Xước để chuốc bực vào mình, vì thể bèn đến sớm. Y ngồi trong ghế đá ở công viên mấy tiếng, sau đó đi đến địa điểm đã hẹn.

Quý Chức cho rằng mình đã đi sớm rồi, ai ngờ người ta còn đến sớm hơn.

Quý Chức vừa đến, đối phương liền đứng dậy chìa tay ra với Quý Chức. Người này thân hình thon gầy, cao hơn Quý Chức một chút. Nhìn có hơi nho nhã yếu ớt, tướng mạo cũng bình thường, thế nhưng cả người có phong vị của người trí thức.

Lúc này Quý Chức mới phát hiện người này thế mà lại là người quen, nhưng cũng chỉ ở mức biết thôi. Anh ta là thầy giáo dạy ở A đại, hai người đã gặp qua mấy lần, chỉ sơ giao thôi chưa nói chuyện.

Quý Chức đi tới, anh ta bèn kéo ghế ra cho Quý Chức ngồi xuống: “Cảm ơn.”

“Đừng khách khí.” Người đàn ông ngồi xuống đối diện. Y nhìn kỹ Quý Chức, trên mặt thoáng đỏ.

Quý Chức nói: “Không ngờ lại trùng hợp đến thế.”

Trùng hợp đều dạy ở A đại, trùng hợp đều là gay.

Sau khi chào hỏi, bầu không khí có hơi lúng túng. Người đàn ông kia có hơi trầm mặc ít nói, Quý Chức lại không có hứng thú, hai người trò chuyện rất ít, đều lặng lẽ ăn.

“Thật ra là tôi đã hỏi cô Lý. Tôi biết anh đã comeout, vẫn không có người yêu, thế nên muốn nhờ cô làm mai.”

Quý Chức ngược mắt lên nhìn, hơi ngạc nhiên.

“Anh là thầy giáo trẻ đẹp nhất trong trường, rất hấp dẫn người khác, trong trường có rất nhiều người thích anh.”

....

“Báo cáo, đã tìm được anh dâu! Hiện giờ tao đang ngồi cách đó ba bàn.” Lương Triết thấp giọng báo cáo trong điện thoại.

Bên kia Cổ Xước đang chờ đến mức lòng như lửa đốt, tóc cũng sắp giật xuống một cục, nghe nói như vậy liền rùng mình: “Thế nào rồi?”

“Cổ đại thiếu, tao cảm thấy mày hoàn toàn không cần lo lắng, chỉ là một tên tiểu bạch kiểm. Hắn ta còn chẳng đẹp bằng một phần vạn của mày, tướng mạo hoàn toàn là kiểu vứt vào trong đám người sẽ tìm không ra. Nhìn eo thấy cơ bụng, so với anh dâu còn gầy hơn một chút. Cái này nếu như thành, phỏng chừng anh dâu phải công hắn nữa cơ.” Lương Triết nói.

Trong mắt y đây chính là một cuộc kết thân giữa hai số 0, hai số 0 bên nhau sẽ không có hạnh phúc. Đặc biệt Quý Chức còn da trắng đẹp trai, móng vĩnh cực phẩm, ở bên một nhược thụ thể này thật sự là phung phí của trời, e rằng chỉ có cái eo chó đực và cơ bụng cứng như sắt của Cổ đại thiếu mới có thể điều khiển được.

Cổ Xước thoáng thở phào nhẹ nhõm, động tác vẽ vòng tròn cũng chậm hơn một chút, chỉ ngóng trông Quý Chức nhanh nhanh đuổi tiểu bạch kiểm kia về.

Lương Triết cũng thở phào nhẹ nhõm, nói như vậy y cũng không cần đến đám vào ngực Quý Chức, bằng không nếu Giản Ninh mà biết, y nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

“Không ổn, tiểu bạch kiểm kia xoa đầu anh dâu!”

“Anh dâu đổ mắt!”

“Anh dâu vào ghế riêng với tiểu bạch kiểm kia!”

Lương Triết nói xong liền nghe thấy bên kia “Ầm” một tiếng.

Cảm giác ghen ghét chua xót lại trào lên trong lòng Cổ Xước, hấn duỗi chân đạp mạnh một phát lên tường, kết quả dùng sức mạnh quá mà bị dội lại, đặt mông ngồi bịch xuống đất.

Cổ Xước xông lên, đánh một trận với bức tường.

35. Chương 35: Có Người Đánh Anh

Người kia tên là Trần Cảnh Phàn, là một người không nói nhiều. Anh ta rất có hảo cảm với Quý Chức, vẫn luôn cố gắng tìm đề tài. Tuy Quý Chức không thích lắm nhưng vẫn lễ độ đáp lại.

Trần Cảnh Phàn nói: “Thầy Quý, tôi vẫn cảm thấy có người luôn nhìn chúng ta.”

Quý Chức nhìn theo ánh mắt của Trần Cảnh Phàn liền thấy một bóng người quen thuộc. Lương Triết cố hết sức cúi đầu xuống, nhưng Quý Chức vẫn nhận ra y.

“Thầy Quý, trên tóc anh có cái gì này.” Trần Cảnh Phàn giơ tay muốn chạm lên đầu Quý Chức. Quý Chức vốn muốn né đi, nhưng vừa lúc Lương Triết lại nhìn sang, Quý Chức không trốn nữa.

Quý Chức còn bày ra một nụ cười: “Cảm ơn.”

Lúc y cười lên hai bên má có lúm đồng tiền nhỏ, mắt mày cong cong, nhìn vô cùng đẹp.

Trần Cảnh Phàn nhìn đến ngây dại.

“Chỗ này khá ồn, chúng ta vào phòng riêng ngồi đi.” Quý Chức nói.

Trần Cảnh Phàn có chút được yêu mà sợ, vội vã gọi phục vụ muốn một phòng riêng.

Chờ đến khi vào, Quý Chức lại khôi phục dáng vẻ thiếu hứng thú khi trước. Khi nhìn thấy cái vẻ này của y, Trần Cảnh Phàn cũng đoán được y không có hứng với mình, thế nhưng vẫn không cam lòng, vẫn muốn ra sức thêm chút nữa.

Một lát sau, cửa phòng bị gõ, hai phục vụ mang thức ăn đến. Đến khi cửa mở lần nữa, một người đàn ông chân dài bèn bước vào.

Người đến chính là Lương Triết.

Cách một cái điện thoại mà Lương Triết cũng có thể cảm giác được mùi chua và oán khí của vị huynh đệ

nhà mình. Mắt thấy hai người kia vào trong phòng riêng cũng hơi lâu, Lương Triết cũng đứng ngồi không yên, sau đó trực tiếp gõ cửa đi vào.

“Hóa ra đúng là thầy Quý, lúc này tôi cứ nhìn hoài mà cứ nghi nghi, vẫn không dám đến chào hỏi.” Lương Triết đi tới ngồi giữa Quý Chức và Trần Cảnh Phàn: “Tôi ngồi ở đây ăn cơm cùng ác anh, không để bụng chứ?”

Trên mặt Trần Cảnh Phàn viết đầy hai chữ “Để bụng.”

Lương Triết thẳng thắn cười lên: “Không để bụng là tốt rồi.”

Cặp lông mày sáng lãng của Trần Cảnh Phàn hơi nhíu lại: “Anh là gì của thầy Quý...”

Lương Triết: “Bạn ấy mà bạn ấy mà.”

Lương Triết nhìn chằm chằm Trần Cảnh Phàn một hồi lâu, sau đó thò đũa ra gấp một đũa rau hẹ vào bát anh ta.

“Tôi có biết chút chút về y học, thấy môi tiên sinh đây hơi trắng, là biểu hiện của thân thể hư nhược, cần bồi bổ nhiều hơn.”

Cho dù tu dưỡng của Trần Cảnh Phàn có tốt đi chăng nữa thì giờ sắc mặt cũng đã rất khó nhìn.

Lương Triết cũng biết hành động của mình có hơi vô đạo đức, thế nhưng vì hạnh phúc của huynh đệ nhà mình, y cũng chỉ có thể liều mạng.

Một lát sau, điện thoại của Lương Triết vang lên.

“Tôi ra ngoài nghe điện thoại cái nha.”

Lương Triết vừa đi, Trần Cảnh Phàn liền thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng được bao lâu, Lương Triết lại quay về: “Thầy Quý, điện thoại này là bạn chung của tụi chúng ta gọi đến này, nó tìm cậu đấy.”

Quý Chức ngồi ở đó trầm mặc nhìn Lương Triết biểu diễn.

Lương Triết mở loa ngoài ra đưa cho Quý Chức.

Quý Chức nhận lấy, vừa “Này” một tiếng thì bên kia đã có người lên tiếng.

“Chồng iu ơi, nào chồng về dợ? Người ta ở nhà chờ chồng sốt ruột lắm rồi, bụng đói chết đi được hà ~.”

Quý Chức: “....”

Lương Triết phụt thẳng ra ngoài.

Quý Chức tỉnh táo cúp máy. Sắc mặt Trần Cảnh Phàn càng thêm trắng. Anh ta nhìn Quý Chức, tựa hồ muốn nghe y giải thích.

“Thầy Trần, xin lỗi anh, trong nhà có người đang đói.” Quý Chức nói.

Kỳ thật Quý Chức đã có hơi hối hận vì đáp ứng cuộc hẹn này, Trần Cảnh Phàn là người rất tốt, hào hoa phong nhã, rất có mị lực, cũng biết chăm sóc người khác. Nếu như gặp anh ta sớm hơn một chút, có lẽ Quý Chức sẽ yêu thích anh ta. Thế nhưng thời điểm sai lầm, trong lòng y đã bị một tên ngốc chiếm mất rồi, vẫn chưa hoàn toàn đuổi ra ngoài. Y không thể dùng Trần Cảnh Phàn để chọc tức kẻ ngốc kia được, như vậy quá không công bằng với Trần Cảnh Phàn.

Trần Cảnh Phàn miễn cưỡng cười một cái, vẫn duy trì phong độ thân sĩ: “Vậy tôi đưa anh về nhé?”

“Tôi có lái xe đến, không làm phiền anh đâu.”

Quý Chức lái xe về.

Quý Chức vừa vào cửa, Cố Xước đã nhào lên ôm lấy lưng y, như một con cún bự tửu thân, cũng chẳng nói gì, chỉ quần lên người Quý Chức.

“Ngồi ở đó.” Quý Chức chỉ vào sofa nói.

Cố Xước buông y ra, ngồi xuống ghế.

Hắn mặc một cái áo ba lỗ trắng và cái quần đi biển, chân dài đuồn đuột, cơ ngực và cơ bắp tay lộ ra hết sức rõ ràng.

“Bảo bối, anh nghe lời em không ra ngoài, cũng không gọi điện cho em.” Cố Xước tranh công nói.

“Ở nhà chờ đến sốt ruột rồi à?” Quý Chức híp mắt.

Cố Xước có chút chột dạ, rũ đầu khẽ gật gật.

“Bụng đói lắm?” Quý Chức tiếp tục hỏi.

Cố Xước tiếp tục gật nhẹ nhẹ.

” Cố Xước, rốt cuộc thì anh muốn thế nào?” Quý Chức hỏi, trong giọng nói đã có chút uể oải.

“Tiểu Chức, vừa nghĩ đến việc em và thằng đàn ông khác ở bên nhau, trong lòng anh rất khó chịu. Anh thích em, em đừng đi xem mặt hẹn hò được không? Anh sẽ làm bạn trai của em.” Cố Xước đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào Quý Chức, nói.

Hắn chờ đợi đáp án của Quý Chức, trong lòng rất hồi hộp, hầu kết trượt lên trượt xuống. Thân thể hắn căng chặt, cơ bắp trên người càng hiện rõ hơn.

Quý Chức cũng ngẩn người, sắc mặt phức tạp nhìn Cố Xước chằm chằm, như hỉ như bi, buồn vui khó định.

Cố Xước sợ nhất là dáng vẻ này của y.

“Anh đẹp trai lại có tiền, làm tình cũng giỏi, nếu làm bạn trai em, em sẽ không lỗi.”

“Làm bạn trai tôi thì anh bị thiệt à?”

Lòng Cố Xước hoảng hốt, hồi lâu sau mới nói: “Tiểu Chức, anh không phải ý này!”

Quý Chức trầm mặc một hồi lâu mới nói: “Tôi không hiềm lạ gì, Cố Xước, chậm rồi!”

Cố Xước choáng váng, trong lòng rất khó chịu.

Quý Chức quay người vào phòng, Cố Xước đứng dậy muốn đuổi theo. Vừa đi được hai bước, hắn đột nhiên lại ôm đầu gối ngồi xồm xuống.

Quý Chức quay lại nhìn hắn.

Vốn Cố Xước chỉ đau một phần, thấy y nhìn bèn vội vã bày ra dáng vẻ vô cùng đau đớn trực tiếp ngồi thẳng xuống đất, gương mặt tuần tú có chút vụn vụn.

Lúc này Quý Chức mới nhìn thấy đầu gối của hắn bầm đen, có hơi sưng đỏ, ngón tay cái cũng đỏ lên, rách một ít da.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu Chức, anh bị đánh.” Cố Xước tủi thân nói.

“Không phải anh nói mình không ra ngoài sao?!” Quý Chức hỏi. Không ra ngoài tại sao lại bị đánh? Cái tên ngốc Cố Xước này lại dám lừa mình?!

“Không phải, anh không ra ngoài, là nó!” Cố Xước vội vã chỉ mặt tường bên cạnh, lên án nói.

Quý Chức nhìn theo hướng hắn chỉ, trên tường có vết chân và dấu vết bị đập lên. Y hít một hơi thật sâu, cố nhịn nổi kích động muốn nhảy dựng lên.

Căn nhà này do Quý Chức tự mình trang trí, mỗi một nơi đều là tâm huyết của y. Y có chứng rối loạn cưỡng chế nhẹ*, không cho phép bất cứ tỳ vết gì xuất hiện.

**Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (tiếng Anh: Obsessive-Compulsive Disorder – OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng[1], đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress[2]. Bệnh còn có tên khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức.*

“Cố Xước, anh nhanh lau sạch vết chân trên tường kia đi, nếu như không sạch thì cút ra ngoài.” Quý Chức đi thẳng vào phòng ngủ đóng sầm cửa lại.

Cố Xước lấy chậu nước rửa mặt bưng nước đến, cầm bàn chải ngồi xỏm bên tường cọ tường.

Cố Xước nhìn vết chân trên tường, lại nhìn đầu gối bầm đen của mình, đột nhiên nảy sinh cảm giác bi thương “Người không bằng tường”.

Cửa phòng ngủ đột ngột bật mở, Quý Chức cầm chiếc gối của mình đứng đó, nó đã bị đè xẹp rồi. Đây là chiếc gối lúc trước ra nước ngoài Quý Chức bỏ ra mấy nghìn tệ để mua.

“Chuyện gì thế này?”

“Anh nhớ em, vì thế mỗi ngày đều ôm nó ngủ, thỉnh thoảng lại vò một cái nắn một tạo...” Giọng Cố Xước càng ngày càng nhỏ.

Quý Chức lần nữa hít sâu. Y cảm thấy mấy ngày mình không về, căn nhà này đã bị Cố Xước phá hủy.

Trên tường có vết chân, gối thì xẹp lép nhũn xuống, y gần như có thể tưởng tượng mấy ngày này Cố Xước nằm lê lết thế nào trên giường.

Quý Chức bắt đầu thu dọn nhà, Cố Xước ngồi an vị trên sô pha giống như một món đồ đang chờ được thu dọn.

Quý Chức dọn xong mới dọn đến hần, y lấy hộp thuốc ra, Cố Xước liền vội vàng đưa chân tới.

Quý Chức ném hộp thuốc sang bên cạnh hần rồi bỏ đi.

Bây giờ không phải là người không bằng tường, mà chẳng bằng bất cứ vật gì trong căn nhà này.

Đêm đó Cố Xước không được phép lên giường, nói tóm lại, phạm vi hoạt động của hần chỉ được phân cho cái ghế sô pha, chỉ đành trơ mắt nhìn Quý Chức cởi quần áo, để lộ phần xương hồ điệp xinh xắn, sau khi tắm thì mặc đồ ngủ vào, đáng vẽ lười nhác.

Quý Chức vào phòng ngủ đóng cửa lại, cũng triệt để ngăn lại tầm mắt của hần.

Cố Xước ôm cái gối xẹp lép kia vùi trong sô pha, bàn tay lặng lẽ chui vào trong quần pyjama.

Ngày hôm sau, trong công ty.

“Hôm nay Cố tổng có đến không? Chủ tịch Cố sáng sớm đã tới, nói muốn gặp anh ấy.”

Chu Tinh Tinh nói: “Tôi chưa thể xác định, nhưng hiện giờ tôi có thể xác định rằng nhất định anh ấy sẽ đến.”

Thầy Quý đã đến rồi, sao Cố tổng có khả năng không đi làm được cơ chứ?

Quả nhiên, chờ thêm một lúc, Cố Xước liền sải bước vào văn phòng.

Chu Tinh Tinh trốn sang một bên nhìn, tuy rằng trạng thái không tốt lắm, nhưng mà so với lần trước cũng đã tốt lắm rồi. Đây là sắp hòa hảo rồi à?

Chu Tinh Tinh gõ cửa đi vào, chuyển đạt ý muốn gặp Cố Xước của Chủ tịch hội đồng quản trị.

Chủ tịch hội đồng quản trị chính là anh trai Cố Minh của Cố Xước.

Cố Minh rất bận, dưới tay có mấy chục công ty, thế nên số lần tới chỗ này rất ít.

Cố Xước nói: “Tôi biết rồi.”

Hắn đứng dậy đi đến văn phòng đối diện, gõ cửa đi vào.

Cố Minh đang đứng đối diện hắn, mặc một bộ âu phục màu xám đậm, bóng lưng thẳng tắp. Năm nay Cố Minh đã 38 tuổi, khí thế uy nghiêm, đây là thứ khí thế do xuất thân tốt, thượng vị lâu, mài giũa nhiều mới có được.

“Anh.”

Cố Xước đi tới ngồi xuống đối diện, hai tay khoát lên tay vịn, hai chân bắt chéo, xoay xoay ghế.

Cố Minh quay đầu lại. Đó là một gương mặt giống Cố Xước đến sáu phần, thế nhưng không phải là con lai mà đôi mắt vẫn thuần đen, mặt mày hơi dữ.

Cố Minh nhíu mày nhìn Cố Xước: “Ngồi cũng chẳng ngồi ra hồn.”

Cố Minh nhìn dáng vẻ cà lơ phất phơ này của hắn lại thấy bức mình. Năm Cố Xước được ôm về, Cố Minh mới mười ba tuổi, nhìn bé con xinh xắn như búp bê bèn sinh lòng yêu thích. Khi đó cha hắn còn lưu luyến hoa cỏ, căn bản không quản đến đứa nhỏ này. Cố Minh huynh trưởng vì phụ, gần như Cố Xước được hắn giáo dục mà lớn lên.

Cố Minh chẳng hề nghĩ đến việc thằng nhóc mình dạy dỗ thế mà lại di truyền tính cách trăng hoa từ cha mình một cách hoàn mỹ.

Hơn nữa, thằng này còn quá hơn, chỉ chơi đàn ông.

Cố Minh ghét cha mình, thậm chí còn âm thầm cầu khẩn ngày nào đó ông ta sẽ thượng mã phong* mà chết trên bụng đàn bà. Thế nhưng với Cố Xước, hắn không thể bỏ mặc.

****Thượng mã phong** (tiếng Trung: mǎ shàng fēng) hay còn gọi là Phạm phòng, (có một số nơi người ta gọi là “trúng phong, trúng phòng”) là một hiện tượng có thể gây đột tử hoặc để lại di chứng ở con người khi sinh hoạt tình dục ở một số điều kiện nhất định.*

Giáo dục của hắn nhất định không có vấn đề, vì thế vấn đề nhất định nằm ở chỗ bạn bè của thằng nhóc này. Do đó, không ít lần Cố Minh đã đánh bạn của Cố Xước.

Nếu Cố Xước đến chết không đổi tính, chỉ sợ sẽ thật sự giống cha mình, già chơi không nổi nữa mới dừng

lại quay về nhà làm một người chồng người cha tốt.

Nghĩ đến đây, lòng Cố Minh liền đau thắt.

“Năm ngày không đến làm rồi đúng không?”

“Em bận theo đuổi vợ.”

Lòng càng đau.

Cố Minh cười nhạt một tiếng: “Mày kiểm chế một chút cho tao, đừng để người ta tin là thật.”

“Đúng là thật mà.” Cố Xước nói.

“Mấy kẻ tin thật đều muốn đi nhảy lầu, tao lại phải đi chùi đất cho mày.”

Cố Xước mở ảnh Quý Chức ra đưa đến trước mặt Cố Minh, có chút khoe khoang, lại có hơi không nỡ, bèn trưng một cái đã vội rụt về.

“Thấy chưa? Đẹp không? Đây chính là vợ em, em vợ tương lai của anh.” Cố Xước nói.

Mắt của Cố Minh rất tốt, tất nhiên đã kịp thấy đó là một chàng trai tướng mạo xinh đẹp đáng yêu, vô hại hiền lành như một bé thỏ trắng nhỏ, là kiểu Cố Xước thích nhất.

Đứa nhỏ thế này rất dễ bị vẻ ngoài của Cố Xước lừa bịp, thật là đáng tiếc.

Cố Minh căn bản không tin cậu trai này có thể khiến Cố Xước thật lòng, có thể quản được hắn.

Thật sự là nghiệp chướng.

“Thứ nhất, đừng có nhuộm bẩn công ty; Thứ hai, đừng lừa con người ta thật lòng với mình, lừa người ta sống dở chết dở. Nếu như hai điều này mày không làm được, Lương Triết có mở một cái quán bar đúng không? Tao sẽ làm cho quán của nó không tiếp tục kinh doanh được nữa.” Cố Minh ném những lời hung ác xong liền đuổi Cố Xước ra ngoài.

Nhìn thấy cái mặt đó lại bực mình.

Cố Xước nghĩ, mình thật sự thích Quý Chức mà, mình đã hoàn lương rồi, vậy mà ông anh mình lại không

tin. Ngày nào đó nhất định hắn phải đưa Quý Chức đến gặp anh mình, chứng minh mình thật lòng.

Có điều nghĩ đến Quý Chức vốn không để ý đến mình, Cố Xước lại ỉu xiu.

Hức.

” Thầy Quý, anh của anh đến, còn mắng anh một trận nữa chứ, cầu an ủa ~” Trong phòng làm việc của mình, Cố Xước hoàn toàn không còn dáng vẻ cà lơ phất phơ trước mặt Cố Minh, mà như một đứa bé đáng thương bị vứt bỏ, vô cùng thảm thương chột điện thoại của mình.

36. Chương 36: Làm Vợ Anh Nhé

Bên kia vẫn không trả lời, Cố Xước hết nhẫn lại nhịn, cuối cùng không nhịn được mà gọi qua. Bên kia nhanh chóng dập máy. Cố Xước nói lại những lời vừa này lần nữa, càng nói càng thấp giọng.

Nói xong liền thất vọng nằm bẹp trên bàn.

Về khoắc lác đặc ý trước mặt anh trai chẳng còn sót lại tí nào, trái lại còn cảm thấy bi thương.

Hắn thật sự rất thích Quý Chức, thích đến mức muốn khoét tim ra, thế nhưng Quý Chức lại không tin, đến anh trai cũng không tin hắn. Không có ai tin là hắn thật lòng.

Hắn không biết mình thích Quý Chức từ bao giờ, là ngày ấy nhìn thoáng qua trong quán bar, trong đầu liền có từng đám pháo hoa nổ bùng bùng, hay là thích kỹ thuật nhảy của người ấy, thích cái cổ mảnh khảnh, hoặc là tính tình kiêu ngạo và hơi cấu kính của người ấy.

Cố Xước cảm thấy mình lẫn lộn sáu bảy năm qua còn không bằng hai tháng ở bên Quý Chức, sự thỏa mãn sinh lý và thỏa mãn tâm lý hoàn toàn không giống nhau.

Nếu như hắn gặp thầy Quý sớm một chút là tốt rồi, hắn sẽ chưa trải qua ngàn bụi hoa, thầy Quý cũng chưa gặp Cận Đình. Hắn sẽ giao tấm thân xử nam cho thầy Quý, làm một học sinh tốt của thầy Quý Chức, chuyên chăm học hành, mỗi ngày hướng về phía trước. Hơn nữa, hắn vẫn phải thừa nhận chính mình có hơi ngốc, ngốc trên phương diện yêu thích một người. Dường như đều là hắn chọc cho Quý Chức không vui, khiến chuyện càng ngày càng nát.

Trong tay hắn cầm một cây bút, hắn vẫn luôn viết lên giấy, một tờ giấy nhanh chóng tràn ngập hai chữ Quý Chức. Hắn còn cảm thấy không đủ, lại viết trong lòng bàn tay, sau đó siết lại thật chặt như đã nắm được Quý Chức,

Cố Xước lại viết trên cánh tay của mình, như vậy giống như Quý Chức đang gổ lên cánh tay của mình.

Hắn lại viết trên ngực mình, như Quý Chức đang dán mặt vào đấy.

....

....

Cố Xước còn muốn viết vào trong tim mình nữa. Không, hắn muốn mổ lấy tim ra, để Quý Chức nhìn.

Cố Xước ném bút đi, quay người ra ngoài.

Sau khi tan làm, Quý Chức lái xe đi vòng vòng bên ngoài, gió đêm hơi lạnh, thổi đến tận tâm hồn.

Y không muốn về, về nhìn thấy tên gốc kia là lại phiền.

Quý Chức đứng cạnh biển một lúc, bắt đầu suy nghĩ về quyết định của bản thân.

Cố Xước giống như một đứa bé không chịu lớn.

Y cứ phải chờ đợi thế này sao, chờ Cố Xước lớn lên? Y muốn tìm một người bầu bạn cả đời, Cố Xước cũng không phải là lựa chọn tốt nhất.

Trong tay Quý Chức đang nắm một vốc cát, y xòe tay ra, mặc cho những hạt cát chảy xuống.

Y ngã từ trên bậc thang xuống, mặt Cố Xước vô cùng căng thẳng và sợ hãi.

Dáng vẻ Cố Xước gốc ghéch quỳ trên sào riêng.

Dáng vẻ khờ khạo lúc mặc đồng phục tiếp viên hàng không của hắn.

Đột nhiên Quý Chức siết tay lại, trong tay vẫn còn một ít hạt cát.

Lúc về đến nhà, trong phòng vẫn tối om. Y vừa định bật đèn lên, trong phòng đột nhiên vang lên tiếng nhạc.

Quý Chức vẫn bật đèn.

Phòng khách sáng bừng lên, liếc mắt một cái là nhìn thấy rõ mồn một Cố Xước đang nép mình bên tường.

Quý Chức quay đầu là thấy được hấn.

Hôm nay Cố Xước cố ý mặc một bộ âu phục màu xám đậm, thân hình thẳng tắp, cực kỳ đẹp trai. Trong tay hấn cầm một cái công tắc vốn dùng để điều khiển đèn ngủ sắc, hiện giờ đèn đã bật lên, hấn cũng có chút lúng túng.

Hai người cứ lúng túng nhìn nhau như vậy.

Quý Chức tắt đèn đi, lui ra.

Cố Xước ấn công tắc trong tay mình, trong phòng sặc sỡ hấn lên, ánh đèn tạo thành hình một trái tim, ở giữa đặt một bó hồng lớn hình trái tim.

Quý Chức đi tới ngồi xổm trước bó hồng. Mặt y mơ mơ hồ hồ không nhìn rõ, thế nhưng Cố Xước biết, người còn đẹp hơn cả hoa.

Cố Xước bước đến, hình như hấn có hơi khấn trương, bước cùng tay cùng chân.

Hấn quỳ một gối xuống ngược lên nhìn Quý Chức, trong mắt ngập tràn si mê. Hấn móc từ trong túi ra một cái túi vải màu đen đưa tới.

Bởi vì đã có tiền án, Quý Chức đang nghĩ liệu chỗ này có giấu tình dịch xử nam của hấn không.

“Tiểu Chức, em nhìn chút đi.” Cố Xước mong đợi nói.

Quý Chức mở túi vải ra, đồ vật trong đó đúng là nằm ngoài dự đoán của y, là một cục tiền, vài tấm thẻ và mấy cuốn sổ.

Cố Xước nói: “Tiểu Chức, chỗ này là 2600 đồng, là hết thấy tiền mặt trên người anh. Tấm thẻ này là anh trữ, là tiền mừng tuổi người nhà cho anh từ bé đến giờ, hơn tám triệu*, vẫn không động tới. Anh trai anh bảo để anh tích trữ làm vốn cưới vợ, sau đó cưới đừng đến đòi tiền của lão nữa; Tấm thẻ này này anh trai anh cho, mỗi tháng tiền tiêu vặt là 800 nghìn*, lúc trước tiêu tương đối nhiều, bây giờ còn chưa đến 400 vạn*; Thẻ này là tiền lương của anh, giờ làm của anh ít, chỉ có 60 nghìn* tệ. Đồng này là thẻ tín dụng của anh, không có tiền nợ. Ở thành phố A anh có ba căn nhà, những thứ này là chứng từ bất động sản.”

**Quy đổi những số tiền được anh Xước nhắc đến sang tiền Việt một chút:*

– 8 triệu NDT = hơn 27 tỉ VNĐ

– 800 nghìn NDT = hơn 2,7 tỉ VNĐ

- 60 nghìn NDT = hơn 200 triệu VNĐ

Cố Xước lấy điện thoại ra mở Wechat và Alipay, xóa liên kết hai ứng dụng với ngân hàng lại: “Tiểu Chúc, anh đã xóa sạch liên kết ngân hàng rồi*. Hôm nay anh sẽ đổi toàn bộ mật khẩu ngân hàng thành sinh nhật của em.”

**Ứng dụng Wechat có thể liên kết với ngân hàng để thanh toán trực tuyến, giống ứng dụng Zalopay hoặc ví Momo bên mình á.*

Cố Xước mở wechat và Alipay của Quý Chúc ra, liên kết tài khoản của Quý Chúc với những tấm thẻ kia. Làm xong những chuyện này, hắn gói đầu lên chân Quý Chúc.

Hắn không thể móc tìm ra, Quý Chúc lại không muốn thân thể hắn, vậy hắn cũng chỉ có những thứ này

Nếu những thứ này Quý Chúc cũng không muốn, vậy hắn thật sự không biết phải làm sao cả.

“Tiểu Chúc, làm vợ anh được không?”

Lòng Cố Xước rất thấp thỏm bất an, lặp lại liên tục, tựa như làm vậy thì Quý Chúc có thể bị hắn tẩy não rồi đáp ứng.

Quý Chúc không cúi đầu, vẫn nhìn chăm chăm vào một điểm nào đó phía trước, vì thế lấy góc độ này của Cố Xước không nhìn thấy được vẻ mặt của y.

Lòng Cố Xước càng bất an, khẩn trương đến mức lòng bàn tay toát mồ hôi.

“Tiểu Chúc, sau này anh sẽ không nhìn người đàn ông khác thêm chút nào nữa, càng sẽ không chạm vào người khác, anh chỉ muốn ngủ với em.” Cố Xước nói.

Hắn nói xong liền có cảm giác tuyệt vọng. Hắn đã từng giao hạnh phúc nửa người dưới của mình cho Quý Chúc, nhưng lại chọc y giận, vậy liệu chính mình có nói bấy nữa không?

Liệu Quý Chúc có thể không cần mình không?

Mình nhiều khuyết điểm thế này, còn ngốc đến vậy, vẫn luôn chọc cho Quý Chúc không vui.

Cố Xước quỳ xuống chôn mặt trên đùi Quý Chúc, không hề lên tiếng.

Hình như đã vài chục phút, hoặc cũng có thể đã qua vài tiếng, rốt cuộc Cố Xước cũng cảm thấy có gì đó

đặt lên đầu mình.

Cố Xước bỗng nhiên ngẩng đầu, khàn giọng nói: “Tiểu Chúc...”

” Cố Xước, vậy thì chúng ta thử xem đi, thế nhưng tôi chỉ cho anh một cơ hội thôi. Tôi không muốn chờ anh lớn thêm nữa.” Quý Chúc nhắm mắt lại nói.

Cố Xước nhất thời được cảm giác mừng như điên bao phủ, nỗi mừng rỡ của hắn không có chỗ để biểu đạt.

Hắn có vợ rồi!

Quý Chúc đồng ý làm vợ hắn rồi!

Cố Xước kéo khóa quần Quý Chúc xuống, dán mặt tới.

Tay Quý Chúc vẫn đặt trên đầu hắn, nhẹ nhàng vuốt ve. Trong nháy mắt nào đó, bàn tay ấy đột nhiên siết chặt, đốt ngón tay hiện rõ.

Sau khi đi súc miệng, Cố Xước lại lần nữa quỳ trước mặt Quý Chúc, Quý Chúc nâng cằm hắn lên hôn xuống.

Hai người hôn nhau, hôn hôn, Cố Xước đè lên người Quý Chúc.

Họ hôn đến phòng tắm, làm trong phòng tắm một lần, lại lăn lên giường. Hai người họ đều hạn lâu gặp cam lồ, trần truồng vật lộn không chết không thôi.

Sau đó Quý Chúc khoác áo tắm nằm trên giường, Cố Xước quỳ gối bên cạnh sấy tóc thay.

Quý Chúc đặt tay lên cơ ngực Cố Xước.

Grào grào.

Cố Xước ném máy sấy đi nghiêng người muốn lên nữa.

Ngón trỏ của Quý Chúc chống lên ngực hắn. hỏi: “Đây là cái gì?”

Không chỉ có ngực, trên người Cố Xước tràn ngập chữ, một số đã bị nước làm trôi đi không nhìn thấy, thế nhưng một số vẫn có thể thấy, đều là tên Quý Chúc.

Đột nhiên Cổ Xước có chút thẹn thùng, cúi đầu xuống.

“Tiểu Chúc, viết tên em lên cánh tay giống như đang ôm lấy em.”

Quý Chúc đột nhiên nắm chặt một thứ: “Chỗ này cũng viết à?”

Hức.

Tuy rằng hắn cũng muốn, thế nhưng chỗ đó thì viết thế nào được?

Nhưng mà giờ không cần viết nữa.

Cổ Xước sấy khô tóc thay Quý Chúc, sau đó ôm y thật chặt. Cái ôm này của Cổ Xước có hơi hung ác, hai tay siết chặt lấy Quý Chúc, hai chân quấn riết lên người, giống như một con gấu túi treo trên người y.

Hôm sau.

Quý Chúc mơ mơ màng màng mở mắt ra, bèn nhìn thấy Cổ Xước đang quỳ bên giường mở to mắt si ngốc nhìn mình.

Quý Chúc bị hắn làm giật mình tỉnh giấc.

“Anh đang làm gì thế?”

Cổ Xước tiến tới hôn lên môi y một cái: “Bảo bối, cho anh mười đồng để anh đi mua bữa sáng đi.”

Quý Chúc giơ tay che mắt lại: “Trong ví ấy, tự lấy đi.”

Cổ Xước lấy ví của Quý Chúc ra đặt vào tay y: “Bảo bối, em lấy đi.”

Quý Chúc mở ví rút ra 100 đồng...

“Bảo bối, mười đồng thôi.”

Quý Chúc lấy mười đồng cho hắn.

Cổ Xước cầm mười đồng tiền hí hửng ra ngoài.

Dưới lầu có một tiệm ăn sáng. Hấn mặc áo ba lỗ ra ngoài, vốn là muốn mua bữa sáng về cùng ăn với Quý Chức, thế nên Cố Xước ngồi xuống ghế trong tiệm.

Người hấn cao to đẹp trai, mặc áo ba lỗ quần đùi lại càng hút mắt, khiến rất nhiều người phải liếc nhìn. Cố Xước nhìn chăm chăm vào đôi đũa trên bàn, tối hôm qua hấn đã đáp ứng với Quý Chức sẽ không nhìn thẳng đàn ông nào khác, trong tiệm ăn sáng này nhiều đàn ông quá...

“Ông chủ, cho cháu một túi bánh bao, một cái bánh quẩy, một cốc sữa đậu nành.” Cố Xước nói,

“Bánh bao nhỏ vừa ra lò, chú có muốn lấy một phần không?”

“Bao nhiêu tiền thế ạ?”

“Năm đồng.”

“Không được, vợ cháu chỉ có cháu mười đồng thôi. Cháu ăn bốn đồng, còn dư lại phải mua cho vợ.”

Người qua đường ai cũng phun máu đầy mặt, thật sự đã bị khoe ân ái cmnr.

Cố Xước khoe khoang xong rồi bèn cấp tốc giải quyết hết bữa sáng, sau đó cầm đồ ăn mua cho Quý Chức đi về.

Trước đây Cố Xước là một con ngựa hoang mất cương, rất ghét bị người quản thúc. Hiện giờ hấn mới thấy, vấn đề mấu chốt là dây cương đặt trong tay ai. Trong nhà có vợ, cảm giác được vợ quản thật là thoải mái.

Nghĩ đến đây, Cố Xước bước nhanh hơn vào thang máy, lên nhà.

Quý Chức đã tỉnh dậy, đang mặc quần áo trong phòng.

Cố Xước cứ như một con chó bị để lại một chuỗi dấu hôn trên cổ y, không biết đi ra ngoài thế này sẽ hấp dẫn sự chú ý của bao nhiêu người.

Cố Xước đặt bữa sáng lên bàn rồi nhào tới hôn cổ y, bị Quý Chức tát một phát đẩy ra.

Quý Chức lấy phấn trong ngăn kéo ra bôi lên cổ.

Cố Xước thò đầu ra nhìn chỗ phấn này, có hơi ngạc nhiên: “Bảo bối, em không trang điểm, sao lại có phấn nền?”

“Trước đây dùng.”

“Để bôi cổ?”

“Ừ.”

Tại sao trước đây phải bôi cổ? Tất nhiên là vì giống tình huống lúc này.

Lòng Cổ Xước rầu rĩ, nghĩ đến trước đây Quý Chức đã từng bị một người đàn ông ôm vào ngực liền đổ kị đến phát điên. Hắn nghĩ, mình phải đối xử tốt gấp bội với Quý Chức, hoàn toàn che lấp đi dấu vết của người đó trong sinh mệnh của Quý Chức.

Người kia chỉ là khách qua đường, còn hắn muốn làm chốn về của thầy Quý.

37. Chương 37: Khoe Ân Ái

Sau khi mặc xong quần áo, Quý Chức bắt đầu ăn sáng.

Cổ Xước ngồi đối diện chống cằm nhìn y ăn. Vợ mình thật là đẹp, đôi mắt đen láy, mũi cao thẳng, dáng môi rất sexy, hơn nữa còn rất mềm... Càng nhìn càng thấy đẹp. Nghĩ đến việc người đẹp này là của mình, lòng Cổ Xước vô cùng vui vẻ, hận không thể nói cho toàn bộ thế giới biết, nhưng cũng không muốn chia sẻ cho người khác biết về vợ xinh của mình.

Hóa ra đây chính là cảm giác yêu đương.

Lúc ăn, Quý Chức rất chậm rãi thông thả, thế nhưng vẫn tạo cảm giác ăn rất ngon. Rõ ràng là bánh bao giống nhau, thế nhưng Cổ Xước lại cả thấy cái Quý Chức ăn ngon hơn rất nhiều so với cái của mình.

Cổ Xước rất muốn ăn một miếng, nhưng nếu bị hắn ăn thì Quý Chức sẽ ăn không đủ no, nên chỉ có thể nhìn.

“Vợ yêu ơi, sau này mỗi ngày em cho anh ít tiền tiêu vặt nhé?” Cổ Xước nói.

“Ừ.” Quý Chức lấy giấy ăn lau miệng, “Anh muốn bao nhiêu?”

Số tiền tiêu vặt mỗi tháng 800 nghìn* của Cổ Xước đúng là có chút đáng sợ, quả thực là điển hình của phú nhị đại ăn no chờ chết. Mỗi tháng 800 nghìn, giờ mới gần 400 vạn, vậy có thể tưởng tượng được tiền này tiêu ở đâu.

Mắt Quý Chức tối sầm, dừng động tác lau miệng lại: “Anh cũng chẳng có gì để tiêu tiền, vậy cắt tiền tiêu vật đi.”

Cố Xước vui vẻ rạo rức nói: “Bảo bối nói gì cũng đúng.”

Vì thế lúc Lương Triết gọi điện đến đã xảy ra đoạn đối thoại dưới đây:

Lương Triết: “Ra ngoài chơi đê?”

Cố Xước: “Mày bao nhé?”

Lương Triết: “Cố thiếu lưng giắt bạc tỉ còn chờ tiểu thị dân như tao á?”

Cố Xước: “Hết cách rồi, vợ tao quản chặt quá, trên người đâu có một phân tiền nào cả.”

Lương Triết: “...”

Đê mờ dám khoe ân ái.

Đây có lẽ là thằng đàn ông bị vợ quản chặt mà vẫn còn đắc ý đến thế.

Lương Triết cúp điện thoại xong liền quay đầu lại bảo Giản Ninh: “Vợ ơi, sau này em quản tiền đi.”

Quý Chức ăn sáng xong, Cố Xước liền cấp tốc vọt vào phòng ngủ thay quần áo, sau đó hai người cùng ra ngoài.

Trong thang máy có rất nhiều người, Quý Chức và Cố Xước bị đẩy ra sau cùng. Cố Xước người to liền che ở phía trước, tạo ra một thế giới nhỏ bảo vệ vợ mình.

Chờ đến khi đi ngang tiệm đồ ăn sáng, Quý Chức lại mua một vỉ bánh bao nhỏ cho Cố Xước.

Cố Xước vô cùng vui vẻ nhận lấy.

Hức.

Vợ mình quả nhiên vẫn thương mình.

Cố Xước hài lòng đi sau Quý Chức ăn bánh bao, nếu có đuôi thì hẳn đã sớm vấy tít mù.

Quý Chức lái xe của mình, Cố Xước làm một nhân sĩ vợ quan nghiêm không xằng không tiền liên tự nhiên ngồi xuống ghế phụ.

Quý Chức lái xe, Cố Xước thừa dịp trên đường post lên vòng bạn bè.

Hắn chụp một tấm ảnh bàn tay Quý Chức đang cầm vô lăng, sau đó viết: “Ngày thứ hai thoát kiếp độc thân, ngày thứ nhất vợ tôi đưa tôi đi làm.”

Sau khi post xong, status của Cố Xước đã khơi lên một làn sóng khiếp sợ trong vòng bạn bè.

“Đệt, Cố ngựa giống hoàn lương rồi à?”

“Đến tốt cùng là tiểu yêu tinh nào đã thu phục Cố đại thiếu?”

“Tay đẹp quá ~ Nhất định người cũng là mỹ nhân ~”

“Thật tò mò không biết mỹ nhân trông như thế nào?”

“Hú hú, mỹ nhân!”

“Cố thiếu, khi nào nhớ đưa anh dâu đi cho bọn em xem với nhé.”

Cố đại thiếu khoe ân ái xong, yên lặng kéo những thằng bạn xấu dám chảy nước miếng với tay Quý Chức vào danh sách đen.

Kiểm nghiệm xem vòng bạn bè người nào có thể tiếp tục chơi.

Cố Minh cũng gửi tin nhắn đến cho Cố Xước.

“Có phải status kia mà chỉ để mình anh thấy không?”

Cố Minh nghĩ lúc Cố Xước khoe khoang trâu bò trước mặt mình, giờ muốn giả vờ chụp tấm này để post lên vòng bạn bè.

“...Anh, đừng có tự luyện. Anh bỏ block Lương Triết là có thể thấy nó comment trong bài của em.”

Cố Minh thật sự bỏ block Lương Triết, sau đó hắn nhìn chăm chăm vào status kia có hơi do dự, cái thằng này lại làm trò gì thế?

Đến công ty.

Cố Xước rất muốn ngồi bên bàn làm việc của Quý Chức để nhìn, thế nhưng giờ không còn giống như lúc trước, mình là người đã có vợ rồi. Nghĩ đến việc trong thẻ lương của mình mới chỉ có 60 nghìn, mình còn phải kiếm tiền nuôi gia đình, hắn lại nỗ lực làm việc.

Hôm nay là ngày Cố Xước cố gắng nhất trong nửa năm hắn vào công ty. Chu Tình Tình nhìn mà thấy sợ, còn cho rằng Cố tổng đã bị Chủ tịch Cố nhập hồn rồi.

Cố Xước bận rộn suốt một buổi sáng.

Giờ ăn trưa.

Lúc Cố Xước đến thì Quý Chức đã ngồi vào bàn ăn, Vương Minh ngồi đối diện y,

Cố Xước lấy cơm xong liền đi tới bên cạnh Vương Minh. Cái tên mập này mỗi ngày cứ quẩn quít lấy vợ mình, Cố Xước không vui: “Nhường chỗ đi.”

Vương Minh không tình nguyện, y còn có chuyện muốn nói với thầy Quý: “Cố tổng, những nơi khác đang còn chỗ mà.”

Cố Xước nói: “Nhưng tôi cứ muốn ngồi cùng vợ mình đây.”

Vương Minh ngẩn người, đầu óc nhất thời không đuổi kịp.

Người đối diện mình chính là Quý Chức, vợ trong miệng Cố tổng — là thầy Quý?!

Vương Minh nhìn về Quý Chức, Quý Chức rũ mắt, vẻ mặt không có gì đặc biệt, thế nhưng mặt hơi đỏ, có chút thẹn thùng. Y không phủ nhận, rõ ràng đã chấp nhận lời của Cố Xước.

Vợ... Cố tổng thế mà lại là một đôi với thầy Quý! Y còn tưởng rằng Cố tổng chia mũi dùi vào thầy Quý cơ!

Vương Minh có hơi choáng váng, nhưng vẫn bưng khay ra.

Cố Xước ngồi xuống chỗ kia, cảm giác chính thất danh chính ngôn thuận đánh đuổi yêu tinh thật sự quá tốt!

Quý Chức thích ăn thịt gà trong món gà cung bảo, Cố Xước liền gấp toàn bộ những món y không thích trong khay đặt vào khay của mình, sau đó lại gấp thịt gà cho y.

Group của Chu Tình Tình nhất thời nổ tung.

“Ờ mờ, thế này làm chi phải là bá đạo tổng tài công vs thanh thuần đáng yêu thụ? Rõ ràng là trung khuyển công vs nữ vương thụ mà!”

“Dáng vẻ nữ vương của thầy Quý moe quá đi mất!”

“Tưởng tượng ra cảnh thầy Quý nằm xải lai trên giường, Cố tổng đi theo làm người hầu!”

Gần đến lúc tan việc, Cố Xước gửi cho Quý Chức một tin nhắn.

“Bảo bối, mấy này nữa phải đi thành phố Y để quay, chúng ta đi mua ít quần áo đi.”

Thành Y là một thành phố ven biển, nước biển rất xanh, có bể bơi cạnh bờ biển, ngồi ở bể là có thể thưởng thức cảnh đẹp bờ biển.

MV debut của HT đã chọn quay ở thành Y, toàn bộ đoàn đội sẽ đến, sau khi quay sẽ đi du lịch, xem như là phúc lợi sau quãng thời gian bận rộn này.

Quý Chức nói: “Được.”

Sau khi tan việc, hai người cùng đi ăn cơm rồi đến trung tâm thương mại.

Cố Xước thường hay đến trung tâm thương mại cao cấp, đồ trong đó hử tí là năm chữ số, bốn chữ số treo ở đó còn thấy mất mặt.

Cố Xước đi vào cửa hàng liền bắt đầu chọn.

Nhãn hiệu này cắt may rất khéo, có thể khoe được vòng eo.

Cố Xước chọn vài cái, đều là size của Quý Chức, cuối cùng khi đứng trước một bộ đồ tương tự như đồng phục học sinh hẳn không nhận được mà nhìn thêm mấy lần.

Rất muốn mua, nhưng mua thì sợ Quý Chức không vui, nên chỉ có thể rưng rưng mà nhìn.

“Cái này cũng lấy xuống thử xem đi.” Một giọng nói vang lên bên tai hắn.

Máu Cổ Xước nhất thời sôi lên, vô cùng kích động!

Quý Chức liền tiếp thử mấy bộ.

Nói thế nào nhỉ, y chính là một cái mắc áo, vóc người cao gầy lại còn đẹp trai nên mặc cái gì cũng đẹp.

Lúc y mặc bộ đồ kiểu học sinh bước ra, tóc mái đã được vuốt xuống, nhìn cứ như một học sinh cấp ba. Cổ Xước suýt nữa kích động khiêng y đi thẳng về nhà mà chịch.

“Cổ tiên sinh, bộ này cũng rất đẹp, mặc trên người vị tiên sinh này nhất định vô cùng dễ nhìn, so với ngôi sao trên màn hình kia còn đẹp trai hơn nhiều.”

“Lấy xuống thử xem.”

“Cổ tiên sinh, anh nhìn bộ này...”

“Mua!”

Cổ Xước một mặt khí phách mua mua mua, chính là một kim chủ lấp lánh sáng. Nhân viên cửa hàng tiền hô hậu ủng vây quanh hắn, ước ao đổ kị với Quý Chức đang thử quần áo. Quyển rũ được một kim chủ vừa có tiền vừa đẹp trai thế này, thật sự rất thoải mái!

Đợi đến khi trả tiền—

Miệng Cổ Xước cứ liên tục lấy lấy lấy, kết quả chẳng lấy được cái gì, trái lại lúc Quý Chức đi tới phía trước móc ra một tấm thẻ quét một cái hơn mấy trăm nghìn, ánh mắt của nhân viên cửa hàng nhìn y có chút không giống trước.

Đù má, đây mới là kim chủ nè!

Lại nhìn Cổ Xước, tiểu bạch kiểm, đã biết là giả vờ mà!

Quý Chức đưa Cổ Xước đi chọn quần áo cho hắn.

Cổ Xước chọn mấy bộ đồ thể thao. Khi bẻ cổ áo ra, hắn cố ý không làm nghiêm túc.

“Tiểu Chúc, sao anh mặc cứ thấy không thoải mái ỷ?”

Quý Chúc đi tới nhón chân lên sửa lại cổ áo thay hần. Cố Xước nhìn khuôn mặt đột nhiên ghé lại gần, lông mi thật dài, hần không nhịn được cúi người xuống hôn trên đôi môi mềm ấy một cái.

Cố Xước mua xong hai bộ liền không chịu mua nữa.

Hai người thu hoạch đầy tràn.

Trên tay Cố Xước cầm túi lớn túi nhỏ, sắp bị nhấn chìm rồi. Quý Chúc muốn cầm hộ mà hần chẳng chịu.

“Làm gì có đạo lý để vợ xách đồ? Bảo bối, em nhìn cơ bắp của anh này, cũng không thể mọc vô ích được.”

Quả thật Cố Xước nhắc đồ lên rất dễ dàng.

Cố Xước theo sau Quý Chúc, đột nhiên bước chân của Quý Chúc dừng lại.

Cố Xước ngẩng đầu lên nhìn người phía trước, bỗng giật mình một cái, vội vã đến bên cạnh Quý Chúc.

Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Đối diện chính là Cận Đình, bên cạnh còn một cậu trai trẻ tuổi đang vịn tay gãi,

Cố Xước nhìn cậu kia, mới nhìn liền cảm thấy kỳ quái, cậu ta rất thanh tú xinh xắn, đôi mắt vừa đen vừa tròn... Đột, khuôn mặt này nhìn giống Quý Chúc quá!

Đầu tiên Cố Xước còn cảm thấy cậu trai kia cũng đẹp, bây giờ nhìn lại thấy rất đáng ghét, xấu vô cùng.

Bên người Cận Đình có một cậu con trai nhìn giống Quý Chúc, muốn đánh người làm thế nào bây giờ?

Cận Đình nhìn thấy Quý Chúc cũng sửng sốt một chút, có chút chột dạ mà hất tay cậu trai đang níu người mình xuống. Chờ đến khi gãi thấy Cố Xước bên cạnh Quý Chúc, lông mày bèn nhíu lại, ánh mắt để lộ sự đổ kỵ: “Sao em còn đi với kẻ này chứ?”

Sắc mặt Quý Chúc rất khó coi.

Cố Xước bị ngữ khí của gã chọc giận sôi máu: “Mày đang nói gì? Vợ tao không đi với tao lẽ nào lại đi với mày?”

“Vợ?”

Cố Xước ném thẳng bao lớn bao nhỏ xuống đất, dùng một tay kéo Quý Chức ôm chặt trong ngực.

Quý Chức vùi trong ngực hần nhu thuận ngoan ngoãn, giống như cái lần trước giận Cận Đình, thế nhưng vẻ thân mật này lần trước không hề có.

Sắc mặt Cận Đình trở nên hết sức khó coi. Gã đã phạm lỗi lầm, chạm phải đường biên giới của Quý Chức. Mà Quý Chức cũng rất tuyệt tình, gã có cố gắng nữa cũng không thể cứu vãn được, bèn từ từ nhận mệnh.

Thế nhưng giờ nhìn thấy Quý Chức chịu tiếp nhận cái tên hoa hoa công tử đi qua vạn bụi hoa này chứ không chịu chấp nhận chính mình, hướng hồ giữa họ còn có năm năm tình cảm, đột nhiên trong lòng gã nảy sinh cảm giác không cam lòng và phẫn nộ.

38. Chương 38: Đắc Ý Sao

Cận Đình nhìn Quý Chức chằm chằm: “Em chẳng hề chọn lựa tí nào sao? Trước đây hồi cấp ba hần thường cướp đồ của anh, những cô gái yêu anh hần đều nghĩ mọi biện pháp để theo đuổi, tán đổ được người ta xong sẽ đá sang một bên. Đã nhiều năm vậy rồi mà thói quen đó vẫn chưa đổi sao? Anh nghĩ, hiện giờ nhất định hần đang rất đắc ý.”

Thân thể Quý Chức cứng đờ, rốt cuộc cũng thay đổi sắc mặt. Y vốn không biết Cố Xước đã sớm quen Cận Đình, lúc y còn ở bên Cận Đình, gã chưa bao giờ nhắc đến tên Cố Xước.

Cố Xước chỉ cảm thấy một dòng máu xông thẳng lên não, người hần căng chặt, cơ bắp trên người cũng căng lên, hai tay cuộn chặt thành nắm đấm. Hần không dám nhìn đến vẻ mặt của Quý Chức, thầm nghĩ không thể kiềm chế được kích động đánh người nữa rồi. Hần xông thẳng tới đấm một phát lên mặt Cận Đình.

“*** cù nhà mày!”

Cú đấm kia của hần rất mạnh, mặt Cận Đình nhanh chóng sưng vù, khóe miệng còn có một dòng máu.

Cận Đình lau máu trên miệng: “A! Chột dạ đúng không? Thẹn quá hóa giận đúng không? Quý Chức, em đừng bị nó lừa...”

“Lừa cái l** mẹ mày!” Trong mắt Cố Xước tràn đầy lửa giận, lại xông tới đấm cho gã một cái.

Hai tay Cố Xước túm cổ áo Cận Đình dùng sức đẩy gã ngã dúi dụi xuống đất, sau đó đấm tới tấp lên mặt. Hần như một con thú hoang nổi giận, phô bày sức mạnh tuyệt đối. Cận Đình cũng không mặc người đánh,

gã kéo Cổ Xước từ trên người mình xuống, sau đó hai người lăn lộn đấm đá không ngừng, anh một đấm tôi một đạp, khuyên thế nào cũng không ra, hoàn toàn không nghe người khác nói.

Thanh âm của Quý Chức cũng bị hai người ném ra sau.

Quý Chức không nói nữa, bèn đứng sang một bên mà nhìn.

Bảo vệ đến cũng vô dụng, căn bản không dám đến gần hai cái người choảng nhau hung hăng kia.

Quý Chức và cậu trai kia đứng một bên. Cậu ta bị dọa nhảy dựng, một lát sau mới nói: “Sợ quá sợ quá, trước đến giờ tôi chưa từng thấy Cận tiên sinh đáng sợ như thế.”

Nói xong, cậu ta tò mò nhìn Quý Chức.

Quý Chức vốn chẳng để ý đến cậu ta, chỉ nhìn chăm chăm hai cái người đang lăn thành một cục kia.

“Họ đang đánh nhau vì anh, có phải anh rất đặc ý không?”

Quý Chức lạnh lùng liếc cậu ta một cái: “Tôi không muốn nói chuyện với cậu, không nhìn ra à?”

Cậu kia nhất thời im bặt.

Mãi đến tận khi cảnh sát đến, hai người kia mới được tách ra. Cổ Xước đứng dựa vào tường thở hổn hển, vẫn tàn bạo trừng Cận Đình. Quần áo trên người hắn đã nhăn nhúm, giày cũng rớt ở chỗ nào không biết, phần da để trần bầm đen một mảng, tóc rũ xuống, khóe miệng còn dính máu, nhìn vô cùng hung dữ. Lúc ánh mắt của hắn rơi xuống người Quý Chức lại trở nên vô cùng dịu dàng. Có điều Quý Chức vẫn đang nói chuyện với cảnh sát ở đằng trước, không hề nhìn hắn.

Cận Đình nói: “Là hắn ta động thủ trước, có thể xem camera, tôi đánh lại là vì tự vệ. Tôi muốn khởi tố hắn.”

Vết thương trên người Cận Đình nhìn nặng hơn Cổ Xước rất nhiều. Nhưng Quý Chức vẫn biết dưới khuôn mặt ôn văn nho nhã này của Cận Đình là một tính cách có phần thâm độc.

Quý Chức lạnh lùng nhìn gã.

Nổi tức giận và không cam tâm trong lòng Cận Đình bị cái nhìn chăm chú này của Quý Chức làm cho biến mất sạch sẽ, thay vào đó là cảm giác luống cuống. Ánh mắt Quý Chức nhìn gã từ trước đến giờ luôn là dịu dàng tràn đầy yêu thích, sau này, nhiệt độ trong mắt dần tiêu tan, nhưng sẽ không giống căm ghét và khinh thường như lúc này.

Hai người bị điệu về đồn cảnh sát lấy khẩu cung, Cận Đình cũng không nhắc lại chuyện khởi tố nữa.

Cận Đình trông có vẻ bị thương rất nặng, đi cũng không ổn, nhưng Quý Chức vẫn đỡ Cổ Xước.

Cổ Xước cũng không hài lòng, hắn cảm thấy vẻ mặt vợ mình có hơi lạnh lùng, dọc một đường không nói câu nào với hắn.

Quý Chức lái xe, đỡ Cổ Xước vào ghế sau, còn mình thì ngồi vào ghế lái.

Cổ Xước càng thêm khó chịu, bảo bố nhà hắn không chịu ngồi chung một chỗ với hắn.

Cận Đình chống hai tay lên cửa xe: “Anh cũng muốn đến bệnh viện, đưa anh một đoạn nhé?”

Quý Chức rút trong túi ra tờ một trăm tệ ném qua cửa sổ cho Cận Đình.

“Cận Đình, anh giữ mặt mũi chút đi.”

Cận Đình cứng đờ, thả tay xuống, xe đã lao vút đi.

Sau khi thấy tình cảnh này, tâm tình phiền muộn của Cổ Xước cũng khá hơn một chút. Hắn cảm thấy muốn cười, nhưng vừa cười một cái đã đau đến co rúm.

Hai người đến phòng khám tư của Tần Thước.

Tần Thước đã biết quan hệ của hai người họ, đang muốn tìm cơ hội xem Quý Chức rốt cuộc có dị năng đặc biệt nào thu phục Cổ thiếu, không ngờ hôm nay người lại đưa đến cửa rồi.

Tần Thước liên tục nhìn chăm chăm vào Quý Chức.

Mặt mũi cũng đẹp, cổ cũng dễ nhìn, eo vừa thon vừa mềm, móng vĩnh cứng, còn có một đôi chân dài, đúng là cực phẩm.

Cổ Xước rất khó chịu bèn đập Tần Thước một cái: “Tao mới là người bệnh đấy.”

Tần Thước mang hắn đi siêu âm và chụp CT não bộ, sau khi kiểm tra xong thì xử lý vết thương cho hắn.

Cổ Xước cởi áo sơ mi ra để lộ nửa người trên cường tráng, bắp thịt rắn chắc màu mật ong, trên đó có mấy vết bầm màu xanh tím.

“Cố thiếu, ai ra tay thế này, vết thương trong của mày còn nặng hơn vết thương ngoài, là tên tiểu nhân nham hiểm nào vậy?”

“Không sao, tao còn đánh nó nội thương nặng bằng ngoại thương luôn kia.” Cố Xước đắc ý nói, thấy Quý Chức vẫn đang nhìn điện thoại liên khoa trương “Á” một tiếng.

Rốt cuộc Quý Chức cũng nhìn về phía hắn.

Trên mặt Cố Xước để lộ sự thống khổ.

Quý Chức lại tiếp tục nhìn di động.

Hức.

Tần Thước ở bên cạnh nhìn, cảm thấy Cố thiếu diễn như thật.

Chờ đến khi vết thương xử lý xong Cố Xước liền đến phòng vệ sinh, sau khi đánh Cạn Đình một trận liên cảm thấy đau đau, hức, muốn vợ thổi thổi.

Cố Xước ra khỏi phòng vệ sinh liền phát hiện Quý Chức vốn đang ngồi trên sofa đã không thấy đâu nữa.

Cố Xước choáng váng. Tần Thước kẹp một tờ 100 giữa ngón tay đưa đến trước mặt Cố Xước.

“Vợ mày đưa cho mày bảo tự thuê xe mà về.” Tần Thước nói, “Cố Xước, thương thế của mày nặng vậy, chi bằng nằm viện đi? Vừa lúc tao có một cuộn phim. chúng ta thảo luận chút đi?”

“Trong nhà có vợ để ôm, ai mà thèm xem một cuộn phim lạnh lẽo với chó độc thân như mày chứ!”

Tần Thước: “...” Y vốn yên lành làm một lãng tử phong lưu, sao giờ đã biến thành chó độc thân rồi?

Vừa rồi còn cười Quý Chức đưa 100 đồng cho Cạn Đình, bây giờ nhìn 100 đồng này chính mình lại cười không nổi.

Cố Xước khoác quần áo nhấc nhúm lên ra khỏi cửa gọi xe, đuổi theo về nhà. Dọc đường đi hắn có chút buồn bực mất tập trung. Cạn Đình đúng là phiền phức, dám nhắc đến những chuyện xưa khiến Quý Chức tức giận, để hắn một thân thương tích còn phải lẻ loi về nhà.

Trong nhà đèn sáng trưng, Quý Chức đang ở trong phòng tắm. Cố Xước đẩy một cái, không đẩy ra, đành

phải ngồi dựa vào cửa phòng tắm.

Đợi một lúc Quý Chức mới ra ngoài, trên người chỉ quấn một cái khăn tắm, đôi chân trắng nõn thon dài liếc một cái là thấy rõ mồn một.

Cố Xước ngược lên nhìn y.

Quý Chức vào phòng, Cố Xước cũng đi theo.

Quý Chức cởi khăn tắm ra mặc áo ngủ vào. Cố Xước rất muốn ôm lấy y, thế nhưng trên người mình đang trần, chỉ có thể nhìn.

Quý Chức nằm trên giường.

Cố Xước ngồi quỳ bên giường, nắm lấy tay Quý Chức đặt bên môi hôn, lại kéo tay y sờ mặt mình, sờ ngực mình.

Quý Chức đột nhiên đẩy hắn ra: “Bẩn!”

Cố Xước thu tay về, cúi đầu ngồi bên cạnh.

“Bảo bối, em không có gì hỏi anh sao?” Cố Xước giơ tay ra chọc chọc vào tay Quý Chức, nói.

“Sao anh không nói anh quen Cận Đình từ sớm?” Quý Chức hỏi,

“Gã đó rất đáng ghét, thích cúi xuống nhìn người khác. Anh rất ghét gã, nhìn là thấy ngứa mắt.” Cố Xước nói.

“Vì thế hắn có cái gì là anh đều đi cướp à?”

“Anh cảm thấy những người thích Cận Đình đều mất mớ, vì thế nên anh mới đi sửa lại thẩm mỹ quan của họ.”

Mắt thấy sắc mặt Quý Chức đen kịt lại, Cố Xước liền vội vàng nói: “Hức, bảo bối, khi đó anh còn là một thằng trung nhị, bây giờ thì không phải. Anh thật sự yêu em.” Cố Xước nói xong liền rũ đầu xuống, “Tuy rằng lúc bắt đầu anh tiếp cận em cũng vì biết em có quan hệ với gã, nhưng sau đó không giống nữa....”

“Vậy giờ em ở bên anh, anh đắc ý sao?” Quý Chức hỏi.

Cố Xước: “Không đắc ý.”

Quý Chức cười nhạo một tiếng.

Cố Xước chột dạ, vò đầu bứt tai nói: “Có chút chút.”

Thế nhưng trước niềm yêu thích, những sự đắc ý kia quá tầm thường, nếu như không phải cố ý nhắc đến thì hẳn đã quên rồi.

Quý Chức xoay người lại đưa lưng về phía hắn.

Cố Xước nhìn bóng lưng Quý Chức một lúc, trong lòng vô cùng khó chịu. Hình như hắn lại chọc cho Quý Chức giận rồi.

Cố Xước muốn trèo lên giường ôm ôm y, thế nhưng trên người rất bẩn, bèn vào phòng tắm.

Hắn vừa mở vòi sen ra thì đã bị đẩy mạnh một cái.

” Cố Xước, anh ngốc à!” Quý Chức mặc áo ngủ đứng đó: “Trên người anh đầy vết thương, tắm cái gì mà tắm!”

Nói xong, y ném một cái chậu đến: “Dùng cái này đựng nước để lau qua đi, đừng đụng đến vết thương.”

Chậu bị y vứt kêu bồm bộp, có thể thấy tâm trạng đang rất không ổn.

Cố Xước gật đầu liên tục. Hắn dùng chậu hứng nước, sau đó lột sạch quần áo trên người. Một gã đàn ông thân thể cao to rắn chắc ngồi xổm trong phòng tắm cầm khăn tắm vụng về lau chùi.

Tay hắn không cẩn thận vung một cái, chậu liền đổ, nước cũng văng lên người. Cố Xước đau đến nhe răng trợn mắt, thế mà phản ứng đầu tiên là nhìn về phía cửa phòng tắm, chỉ thấy Quý Chức đứng đó, mày nhú rất chặt.

Cố Xước qua quét lau khô nước trên người rồi dùng chậu hứng nước tiếp. Lúc này hắn dùng vòi hoa sen để mở nước, lần này chậu đặt dưới vòi nước, vừa mở một cái vòi sen liền dội cho hắn ướt nhẹp.

Quý Chức: “...” Y cảm thấy huyết thái dương của mình đau nhói.

Quý Chức đi đến dùng chậu hứng một ít nước nóng, cầm lấy khăn trên tay Cố Xước. Cố Xước rũ đầu đứng đó, như một đứa bé phạm sai lầm.

Quý Chức lau người thay hần, cẩn thận tránh vết thương đi, sau đó lau sạch một lần. Quý Chức ném khăn sang một bên, nhìn bàn tay đang có máu bầm của Cố Xước.

“Tay.”

Cố Xước giơ tay ra.

“Tự đi mà rửa! Còn muốn tôi giúp anh rửa tay à?” Quý Chức nhìn dáng vẻ ngu ngốc này của hần, tức đến bật cười.

Cố Xước cho tay vào chậu rồi tự rửa. Chờ đến khi hần lau khô tay xong Quý Chức đã đi mất.

Cố Xước thu dọn phòng tắm một lúc, mặc áo ngủ vào tiến vào phòng, Quý Chức đã nằm trên giường rồi.

Cố Xước dè dặt cẩn thận bò lên giường sát lại gần muốn ôm y.

“Đừng chạm vào tôi.” Quý Chức lườm hần một cái.

Thân hình Cố Xước vừa cao vừa to, Quý Chức lại nằm ở chính giữa, không được chạm vào người y...

Thân thể cao lớn chỉ có thể núp ở một góc giường, nhìn có chút đáng thương.

Chờ đến khi Quý Chức ngủ thiếp đi, Cố Xước mới dè dặt lại gần, không dám ôm y, chỉ dám dùng tay nắm lấy tay Quý Chức.

39. Chương 39: Đừng Lừa Em

Trên người Cố Xước hơi đau, nhưng không dám động đây, cứ thế ngủ thiếp đi. Hôm sau khi tỉnh lại hần liền phát hiện Quý Chức đang ngủ vùi trong ngực mình.

Ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua tấm rèm mỏng, Cố Xước híp mắt hồi lâu mới nhìn rõ người trong ngực. Quý Chức đang say ngủ, hô hấp đều đặn, lông mi dài mũi cao thẳng, môi rất gợi cảm.

Tối hôm qua Quý Chức còn bảo mình đừng chạm vào người y, hôm nay đã vùi trong ngực mình. Cố Xước biết mình nên thừa dịp Quý Chức đang ngủ mà hủy diệt chứng cứ, nhưng cũng không nỡ đẩy y ra ngoài...

Cố Xước cam chịu mà sán tới nhẹ nhàng mở lên môi Quý Chức.

Thật mềm.

Thật ngọt.

Cố Xước chạm đến mức nhiệt huyết sôi trào.

“A...”

Quý Chức phát ra một tiếng rên dấp dính.

Sắp tỉnh rồi! Cố Xước cống chờ, vội vàng tránh ra, giả như mình đang ngủ thiếp.

Quý Chức từ từ mở mắt ra.

Cố Xước cũng làm như vừa tỉnh: “Bảo bối, em đã dậy rồi.”

Quý Chức híp mắt nhìn hấn, ánh mắt hơi mờ mịt. Cố Xước ôm chặt lấy y, nịnh nọt lấy lòng: “Bảo bối, anh cũng rất muốn nghe lời em, nhưng mà lúc ngủ thân thể anh nó không chịu nghe... Nếu như em giận thì đánh anh đi...”

Quý Chức sáp tới cắn một cái trên môi Cố Xước như trút giận.

Cố Xước liếm liếm môi mình, lộ ra một nụ cười hề hề ngu ngốc.

“Bảo bối, lại đánh anh cái nữa đi.”

Quý Chức cắn một cái lên bờ ngực rắn chắc của hấn.

Quý Chức liên tiếp “Đánh” Cố Xước mười mấy lần mới ngừng lại, Cố Xước ôm y chặt hơn nữa, còn xoa xoa. Trong lòng hấn nghĩ, vợ mình thật là đáng yêu.

Cố Xước vươn mình rời giường.

Trên người Cố Xước vẫn còn đau, thế nhưng vẫn chưa đến mức độ không rời giường nổi. Sau đó hấn cũng dậy theo, chỉ mặc một chiếc quần đùi lắc lư phía sau Quý Chức.

Quý Chức đánh răng rửa mặt cạo râu, sau đó bỏ gạo vào nồi hầm cháo, chính mình thì mặc một bộ đồ múa màu trắng rộng rãi nhảy một đoạn trên ban công.

Ánh nắng ban mai chiếu trên người y, cả người Quý Chước như phát ra ánh sáng, vô cùng đẹp đẽ.

Đây là một bài múa đơn, dường như Quý Chước đã chìm đắm trong thế giới của mình, chỉ mình y biết cảm giác xán lạn mãnh liệt.

Cố Xước rất muốn hòa vào thế giới của y.

Nghĩ như vậy, Cố Xước bèn đi tới ôm Quý Chước vào lòng: “Bảo bối, chúng ta cùng nhảy một đoạn nhé?”

Quý Chước: “Đúng lúc lắm, Rumba, Waltz?”

Y đề cập đến một vài loại điệu nhảy đôi thông thường.

Cố Xước cầm nín một lúc: “Múa ương ca*?”

*Một điệu múa dân gian của Trung Quốc, thường thường các bà các mẹ hay múa.

Quý Chước: “...”

Cuối cùng hai người nhảy một đoạn Waltz, Cố Xước không rành lắm nên Quý Chước dạy hẩn. Nhảy chẳng được bao lâu, Quý Chước không nhảy nữa.

“Bảo bối...”

Quý Chước cởi giày múa ra, mu bàn chân đã có hơi đỏ.

Cố Xước quỳ xuống cạnh y, tựa đầu lên đầu gối y.

Ai, mình ngốc quá.

Một điệu Waltz mạnh mẽ bị hẩn nhảy thành điệu giẫm chân.

Bữa sáng đã xong, hai người ngồi vào bàn ăn sáng.

Quý Chước không nhắc đến chuyện tối qua, Cố Xước luôn cảm thấy có chút bất an, giống như vợ mình còn giấu đại chiêu gì đó.

Cố Xước nhin không nổi: “Bảo bối, chuyện tối qua...”

“Anh mà không nhắc thì em cũng đã quên rồi.”

Cố Xước: ...Sớm biết vậy đã không nói!

“Bảo bối, cái tên Cận Đình đó cực kỳ đáng ghét, thích hếch mặt lên trời dùng lỗ mũi nhìn người, hần nghĩ mũi mình đẹp lắm à? Anh thấy hần không vừa mắt, vì thế... Bảo bối, lúc trước đúng là khi tiếp cận em anh có ý nghĩ không đơn thuần, nhưng sau đó anh đã yêu em, nên ý gì cũng mất.” Cố Xước giải thích, “Bảo bối, em tốt thế này, anh biết những ý nghĩ kia của mình không nên có, thế nhưng anh không thể quay về quá khứ bóp chết những suy nghĩ này, vì thế em đánh anh đi.”

Hần lấp bắp giải thích, có chút sốt sắng chăm chú nhìn Quý Chức, tay thì cầm thìa gấp gấp trong cái bát rỗng.

Quý Chức: “...”

Quý Chức nghĩ, có lẽ trên đời này không có ai ngốc hơn Cố Xước được nữa. Nếu hần dám so tâm cơ với Cận Đình, có lẽ sẽ bị chơi đến mức không sót lại mảnh cặn nào.

Thế nhưng ai bảo y coi trọng tên ngốc này chứ, y không thể để tên ngốc này bị Cận Đình bắt nạt được.

Hôm qua đúng là y rất tức giận, giờ cũng xả được tức rồi. Cận Đình gây xích mích hồng ly gián, y không thể để Cận Đình thực hiện được ý đồ.

“Chuyện này em tha thứ cho anh. Cố Xước, đừng gạ em.”

Cố Xước sững sốt một lúc, kinh hãi đến quá nhanh, đến khi hần phản ứng lại bèn gật đầu liên tục.

Sau khi ăn sáng xong, Quý Chức để Cố Xước ngồi trên giường, mình thì bôi thuốc thay hần.

Vết thương trên người Cố Xước đã tốt hơn nhiều, nhưng nhìn những vết bầm đen kia vào ban ngày vẫn có chút đáng sợ. Động tác của Quý Chức rất dịu dàng như lông ngỗng mềm nhẹ lướt qua da thịt, khiến tim Cố Xước ngứa ngáy.

Chờ đến khi bôi thuốc xong, Quý Chức nửa khom người vuốt ve gương mặt đường nét góc cạnh, sau đó hôn xuống.

Hôn xong, Cố Xước muốn rời giường, ai dè lại bị ép phải nghỉ ngơi một ngày.

Cố Xước nghỉ ngơi một ngày, Quý Chức cũng bị tin nhắn của hắn quấy rầy một ngày.

Quý Chức phát hiện mình đã đánh giá thấp trình độ vô liêm sỉ của Cận Đình, sao năm năm ở cùng gã mình không phát hiện ra nhỉ?

Quý Chức nghĩ một chút liền tìm được nguyên nhân. Trước đây y thích Cận Đình, tình nhân hóa Tây Thi, mọi khuyết điểm của gã đều là ưu điểm trong mắt Quý Chức. Bây giờ không còn giống như khi trước, sau khi vầng sáng yêu đương bị rút đi, khuôn mặt đích thực của Cận Đình cũng hiện ra.

Ngụy quân tử, nham hiểm... Đúng là mũi cũng chẳng đẹp.

” Quý Chức, chúng ta gặp mặt đi.”

Số lạ, thế nhưng Quý Chức vẫn biết người đó là ai. Y không trả lời, một lát sau lại có tin nhắn đến.

“Anh có trích xuất camera trong trung tâm thương mại hôm qua, nếu như anh muốn tố cáo Cố Xước...”

Đờ mờ tên tiện nhân này!

Thầy Quý giáo dưỡng tốt chữ bậy một câu trong lòng.

Sau khi tan làm, Quý Chức vẫn đến chỗ hẹn với Cận Đình.

Vết thương trên mặt Cận Đình khá là khoa trương, một gương mặt tuần tú lại đầy vết xanh xanh tím tím.

Quý Chức vừa đến, ánh mắt gã liền dính chặt lên người y.

Quý Chức ngồi xuống đối diện: “Không phải anh muốn gặp tôi à? Giờ đã thấy rồi, tôi có thể đi được chưa?”

Cận Đình cười khê một tiếng: “Quý Chức, em hài hước thật đấy, sao lúc trước anh không phát hiện nhỉ...”

“Thứ anh không phát hiện còn nhiều lắm đấy. Trước đây tôi tiện, đuổi theo anh, làm bảo mẫu cho anh, cho anh chịch, những thứ này tôi đều nhận. Hiện giờ chúng ta đã chia tay, anh đừng đến làm phiền tôi được không?”

Cận Đình hơi nhú mày: “Anh chỉ muốn nhìn thấy em thôi. Cố Xước là ai em nên biết, ngựa giống trong giới như hắn thì sạch ở đâu? Anh đã chạm phải đường biên ngang của em, đã phạm lỗi. Em không cần anh nữa, anh nhận. Nhưng giờ em lại ở chung với một tên ngựa đực, anh rất không cam tâm,”

“Chúng ta đã chia tay rồi, tôi ở cùng ai thì liên quan gì đến anh?”

“Bản tính đã khắc sâu vào xương rồi, mèo sẽ không nhịn được mà ăn vụng cá. Xác suất hấn ta ngoại tình cao hơn anh rất nhiều, nếu như em có thể tiếp nhận hấn thì tại sao không cho anh thêm một cơ hội chứ?”

Quý Chức chẳng muốn nói chuyện với gã nữa.

“Cận Đình, tôi hy vọng chúng ta hảo tụ hảo tán, đừng để tôi ghét anh thêm nữa.”

Cận Đình mím chặt môi, không nói câu nào. Hảo tụ hảo tán? Đúng là người ta phải khi mất đi mới biết quý trọng. Có một khoảng thời gian rất dài gã vẫn muốn trở về cuộc sống lúc trước, khi đó Quý Chức ngây thơ đáng yêu xinh đẹp nhiệt tình, những kí ức ấy hiện ra trước mặt gã. Nghĩ đến việc Quý Chức sẽ thuộc về một người khác, trong lòng gã liền vô cùng buồn bực khó chịu, chua chua chất chất.

Cho dù phải đối mặt với ánh mắt ghét bỏ của Quý Chức, Cận Đình vẫn chưa cam tâm.

” Quý Chức, ăn xong bữa tối này với anh, chúng ta mới hảo tụ hảo tán.” Cận Đình nói.

Quý Chức ăn một bữa xa hoa, cảm thấy còn không bằng ăn tối với tên gốc kia.

Cố Xước lặn qua lộn lại trên giường, lặn một vòng rồi cầm điện thoại nhìn. Thế nhưng trong điện thoại ngoại trừ tin nhắn “Buổi tối có chút chuyện nên về muộn, anh tự gọi đồ ăn ngoài đi” thì không còn tin nhắn khác.

Đồ ăn đã để trên bàn, nhưng Cố Xước chẳng có chút ham muốn ăn cơm.

Điện thoại Cố Xước vang lên, hấn vội vã mở ra, nhìn thấy một ông bạn gửi cho mình một tấm ảnh.

Khi thấy nội dung trên đó, sắc mặt Cố Xước đột nhiên thay đổi.

Bảo bối của hấn đang ngồi ăn cơm với tên khốn Cận Đình kia, tên khốn đó đang gấp một đũa gì đó đặt trong đĩa vợ mình, dưới ánh đèn mờ, hai người càng để lộ một tia ám muội.

Cố Xước chỉ cảm thấy tức giận và đổ kị, tàn nhẫn vứt mạnh điện thoại lên tường.

Cận Đình là bạn trai cũ của vợ hấn, hai người có nền móng là năm năm tình cảm, tro tàn lại cháy cũng không thể không có.

Nhận thức này khiến Cố Xước hoảng sợ.

Cố Xước gọi cho người bạn kia hỏi địa chỉ nhà hàng, sau đó mặc quần áo đi ra ngoài. Dọc đường đi, Cố Xước liên tục nghĩ đến chuyện này. Hắn cảm thấy vô cùng sợ hãi lại oan ức, rõ ràng là hắn không làm sai gì, vợ hắn không thể bỏ hắn được.

Hắn siết chặt vô lăng, siết đến mức khớp tay trắng bệch.

Cố Xước dừng xe ngoài cửa nhà hàng, chờ đến khi đến nơi rồi, hắn lại không dám vào.

Nếu như vợ mình đứng một chỗ với Cận Đình, nói: “Chúng tôi đã hòa hảo rồi, Cố Xước, chia tay đi.”

Vậy hắn phải làm sao bây giờ?

Cố Xước nghĩ đến tình cảnh này liền thấy mình con mẹ nó đáng thương quá.

Cố Xước nằm trên vô lăng một lát, sau đó hít sâu một hơi xông vào nhà hàng. Mới vào cửa, hắn đã đụng phải một người.

Cố Xước theo bản năng muốn lùi về sau, tiếp theo chớp mắt phản ứng lại, sau đó ôm người vào ngực thật chặt.

Cố Xước ôm rất chặt như muốn khảm người ấy vào ngực, vùi đầu vào cổ y, không ngừng cọ cọ như muốn hít lấy khí tức trên người y.

Giống như rất bất an.

Quý Chức nhìn áo ba lỗ quần đùi hắn mặc, nhìn dáng vẻ lôi thôi lếch thếch như vội vã đến đây, kết hợp với vẻ bất an này, y đã đoán được gì đó, bèn ôm lại hắn thật chặt.

“Bảo bối, đừng bỏ anh được không? Sau này anh sẽ không chọc giận em nữa.” Cố Xước khàn khàn nói.

Cố Xước nói xong đột nhiên lại có hơi sợ sệt đáp án của Quý Chức.

“Bảo bối, nếu như là tin xấu, em có thể nói dối để đỡ đỡ anh được không?” Cố Xước nói, làm nũng lấy lòng.

Như vậy, hắn vẫn có thể quán quýt lấy Quý Chức.

Quý Chức chui ra khỏi ngực hắn, mặt Cố Xước trắng bệch: “Tiểu Chức...”

Quý Chức nhón chân lên ôm cổ hắn, kéo hắn cúi xuống rồi cắn một cái lên môi, khẽ thở dài giữa răng môi quần quýt: “Đồ ngốc này, em yêu anh, sao không cắn anh được chứ?”

40. Chương 40: Tình Yêu Và Đồ Kỵ

Cổ Xước suýt nữa hoài nghi mình đã nghe nhầm rồi, hắn vùi mặt vào cổ Quý Chức rất lâu.

Giữa mình và Cận Đình, Quý Chức đã chọn mình.

Ha ha ha.

Cổ Xước ngoác miệng ra cười như một tên ngốc. Quý Chức đẩy hắn một cái: “Về thôi nào.”

Cổ Xước bế thẳng y ra đến xe, đặt y lên ghế phụ rồi thắt dây an toàn thay y, mình thì quỳ một chân dưới sàn ngẩng đầu lên nhìn, trong đôi mắt ngập tràn yêu thương.

“Bảo bối, em lặp lại lần nữa câu mình vừa nói đi.”

Cổ Xước nhìn y chăm chú, trong đôi mắt dập dờn ánh sáng. Lúc này Quý Chức tình sâu tha thiết, giờ bảo y nói lại thì không thể nói ra được. Y nhìn vào mắt Cổ Xước, có chút thẹn thùng.

Mặt Quý Chức hơi đỏ lên, y đẩy vai hắn một cái: “Đừng có làm phiền nữa, nhanh lái xe đi!”

Quý Chức đẩy rất nhẹ nhàng như đang gỡ ngửa, âm thanh cũng mềm như đang nũng nịu.

Cổ Xước giơ một tay lên đặt ngang ngực, cúi mình vái chào: “Tuân mệnh, công chúa của anh.”

Quý Chức nhìn hắn nghịch ngợm, sau đó đập hắn một cái. Cổ Xước lắc mình né đi, chạy đến chỗ ghế lái, lái xe.

Xe bon bon trên con đường chính náo nhiệt, gió đêm thổi tới rất dễ chịu.

Cổ Xước vẫn luôn lén lút nhìn Quý Chức, hắn luôn cảm thấy có chút gì đó không chân thực, chẳng lẽ Quý Chức bên cạnh mình là giả?

Quý Chức tựa vào thành ghế nhắm hờ mắt lại. Tóc mái rũ xuống trước trán y, đôi môi quyến rũ khẽ mím, khí tức an tĩnh quanh bên thân mình, đây chính xác là vợ của hắn.

Đột nhiên Cố Xước nghĩ đến một khả năng, sau lưng hắn đổ một lớp mồ hôi lạnh: “Bảo bối, vừa nãy em không nói dối đấy chứ?”

Xe vừa vặn chạy đến cạnh bờ biển, Quý Chức nói: “Dừng xe.”

Cố Xước thấp thỏm bất an dừng xe lại, Quý Chức mở cửa xe rồi bước xuống.

Cố Xước càng thêm bất an, không phải là nói dối thật đấy chứ?

Hắn vội vã xuống xe đi theo.

Quý Chức đi về phía biển.

Đây là một bãi biển ở ngoại thành, ánh đèn chung quanh mờ ảo, cũng rất ít người. Thanh âm của sóng biển vang lên rõ ràng, gió biển mang theo vị mặn mặn thổi đến trên mặt, rất thoải mái.

Cố Xước đi theo sát Quý Chức, sau đó hai người đi đến một bãi đá ngầm. Chỗ này rất bí mật, Quý Chức đột nhiên ngừng lại, đứng đối diện hắn.

Họng Cố Xước khô ráp, chỉ một mực nghĩ đến đáp án của Quý Chức chứ không nghĩ đến thứ gì khác,

Bỗng Quý Chức quỳ một gối xuống trước mặt hắn, Cố Xước sợ hết hồn, cũng vội vã quỳ xuống.

Quý Chức: “...Đứng đó!”

Cố Xước vội vã đứng yên.

Quý Chức giơ tay ra tuột chiếc quần đùi đi biển của hắn xuống, sau đó sắp lại gần.

Gió biển mơn man mát, Cố Xước cảm thấy mình không phải ở cạnh biển mà đang ở trên Thiên đường, cả người lâng lâng bay bay.

Sau đó, Cố Xước chạy lại xe lấy một chai nước khoáng cho Quý Chức súc miệng, còn mình thì ngồi dựa vào tảng đá để Quý Chức ngồi trên đùi mình. Thân thể trong ngực thon thả mịn màng, bàn tay hơi thô ráp của Cố Xước vuốt ve trên bờ lưng nuột nà của người ấy. Cố Xước cảm thấy, hình như mình càng yêu Quý Chức hơn.

“Em và Cận Đình đã triệt để kết thúc, sẽ không còn chút khả năng tái hợp nào cả. Em đi gặp gã là vì gã nói muốn kiện anh.”

“Bảo bối, hóa ra em đi gặp hắn là vì anh.” Cố Xước càng thêm lằng lằng, “Có điều tên Cận Đình này cũng quá vô sỉ, hai thằng đàn ông mẹ nó còn muốn đi kiện anh nữa.”

“Tính của gã có hơi âm độc, cái gì cũng làm được.”

“Bảo bối, anh có hơi đồ kị với gã. Nếu như anh sớm gặp được em một chút thì tốt quá rồi.”

“Anh ham chơi như vậy, gặp em sớm chút thì sẽ không chơi ư? Có lẽ rồi kết quả của chúng ta cũng sẽ giống Cận Đình thôi.”

Cố Xước không có cách nào trả lời câu hỏi này thay bản thân mình năm năm về trước. Lúc ấy hắn còn quá trẻ, có thể sẽ không nhận ra đây chính là tình yêu, có thể sẽ vì ham chơi mà mất đi Quý Chức.

Tình yêu chính là gặp được người thích hợp vào thời điểm thích hợp. Mặc dù biết như vậy nhưng Cố Xước vẫn có chút đồ kị, bảo bối bày ra trước mặt của hắn đây cũng đã từng bày ra cho một người khác.

Hai người thấp giọng nói xấu Cận Đình một hồi, đột nhiên Cố Xước ý thức được ngày đẹp cảnh xinh thế này mà nói về một tên cận bã như vậy có bao nhiêu lãng phí.

Cố Xước bèn ôm lấy Quý Chức thấp giọng nói lời tâm tình, còn có hơi dâm. Quý Chức rất thích nghe, sau đó sán lại gần hôn hắn.

Cố Xước cảm giác mình sắp nổ tung rồi, bế Quý Chức chạy nhanh về xe, sau đó cấp tốc lái về nhà. Vừa vào cửa, Cố Xước đã vội vã xé quần áo Quý Chức.

Hai người điên cuồng yêu nhau, từ phòng khách tới phòng tắm, từ phòng tắm tới phòng ngủ. Đến sau cùng, Quý Chức mềm oặt nằm trên giường không động đậy được nữa.

Cố Xước vuốt ve bụng dưới bằng phẳng của Quý Chức: “Bảo bối, trong này đều là con của anh này.”

Mặt Quý Chức càng thêm đỏ, đáng tiếc hiện giờ y không nhúc nhích được, nếu không nhất định sẽ đáp Cố Xước xuống giường.

Tình yêu mười tám mười chín tuổi là thế nào nhỉ?

Viết thư tình, tặng quà, xem phim, hẹn hò.

Cố Xước đã bỏ lỡ Quý Chức mười chín tuổi, nhưng hắn muốn bù lại tất cả. Ba chuyện sau hai người đã làm hết rồi, giờ chỉ còn viết thư tình.

Cố Xước viết một lá thư tình cho Quý Chức, sau đó đặt bức thư vào sau khung ảnh rồi đặt ảnh chụp chung của hai người lên bên trên. Khung ảnh được hán đặt trang trọng trên tủ đầu giường, chờ một ngày Quý Chức có thể phát hiện ra.

Trong tấm hình kia hai người họ đang kề bên nhau, trên mặt đều là nụ cười rạng rỡ, khá giống ảnh cưới.

Dán thêm một chữ “Hỉ” lại càng giống phòng tân hôn hơn.

“Thứ bảy này anh trai em mời chúng mình ăn cơm đấy.” Quý Chức nói.

Cố Xước đã biết anh của Quý Chức, cũng đã nói chuyện qua, thế nhưng vẫn chưa gặp đối phương.

Anh trai cũng là phụ huynh, Cố Xước vẫn có chút căng thẳng.

Thứ bảy đến rất nhanh, sáng sớm Cố Xước đã bắt đầu lục tung quần áo, có bộ nào là thử hết ráo.

“Bảo bối, đẹp trai không?”

“Đẹp.”

“Màu này có vẻ sáng quá, không đủ trầm ổn.”

Một lát sau.

“Bộ này đẹp không?”

“Rất đẹp trai.”

“Đẹp trai quá cũng không được, nếu khiến anh mình không còn mặt mũi thì phải làm sao giờ?”

Quý Chức: “....”

Quý Chức ném một bộ đến: “Mặc bộ này đi, đừng có nói nhảm nữa.”

Rốt cuộc Cố Xước cũng mặc vào, không ưỡn ẹo nữa.

Địa điểm hẹn ăn cơm là ở một nhà hàng xa hoa, đầu bếp ở đó rất nổi tiếng, cần phải đặt trước. Chỗ đó là

nơi Diệp Phụng đặt.

Hai người đến cửa phòng ăn, không phô trương cầm tay nhau, thế nhưng bầu không khí thân mật quần quýt khiến người ta rất dễ nhìn ra mối quan hệ của họ.

“Cố thiếu!” Một người đột nhiên kêu lên.

41. Chương 40-2: Tình Yêu Và Đố Kỵ 2

Cố Xước nhìn y như kiểu cháu không quen biết chú, chú đi ra đi.

“Cố thiếu thật sự là quý nhân hay quên, em là Phương Trăn đây.” Người kia nói, sau đó nhìn người bên cạnh Cố Xước: “Bạn của anh à?”

Cố Xước giả vờ nhận ra gã rồi chào hỏi. Hai người chỉ nói qua loa mấy câu sau đó ai đi đường người nấy. Đi được mấy bước, cái người tên Phương Trăn kia dừng chân lại, lấy điện thoại ra chụp bóng lưng của Cố Xước và Quý Chức.

Gã tiện tay post lên trong vòng bạn bè, thêm mấy chữ — “Thực hư tân hoan của Cố thiếu”, cả vòng liên nổ tung.

Khúc nhạc dạo ngắn này Cố Xước không để trong lòng. Hắn chỉ nghĩ đến việc gặp anh của Quý Chức phải biểu hiện thế nào. Quý Chức rất ỷ lại vào ông anh này, hơn nữa hình như trong nhà Quý Chức người này rất có tiếng nói.

Lúc họ tới nơi thì Diệp Phụng đã đến rồi.

Cố Xước phát hiện ra dù mình có mặc đẹp thế nào đi nữa cũng không để ông anh này mất mặt, vì người này cũng rất đẹp trai.

Vẻ đẹp trai của người anh này không cùng một kiểu với Quý Chức, dáng vẻ của anh ôn văn nho nhã, nhưng vẫn rắn chắc hơn chút, trên người có khí thế lão luyện quả quyết, mặc âu phục trông có vẻ rất cấm dục.

Quý Chức nói: “Anh.”

Cố Xước: “Anh.”

Quý Chức: “Trên đường có bị kẹt xe không?”

Cố Xước: “Trên đường có bị kẹt xe không?”

Quý Chức đẩy hẳn một cái: “Anh lặp lại à?”

Hai người ngồi xuống đối diện Diệp Phụng, Quý Chức cầm tay Cố Xước.

Trên mặt Diệp Phụng vẫn mang theo ý cười, thái độ đối xử với Cố Xước cũng rất ôn hòa, thế nhưng Cố Xước vẫn cảm thấy người anh này có địch ý khó hiểu với mình.

“Chúng ta đã sớm biết nhau, nhưng đây là lần đầu tiên gặp mặt.” Diệp Phụng nói.

“Lần trước may mà có anh, Tiểu Chức cứu kính...”

Ánh mắt Diệp Phụng có thâm ý khác như có thể nhìn thấu hẳn.

Đột nhiên Cố Xước có chút lúng túng. Lần trước đâu phải là Quý Chức cứu kính, căn bản là không cần hẳn.

Những món Diệp Phụng chọn đều là món mà Quý Chức thích ăn. Có gà cung bảo, vương Diệp Phụng ở đây Cố Xước không thể gấp thịt gà xé cho Quý Chức.. Diệp Phụng gấp thịt gà ra một đĩa nhỏ đẩy đến trước mặt Quý Chức.

Lúc ăn cơm, trên khốe miệng Quý Chức có dính một hạt cơm, Diệp Phụng liền đưa tay ra lấy xuống.

Những động tác này hai người làm rất tự nhiên giống như đã làm vô số lần. Họ không cảm thấy gì khác, thế nhưng khi Cố Xước thấy lại cảm giác trong hành động của hai người này có một tia ám muội.

Không hề liên quan chút nào đến tình anh em ruột rà máu mủ.

Cố Xước đột nhiên không muốn làm cho người anh này thích mình nữa. Hắn nhìn Quý Chức chăm chăm mọi phút mọi giây để ngừa trên mặt Quý Chức có dính hạt cơm, mình sẽ phải đi ngay lập tức.

Bữa cơm này đang ăn được một nửa, đột nhiên có người vỗ vai Cố Xước một cái. Cố Xước đang bận nhìn liền gạt cái tay kia ra. Ai ngờ nó lại đặt tiếp lên vai hắn, mãi đến tận khi sự chú ý của Quý Chức và Diệp Phụng đều bị dời sang đây, Cố Xước chỉ đành quay đầu lại nhìn người đến.

“Cố thiếu.” Tần Thuộc vòng qua ngồi xuống bên cạnh Cố Xước, đối diện Diệp Phụng. Ánh mắt y đảo qua người Diệp Phụng, một tay thì khoát lên vai Cố Xước: “Tôi và Cố Xước là bạn thân, giới thiệu hai vị này chút đi?”

Quý Chức: “...”

Gã Tần Thước này có một đôi mắt đào hoa, đúng là một hoa hoa công tử, Quý Chức cứ cảm thấy ánh mắt y quét qua người Diệp Phụng không hề có ý tốt.

“Bác sĩ Tần, chúng ta đã gặp nhiều lần rồi, không cần giới thiệu nữa đâu.”

Da mặt Tần Thước rất dày: “VẬY chàng đẹp trai này xưng hô thế nào vậy?”

“Diệp Phụng.”

“Phụng nào vậy?”

“Phụng trong Vô khả phụng cáo.”

*Không có gì để nói, không có gì để trả lời.

Tần Thước đưa tay ra đặt trước mặt anh: “Diệp tiên sinh, tôi vẫn không biết chữ đó viết thế nào, phiền anh viết cho tôi nhìn tí được không?”

Này hoàn toàn là cách ve vãn thường dùng trong quán bar.

Cổ Xước nhìn sắc mặt càng lúc càng khó coi của Quý Chức, vội vã ngắt đuôi Tần Thước một cái, ai dè tên này lại vô tội nhìn hắn: “Mày néo đuôi tao làm gì?”

Cổ Xước: “....”

“Ăn cơm sao có thể không có rượu được? Vừa lúc tôi lại chọn một chai rượu vang ở đây.” Tần Thước gọi phục vụ đến mang chai rượu tới. Sau đó, y nhanh chóng rót cho mỗi người một ly.

Tần Thước rất am hiểu xã giao trên bàn rượu, liên tiếp chúc rượu Diệp Phụng. Diệp Phụng thì khéo léo đưa đẩy, anh chỉ bình tĩnh nhìn Tần Thước, ly nào Tần Thước chúc anh đều uống hết.

Mặc dù Diệp Phụng đang đối phó với Tần Thước, thế nhưng Cổ Xước vẫn cảm thấy sự chú ý của anh vẫn đặt trên người Quý Chức. Nhận thức này khiến hắn rất không hài lòng.

Lúc ra cửa, Cổ Xước nắm thật chặt tay Quý Chức. Y muốn tránh ra, thế nhưng lại bị hắn siết chặt lấy.

Diệp Phụng nhìn hai bàn tay đang nắm chặt của họ, ánh mắt tối sầm xuống.

“Diệp Phụng, anh không sao chứ?” Quý Chức hơi lo lắng.

Trên người Diệp Phụng có mùi rượu, thế nhưng ánh mắt vẫn rất tỉnh táo: “Không có gì đâu, em biết tửu lượng của anh mà.”

Bốn người đều uống rượu nên không thể lái xe, vì thế chỉ đành gọi lái xe thuê.

Cố Xước và Quý Chức ngồi ở ghế sau. Quý Chức có chút không vui, ngồi tựa vào cửa sổ. Cố Xước kéo lấy tay y, lại bị y đẩy ra.

Dọc đường về Cố Xước mắng Tần Thước mấy trăm lần, đều do thằng này chọc vợ mình tức giận.

Về đến nhà, một bụng tức giận của Quý Chức không nín được nữa bèn xổ hết ra: “Tần Thước là chuyện gì?!”

“Tần Thước thích kiểu cầm dục tình anh này, anh của em đẹp trai quá.” Cố Xước nói. “Bảo bối, anh sẽ không nói cho nó bất kỳ thông tin gì liên quan đến Diệp Phụng. Anh trai em không phải là người trong giới, nó không tìm được Diệp Phụng, không quá mấy ngày sẽ dờn mục tiêu đi tìm cái mới thôi.”

Quý Chức ngồi trên sofa không để ý đến hắn, hắn liền tựa đầu lên đầu gối Quý Chức, cầm tay y đập lên mặt mình.

Một lát sau cơn giận của Quý Chức tiêu tan một chút, Cố Xước liền ngồi xuống cạnh y, cọ cọ đầu vào cổ.

“Bảo bối, anh của em sang năm kết hôn à?” Cố Xước hỏi.

Quý Chức: “Anh ấy nói thế, có điều vẫn chưa xác định.”

“Em đã gặp qua người yêu của anh ấy chưa?” Cố Xước hỏi dò.

Quý Chức nói: “Hai người họ quen nhau lúc học nghiên cứu sinh ở nước ngoài. Anh em trở về nước, nhưng bạn gái anh ấy lại không về. Em chưa từng thấy, nhưng hai người họ vẫn thường xuyên liên hệ. Sao thế?”

Càng khả nghi hơn.

Thật là ghen tị.

Cố Xước nói: “Anh trai em đối xử với em thật tốt, chẳng bù cho lão nhà anh chỉ biết mắng mỏ anh thôi...”

Quý Chức nhớ đến Cố Xước đã từng nói đến chuyện gia đình mình. Cố Xước coi như là con riêng, địa vị trong nhà rất khó xử. Hắn từng nói anh mình thường thường trách mắng, Quý Chức lập tức tưởng tượng ra dáng vẻ một đứa trẻ đáng thương.

Quý Chức giơ tay ra xoa xoa đầu hắn, sau đó ôm vào lòng.

Tiếp đó y bị Cố Xước siết chặt đê xuống.

Cố Xước nghĩ, mặc kệ Cận Đình cận điếc hay anh trai anh triếc gì, dù sao giờ Quý Chức cũng là của mình rồi.

42. Chương 41: Đồng Đội Heo

Tấm ảnh chụp trên đầu giường kia mang hơi thở gia đình bình yên, điều này khiến cho hai người trong ảnh giống như vợ chồng chứ không chỉ đơn thuần là quan hệ ở chung.

Thỉnh thoảng Quý Chức sẽ cầm tấm hình kia nhìn, lúc đó Cố Xước sán lại gần: “Bảo bối, em thấy thế nào?”

Quý Chức cau mày nói: “Hai đứa trong hình cười như thằng ngốc ấy, dù sao anh cũng là tên ngốc bự, em không liên quan, không giống...”

“Vậy lấy xuống nhé?” Cố Xước nói.

Quý Chức lại không nỡ lòng lấy ảnh xuống, y ôm tấm ảnh chụp chung vào ngực lườn hắn: “Anh dám?”

Rõ ràng là nói một đằng làm một nẻo.

Vào lúc này, Cố Xước sẽ cảm thấy vợ mình cực kỳ đáng yêu. Cố Xước ôm lấy Quý Chức, cọ cọ đầu vào người y. Quý Chức sợ ngứa, sau đó nhanh chóng không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Mỗi lần Quý Chức cầm lấy tấm ảnh, Cố Xước vẫn có chút căng thẳng. Hắn muốn Quý Chức phát hiện bí mật đằng sau khung ảnh, một trái tim chân thành của hắn đang đặt ở đó chờ Quý Chức phát hiện ra. Thế nhưng hắn cũng hơi sợ hãi, chữ hắn hơi xấu, văn chương cũng không hay, chỗ nào không diễn đạt được còn xen một vài từ tiếng Anh. Quý Chức đọc được liệu có cảm thấy mình không có văn hóa không?

Thầy Quý là con cháu gia đình thư hương, mà mình đến thư tình cũng viết không hay. Mỗi lần Cố Xước ngắm lại đều cảm thấy mình không xứng với y.

Trước đây Cố Xước không muốn gặp Cố Minh. Anh trai hắn giống cha, cứ luôn quẩn hắn. Mà cũng không đúng, trước đây cha hắn chưa từng quẩn hắn, chỉ hai năm trở lại đây mới bắt đầu quan tâm.

Trước đây Cố Xước là một con ngựa hoang mất cương, Cố Minh càng dùng dây cương muốn tròng vào cổ hắn thì hắn lại càng phản nghịch.

Anh hắn không nỡ đánh hắn, chỉ đành mắng mỗ, tàn phá tinh thần hắn, vì thế kỳ thật Cố Xước rất sợ bị anh mình triệu kiến.

Thế nhưng gần đây Cố Xước lại phát hiện ra một điểm tốt. Đó là sau mỗi lần anh mình triệu kiến, vợ mình sẽ nhìn hắn như một đứa bé đáng thương, xoa xoa đầu hắn, có lúc còn đẩy ra xem trên người có vết thương không.

“Anh trai anh mắng anh một tiếng.” Cố Xước uất ức rưng rưng nói.

Quý Chức ôm đầu hắn, thấp giọng kể lại chuyện của mình: “Bố mẹ em ly hôn năm em sáu tuổi. Hai người họ môn đăng hộ đối, có tiếng nói chung. Ấy vậy mà họ vẫn luôn cãi nhau, luôn âm ỉ liên tu bất tận. Có một lần em thật sự không chịu được bèn bỏ nhà ra đi, nhưng vẫn không dám đi xa, nên chỉ đi hơn một con đường rồi ngồi trên bậc thềm của một ngôi nhà hoang. Em ngồi rất lâu, chờ đến khi trời sắp tối rồi, họ vẫn không đến tìm em. Em còn nghĩ, có phải họ không tìm được em không? Em bèn quay về, chờ đến khi về đến nhà mới phát hiện họ còn đang chiến tranh lạnh, căn bản không phát hiện ra em đã trốn nhà bỏ đi.”

Khi còn bé nhất định Quý Chức rất đáng yêu. Đáng vẽ Tiểu Quý Chức lẻ loi ngồi trên bậc thềm chờ người nhà đến tìm, nghĩ đến đã thấy đáng thương.

Cố Xước rất đau lòng, rất muốn quay trở lại hai mươi năm trước dỗ dành Quý Chức nhỏ nhỏ, sẽ không để cho người ấy chịu bất cứ uất ức nào.

“Sau đó lúc họ ly hôn, em chỉ khổ sở một chút. Bố em đi rồi, đã nhiều năm như vậy mà em vẫn chưa gặp lại ông. Sau này mẹ em kết hôn với dưỡng, Diệp Phụng đối xử tốt với em. Anh đừng thấy người anh ấy có vẻ lịch sự văn nhã, trước đây có người bắt nạt em, anh ấy đánh nhau hung hăng lắm.”

Cố Xước rất thích nghe Quý Chức kể chuyện của mình, như vậy dường như khoảng cách giữa hai người thu hẹp lại một chút.

Nghe đến đó, lòng hắn lại đau nhói.

“Bảo bối, em thích Diệp Phụng lắm hả?”

Quý Chức nhảy bén nhận ra hắn không vui: “Anh không thích Diệp Phụng à? Gần đây Tần Thước tìm anh hả?”

Cố Xước nói: “Nó không gọi điện thoại cho anh, chắc là đã sớm dời mục tiêu rồi. Diệp Phụng là anh trai em, đối xử rất tốt với em nên anh rất cảm kích anh ấy, nhưng cũng đổ kỵ lắm.”

Cố Xước bĩu môi bán moe, nhưng Quý Chức nhìn lại thấy chẳng moe tí nào cả, chỉ thấy ngốc.

Quý Chức nghiêng người qua hôn hấn. Nụ hôn ấy rất dịu dàng, hơi thở vẫn vít, hôn đến mức đầu óc hấn choáng váng.

Ngày đó Cố Xước lại bị anh mình triệu hồi đến nhà ăn cơm. Cố Xước lập tức hưởng ứng, đúng giờ ra ngoài.

“Gần đây Tiểu Xước thích dính lấy anh đấy.” Chị dâu Cố nói.

Trên gương mặt lạnh lùng cứng nhắc của Cố Minh cũng nở một nụ cười. Khi còn bé tính hấn có phần âm trầm, không có bạn bè, chỉ có cậu bé xinh đẹp như búp bê kia không sợ hấn, sẽ bò đến chơi đùa cùng hấn. Cố Minh chọc chọc mặt Cố Xước, cậu nhóc sẽ bật cười khanh khách. Lớn lên một chút, cục cưng nhỏ đã biến thành tiểu shota, cũng thích chạy theo sau hấn. Lại sau đó, hấn càng ngày càng bận rộn, tiểu shota cũng thành một thiếu niên tuần tú, hình như có hơi sợ hấn, huynh đệ lại càng lúc càng xa lạ.

Bây giờ nhìn Cố Xước thích dính lấy mình như hồi bé, đúng là rất vui.

Có điều trước đây là bé đáng yêu, lúc chạy theo sau mình cứ muốn ôm ôm nắn nắn, bây giờ nhìn tên to đầu Cố Xước chạy theo mình.... Cố Minh luôn muốn mắng hấn.

“Anh cũng đừng nói chú ấy hoài, nói lắm chú ấy không thân với anh nữa đó.”

Cố Minh nói: “Anh cố gắng nhẫn nhịn rồi mà. Nó cũng không còn bé nữa, ấy thế mà vẫn giữ dáng vẻ cà lơ phất phơ, lẩn lộn với một đám bạn bè xấu xa. Em có biết những đứa bạn kia gọi nó thế nào không? Tiểu Pháo Vương. Cái danh xưng này anh nghe lần nào là muốn mắng nó lần đấy. 25 tuổi rồi, không kết hôn cũng được, nhưng mà đừng có bừa bãi như thế.”

“Không phải Tiểu Xước có bạn trai rồi à?”

“Em đừng nghe nó nói bậy, nó lừa anh đấy. Hai ngày trước lúc đến còn nói đã nộp hết tiền cho vợ mình rồi, vừa lúc xe hết xăng, hỏi mượn anh hai trăm để đổ xăng. Anh cho nó tiền tiêu vặt còn chưa đủ à? Nó còn muốn nghĩ cách lừa anh hai trăm đồng cơ đấy. Càng khỏi hải hơn chính là hôm nay có một người tự xưng là “Quý Chức” add friend với anh, trả lại cho anh hai trăm. Cái thằng này diễn trò cũng công phu lắm, không biết đang bày ra trò gì.”

Trong câu chuyện này, tâm tư của ba người trong cuộc hoàn toàn không giống nhau. Cố Xước muốn show ân ái trước mặt anh mình, kết quả lại bị ông anh cho là đang lừa tiền.

“Bảo thằng nhóc kia đừng hỏi mượn tiền của tôi nữa.” Đây là tin nhắn trả lời của Cố Minh sau khi Quý Chức trả lại tiền.

Quý Chức nghĩ đến việc đến hai trăm đồng Cố gia cũng không muốn cho Cố Xước, xem ra thật sự rất cay nghiệt với Cố Xước.

Lúc cơm gần nấu xong rồi, Cố Xước đến.

Cố Xước và Cố Minh cùng ngồi trên sofa xem TV. Cố Xước hỏi: “Anh, vợ em đã trả hai trăm kia cho anh rồi đúng không?”

Cố Minh hừ lạnh một tiếng, không để ý đến hắn.

Cố Xước lại ngồi xuống trước mặt chị dâu mình.

“Chị dâu, em cho chị em ảnh vợ em nè. Em ấy là thầy dạy nhảy, nhảy đẹp cực.” Ngữ khí của Cố Xước rất đắc ý.

Lúc hai người chụm đầu lại xem ảnh, Cố Minh có hơi ngạc nhiên bèn muốn nhìn một chút, Cố Xước lập tức nhấn tắt điện thoại.

Lúc ăn cơm, Cố Xước vẫn nhìn điện thoại, có tin nhắn đến là lập tức trả lời ngay. Sau khi cơm nước xong xuôi, Cố Xước lập tức gọi một cú điện thoại rồi đứng ngoài ban công nói rất lâu.

Người ngồi trong phòng khác chỉ ngỡ ngỡ nghe được mấy tiếng “Bảo bối”, “Đừng lo”, “Ngoan ngoãn chờ anh về”.

Chị dâu Cố nói: “Em nhìn Tiểu Xước thật sự như đang yêu đương ấy.”

Cố Minh vẫn cảm thấy khó mà tin tưởng được.

Cố Xước vốn còn muốn show ân ái trước mặt anh mình, thế nhưng sau cú điện thoại này lòng hắn cứ ngứa ngáy, không thể chờ đợi được, chỉ muốn về nhìn Quý Chức.

Khi về nhà, Cố Xước gặp Quý Chức đang chạy bộ dưới lầu. Y mặc một chiếc áo lót màu trắng, để lộ xương quai xanh tinh xảo, đường cong bờ lưng như ẩn như hiện. Chiếc áo lót y đang mặc ướt hơn nửa, nhìn rất gợi cảm.

Cố Xước chạy cùng y, ánh mắt liên tục nhìn chăm chăm vào Quý Chức. Chờ đến khi Cố Xước phát hiện ánh mắt người qua đường cũng chăm chú nhìn vào Quý Chức, hắn bắt đầu thấy khó chịu.

Thật muốn giấu Quý Chức ở trong nhà.

Hai người cùng chạy một vòng về đến nhà.

Trên người Quý Chức toàn là mồ hôi, Cổ Xước liền nhào đến ôm ôm, Quý Chức đẩy thế nào cũng không ra. Thậm chí Cổ Xước còn sấn lại hôn y.

“Toàn là mồ hôi.”

“Mồ hôi vợ anh cũng thơm.”

Cổ Xước giống như một chú cún nhỏ gặm gặm tạo dấu vết trên người Quý Chức, đến khi lưu lại dấu hiệu của mình mới hài lòng.

Quý Chức có hơi khó chịu, đẩy hẳn: “Anh là chó à!”

Cổ Xước: “Gâu gâu gâu!”

Quý Chức: “....”

Quý Chức ngồi nửa tiếng, sau đó đi tắm. Cổ Xước cũng vào theo, hai người chơi đùa trong đó một lúc, lúc đi ra Quý Chức chỉ mặc một chiếc sơ mi đủ che lại bờ mông, Cổ Xước thì tiếp tục ôm y nói chuyện.

Sau đó Cổ Xước cảm thấy quá dễ chịu, không nhịn được rút ra một điếu thuốc. Hắn không châm lửa, chỉ ngậm trong miệng.

Quý Chức nằm nhoài trên ngực hắn, gơ tay rút điếu thuốc ngậm trong miệng mình, liếc Cổ Xước một cái. Cổ Xước liền xuống giường tìm bật lửa châm thay y.

Đàn ông trời sinh vốn thích những thứ như khói thuốc. Quý Chức cũng thế, cơ mà y vẫn kìm chế không hút. Nhưng vào lúc này y lại không thể kìm nén được nữa.

Cổ Xước nằm bên giường nhìn y. Dáng vẻ hút thuốc của Quý Chức đặc biệt gợi cảm, hầu kết lên xuống. Chờ đến khi Quý Chức hút xong một hơi, Cổ Xước cảm thấy cơn nghiện thuốc lá của mình nặng hơn. Hắn không giành lấy điếu thuốc, chỉ càn quét trong miệng Quý Chức, quét sạch toàn bộ mùi thuốc lá trong miệng y sang miệng mình.

Hôm sau, Quý Chức hơi mệt. Y chạy bộ xong lại về vận động trên giường một phen, hai loại vận động cách nhau chưa đến nửa tiếng, cả người giờ đã mềm nhũn.

“Bảo bối, hôm nay đừng đi làm nhé?”

Quý Chức tát nhẹ một cái lên mặt hấn. Cái tát ấy không dùng sức, thế nhưng Cố Xước vẫn không dám ngỗ nghịch ý của vợ mình.

Cố Xước đào Quý Chức ra khỏi chăn mặc quần áo tử tế thay y. Quý Chức mơ mơ màng màng ngồi trên giường, từ lúc Cố Xước quỳ xuống xỏ giày cho y đến lúc đánh răng, y vẫn tựa vào người Cố Xước. Chờ đến lúc ăn sáng, Quý Chức mới tỉnh lại.

Cố Xước lái xe đến công ty. Hấn nghĩ, nếu như Quý Chức cũng dính mình như lúc ở nhà thì tốt quá, đáng tiếc Quý Chức lại khôi phục dáng vẻ nghiêm túc khi trước, căn bản không có nửa phân mơ màng ở trong nhà.

Cố Xước chỉ dành ngồi trong văn phòng, vừa làm việc vừa hồi tưởng.

Lúc này điện thoại của Tần Thước gọi đến.

Cố Xước vừa nhận điện thoại đã xỏ ra: “Đừng hỏi tao chiều cao cân nặng chiều dài của Diệp Phụng, cũng đừng hỏi tao địa chỉ của hấn, tao không biết gì hết.”

Tần Thước: “Xùy, ai hỏi mày cái này? Hôm đó cơm nước xong xuôi tao đã biết được chiều cao cân nặng chiều dài địa chỉ của Diệp Phụng rồi.”

Cố Xước: “...”

Lòng hấn đột nhiên nảy sinh linh cảm không hề tốt.

“Hôm đó sau khi ăn xong, tao bảo xe tao hết xăng, sau đó ngồi chung một xe với Diệp Phụng đến nhà hấn. Nhà hấn to lắm, trong nhà còn có một cái giường kingsize, vô cùng thích hợp để phập phập. Vóc người của hấn ta rất ngon, eo có lẽ không mềm bằng vợ mày, thế nhưng đè lên đồng cơ bắp kia nhất định rất hứng.”

Cố Xước dường như thấy mây đen rợp trời.

“Sau đó thì sao?” Cố Xước hỏi.

“Sau đó, ngày đó tao vẫn chưa đắc thủ, tao đang chuẩn bị hôm nay tái chiến. Anh em, chờ tin tức tốt của tao hă.”

Cố Xước siết chặt lấy điện thoại, hấn phải nghĩ biện pháp ngăn cản Tần Thước. Ngày đó Tần Thước liên tiếp cận Diệp Phụng Quý Chức đã giận rồi, nếu như Tần Thước thật sự chăm mút Diệp Phụng, vậy

thì hấn sẽ mất hết bi.

43. Chương 42: Là Anh Em À

“Mày đang ở đâu? Tao đã bảo với mày là Diệp Phụng là thằng nam, còn có bạn gái rồi. Mày thế này không phải đang phá hoại tình cảm của người ta à?” Cố Xước nói.

“Bạn gái gì? Cố thiếu, có phải mày bị ngốc không, hấn ta cong đấy, có bạn gái cũng chỉ để che mắt lừa cười thôi. Tao phải vạch trần bộ mặt thật của hấn, để hấn quay về thiên tính, nhận thức bản ngã thật sự của mình.” Bên kia điện thoại Tần Thước xắn tay áo lên, nóng lòng muốn thử: “Khà khà, không thèm nghe mày nói nữa, tao đi chuẩn bị một chút.” Gã hèn mọn cười hai tiếng, nói xong liền cúp máy, lúc Cố Xước gọi lại bên kia không nhận nữa.

Cố Xước sống qua ngày trong nỗi dày vò. Chờ đến khi Tần Thước thật sự xạc Diệp Phụng, Quý Chức kính trọng Diệp Phụng như vậy, nhất định sẽ nổi giận. Hiện tại Cố Xước hận không thể tìm đến Tần Thước để nhờ người ta thiên già, đỡ cho gã đói bụng ăn quà.

Cố Xước lập tức lên mạng tìm kiếm quá trình thiên người, chờ sau khi hấn tìm xong mới phát hiện mình căn bản không biết địa chỉ của Diệp Phụng.

Cố Xước cầm điện thoại lên, dè dặt chọt từng chữ: “Bảo bối, anh nói với em một chuyện.”

“Chuyện gì?” Quý Chức nhắn lại.

Cố Xước chọt một hồi lâu. Tần Thước muốn chịch Diệp Phụng, bảo bối, nói cho anh biết địa chỉ của Diệp Phụng đi? Hoặc là, Bảo bối, chúng ta chơi một trò chơi đi, địa chỉ Diệp Phụng là gì nào?

Kết quả khi gửi đi lại biến thành: “Moa”

Quý Chức gửi lại: “Moa moa chồng.”

Cố Xước bị chữ “chồng” này kích thích đến mức full máu, câu nói kế tiếp không làm sao nói ra được. Hấn bắt đầu ôm điện thoại cười ngu ngơ.

“Vợ, em đi làm nhé, anh trộm ngắm em một chút ~ hê hê~”

Cái Cố Xước gọi là trộm ngắm, chính là dùng điện thoại của hấn mở phần quản lý camera là có thể mở được camera trong văn phòng Quý Chức. Hấn vừa mở ra đã thấy bóng lưng của Quý Chức. Y như có linh cảm, đột nhiên nghiêng đầu quay lại nhảy mất với camera một cái.

A, vợ hắn đáng yêu quá đáng yêu quá.

Cố Xước cũng không dám kể chuyện của tên đồng đội heo Tần Thước cho y biết.

Sau khi tan việc, hai người về tới nhà, Cố Xước lập tức nịnh nọt cầm lấy túi trong tay Quý Chức, lại cầm áo khoác của y. Quý Chức ngồi xuống sofa, Cố Xước lại lấy cốc rót nước rồi quỳ một chân trên đất dâng lên, dầm lưng bóp vai thay y.

Tuy rằng Cố Xước vẫn dính lấy y, nhưng hôm nay lại đặc biệt dính.

Quý Chức hỏi: “Cố Xước, có phải anh có chuyện gì gặt em không?”

Cố Xước nói thật nhanh: “Không có.”

Một lát sau, Cố Xước nói: “Bảo bối, lời vừa nãy em hỏi anh lại một lần...”

“....Chuyện gì?”

Cố Xước nói: “Hôm đó ăn cơm xong, Tần Thước theo Diệp Phụng về nhà...”

Lúc này sắc mặt Quý Chức thoát cái thay đổi, y lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Diệp Phụng. Bên kia phải một lúc sau mới nhận.

Quý Chức nói: “Diệp Phụng, anh ở nhà hả?”

Diệp Phụng cười nói: “Giờ này không ở nhà thì ở đâu?”

Quý Chức hỏi: “Anh, chừng nào thì anh kết hôn với chị dâu?”

Bên kia dừng một chút: “Tạm thời không có chị dâu nữa?”

“Vậy bạn gái anh?”

“Quan niệm không giống nhau, chia tay rồi.”

“Vậy sao lúc trước anh không nói.”

“Tiểu Chúc, yêu nhau mà chia tay không cần nói cho phụ huynh đâu.” Trong giọng của Diệp Phụng mang theo một tia cứng chiều không dễ phát hiện, “Chờ đến khi kết hôn rồi, chuyện ly hôn nhất định anh sẽ nói cho em.”

Quý Chúc bị nghẹn một hồi.

“Tiểu Chúc, bên này anh có chút việc, lát nữa em gọi tới nhé.” Diệp Phụng nói xong liền cúp máy.

Quý Chúc cảm thấy rất kỳ lạ, Diệp Phụng vẫn là đáng vẻ từ tốn không nhanh không chậm, hơn nữa rất thân sĩ phong độ, đến cả gọi điện thoại xưa nay cũng đều để cho y cúp máy trước.

“Em cảm thấy chỗ Diệp Phụng có người khác.” Quý Chúc nói.

Đột, thăng đó đến thật kìa!

Một chân quỳ trên đất của Cố Xước đã biến thành hai chân.

Quý Chúc cầm áo khoác đi ra ngoài, Cố Xước liền vội vã đuổi theo. Quý Chúc lái xe, hần liền nhanh chóng ngồi vào chỗ ghế phụ. Dọc đường đi Cố Xước vẫn nghĩ đến việc nếu như gõ cửa Diệp Phụng mà nhìn thấy đáng vẻ Diệp Phụng bị xoạc đến không khép háng lại được, vậy sau khi về có phải mình cũng nên chủ động dạng háng ra không?

Quý Chúc hỏi: “Anh đang nghĩ cái gì?”

Cố Xước: “Đáng vẻ không khép chân lại được của Diệp Phụng.” (==))) Ngu vừa thôi anh)

Mặt Quý Chúc đen thui, không thềm để ý đến Cố Xước.

Cố Xước: “....”

Diệp Phụng tự mình mua nhà, nhưng nó nằm ở ngoại thành, anh nói rằng mình thích yên tĩnh. Từ nhà Quý Chúc đến chỗ Diệp Phụng phải mất chừng một tiếng đồng hồ lái xe. Một tiếng đồng hồ này muốn làm cũng đã làm rồi, Cố Xước càng thêm tuyệt vọng.

Sau một tiếng. rốt cuộc hai người họ cũng đã đứng trước cửa nhà Diệp Phụng. Lúc này Cố Xước mới phát hiện từ số tầng đến số nhà của Diệp Phụng lại giống y nhà của Quý Chúc, hai người này cách nhau nửa thành phố xa xa nhìn nhau...

Cố Xước vừa thấy thấp thỏm bất an, đồng thời trong lòng cũng sinh ra một cảm giác vi diệu.

Quý Chức bắt đầu nhấn chuông cửa, một lát sau cửa mới mở ra.

Hình như Diệp Phụng vừa tắm rửa sạch sẽ, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm, để lộ nửa thân trên cường tráng bất ngờ, cơ ngực cơ bụng không hề ít.

Quý Chức rất thích cơ bắp, cực kỳ thích sờ cơ bắp của Cố Xước. Hắn giơ tay ra theo bản năng chặn lại đôi mắt của Quý Chức, nhưng bị y đẩy ra.

Hình như Diệp Phụng không ngờ người đến là Quý Chức, trên mặt anh để lộ vẻ kinh ngạc và lúng túng hiếm thấy: “Anh đi thay quần áo.” Sau đó liền quay người đi đến phòng ngủ.

Thế nhưng dấu vết trên lưng Diệp Phụng đã báo cho hai người họ biết trước khi mình đến đã xảy ra chuyện gì. Có điều dấu vết trên lưng Diệp Phụng giống như bị móng tay cào, Tần Thước chịch người khác có ham muốn này khi nào? Hơn nữa vừa này Diệp Phụng cũng bước đi bình thường chứ không giống dáng vẻ không khép chân lại được, trái lại tinh thần còn có chút thoải mái.

Tần Thước chịch ngon như vậy từ bao giờ?

Kỳ thật Cố Xước đã ý thức được điều gì đó, thế nhưng hắn cảm thấy khó mà tin nổi, bởi vì Tần Thước vẫn luôn làm top.

Hai người đi vào, trong không khí tràn ngập mùi hương nọ, những chỗ khác đều được thu dọn chỉnh tề, chỉ riêng ghế sofa thì lộn xộn, khăn trải ghế rớt xuống đất, bàn trà bị đẩy xịch vào tường.

Tần Thước cũng không ở đây.

Có một số việc hầu như đã là ván đóng thuyền, có thể thấy trước khi hai người đến đây đã xảy ra một cuộc vật lộn kịch liệt.

Cố Xước đã không dám nhìn vẻ mặt của Quý Chức nữa.

Lúc Diệp Phụng đi ra đã quần áo chỉnh tề. Anh mặt không biến sắc mà thu dọn sofa, đổi khăn trải ghế rồi ném chiếc khăn nhàu nhúm dưới đất vào máy giặt, lại dời bàn trà về vị trí ban đầu: “Sao tới đột nhiên thế? Trong nhà loạn quá.”

Quý Chức tự nhiên ngồi xuống sofa. Cố Xước cũng không dám ngồi, chỉ đứng cạnh người y.

“Không có gì, trong nhà hơi buồn nên muốn lái xe đi hóng gió, vừa lúc chạy đến chỗ anh luôn.”

“Uống thứ gì nhé?” Diệp Phụng hỏi.

Cố Xước vội vàng nịnh bợ nói: “Không phải trên bàn trà có sao, để em đi lấy.”

Cố Xước cầm lấy chai rượu vang, lại cảm thấy không đúng. Bàn trà đã biến thành như vậy, bên trên còn đặt một chai rượu vang... Diệp Phụng cầm lấy cái chai từ tay hắn rồi ném vào thùng rác, lại rót hai cốc nước sôi từ bình thủy ra đặt trên bàn.

Bầu không khí vô cùng lúng túng, Cố Xước cảm giác mình đã lại làm chuyện gì ngu ngốc rồi.

Quý Chức nói: “Em chỉ đến thăm anh thôi, vậy anh nghỉ sớm một chút đi.” Y nói xong liền đi ra ngoài.

Đi được hai bước, Quý Chức lại dừng lại nhìn Diệp Phụng đang ngồi trên sofa. Anh cúi thấp đầu, tóc mái rũ xuống che khuất đôi mắt, có vẻ hơi tầm tối.

“Anh, anh giận hả?” Quý Chức đột nhiên hỏi.

Diệp Phụng ngẩng đầu lên, nở nụ cười: “Em nói chuyện này à. Đều là người trưởng thành rồi, chẳng có gì để giận cả.”

Diệp Phụng đứng dậy đưa hai người họ ra cửa. Cố Xước cố hết sức chặn ánh mắt Diệp Phụng lại.

Hai người đến thang máy, vẻ mặt Quý Chức liền trở nên hết sức khó coi. Cố Xước chậm rề rề sán lại chỗ y, còn chưa đến thì thang máy đã xuống lầu. Hắn giơ tay ra muốn kéo tay Quý Chức, nhưng y lại hất ra, Cố Xước chỉ có thể níu lấy một góc áo nhỏ của y.

Quý Chức cảm giác như mình vừa nuốt một con ruồi. Tần Thuộc là ai, là một hoa hoa công tử còn rớt nã hơn cả Cố Xước, Quý Chức cảm thấy gã ta căn bản không xứng với Diệp Phụng.

Đối với việc Tần Thuộc gạ chịch không thành, trái lại còn bị chịch, Cố Xước không hề thông cảm tí nào, thậm chí trong lòng còn cùng Quý Chức mắng gã. Điều vui mừng duy nhất chính là cái người không khép háng lại được kia lại là Tần Thuộc, nếu không Quý Chức còn nổi cơn thịnh nộ hơn nữa.

Lúc này Tần Thuộc đang đỡ eo, áo sơ mi bị xé toạc, chỉ khoác áo khoác com lê đi trong gió đêm cũng không biết sau khi mình bị chịch, bạn thân còn vui mừng vì mình mới là kẻ bị đè.

Hai người về đến nhà, Cố Xước liền tự giác đến góc tường phạt đứng.

Rốt cuộc cơn giận của Quý Chức cũng bạo phát, y trừng mắt nhìn Cố Xước: “Anh kết giao với kiểu bạn gì vậy?! Quên mất, anh cũng là người thế mà!”

Cố Xước vô lực cãi lại: “Bảo bối à, đó là trước đây...”

Hic, lịch sử đen gì đó đáng ghét quá. Hấn giãy dựa giải thích: “Bảo bối, nói thế nào đi nữa thì Diệp Phụng cũng coi như đã chiếm lợi, chỗ đó của Tần Thước vẫn còn trinh.”

“Câm miệng!”

Cố Xước ngậm chặt miệng.

Quý Chức nghĩ đến một vấn đề, rõ ràng Diệp Phụng đang trong trạng thái tỉnh táo, nếu như anh không muốn thì Tần Thước cũng không thể thực hiện ý đồ được.

” Diệp Phụng... Anh ấy đúng là cong?”

“Ừm ừm.” Cố Xước chỉ cái miệng đang ngậm chặt của mình.

“Kéo ra.”

Cố Xước làm một động tác kéo khóa ra: “Bảo bối, Tần Thước nói Diệp Phụng lừa hôn...”

Quý Chức hí mắt lại, cơn giận lại nổi lên: “Cái này trước đây bọn anh đã thảo luận qua?”

Cố Xước vội vã kéo miệng lại, không mở ra nữa.

Hai người vẫn chưa ăn cơm, Quý Chức cũng không có tâm tình mấy, bèn gọi thức ăn ngoài. Quý Chức dùng bát tô múc một phần cơm, gấp một chút thức ăn đưa cho Cố Xước, Cố Xước liền đứng ăn trong góc tường. Có điều trong đó đều là món hấn thích, vợ hấn tuy có giận nhưng vẫn thương hấn, hề hề.

Chờ Quý Chức tắm xong mặc áo ngủ tơ tằm vào rồi lặc lư trước mặt hấn, đôi chân trắng thon liếc mắt một cái là thấy rõ mồn một, Cố Xước chỉ có thể mắt rưng rưng nhìn, phải cố nhịn nổi dãn vật.

Đêm đó, Cố Xước bị phạt ngủ trên sô pha, thân thể cao to rúc trên ghế, trong mộng đều là đôi chân thon thả trắng nõn của Quý Chức.

Ngày hôm sau, y cũng chẳng thèm để ý đến hấn. Cố Xước liền nhắn tin cho y.

“Bảo bối, lịch đi đã định rồi, là sau khi lễ bái.”

“Bảo bối, anh vừa đi đến nhà vệ sinh.”

“Bảo bối, hình như bên ngoài trời mưa.”

Bảo bối, đệ đệ, Tần Thước gọi điện cho anh nè.

Cố Xước lập tức nghe máy.

“Diệp Phụng quả thật không phải là người, tao không đánh hắn một trận thì không tiêu cơn giận được, vẫn là huynh đệ nhanh nhanh đến đi! Tao gửi địa chỉ cho mày!” Tần Thước nói xong liền cúp máy.

Tần Thước lại hẹn hắn đi đánh Diệp Phụng, Cố Xước suýt nữa là té xỉu.

44. Chương 43: Thử Thách Cậu

Quý Chức đang trong cơn giận dữ, Cố Xước vốn muốn giữ khoảng cách với Tần Thước trong một thời gian để chứng minh hai người không cùng một giuộc.

Giờ cú điện thoại này của Tần Thước càng làm Cố Xước sợ hơn. Nếu đi, e rằng Quý Chức càng giận hơn, còn không đi, Tần Thước mà đánh Diệp Phụng thật thì Quý Chức lại càng giận hơn nữa.

Đến khi tan việc, Cố Xước nói với Quý Chức muốn nghỉ hai tiếng, sau đó đến chỗ hẹn.

Hai người họ hẹn nhau ở chỗ thường hẹn, đó là một club có tiếng, người ra vào đều là dân có tiền, nhân viên phục vụ cũng toàn là trai xinh gái đẹp.

Trước đây Cố Xước chơi nhởi trong club này rất thông thuận, nhưng lần này đi vào lại hơi chột dạ, mắt chỉ nhìn về phía trước không dám dòm ngó lung tung.

Cố Xước đẩy cửa phòng bao ra. Tần Thước đang ngồi ở đó trái ấp phải ôm mấy mỹ thiếu niên. Y mặc âu phục bảnh bao, mấy cúc trên cổ ra để lộ một khoảng ngực, trông rất phong lưu bất kham. Mấy tiểu yêu tinh kia vui trong ngực y, Tần Thước bóp một tí sờ một tạo, hoàn toàn là bộ dáng phong lưu công.

Nếu như chuyện này xảy ra trước tối qua, Cố Xước sẽ cho rằng như vậy, thế nhưng hiện giờ hắn cứ cảm thấy quái quái.

“Cố thiếu, mày nhìn tao bằng ánh mắt gì đấy?” Tần Thước hỏi.

Cố Xước ngồi xuống đối diện y, vẫn dùng ánh mắt quái quái kia nhìn, không nói lời nào.

Tần Thước cao một mét tám lăm, thân hình khá là cường tráng. Diệp Phụng có thể đề được y, cho thấy anh đúng là máy bay chiến đấu trong giới top, đặc biệt chuyện này càng khó tưởng tượng hơn khi nhìn dáng vẻ nhã nhặn cấm dục của Diệp Phụng.

“Đi hầu hạ Cố thiếu một lúc đi.” Tần Thước vỗ vỗ cậu trai đang ngồi bên phải.

Cố Xước tan làm liền đến thẳng đây. Bộ âu phục trên người hắn phác họa ra thân hình hoàn mỹ, mặt lại càng anh tuấn, trị số nhan sắc tăng vùn vụt.

Mỹ thiếu niên rất vui vẻ đứng dậy đi về phía Cố Xước, Cố Xước lại vọt dậy né về phía cửa: “Đừng chạm vào tôi!”

Hoa hoa công tử của ngày xưa lúc này như trai nhà lành bị dè.

Tần Thước vỗ chân cười ha hả, nhưng hình như đã chạm phải vết thương ở chỗ nào đó, mặt hơi vặn vẹo.

“Nhìn cái vẻ sợ hãi này của mày kia!”

“Ông tình nguyện đấy, ông cứ cam tâm để vợ quản đấy.”

“Haizz, ta nói thú vị lắm à? Mỗi ngày chịch một người, làm thêm mấy ngày đã chán ngay.”

“Đây không phải là vấn đề chịch choạc, tao yêu vợ tao.”

“Cái từ yêu này nói từ miệng mày sao cứ thấy ngượng ngượng ấy nhỉ?”

Cố Xước không thêm phí lời với y, tâm tư với vợ, mình hắn biết là được.

Tần Thước vẫy vẫy tay với bé trai kia, cậu ta liền quay lại ngồi vào lòng y.

Cố Xước ngồi xuống: “Nói chính sự đi, đừng giỡn nữa. Để họ ra ngoài đi.”

Tần Thước nói: “Có mấy em ấy thì sợ cái gì?”

“Cũng đúng, dù gì chuyện bác sĩ Tần bị người [đè] sớm muộn gì cũng bị người trong giới biết mà.” Lúc nói đến chữ kia Cố Xước tự động giảm nhỏ âm lượng.

Sắc mặt Tần Thước nhất thời khó coi: “Hai đứa ra ngoài đi.”

Trong phòng chỉ còn lại hai người Cố Xước và Tần Thước.

Tần Thước: “Cố thiếu, tao nghĩ mày có hiểu nhầm rồi, tao mới là top.”

“Hôm qua sau khi hai người bọn mày xong việc, tao với vợ tao có đến, Diệp Phụng bày ra dáng vẻ thoải mái sáng khoái tinh thần...”

Tần Thước: “.....” Y vốn muốn giả vờ thêm một chút.

“Mẹ kiếp! Nói đến đó ông lại không nuốt trôi được cơn giận này. Cố Xước, chúng ta đến nhà hấn đánh hấn một trận đi.” Tần Thước nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Mình mày đi không được à, sao còn phải kêu tao nữa?” Cố Xước nói.

Chuyện này vốn không phải là mấy đứa nhóc tiểu học gọi hội bèm nhau. Cái chuyện chọc người không thành trái lại còn bị chịch vốn mất mặt lắm rồi, giờ còn gọi anh em đi đánh người chịch mình, càng mất mặt hơn.

Sắc mặt Tần Thước tái nhợt, sau đó lại đỏ lên, nghiêng răng nói: “Cái thằng đó sức lớn lắm. Mày nhìn eo tao này, bầm tím một vòng luôn.” Tần Thước nói xong liền kéo áo mình lên để cho Cố Xước nhìn eo mình.

Cố Xước vội vàng dời mắt.

Tần Thước muốn cho hấn xem bèn kéo áo lên dí trước mặt hấn, chờ đến khi Cố Xước nhìn xong mới hài lòng trở về chỗ cũ.

Cố Xước dùng ánh mắt nhìn thẳng ngốc để nhìn y.

“Nói chung là tao đánh không lại hấn.” Tần Thước nói.

“Mày có thể để cho anh ta chịch mình tinh tấn nhân vong luôn.” Cố Xước nói.

“Cút mẹ mày đi!” Tần Thước tiện tay cầm cốc lên ném về phía Cố Xước. “Chờ chút nữa chúng ta đến nhà hấn, mày thì siết cổ, tao lãnh nhiệm vụ liều mạng đánh hấn, phé bỏ thằng em của hấn.”

Cố Xước nói: “Diệp Phụng là anh vợ tao đó mày.”

Tần Thước sững sốt một chút, có hơi khổ sở: “Vì thế nên mày không giúp tao à? Chúng ta là anh em tốt đó.”

Cố Xước nhìn dáng vẻ tủi thân của y, khó xử.

“Tần Thước, có phải mày bị ngốc không?”

“Mày mới ngốc!”

“Mày đi đánh anh ta thì chẳng phải càng có vẻ như mày rất để ý chuyện bị người ta ngủ à? Chuyện này coi như một lần 419, mày để ý thế làm gì? Hay là mày thật sự yêu thích Diệp Phụng?”

“Sao ông đây thích được chứ? Có điều mày nói cũng đúng, nếu đánh hắn thì trông có vẻ ông rất để ý. Vậy thì ông đây coi như bị chó cắn đi, thiếu niên vừa đẹp vừa nuốt nước mới là chốn về của ông.”

Thấy đã thuyết phục được y, Cố Xước thở phào nhẹ nhõm.

“Tao ra ngoài tìm mỹ thiếu niên chơi đây.”

“Đi đi.”

Trong nháy mắt, Tần Thước đã đi mất dạng. Cố Xước đứng dậy ra ngoài, còn chưa đến cửa đã nhận được điện thoại của Tần Thước.

“Không được, ông đây vẫn không thể nuốt trôi cơn giận này, nhất định ông phải đi đánh thẳng đó một trận.”

Tao phắc!

Nói vô ích rồi.

Cố Xước vừa muốn ra ngoài thì có người vỗ vỗ vai hắn.

Cố Xước quay đầu lại liền nhìn thấy một người mà mình vô cùng buồn nôn. Trước đây hắn ghét Cận Đình, bây giờ lại buồn nôn với gã. Người này quả thật giống như ruồi nhặng cứ thích quần quít lấy vợ hắn.

Cận Đình mặc âu phục chỉnh tề, đeo kính gọng đen, nhìn rất lịch lãm.

Ngữ khí Cố Xước không tốt: “Có chuyện gì không?”

“Không ngờ lại gặp cậu ở đây. Cùng uống một chén nhé.”

“Ông không rảnh.” Hấn xin phép đi chơi hai tiếng, giờ đã qua một tiếng rồi, phải nhanh đi về.

“Cậu sợ?”

“Sợ cái gì mà sợ, ông đây mới không sợ.” Cố Xước lạnh lùng nói.

Trước mặt tình địch tuyệt đối không thể kinh hãi được!

Hấn còn có ba mươi phút, vì thế Cố Xước lần nữa ngồi lại phòng bao riêng.

Cận Đình rót cho hấn một ly rượu, Cố Xước nhanh chóng uống một hớp: “Uống xong một chén rồi, hện gặp lại!”

“Vội như vậy làm gì?”

“Vội về nhà với vợ chứ làm gì. Tôi không ở nhà, sợ vợ sẽ nhớ.”

Người vợ này là ai không cần nói cũng biết, sắc mặt Cận Đình trở nên hết sức khó coi.

” Cố Xước, cậu thật đáng ghét. Ý vào có sắc có tiền nên rất hay quấy phá trong trường. Rất nhiều người thích cậu, vậy mà cậu còn cướp đồ của tôi, tôi cứ tưởng cậu yêu tôi nữa kìa.”

Cố Xước dựa vào ghế sofa cười nhạo: “Thích anh, tôi bị ngu hử!”

“Có điều những thứ đó tôi không thèm để ý, cậu muốn thì cho cậu đấy. Nhưng mà Quý Chức không hề giống, bọn tôi đã ở bên nhau năm năm rồi, năm năm tình cảm, tôi không bỏ xuống được.”

“Là tự anh không quý trọng.” Quý Chức tốt như vậy mà Cận Đình lại không biết trân trọng đây y ra ngoài, thế nên mình mới có cơ hội.

“Tình cảm năm năm của bọn tôi, năm năm qua tôi chỉ có một mình Quý Chức, cũng chỉ lên giường với mỗi em ấy. Mà cậu, người đã từng lên giường có thể viết ra một danh sách dài cả tờ giấy. Dù có muốn chọn đi nữa thì tôi cũng sẽ xếp bên trên cậu.”

Cố Xước có chút ghen tị, nhưng vẫn đắc ý: “Nhưng mà Quý Chức đã chọn tôi.”

“Tính của Quý Chức rất bướng bỉnh, người đã phong lưu thành quen như cậu có thể nhịn không ăn vụng được ư?”

“Chuyện này chẳng cần anh phải quan tâm.”

“Kỳ thật tôi càng muốn biết, nếu như cậu lên giường với người khác, Quý Chức có thể tha thứ cho cậu không.”

“Đây là chuyện không thể nào.”

Trên mặt Cận Đình để lộ một nụ cười quái dị. Cố Xước đứng dậy muốn đi, lúc đến cửa đột nhiên hắn cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

Cố Xước cảm thấy không đúng bèn vịn tường, mặt mày tái nhợt nhìn gã: “Anh đã làm cái gì?!”

“Thử thách sự yêu thích của Quý Chức với cậu đó, tôi muốn xem xem, nếu như cậu ngoại tình, em ấy có thể tha thứ cho cậu không.”

Cố Xước rất muốn xông lên đánh cho gã một trận, thế nhưng đầu hắn càng thêm mơ màng, cả người cũng nóng rực. Có người đỡ lấy hắn, hắn muốn đẩy người đó ra, nhưng hoàn toàn mất hết khí lực.

Cố Xước bị đỡ đi vào một chỗ, hắn mơ hồ nghe thấy tiếng đóng cửa, nhưng trong lòng lại có một âm thanh mãnh liệt muốn thức tỉnh hắn.

Lòng Cố Xước rất sợ hãi, tuyệt đối không thể để cho Cận Đình thực hiện được, nếu như hắn ngủ với người khác, nhất định Quý Chức sẽ không tha thứ!

Cố Xước gắng sức mở mắt ra liền nhìn thấy trước mặt muôn màu muôn vẻ, có người đi đến trước mặt mình.

Cố Xước sững sờ, giọng rất khàn: “Vợ ơi...”

Quý Chức chạy xong trở về nhà, cả người dính đầy mồ hôi. Y không vội thay quần áo mà lấy điện thoại ra. Điện thoại không có động tĩnh, tin nhắn gần nhất vẫn là cái tin xin phép của Cố Xước.

Đã sắp hai tiếng rồi, Cố Xước vẫn chưa về.

Quý Chức cầm điện thoại gọi cho Cố Xước, bên kia không ai nhận.

Quý Chức hơi nhíu mày, lại gọi cho Diệp Phụng một cú điện thoại. Diệp Phụng nhanh chóng nghe máy.

“Anh, xin lỗi.”

Diệp Phụng nói: “Xin lỗi gì chứ, nói thế này xa lạ quá, Lúc trước em không hay gọi anh một tiếng “Anh”, dùng kẹo dẻo cũng không được, giờ đúng là ngoan.”

“Trong lòng em biết anh là anh của em mà, so với anh ruột còn thân hơn. Câu “Xin lỗi” này là nói thay Cố Xước. Hồi trước anh ấy cứ vậy đấy, một đồng bạn bè xấu, đã tạo thêm phiền phức cho anh rồi.” Quý Chức nói.

“Chuyện hôm qua anh không để ý đâu. Hơn nữa nếu anh không muốn thì nào có ai ép buộc được anh. Vì thế Cố Xước không sai, mà cái tên ngốc tự đưa đến cửa cũng không sai.”

“Anh, anh phải cẩn thận với Tần Thước, hắn nói muốn đi đánh anh đấy.”

Diệp Phụng cười khẽ một tiếng: “Anh chờ cậu ta đến.”

Tâm tình phiền muộn của Quý Chức đã được mấy câu nói của Diệp Phụng hòa giải. Diệp Phụng không trách Cố Xước, cơn giận của Quý Chức cũng tiêu tan.

Cố Xước trong quá khứ chính là như vậy, đương nhiên là y để ý, nhưng nếu đã chọn hắn rồi thì mình phải tiếp nhận những chuyện đã qua của hắn.

Lại nói, mình cũng đã từng có mà.

Chỉ cần tương lai hai đứa có nhau là tốt rồi.

Đã hai tiếng, Cố Xước vẫn chưa về, Quý Chức càng lo lắng hơn.

Cố Xước nói đi gặp Tần Thước, thế nhưng trước giờ hắn vẫn rất giữ lời, nói hai tiếng nhất định hai tiếng sau sẽ về, trừ phi đã xảy ra chuyện gì.

Quý Chức lại gọi thêm mấy cuộc cho Cố Xước, vẫn không ai bắt máy, mãi đến khi Quý Chức nhận được một tin nhắn.

Dưới ánh đèn mờ ám, trên một cái giường có hai người đang ôm chặt nhau, mà một người trong đó chính là Cố Xước!

Tay Quý Chức run lên, điện thoại rơi xuống đất.

Quý Chức sững sốt một lúc rồi vội vàng nhặt điện thoại lên. Tiếp đó, bên kia lại gửi đến một địa chỉ.

Quý Chức xông thẳng ra ngoài, quần áo vẫn là bộ dính đầy mồ hôi mặc trên mình.

Y nhanh chóng tiến vào thang máy xuống bãi đỗ xe, sau đó khởi động xe vọt ra ngoài. Hai tay y siết chặt bánh lái, đầu ngón tay trắng bệch, trong lòng hơi sợ hãi.

Tần Thước nói muốn đi đánh Diệp Phụng, Cố Xước đi ngăn y lại, sao giờ đã ngăn lên giường rồi?

Chẳng lẽ Cố Xước đã mất hứng với việc đóng vai một người chồng bị vợ quản nghiêm, lại muốn quay lại tháng ngày không ai quản thúc như trước?

Không thể nào, người gửi bức ảnh này cho y rõ ràng không có ý tốt.

Quý Chức nghĩ, thân thể y căng ra, sắc mặt rất khó coi.

45. Chương 44: Làm Nũng

Quý Chức hít một hơi thật sâu sau đó đè ép hết tất cả những tâm tình lo lắng kia xuống, ánh mắt trở nên tỉnh táo, trong đó để lộ sự lạnh lẽo.

Y lái xe rất nhanh, chỉ hai mươi phút là đến chỗ cần đến.

Xe đỗ ở bãi đỗ ngầm của Club, Quý Chức đi thẳng vào. Có người chào hỏi lúc y đi vào, Quý Chức càng thêm thông thuận tiến đến.

Quý Chức đi thẳng lên lầu tới cái phòng được gửi đến điện thoại của mình, đập văng cửa.

Quả nhiên, cửa không khóa.

Tim Quý Chức nảy lên.

Điều này cho thấy rõ ràng có người đang lập một cái bẫy chờ y nhảy xuống, nếu như Cố Xước thật sự cùng người khác... Vậy y nên làm gì đây?

Quý Chức đi vào liền nghe trong không khí ngập tràn mùi vị là lạ. Rất khô, rất nóng, còn có cả mùi máu tanh, thế nhưng cũng không có mùi tình dục.

Trước mắt cũng không có hình ảnh yêu tinh đánh nhau như y tưởng tượng.

Dây đàn căng chặt trong đầu Quý Chức rồi cuộc cũng lỏng ra một chút.

Ga trải giường nhăn nhúm, Quý Chức nhìn mấy lần mới thấy trong góc tường có một bóng người cao to đang co rúm lại, cả người run lẩy bẩy, tiếng thở dốc nặng nề.

Quý Chức vội vã bước tới ngồi xuống trước mặt hắn.

” Cố Xước.”

Cố Xước cúi đầu không trả lời, Quý Chức nắm cầm hần mạnh mẽ bắt hắn ngẩng đầu lên. Khi y chạm vào thân thể Cố Xước thì cảm giác được người hần rất nóng, như đang bị sốt.

Mặt Cố Xước đỏ vô cùng, răng nghiến chặt như đang kim chế thứ gì đó. Môi hần đã bị cắn bật máu, mắt đỏ vằn lên, nhìn vô cùng đáng sợ.

Cố Xước nhìn thấy y, ánh mắt sáng ngời: “Vợ à?”

Đột nhiên ánh mắt hần trở nên lạnh lẽo, hần đẩy mạnh Quý Chức ra ngoài: “Mày là đồ giả! Không phải vợ tao, tránh xa tao ra một chút!”

Sức của Cố Xước rất mạnh, Quý Chức ngã nhào xuống đất. Y cảm thấy cánh tay mình đau nhức, nhưng không quan nhiều đến vậy, chỉ vội vã trở lại bên cạnh Cố Xước: “Cố Xước, là em, em đưa anh về nhà.”

Quý Chức nói xong liền hôn lên mặt hần, ánh mắt Cố Xước bắt đầu mịt mờ.

“Anh nhìn em đi, em là Quý Chức, không phải là người khác.”

Cố Xước sa vào nụ hôn kia, nhưng vẫn có chút chống cự. Hắn đột nhiên tát mình một cái, ánh mắt thanh tỉnh trong chớp lát. Người trước mắt hần không đổi thành người khác, vẫn là vợ của hần.

Cố Xước chớp chớp mắt, lòng mừng như điên. Thật sự là vợ mình ư?

Hắn ôm lấy Quý Chức vào ngực mình: “Bảo bối, rồi cuộc em cũng đến đón anh rồi.”

“Vợ ơi, anh không hề ngủ với người khác, em đừng bỏ anh nhé.”

Người Cố Xước nóng vô cùng, cứ cọ cọ trên người Quý Chức bày tỏ ý cầu hoan.

“Chỗ này không được, anh cố nhịn chút.” Quý Chức nói.

Cố Xước hức hức hai tiếng, nhưng vẫn dùng tia lý trí cuối cùng để kiềm chế.

“Em đưa anh về nhà.”

Quý Chức dìu Cố Xước lên để hắn tựa trên người mình, sau đó đỡ hắn đi ra ngoài.

Vóc người Cố Xước cao to, nặng khoảng chừng 80kg. Quý Chức dìu hắn rất tốn sức, trên đường hắn còn muốn tự làm một hồi hoặc là bóp bóp hông Quý Chức. Y phải vất vả lắm mới đưa được Cố Xước lên xe.

Sau khi đặt hắn lên ghế sau, Quý Chức vốn muốn đến ghế lại thì cánh tay đã bị kéo lại.

Sức của Cố Xước rất lớn, con thú hoang ẩn núp trên người rất cuộc cũng thức tỉnh. Hắn kéo tuột Quý Chức vào xe để y nằm trên ghế sau, mình thì phủ phục lên bên trên.

“Vợ ơi anh nhịn không được.” Ánh mắt hắn vô cùng đáng thương: “Vợ, có thể không?”

Không gian trong xe quá nhỏ, Quý Chức không thích lắm, nhưng nhìn dáng vẻ cực lực ẩn nhẫn này của hắn, Quý Chức vẫn khẽ thở dài một hơi rồi tự cởi cúc áo của mình.

Cửa xe đóng lại, xe nhấp nhô theo nhịp.

Lúc Quý Chức đi ra từ ghế sau, quần áo hơi lộn xộn, trên mặt có vết ửng hồng.

Cố Xước đã thanh tỉnh hơn nhiều, cứ lôi kéo y không chịu cho đi. Quý Chức lườm hắn mấy cái, Cố Xước chỉ đành cố nín thân thể đang chộn rộn, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Còn tiếp tục nữa thì Quý Chức cảm giác đến xe mình cũng không lái nổi. Y không muốn qua đêm ở đây, vì thế chỉ đành dừng lại.

Quý Chức lên ghế lái, khởi động xe, về nhà.

Trên đường trở về, sự căng thẳng của Quý Chức được quét sạch sẽ, tâm tình vô cùng thoải mái. Đúng là y đã nhìn rõ thêm chút về tấm lòng mà tên gốc này dành cho mình.

Về đến nhà, hai người lập tức đến phòng tắm tắm rửa. Lần tắm này kéo dài ròng rã một tiếng đồng hồ, lúc đi vào là Quý Chức đỡ Cố Xước, nhưng khi bước ra lại là Cố Xước bế Quý Chức.

Hai người sóng vai nhau nằm trên giường.

“Vợ...” Cố Xước vốn có một bụng câu từ muốn nói với Quý Chức, nhưng khi quay lại phát hiện Quý Chức đã ngủ, vì thế hắn dè dặt cẩn thận tắt đèn ôm người vào ngực, thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

Hôm sau khi tỉnh lại tinh thần Cố Xước rất thoải mái. Quý Chức vẫn đang ngủ vùi trong ngực hắn, mắt nhắm chặt lại, ngủ rất ngoan. Mặt y ung ửng hồng, môi cũng sưng đỏ, gương mặt vô cùng đẹp đẽ, Cố Xước cứ si mê ngắm y như thế.

Hắn vốn có rất nhiều thứ muốn nói với Quý Chức.

Rốt cuộc Quý Chức cũng mở mắt ra. Mắt y hơi mơ màng híp lại nhìn Cố Xước hồi lâu mới tỉnh táo.

Cố Xước sán lại gần hôn y, lại bị đẩy ra.

“Râu đâm vào kìa.” Giọng Quý Chức khàn khàn mềm mại.

Cố Xước vuốt vuốt cằm mình, đúng là râu đã mọc lún phún, sau đó hắn cụng trán mình vào trán Quý Chức.

Hai người quấn quýt nhau một lúc.

“Bảo bối, anh bị bắt nạt.” Cố Xước oan ức rưng rưng nói.

Dáng vẻ này của hắn cứ như một đứa bé đi học bị bắt nạt, sau đó về nhà cáo trạng. Vóc người hắn lớn, bày ra cái vẻ này đúng là có chút tương phản mạnh.

“Hôm qua đã xảy ra chuyện gì?” Quý Chức hỏi.

“Hôm qua anh hẹn Tần Thuộc gặp nhau ở Club. Anh giáo dục Tần Thuộc một trận để cậu ta đừng đi đánh Diệp Phụng nữa. Sau khi tách ra, anh lại gặp Cận Đình ở cửa, gã đó bảo anh cùng đi uống một ly. Anh không ngờ gã lại dám bỏ thêm đồ trong rượu, còn tìm người đến... Suýt nữa anh đã cho rằng người đó là em, sau đó anh thấy không đúng. Trên người kẻ đó có mùi nước hoa, nào đâu thơm thoang thoảng được như vợ mình. Anh tát mình một cái, quả nhiên sau khi thanh tỉnh liền thấy kẻ đó không phải là em. Anh muốn đánh cậu ra, cậu ta chạy mất.” Cố Xước càng nói càng uất ức: “Vợ, lúc anh chờ em đến đón thật sự rất khó chịu.”

“Anh ngốc hử, đuổi đánh người ta chạy mất làm gì. Đưa đến cửa không cần thì phí, anh cứ giải quyết trước sau đó lại nói.” Quý Chức nói.

Cố Xước sững sốt một chút, nhất thời không hiểu nổi: “Ý vợ là có thể...”

“Hứ, sao không thể? Trước đây không phải anh cũng chịu à?”

Cố Xước cúi đầu liền nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Quý Chức liền biết mình bị đùa bỡn, vội vàng nói: “Vừa nghĩ đến chuyện mình biến thành một đứa bé đáng thương bị vợ bỏ, anh chẳng còn hứng thú gì nữa.”

Cố Xước vùi đầu vào cổ Quý Chức: “Bảo bối, hiện giờ cả thân cả tâm của anh đều là của em.”

“Ai muốn đưa chuột nát của anh chứ.”

“Hu hu.”

“Anh ngốc như vậy, đáng đời bị người bắt nạt.”

Cố Xước càng thêm tủi thân: “Hu hu hu.”

Rõ ràng là Cận Đình làm chuyện xấu, hấn tố cáo với Quý Chức, thế mà lại bị nói ngốc.

Đau lòng quá man.

“Hôm qua anh có làm gì với người kia không?” Quý Chức hỏi.

Mắt Cố Xước đảo loạn, có chút chột dạ: “Đại khái là hôn một cái.”

Quý Chức nhìn hấn.

“Hình... Hình như còn bóp mông một cái.”

Quý Chức có chút đỏ kị, đột nhiên nhào lên cắn một miếng lên môi hấn, lại cầm tay hấn đặt lên mông mình.

“Của em có phải thích hơn không?”

Căn bản không cách nào sánh được, toàn thân vợ mình chỗ nào cũng hoàn mỹ!

“Bảo bối, tên Cận Đình này thật xấu, trong giới này anh chưa từng gặp kẻ nào buồn nôn như vậy.”

Trong giới này có bao nhiêu sạch sẽ? Kẻ ngốc này không chỉ ngốc mà còn đơn thuần.

“Vậy sau này cách xa hẳn ta một chút.”

Cố Xước nuốt không trôi cơn giận này: “Anh không cam tâm.”

“Vậy em đi đánh gã một trận nha?”

Cố Xước lập tức chuyển từ mode oan ức sang mode bá đạo: “Bảo bối, em không được phép đi, anh không cho phép em gặp gã nữa!”

“Được, người ghê tởm như vậy sau này phải cách xa thật xa, nếu như không cẩn thận đụng phải thì phải đi đường vòng, không được phép tiếp xúc với gã, cũng không cho nói chuyện với gã.” Quý Chức nói, “Ai không làm được phải gọi người còn lại là “Ba ba”.”

Hiện giờ Quý Chức cũng ghê tởm Cận Đình chết đi được. Y cảm thấy Cận Đình chẳng có bao nhiêu yêu thương mình, năm năm ở chung kia cũng có thể nhìn thấy. Sau này cứ quán lấy có thể là vì không cam lòng, giờ còn làm những chuyện vô liêm sỉ với Cố Xước như vậy. Có lẽ tâm lý của Cận Đình chính là tôi không có được thì đừng hòng ai có, không ăn được thì đập đổ.

Quý Chức buồn nôn cực kỳ.

Có lẽ mình cũng chẳng yêu Cận Đình bao nhiêu, chỉ là chấp niệm thời thanh xuân, mà bây giờ chấp niệm ấy cũng biến mất không còn tung tích.

Đáng thương cho tên ngốc bự con này, bị gã ta xoay vòng vòng.

Quý Chức giơ tay ra xoa xoa đầu hắn.

“Ngốc thế này, sau này em sẽ không để người ta bắt nạt anh nữa.”

“Bảo bối, vậy em bảo kê cho anh ha.”

Hai người lẳng lặng nằm trên giường, đột nhiên Cố Xước thấy trên cánh tay trắng nõn của Quý Chức có một đoạn bầm đen, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

“Đây là đứa nào làm?” Da Quý Chức trắng, vết bầm kia hiện lên nhìn thấy mà giật mình. Cố Xước vô

cùng đau lòng: “Bảo bối, nói cho anh biết đi, anh sẽ đi đánh nó như đòn.”

Quý Chức nói “Hôm qua em dìu anh thì anh đẩy em ra, đập vào tường.”

Cố Xước ngậy ngốc một hồi, sau đó đâm mạnh lên tường một cú: “Hóa ra là nó.”

Quý Chức không nhịn được cười, mẹ nó tên ngốc này đùa vui quá.

Cố Xước lại đánh mình một trận: “Còn nó nữa.”

Quý Chức vui mình trên ngực hần không nhịn được bật cười thật to, cười đến mức nước mắt ứa ra. Cố Xước ôm lấy y, sau đó hôn xuống.

Hai người chẳng ai chú ý đến việc mình đã đánh răng chưa.

Cố Xước không muốn nhìn thấy Cận Đình nữa, nhưng không nuốt trôi được cục tức này, liền tải một tấm ảnh Cận Đình trên Baidu xuống rồi gửi cho anh mình: “Anh, thằng này đáng ghét lắm.”

Quý Chức dọn lại nhà mình lần nữa, vợ hết những món đồ liên quan đến Cận Đình ném sạch vào thùng rác.

Hôm nay là thứ bảy, hai người họ không đi đâu hết, ở nhà nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày mai, cả nhóm HT và đoàn đội sẽ bay đến thành phố Y để quay MV.

Buổi tối, Quý Chức nhận được một tin nhắn của Khúc Tuấn, trong đó nói đi thành Y phải cầm theo đồ dùng sinh hoạt hàng ngày.

Cố Xước liếc nhìn một chút, trong lòng hơi đổ ỹ, nhưng vẫn có chút chờ mong. Sau những ngày tháng trước, hần chỉ muốn liều mạng show ân ái với vợ mình, show đến mức người ta phun máu đầy mặt, như vậy sẽ không còn ai mơ ước vợ hần nữa.

Cố Xước nghĩ, sau đó lén lút nở nụ cười ra khỏi phòng.

46. Chương 45: Bơi Lội

Quý Chức chuẩn bị hai vali đựng hành lý, vốn là mỗi người một cái. Y xếp hành lý vào vali của mình, chưa nhét được hai cái đã phát hiện nó bị đầy, quay lại đã thấy Cố Xước đang lén lút nhét quần lót vào

vali của mình, hai cái móng vuốt vẫn chưa rời khỏi vali, bị bắt dính ngay tại trận.

Quý Chức nhìn hấn.

Hai móng vuốt của Cố Xước chuyển đến cái vali khác đang đặt trên đất, chống đẩy một hơi năm mươi lần, làm liền một mạch không hề ngưng nghỉ.

Quý Chức tiếp tục nhìn hấn.

Cố Xước chỉ đành nói: “Bảo bối, vali của anh không xếp vô được nữa.”

Vali của hấn đang để bên cạnh, vẫn chưa được mở ra, hơn nữa còn là loại size lớn hơn cả cái của Quý Chức.

Quý Chức không vạch trần hấn.

Cố Xước vui sướng nghĩ, vợ mình chiều mình ghê.

Cố Xước vào phòng lấy một đồng quần áo của mình, sau đó đặt vali trước mặt Quý Chức, còn hấn thì ngồi khảnh như ông lớn. Trước đây lúc đi công tác đều là mình hấn lặng lẽ thu xếp hành lý, giờ đã có vợ bận trước bận sau giùm...

Cố Xước âm thầm vui vẻ.

Từ từ... Nụ cười trên mặt Cố Xước đột nhiên cứng lại, chỉ thấy Quý Chức lấy đồ mình lên đặt vào trong vali ra bỏ vào vali to.

Đột nhiên Cố Xước không vui, rũ đầu xuống ngồi đó.

Mấy cái trò vặt kia của hấn nào trốn được ánh mắt của Quý Chức, Quý Chức cảm thấy như mình đang trên chó ấy.

Quý Chức lấy ra một cái túi nhỏ để quần lót của hai người vào, sau đó lại đặt hai hộp bao cao su vào vali Cố Xước. Cố Xước lên nhìn, nổi chán chường liền bị quét sạch sẽ. Hấn bước lại ôm chầm lấy Quý Chức, liếm liếm mặt y.

“Bảo bối, hai hộp làm sao đủ? Em để nhiều thêm đi.”

“Vậy để 20 hộp nhé?”

Cố Xước cần thận tính toán một chút, họ đi công tác bảy ngày, 200 chia 7, tuy rằng hắn rất muốn dùng hết, nhưng mà —

Cố Xước khổ sở nói: “Vợ ơi, 20 hộp thì có hơi khó...”

“Anh dùng không hết thì cho người khác dùng.”

Cố Xước đột nhiên bối rối, lòng chua lè, còn khổ sở nữa. Cho người khác dùng? Vợ hắn muốn dùng với ai thế?

Cố Xước buông y ra không liếm nữa, đổi rồi.

Cố Xước đổi rất lâu, ấy thế mà Quý Chức làm như không thấy.

Cố Xước càng giận hơn: “Vợ, anh giận rồi.”

Quý Chức nhìn hắn: “Sau đó thì sao?”

Cố Xước bi phẫn nói: “Em phải dỗ anh đi chứ.”

Quý Chức giơ tay ra xoa xoa đầu hắn.

Hu hu qua loa quá.

Cố Xước lại sán tới: “Ừ, vậy anh miễn cưỡng tha thứ cho em.”

Buổi tối hai người không dám làm bậy quá vì ngày mai phải rời giường sớm.

Sau đó Cố Xước vẫn nghĩ đến chuyện kia, không ngủ được. Giữa lúc mơ màng Quý Chức mở mắt ra liền nhìn thấy mắt hắn sáng lập lờ nhìn mình chăm chăm, sợ hết vía.

Cố Xước hỏi cái câu đã hỏi mấy trăm lần trong lòng: “Vợ, em muốn dùng với ai?”

Quý Chức: “....”

“Chúng ta đi công tác chứ không phải đi nghỉ phép, anh đừng suốt ngày nghĩ đến chuyện này.”

“Bảo bối, không cho phép em dùng với người khác.”

“Ừ, chỉ dùng với tên gốc nhà anh thôi.”

Cố Xước lại vui vẻ, hài lòng đi ngủ.

Ngày hôm sau vừa rạng sáng, mặt trời vừa ló dạng, hai người họ đã rời giường rồi cùng nhau đánh răng rửa mặt cạo râu.

Quý Chức mặc một chiếc T-shirt màu trắng, Cố Xước rất vui, vì đây chính là cái lần trước họ mua lúc cùng đi shopping. Hắn biết Quý Chức thích xì tai thanh tân này, lần này đi công tác có lẽ sẽ mặc, liền lên mua hai cái.

Cố Xước cố nhịn cười, nghiêm túc nói: “Bảo bối, khéo quá, anh cũng muốn mặc chiếc này.” Hắn nói xong liền mặc chiếc kia lên người.

Chờ Cố Xước mặc xong, Quý Chức liếc nhìn hắn: “Ha, đúng khéo thật, đến size cũng giống nhau nữa cơ.”

Chiếc T-shirt rộng rãi mặc trên người Quý Chức khi Cố Xước mặc vào lại thành áo bó căng chặt trên người, hoàn toàn phô ra cơ ngực cơ bụng. Cố Xước lấy hơi, cái áo kia vẫn dính sát vào người hắn, nhìn chẳng khác gì một tên gốc bự.

Hắn mặc thể này ra ngoài, ân ái chưa kịp khoe đã bị người cười thối mũi.

Áo tình nhân mặc không thành, cuối cùng chỉ có thể mặc quần lót tình nhân. Có lẽ chỉ có thể khoe ân ái lúc ở phòng thay quần áo ở bể bơi.

Không thể mặc trang phục tình nhân thì ta khoe trên miệng, gọi thêm mấy tiếng “Vợ yêu”, “Bảo bối”, tất nhiên người khác sẽ biết đến quan hệ giữa hai người.

“Trước mặt người ta đừng có kêu “Bảo bối” hay “Vợ” gì hết.” Da mặt Quý Chức mỏng, luôn cảm thấy play như vậy rất xấu hổ.

Cố Xước: “...”

Sân bay quốc tế thành phố A.

Lúc mọi người đến, Cố Xước và Quý Chức đã đến rồi.

Quý Chức mặc đồ thoải mái, T-shirt trắng quần capri đội mũ lưỡi trai, đeo khuyên tai, nhìn vừa cool vừa thời thượng.

Cố Xước đứng bên cạnh y, hắn cũng mặc thoải mái, cao hơn Quý Chức đến tận một cái đầu, gương mặt thâm thúy góc cạnh, ngũ quan sắc nét, đẹp trai theo kiểu men lỳ, trong tay hắn đang cầm hai chiếc vali.

Quý Chức đang đứng tựa cột chơi điện thoại, Cố Xước thì đứng một bên nhìn y chơi điện thoại. Hai người đứng chung một chỗ tạo ra hình ảnh vô cùng đẹp mắt, rất có sức hút.

“Ha ha, nhìn Cố tổng chúng ta đứng bên cạnh thầy Quý trông có giống một chú cún bự không?”

Trong công ty phần lớn mọi người đều biết Cố Xước và Quý Chức đang ở bên nhau, trong đó bao gồm Vương Minh đã bị khoe ân ái một lần.

Cũng có một ít người không thích tám chuyện, giao lưu khá ít với người trong công ty, ví dụ như Khúc Tuấn.

Khúc Tuấn: “Không giống, có đuôi đâu.”

Đùa giỡn thế mà lại nhận được một câu trả lời nghiêm túc, chuyện cười kể không nổi nữa. Cũng có người tưởng tượng ra dáng vẻ Cố tổng mọc đuôi, moe quá trời!

Đoàn người đến phòng chờ.

Quý Chức đi ở đằng trước, Cố Xước liền cầm hai cái vali đi sát phía sau y.

Khúc Tuấn nhìn, luôn cảm thấy Cố Xước như mọc ra một cái đuôi, nhất định là ảo giác. Cầm hành lý thì có làm sao, Cố tổng là sếp, yêu quý nhân viên không phải là chuyện bình thường à?

Chờ đến khi lên máy bay, Quý Chức, Cố Xước và Khúc Tuấn cùng ngồi một chỗ.

Quý Chức ở ghế trong cùng, Cố Xước ở chính giữa.

Cố Xước lấy áo khoác của mình từ chỗ hành lý không ký gửi của Quý Chức.

Khúc Tuấn nhìn hắn.

Cố Xước chờ cậu ta hỏi tại sao áo của mình lại ở trong hành lý của Quý Chức, vậy thì hắn có thể tự nhiên nói ra chuyện mình và Quý Chức đang ở chung.

Khúc Tuấn quay đầu lại nhìn về phía trước.

“....” Cố Xước có chút tiếc nuối.

Máy bay khởi hành, trong cabin hơi lạnh. Khúc Tuấn lấy ba tấm thảm rồi đưa cho Cố Xước hai tấm.

Hai tấm đó Cố Xước đắp hết lên người mình, còn khoác áo com lê lên người Quý Chức.

Khúc Tuấn: “....”

Cậu ta cứ nhắm mắt lại là thấy dáng vẻ đẹp trai ngồi ngời của thầy Quý lúc nhìn thấy ở sân bay.

Khúc Tuấn quay đầu lại chỉ nhìn thấy đầu của Cố Xước. Cậu quay về, có chút khổ sở.

Bay thì thành phố A đến thành phố Y mất hai tiếng, Quý Chức cảm thấy buồn ngủ. Cố Xước cố ý ngồi thẳng vai lên để Quý Chức dựa vào vai mình ngủ thiếp đi. Mắt y nhắm lại, rèm mi rất dài, môi khẽ nhếch, khuôn mặt trắng nõn không tì vết. Cố Xước đã quên khoe ân ái, cả đoạn đường ánh mắt chỉ dính trên người Quý Chức.

Hắn lặng lẽ đưa tay ra khoát lên eo Quý Chức.

Máy bay xuyên qua tầng mây, ánh nắng rực rỡ tỏa ra trước mắt, lòng Cố Xước trở nên thật mềm mại. Hắn như thấy được quang cảnh rất nhiều năm về sau, Quý Chức vẫn dựa vào ngực mình như vậy.

Sau hai tiếng rưỡi, máy bay đã hạ xuống đến nơi cần đến.

Thành phố Y còn có tên là thành phố ven biển, biển trời cùng một màu xanh ngắt.

Sau khi xuống máy bay mọi người liền đến khách sạn. Phòng đã sớm đặt. hai người một gian, tất nhiên Quý Chức ở cùng phòng với Cố Xước.

Phòng ở là phòng tiêu chuẩn, hai giường.

Hai người tiếp tục ngủ bù một giấc.

Quý Chức nằm xuống, Cố Xước không lên giường của mình mà chỉ muốn chen chúc trên một cái giường với y.

Quý Chức trừng mắt nhìn hấn, Cố Xước nói: “Giường cứng quá, vẫn là bảo bối mềm nhất.”

Quý Chức híp mắt nói: “Vì thế mà anh coi em là đệm giường à?”

Cố Xước ôm y xoay một vòng, để Quý Chức nằm trên người mình.

“Để anh làm đệm giường cho bảo bối.”

Cái đệm này còn cứng hơn cả đệm gốc, còn biết tự động tỏa nhiệt, thế nhưng Quý Chức vẫn ngủ rất thoải mái.

Lúc xế chiều đạo diễn đưa mọi người đến nghiên cứu địa điểm, trong đó có một bãi đá ngầm. Ở phía sau bãi đá là một khoảng trời rất khác.

Mọi người chơi ở đó một lúc rồi lục tục rời đi. Ai nấy đều biết Quý Chức và Cố Xước đã biến mất, nhưng chẳng ai đề cập đến.

Cố Xước kéo tay Quý Chức đến sau bãi đá ngầm, ôm y ngồi trên tảng đá, sau đó lén hôn một cái lên môi y. Lúc chuẩn bị rời đi, Cố Xước liếc thấy một bóng người, bèn nắm cầm Quý Chức hôn thật sâu.

Thanh âm sóng biển vang lên rì rào bên tai, lại dần đi xa, cảnh tượng quanh người bắt đầu nhạt đi.

Ngày đầu tiên đúng là không có chuyện gì của hai người họ, nên Cố Xước và Quý Chức liền biến công tác thành hẹn hò.

Hai người trở lại khách sạn lúc chạng vạng. Phía dưới khách sạn có một bể bơi lớn.

Thời cấp ba Cố Xước ở trong đội bơi lội, bơi rất giỏi. Hấn nhìn thấy bể bơi đã muốn khoe mẽ một phen trước mặt Quý Chức.

Hai người đổi quần bơi, sau đó đi vào.

“Bảo bối, em nhìn anh đã này.”

Cố Xước làm động tác khởi động, sau đó dùng một tư thế đẹp để nhảy xuống nước, như một chú cá tung tăng.

Cố Xước cảm giác Quý Chức đang nhìn mình liền ra sức bơi, bày ra tất cả các kỹ xảo, miễn cưỡng biểu diễn một buổi bơi lội.

Cố Xước bơi vài vòng sau đó quay về chỗ Quý Chức. Hắn đứng lên dùng một động tác đẹp trai bước ra khỏi bể bơi. Vóc người của hắn rất đẹp, vai rộng eo hẹp, da màu mật ong, đường cong sống lưng rất ưa nhìn, bờ mông căng mẩy mà săn chắc, từng giọt nước men theo đường cong cơ bắp lướt xuống.

Bên bờ đã sớm có một đám khán giả tụ tập lại, ai nấy đều vỗ tay, có người còn huýt sáo mấy tiếng. Khán giả nhìn cơ bắp trên người hắn không chút kiêng dè, ánh mắt đó như hận không thể lột quần bơi của hắn xuống.

Cố Xước có chút đắc ý. Tuy rằng hắn hát lệch tông, khiêu vũ thì giẫm chân bạn nhảy, nhưng mà cũng còn thứ khác đây, bơi lội rất lợi hại! Trước đây hắn chính là tiểu vương tử bơi lội!

Cố Xước đắc ý đi đến bên cạnh Quý Chức.

” Thầy Quý, thế nào?” Cố Xước chờ Quý Chức khích lệ.

Quý Chức đứng lên khỏi ghế dài.

Là mình đẹp trai tuần tú quá nên muốn đến hôn mình sao? Cố Xước rạo rực nghĩ.

Quý Chức quay người bỏ đi.

Cố Xước: “...”

47. Chương 46: Người Quen Cũ

Hai người về phòng khách sạn, Quý Chức đi thẳng vào phòng vệ sinh. Cố Xước có chút bất an theo sát phía sau, sự đắc ý lúc này đã mất sạch.

Cửa phòng vệ sinh đóng lại cái “Rầm”, nhốt Cố Xước ngoài cửa. Hắn chỉ đành làm môn thần ngoài cửa phòng.

Lúc đi ra Quý Chức đã đổi sang quần áo thường, mái tóc ướt sũng đang rỏ nước. Cố Xước muốn đến giúp y sấy tóc, ai ngờ Quý Chức lại cầm chặt máy sấy không cho hắn, Cố Xước chỉ đành buông tay.

Trên người Cố Xước vẫn đang ướt, hắn ngồi xuống ghế gỗ chăm chú nhìn Quý Chức. Mắt hắn đảo vòng, chờ đến khi tóc Quý Chức sấy khô rồi, rốt cuộc hắn cũng nghĩ ra nguyên nhân Quý Chức tức giận.

Cố Xước cảm thấy đáng vẻ khó chịu của Quý Chức trông đáng yêu cực kỳ: “Bảo bối, có phải là em không biết bơi đúng không? Ha ha ha!”

Quý Chức đi tới gạt ngã chiếc ghế Cổ Xước đang ngồi, hấn liền ngã chổng vó xuống đất.

Cổ Xước: “....”

Quý Chức cầm một cuốn sách lên đọc, chặn tầm mắt Cổ Xước lại. Hấn lại đến một chỗ khác ngồi xổm nhìn. Quý Chức nhìn thấy cái thân cơ bắp của hấn liền ngứa mắt: “Còn không đi mặc quần áo vào? Cảm thấy thịt trên người mình dễ coi lắm à?”

Cổ Xước liền vội vàng đứng lên vào phòng tắm tắm rửa. Trong lúc tắm, hấn bóp bóp cơ bắp trên người mình, cảm thấy nó thật rắn chắc. Lúc trước Quý Chức còn thích lắm mà, sao giờ lại nói khó coi nhỉ?

Lẽ nào vóc người mình thật sự đã thay đổi nên Quý Chức không thích mình nữa ư?

Trong phòng tắm có gương, Cổ Xước tắm xong liền đứng trước gương khoe cơ bắp của mình một tí.

Vẫn đẹp trai lắm mà.

Vì thế, rốt cuộc thì tại sao vợ mình lại giận?

Cổ Xước mặc quần áo đi ra ngoài. Quý Chức không đọc sách nữa mà đang nhìn hấn, sắc mặt cũng dễ coi hơn một chút. Cổ Xước thuộc kiểu hình cởi quần áo thì có cơ bắp, mặc quần áo vào lại thấy vóc người rất đẹp, không nhìn ra số cơ bắp trên người

Cổ Xước ngồi xuống cạnh Quý Chức, Quý Chức giơ tay ra sờ sờ cơ ngực hấn. Cổ Xước lảng lảng, lúc này Quý Chức còn nói cơ của mình khó coi, giờ lại yêu thích không buông tay, quả nhiên là đã nghiện còn ngại.

Cổ Xước không nhìn được hỏi: “Bảo bối, lúc anh bơi lội thật sự không đẹp trai à? Tất cả mọi người đều vỗ tay mà.”

Sắc mặt Quý Chức lại khó coi, tay dùng sức hơn, đổi từ sờ thành nhéo: “Ừ, đẹp, nếu mà nhảy thoát y lại càng đẹp.”

“Ai, anh không giỏi khiêu vũ.”

“Anh giỏi cởi quần áo.”

“Khà khà, bảo bối, anh giỏi cởi quần áo em lắm.”

Quý Chức chỉ cảm thấy lửa giận xông thẳng lên đầu, mẹ kiếp cái tên ngốc này sao lại muốn ăn đòn như thế?!

Rất muốn bạo – lực – gia – đình!

Sau khi hai người ăn cơm xong thì đi tản bộ trên con đường nhỏ ở cánh rừng bên cạnh. Lúc đi qua một quán cà phê, hai người lại đi vào ngồi một chút. Quán cà phê này trang trí rất lãng mạn, ở cửa là đủ kiểu hoa, hồng, vàng, xanh, đủ màu đủ sắc. Hai người bèn chọn vị trí ở phía ngoài.

Quý Chức ngắm hoa, Cố Xước thì vào phòng vệ sinh. Chờ đến khi trở lại, hắn phát hiện Quý Chức đang nói chuyện với một người phụ nữ. Trông hai người rất qurn thuộc, giống như người quen cũ. Trối thì đã tối, vậy mà người phụ nữ này vẫn đội mũ trong quán cà phê.

Cô gái kia: “Khéo quá, lúc này nhìn thấy anh nhưng vẫn không dám chào hỏi. Anh đến chơi hay đi làm vậy?”

Quý Chức: “Đi quay MV với đồng nghiệp trong công ty, em thì sao?”

“Em đi đóng phim với đoàn. Anh đổi nghề rồi à? Không ngờ anh cũng tiến vào giới này.”

“Cũng không coi là vào giới, vẫn làm thầy dạy khiêu vũ thôi. Em thì sao? Lúc trước còn thấy phim của em chiếu trên TV, đẹp lắm.”

Cô gái kia hơi đỏ mặt: “Ấy dô, được nam thần khen đẹp làm em thấy ngại quá. Em đóng phim ở đây, ở lại mấy tháng đó anh.”

Quý Chức bị dáng vẻ này của cô chọc cười: “Bây giờ em là nữ thần của mọi người rồi, chứ nam thần anh không dám nhận đâu.”

“Năm đó anh và Cận Đình là hai nam thần của em đó. Sao anh không đưa người nhà cùng đi? Hình như công việc của Cận Đình bận lắm, đã mấy năm không gặp anh ấy rồi. Năm đó hai người các anh là nhân vật nổi tiếng trong trường, nhoáng một cái đã mấy năm rồi...” Cô như đang chìm đắm trong ký ức trước đây, thở dài nói.

Quý Chức cắt lời: “Bọn anh đã chia tay rồi.”

Nghe được tên của tên tiện nhân kia ở cùng một chỗ với Quý Chức, lòng Cố Xước rất khó chịu. Xem ra cũng không phải là người quen cũ có quan hệ tốt, bằng không sao tin tức lại lác hậu như thế? Người nhà cái gì, Cận Đình tính là người nhà gì chứ, hắn mới là người nhà đường đường chính chính!

Cô gái kia: “A? Thật sự không nghĩ đến đấy, lúc trước các anh xứng đôi lắm.”

Mùi chua trong lòng Cố Xước càng đậm. Xứng đôi chỗ nào? Tên rác rưởi Cận Đình kia có chỗ nào xứng với thầy Quý nhà hần?

Cô gái kia tiếp tục hỏi: “Bây giờ anh còn độc thân à?”

Kế tiếp có phải sẽ giới thiệu mình không? Cố Xước có chút kích động, mắt sáng quắc nhìn Quý Chức chăm chăm.

Cô gái kia cũng cảm nhận được ánh mắt đó, nhìn về phía hần: “Quý Chức, người kia có phải bạn anh không? Anh ta cứ một mực nhìn anh.”

Cố Xước bước nhanh tới, rất đẹp trai.

Quý Chức nhìn Cố Xước một chút: “Không quen.”

Bước chân Cố Xước dừng lại, có chút bối rối. Sao Quý Chức lại nói không quen hần? Buổi trưa còn gọi hần là chồng mà.

Cố Xước có chút khổ sở. Cô gái kia ngồi ở chỗ của hần, Cố Xước cố nhẫn nhịn đau khổ kéo ghế tới.

“Anh đẹp trai, anh ngồi ghép chỗ hần?”

Ghép cái gì mà ghép? Đây rõ ràng và vị trí của tôi mà? Nếu như biết trước sau khi đi vào phòng vệ sinh một chuyến mình từ bạn trai biến thành người ngồi ghép bàn, có chết Cố Xước cũng không đi.

Cố Xước chăm chú nhìn Quý Chức, nỗ lực gợi lên sự áy náy của thầy Quý.

Bầu không khí lúc này của ba người có chút lúng túng, cô gái kia không nhận được hỏi: “Anh chàng đẹp trai này nhìn có hơi quen... Quý Chức, các anh thật sự không biết nhau à?”

Quý Chức nghiêng đầu sang cẩn thận nhìn Cố Xước, rất cuộc bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: “Khó trách anh thấy quen, hóa ra là bạn trai của anh.”

Tâm tình Cố Xước như ngồi tàu lượn, nghe đến đó suýt nữa thì rơi lệ.

Bảo bối, anh là chồng của em mà!

Về mặt Cố Xước vô cùng đặc sắc, lúc thì khổ sở lúc thì vui mừng, trong lòng nghĩ cái gì là hiện hết lên mặt.

Cô gái kia che môi cười.

“Tôi tên là Chân Tinh, là bạn đại học của Quý Chức. Anh tên là gì?”

Cố Xước nói: “Tôi là Cố Xước, là bạn trai của Quý Chức.”

Chân Tinh nói: “Bạn trai anh đẹp trai quá, hơn nữa còn rất hài hước.”

Quý Chức: “Chỉ được cái mặt thôi, chứ đầu óc thì có vấn đề.”

Cố Xước ai oán chăm chăm nhìn Quý Chức: hu hu hu.

Chân Tinh chăm chú nhìn Cố Xước, không phản ứng kịp. Anh chàng con lai đẹp trai này ngũ quan thâm thúy tuấn lãng, có thấy đầu có vấn đề chỗ nào đâu.

Cố Xước dùng ánh mắt lên án, Quý Chức nói: “Lẽ nào em nói không đúng à?”

Cố Xước uất ức rưng rưng nói: “Đúng thế, đầu óc anh có vấn đề.”

Chân Tinh cảm thấy ánh sáng phát ra từ cái bóng đèn của mình càng ngày càng mãnh liệt, bèn để lại phương thức liên lạc rồi rời đi.

“Vợ, anh giận rồi.” Cố Xước nói.

Cố Xước cũng hơi tức giận. Lúc đi, Cố Xước không theo sát Quý Chức mà cố ý đi chậm vài bước, sau đó không đi nữa. Hắn muốn bỏ nhà ra đi! Để Quý Chức vội vội vàng vàng đến tìm hắn!

Kết quả, Quý Chức căn bản không phát hiện hắn tụt lại ở đằng sau....

Cố Xước chỉ đành ngoan ngoãn đi về khách sạn.

Chờ đến khi hắn đến cửa khách sạn đã thấy có một người dựa vào cột lớn ở sảnh. Quý Chức đang đứng khoanh tay ở đó, gió đêm thổi mái tóc mái của y phơ phất. Y đứng đó nhìn về phía hắn.

Cố Xước biết Quý Chức đang chờ mình, cơn giận dỗi trong lòng liền biến mất tăm mất tích. Ai da, vợ cũng có lúc sai lầm, tất nhiên là hắn sẽ tha thứ.

Cố Xước lập tức hăm hở đi tới nhẹ nhàng kéo tay Quý Chức. Lặng lẽ Quý Chức không tránh ra, sau đó

hai người đi về khách sạn.

Vừa vào cửa, Cố Xước đã đề Quý Chức lên tường cẩn mạnh lên môi y một cái: “Vợ, đầu óc của anh không thành vấn đề!”

Quý Chức cản trở lại: “Có bệnh!”

“Không có bệnh.”

“Có bệnh.”

.....

.....

Hai người anh cắn một ngụm em cạp một miếng, cứ như hai đứa nhóc đang ganh đua. Ganh nhau một hồi liền ganh lên trên giường.

Quý Chức lơ mơ cảm thấy mình ngu chết đi được, quả nhiên ở cùng tên ngốc thì chỉ số thông minh của mình cũng bị kéo tụt.

Dần dần y cũng không còn sức để nghĩ nữa, đúng là chuyện không cần đầu óc thì tên ngốc này làm rất tốt...

Sau đó, Cố Xước nằm trên giường còn Quý Chức thì nằm nhoài trên ngực hắn, đáng vẻ lười biếng. Cố Xước một tay xoa eo vợ, một tay gọi điện thoại cho Tần Thước.

Bên kia điện thoại, Tần Thước có chút uể oải.

“Mày thật sự đi đánh Diệp Phụng đấy à?”

Tần Thước nhất thời kích động: “Đừng có nhắc đến cái tên “Diệp Phụng” với tao nữa! Đời này tao không muốn nghe hai chữ này nữa!”

Cố Xước không dám nhắc lại.

Hiển nhiên là không đánh được.

Cố Xước lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, lại cảm thấy mình làm anh em không tử tế lắm. Tâm tình Tần Thước

có vẻ rất không ổn, lẽ nào lại bị đề một lần nữa à?

Nghĩ đến Tần Thuộc vốn là một đời tổng công giờ phải làm thụ, cũng đáng thương ghê.

Cách an ủi người tốt nhất chính là chia sẻ tình cảnh bi thảm của mình.

“Anh em, kỳ thực tao cũng thảm lắm. Vợ tao thường hay nhéo tao, trên ngực tao bầm đen hết rồi. Ẽm còn cắn tao nữa, cắn đến mức môi tao rách mấy chỗ rồi. Em ấy còn không chịu cho tao hút thuốc...”

Tần Thuộc cúp máy.

Cố Xước: “....”

Quý Chức chôn mặt trên ngực Cố Xước, không nhịn được bật cười thành tiếng.

Tên ngốc, anh xác định đây là an ủi chứ không phải vung đường lên vết thương người ta đấy chứ?

Ngày hôm sau bắt đầu chính thức quay MV. Chủ đề của MV này là thanh xuân, hình ảnh lấy ba màu trắng xanh làm chủ đạo, kể về quá trình theo đuổi ước mơ một nhóm thiếu niên, thanh xuân bồng bồng.

Quý Chức cũng có một đoạn diễn trong đó.

Y để chân trần đi trên bãi cát nhẹ nhàng múa, từ ban mai đến lúc mặt trời lên, rồi đến hoàng hôn rắng đỏ đầy trời. Dáng người của y nhẹ nhàng uyển chuyển, khí chất mờ ảo, bóng người nhạt mờ như hòa cùng một thể với nước biển.

Đây là đoạn phim sau khi đã biên tập cắt nối, chỉ mấy giây ngắn ngủi, ấy nhưng là một phần trọng tâm của câu chuyện. Sau khi các thiếu niên xem lén được cảnh múa này ở bãi đá ngầm, mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình, bắt đầu hành trình truy tìm ước mơ của chính họ. Chỗ đặc biệt của nội dung câu chuyện chính là nó tôn lên những gì các thiếu niên đã trải qua trong hiện thực, khiến người ta dễ dàng thấu hiểu.

Bởi vì tiền kỳ tốn rất nhiều công phu, phải mất bốn ngày mới quay xong, sau đó là hậu kỳ chế tác.

Cố Xước rất thích cảnh diễn này của Quý Chức, sau khi đoạn phim được cắt nối hẳn không thể chờ được nữa mà yêu cầu một phần, cắt ra một bức ảnh để làm hình nền điện thoại. Càng khéo hơn chính là trong đó chỉ nhìn thấy bóng người Quý Chức chứ không thấy rõ mặt, như vậy sẽ không có người nhìn được mặt vợ hắn!

Ngày thứ năm, Cố Xước mời toàn bộ đoàn đội ăn cơm, vừa vặn gặp một đoàn phim do công ty đầu tư bên hợp hai làm một cùng nhau ăn uống.

Cố Xước mặc một bộ âu phục màu xám đậm vừa vặn, cổ đeo nơ, bày ra dáng vẻ tinh anh. Hắn ngồi ở đó, có rất nhiều người tới chúc rượu. Kỳ thật những lúc thế này hắn chỉ muốn dính bên người Quý Chức nhất, nhưng hắn còn phải kiếm tiền nuôi vợ, dù sao cũng không thể cứ để anh mình nuôi mãi được.

Quý Chức cũng không ngờ đoàn phim lần này cũng chính là đoàn phim của Chân Tinh. Hai người gặp lại lần nữa, chỉ cảm thán một câu duyên phận rồi ngồi cùng một chỗ nói chuyện.

“Không ngờ bạn trai anh lại là sếp. Bạn trai anh cũng họ Cố, cùng họ với sếp lớn bọn em, đáng ra em phải đoán được mới đúng.” Chân Tinh nói. “Chỉ là dáng vẻ hôm nay của anh ấy hoàn toàn khác với lần gặp mấy hôm trước.”

Một người đàn ông anh tuấn ngồi ngời ngời, giơ tay nhắc chân đều tràn ngập phong độ thân sĩ, ai ngờ được dáng vẻ tủi thân rưng rưng nước mắt như một chú cún bị của hắn chứ?

Quý Chức quay đầu lại liền nhìn thấy hắn đang bị một đám người vây vào giữa.

“Có điều anh phải chú ý đấy. Sếp lớn đã có vợ rồi, người ta không bò lên giường sếp được, nhưng vẫn có người nhìn chăm chăm vào sếp nhỏ, đặc biệt Cố tổng còn đẹp trai đến vậy.” Chân Tinh nhắc nhở.

“Anh sẽ chú ý cẩn thận.” Quý Chức nói.

Quý Chức chăm chú nhìn vào bên kia, quả nhiên thấy mấy em tiểu thục đang nhìn Cố Xước chăm chăm. Dáng vẻ của tên ngốc này cũng mê người lắm chứ.

Hai mắt Cố Xước vẫn nhìn thẳng, khách khí đáp lễ. Có người muốn dựa vào hắn lại bị hắn nhanh nhẹn né ra.

Mãi đến khi có một người cầm ly rượu đến trước mặt Cố Xước chúc rượu, thân thể hắn cứng đờ, nhìn về Quý Chức theo bản năng.

Quý Chức tìm ra được một tia chột dạ trong đó.

Chân Tinh thấy y nhìn chăm chăm người kia, nói: “Đó là nam chính trong bộ phim lần này của tụi em, Tào Gia Ý.”

Người này không giống tiểu thục bình thường, trên người có khí chất lẳng đọng.

Quý Chức nheo nheo mắt.

48. Chương 47: Đố Kị

Tào Gia Ý nói: “Cố tổng, em mời anh.”

Cố Xước cụng ly với y một cái rồi uống một hơi cạn sạch. Hắn chỉ cảm thấy hớp rượu vang này trôi vào miệng đã biến thành vị đắng chát, hắn chưa từng uống qua ly rượu nào khó uống như vậy.

Tào Gia Ý lại liên tục thay hắn rót rượu. Cũng có những người khác muốn đến, thế nhưng Tào Gia Ý là nam chính, y còn ở đây thì không ai dám làm mất mặt, nên chỉ đành chờ Tào Gia Ý chúc rượu xong thì mới tiến đến. Trước khi chưa xác định có bỏ lên giường Cố tổng được hay không, không ai dám đắc tội Tào Gia Ý. Nghe đồn sau lưng y có một kim chủ lớn, vì thế y mới có thể hành động như thế, cũng như có được tài nguyên lớn đến vậy.

Có điều y đã có kim chủ lớn còn muốn quyến rũ Cố tổng, thực sự là lòng tham không đáy, chẳng chừa chút tài nguyên nào cho lớp trẻ bọn họ.

Cố Xước chăm chú nhìn rượu vang trong ly, ngẩng đầu lên nhìn Tào Gia Ý vẫn đang đứng trước mặt mình: “Có chuyện gì không?”

Ánh mắt Tào Gia Ý đảo trên người hắn một vòng: “Không ngờ lại gặp được Cố tổng ở đây, trùng hợp quá.”

“Cậu cũng ở đoàn phim này sao?”

“Vâng, vai nam chính.”

“Sống cũng không tệ nhỉ.”

Tào Gia Ý: “Những thứ này còn không phải do Cố tổng cho sao?”

Cố Xước suýt nữa ngắt xiếu. Hình như đúng là hắn đã từng làm chuyện như vậy. Lúc chia tay, hắn hỏi Tào Gia Ý muốn cái gì, Tào Gia Ý nói muốn làm diễn viên, hắn liền gọi một cú điện thoại cho người môi giới trong công ty.

Mặt Cố Xước không biến sắc, vẫn duy trì hình tượng một công tử phong độ ngời ngời, kỳ thực giờ này hắn như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, ánh mắt không ngừng liếc về phía Quý Chước. Thấy Quý Chước không chú ý đến bên này, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Cố Xước nói: “Hôm nay trong đoàn đội của chúng tôi cũng có mấy lão sư đức cao vọng trọng, rất có lợi cho sự phát triển trong tương lai của cậu, cậu cũng đến kính rượu đi.”

“Vâng, cảm ơn ý tốt của Cố tổng, không ngờ đã chia tay lâu như vậy.... mà anh vẫn suy nghĩ cho em như

thể.” Nói được một nửa Tào Gia Ý dừng lại một chút, trong giọng nói có chút thân mật và ám muội mà chỉ người trong cuộc mới nghe ra: “Vây trước tiên em đi kính những người khác đây ạ. Chúng ta đã lâu không gặp, em muốn uống riêng một ly với anh để ôn chuyện, đêm nay anh rảnh không?”

Ý ám chỉ trong đó quá rõ ràng.

Không rảnh!

“Anh ấy không rảnh.”

Có người giành nói trước câu của hắn. Thanh âm kia không cao không thấp, vui giận khó phân, rất quen thuộc.

Thân thể Cố Xước cứng đờ, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, tèo rồi. Hắn có cảm giác làm chuyện xấu bị vợ bắt được tại trận. Hắn không biết rốt cuộc chuyện giữa mình và Tào Gia Ý Quý Chức đã nghe được bao nhiêu, sẽ nghĩ thế nào.

Cố Xước vô cùng kinh hoảng với màn đánh ghen sắp tới.

Quý Chức đi đến trước mặt Tào Gia Ý. Chiều cao của hai người tương đương nhau, chỉ là tướng mạo không cùng một loại hình. Tào Gia Ý thường xuyên diễn vai nam chính lạnh lùng bá đạo, dường như y đã nhập vai diễn vào cuộc sống, bên ngoài cũng lạnh lùng. Quý Chức thì rực rỡ như lửa, tựa như kiêu dương. Tào Gia Ý đã lên tuyến một, thể nhưng gương mặt và khí chất vẫn thua Quý Chức một chút.

Cuộc đánh ghen mà Cố Xước đoán hóa ra vẫn không bạo phát. Quý Chức cười rất ôn hòa, trong đôi mắt không hề có sự tức giận và ghen ghét. Y chỉ cười híp mắt nhìn Tào Gia Ý: “Anh ấy không rảnh, nhưng tôi thì có, chỉ bằng chờ lát nữa chúng ta uống riêng một ly nhé?”

Tào Gia Ý nhìn Cố Xước. Về mặt Cố Xước hết sức kỳ quái, đại khái có thể khái quát thành hai chữ “Ngây ngốc”. Tào Gia Ý chưa từng thấy hắn có vẻ mặt như thế, y cảm thấy rất thú vị bèn hỏi Cố Xước: “Anh thật sự không rảnh à?”

Quý Chức hỏi: “Cố tổng, anh có rảnh không?”

Cố Xước vội vàng lắc đầu: “Không không.”

Tào Gia Ý nói: “Được.”

Cố Xước càng thêm ngây ngốc.

“Vậy chúng ta trao đổi số điện thoại cái nhỉ?”

Sau đó hai người trao đổi số cho nhau. Quý Chức lấy được số điện thoại xong thì quay về chỗ cũ, không hề liếc Cố Xước một cái.

Người xung quanh đều là người của đoàn phim, bọn họ cũng không quen Quý Chức, chỉ cảm thấy cái người dám chặn Cố tổng thật lợi hại. Sắc mặt Cố tổng khó coi như vậy, xem ra tâm tình rất tệ. Cái người kia đẹp thế, chắc cũng là diễn viên đi, đặc tội Cố tổng rồi e rằng về sau khó mà lẫn lộn trong giới diễn viên.

Chẳng ai ngờ được rằng Cố tổng tâm tình rất tệ thật ra lúc này đang đổ mồ hôi lạnh đầy người, có chút hoảng loạn. Vợ mình đang có ý gì? Muốn hẹn riêng tiểu yêu tinh để đánh ghen ư?

Hiện giờ hắn chỉ muốn nhanh nhanh kết thúc tiệc rượu để trở về ba quỳ chín lạy cầu xin vợ yêu nguôi giận.

Ánh mắt Cố Xước càng liếc về phía Quý Chức nhiều lần hơn, thấy y đã rời đi Cố Xước cũng lập tức tìm cơ rời khỏi bữa tiệc.

Cố Xước về thẳng khách sạn, bàn tay đang cầm thẻ phòng của hắn run run, chỉ lo cửa khóa trái rồi mình không đi vào được nữa.

“Két” một tiếng, cửa mở ra, Cố Xước thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Cố Xước đi vào, trong phòng không bật đèn, hắn chỉ thấy trên sô pha có ánh sáng.

Quý Chức đang ôm máy tính ngồi trên đó lướt net.

Cố Xước bật đèn lên rồi đi tới nhìn nọt nói: “Bảo bối, em đang làm gì thế?”

Quý Chức không để ý đến hắn, chỉ chuyên tâm coi máy tính, Chờ đến khi thấy Quý Chức đang tìm thông tin về Tào Gia Ý, chân Cố Xước mềm nhũn, suýt nữa là quỵ sụp xuống.

Bây giờ Tào Gia Ý đang là ngôi sao tuyến một, chuyện tư của y hắn có rất nhiều người tò mò, liệu chút quan hệ của mình và y có bị bới ra không? Rất nhiều chuyện vì muốn thu hút người đọc mà thêm mắm dặm muối rất nhiều, liệu trên mạng có những nội dung khó coi nào không?

Người Cố Xước thoát nóng thoát lạnh, quá khứ của hắn đúng thật sự hại chết chính mình. Hắn nhắm mắt lại nằm nhoài trên sô pha, ôm lấy Quý Chức từ phía sau..

“Bảo bối, em xem những thứ này để làm gì?”

Quý Chức mở một bức ảnh chụp Tào Gia Ý làm người mẫu, y để trần nửa thân trên, làn da màu đồng cổ, cơ bắp rõ ràng, quần lỏng lẻo mắc trên xương hông, nhìn rất gợi cảm.

“Đẹp không?” Quý Chức hỏi.

Cố Xước lắc đầu: “Không đẹp.”

“Nhưng mà em lại cảm thấy rất đẹp, vô cùng gợi cảm. Anh xem eo của y này, chắc là mềm lắm, tầng cơ bắp này mà sờ lên chắc là thích lắm.”

Cố Xước trợn mắt lên, trong lòng sinh ra một ý nghĩ, không phải vợ hần hện Tào Gia Ý không phải để đánh ghen mà đi hện chịch đấy chứ?

Nghĩ đến việc Quý Chức muốn sờ cơ bắp của người khác, Cố Xước vô cùng đổ kị.

Hần nhanh chóng cởi âu phục của mình, trên người chỉ còn lại một chiếc sơ mi mỏng, sau đó hần cũng cởi luôn cúc áo trên đó rồi nửa quỳ trước mặt Quý Chức.

“Bảo bối, đến sờ anh này!”

“Chán rồi.”

Quý Chức lại lướt qua vài tấm ảnh nhìn chăm chú thật lâu, giống như càng nhìn càng thích.

Cố Xước ngồi bệt xuống đất ôm lấy chân Quý Chức. Vợ hần đang nói dối, vợ hần tuyệt đối không thích Tào Gia Ý đúng không.

Cố Xước nghĩ tất cả mọi biện pháp để bôi xấu Tào Gia Ý: “Vợ, tất cả những gì em thấy đều là giả hết đấy. Chút cơ bắp của Tào Gia Ý chỉ để dọa người thôi, sờ chẳng thích tí nào đâu. Eo cậu ta cứng đơ, chẳng mềm tí nào...”

Lửa giận của Quý Chức bùng lên, đập Cố Xước một cước, giễu cợt nói: “A, anh biết rõ nhỉ, xem ra đã thử rất nhiều lần.”

Cố Xước há hốc miệng ngồi ở đó, nhất thời không biết nói gì.

“Ha ha, không có cách nào để giải thích à?” Quý Chức cười lạnh nói.

Lòng Quý Chức buồn bã đến khó chịu, cũng không biết là mình đang tức giận hay đổ kị. Y chỉ cảm thấy

lòng mình ê ẩm, mũi chua chua, nhìn đáng vẻ đần độn ngốc nghếch của Cố Xước lại càng thêm phiền lòng.

Cái tên ngốc này mỗi ngày chỉ biết trưng ra vẻ mặt này thôi, làm như mình vô tội lắm ấy. Có lẽ Tào Gia Ý chỉ là một người trong số đó, ngoài ra còn không biết bao nhiêu người nữa. Lần này là có mình ở bên cạnh, nếu mình không ở đây, liệu tên ngốc này có phải sẽ theo người ta ra ngoài không?! Còn nói cơ bắp Tào Gia Ý lừa người, eo thì cứng đơ, là sợ người ta không biết hắn đã lăn giường với tên đó à?

Quý Chức dùng gối tựa trên xô pha tàn nhẫn đập vào người Cố Xước, mặt y đỏ bừng, thở hổn hển. Cố Xước rất bối rối vì bộ dạng này của y. Hắn đứng dậy muốn ôm Quý Chức, lại bị người đẩy ra.

Quý Chức đi vào phòng vệ sinh rồi đóng cửa lại. Y dùng nước lạnh vẩy lên mặt, vẻ tức giận kia mới tiêu tan đi một chút. Y chống hai tay lên bồn rửa tay, nhìn chăm chăm bóng dáng của mình trong gương. Người trong gương sắc mặt đỏ bừng, đột nhiên y cảm thấy người này có chút xa lạ.

Quý Chức hít một hơi thật sâu để mình bình tĩnh lại. Y lau khô nước trên mặt, mở cửa phòng tắm ra liền nhìn thấy Cố Xước tay chân luống cuống đứng ở đó. Quý Chức đi vòng qua hắn, lấy quần áo trong va li sau đó thay đồ. Y mặc một chiếc T-shirt màu trắng, đáng vẻ sạch sẽ trong trẻo bây giờ hoàn toàn không giống với lúc này.

“Bảo bối, em đi đâu vậy?” Cố Xước hỏi.

“Tôi đã hẹn gặp Tào Gia Ý, giờ đi gặp người ta chứ còn gì.” Quý Chức nói.

Cố Xước lại bối rối, nhưng Quý Chức đã đẩy hắn đi ra ngoài.

Cố Xước vội vã đuổi theo.

Chờ đến khi Cố Xước đuổi kịp thì thang máy đã bắt đầu đi xuống tầng trệt rồi. Cố Xước điên cuồng ấn nút đi xuống, suýt chút nữa là ấn nát cái nút đó. Hắn nhấn mấy lần cũng không được bèn xông thẳng theo cầu thang bộ.

Lúc chạy đến cửa khách sạn, hắn vừa lúc va phải người Vương Minh. Vương Minh sợ hết hồn vì bộ dạng này, sắc mặt Cố Xước rất khó coi, còn mang theo chút hoảng hốt bất an.

“Cố tổng...”

“Cậu có thấy Quý Chức không?” Cố Xước túm lấy áo y hỏi.

Wang Ming chỉ vào một hướng, vừa nhìn một cái, hình bóng Cố Xước đã không còn thấy nữa.

Vương Minh biết quan hệ yêu đương của hai người họ, chắc là người yêu giận dỗi cãi nhau rồi. Nhưng mà dáng vẻ kia của Cố tổng thật đáng sợ, giống như đã bị thầy Quý ăn sạch sẽ.

Cố Xước chạy theo hướng Vương Minh chỉ, chạy đến tất cả những chỗ có thể làm nơi hẹn hò. Đợi đến khi vào một nhà hàng, rốt cuộc Cố Xước cũng nhìn thấy Quý Chức.

Quý Chức ngồi một mình ở đó, không có Tào Gia Ý, cũng không có người nào khác. Cố Xước vội vã đi đến, cũng không ngồi xuống mà chỉ đứng bên cạnh Quý Chức.

Những người khác nhìn vào đều cảm thấy Cố Xước là vệ sĩ của Quý Chức, dáng vẻ hùng dũng đưa nào đến gần. Quý Chức không thèm nhìn hắn một cái, vẫn nhìn đồng hồ đeo tay như đang đợi người.

Quý Chức thật sự hẹn Tào Gia Ý ư? Cố Xước có hơi tuyệt vọng, mỗi giây mỗi phút trôi qua với hắn đều là giày vò.

Quý Chức cứ ngồi như thế nửa tiếng, sau đó y đứng dậy đi ra ngoài, Cố Xước cũng vội vã đi theo.

“Bảo bối, em đi đâu?” Cố Xước không nhịn được hỏi.

“Đi tìm Tào Gia Ý.”

Tào Gia Ý, lại là Tào Gia Ý. Cố Xước cảm thấy cả đời mình không muốn nghe thêm ba chữ này một lần nào nữa.

Cứ đi mãi, Cố Xước cảm thấy không đúng, hướng Quý Chức đi lại là hướng khách sạn.

Lẽ nào hẹn gặp Tào Gia Ý ở khách sạn ư...

Hơn nữa lại còn là căn phòng của hai người họ!

Cố Xước đóng chặt cửa phòng lại, bày ra dáng vẻ Tào Gia Ý mà đến hắn tuyệt đối sẽ không mở cửa. Hắn chăm chăm đứng chắn ở cửa, chỉ lo có tiếng gõ cửa vang lên, cứ có tiếng bước chân lại bắt đầu cảnh giác.

Bắt đầu từ hôm nay, “Tào Gia Ý đến rồi” là chuyện Cố Xước sợ hãi nhất.

49. Chương 48: Làm Nũng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quý Chức đột nhiên đi về phía Cố Xước.

Cố Xước giữ cửa càng chặt hơn, vẻ mặt kiên định. Tuy rằng hắn đã quyết định sẽ nghe lời vợ, nhưng mà lần này hắn quyết không nghe, không cho Quý Chức đi ra ngoài, không cho phép y đi gặp tiểu yêu tinh kia!

Đột nhiên Quý Chức vươn tay ra vuốt ve mặt hắn. Thân thể Cố Xước đang căng thẳng, được vuốt ve như vậy bỗng nhiên ngơ ngẩn.

“Không có Tào Gia Ý.” Quý Chức nói.

Nhất thời Cố Xước không phản ứng kịp, chỉ ngơ ngẩn nhìn theo y.

“Cái gì?”

“Không có Tào Gia Ý, em không hẹn Tào Gia Ý.”

Cố Xước choáng váng vô cùng, vợ hắn có ý gì thế? Không hẹn, tại sao lại thay đồ rồi ra ngoài, còn chờ trong nhà hàng lâu như vậy? Cố Xước cảm thấy đầu óc mình theo không kịp.

“Em hẹn Tào Gia Ý làm gì chứ?”

“Vậy em...”

“Lừa anh đó, em giận.” Quý Chức đột nhiên giơ tay ra ôm lấy eo Cố Xước: “Vừa nghĩ đến việc anh ở cùng Tào Gia Ý, đã từng ôm eo gã đó, đã từng chịch gã đó, em đã muốn nổi giận, ghen tị, không giống chính em nữa.”

Rốt cuộc Cố Xước cũng phản ứng lại được, vì thế nên vừa nãy vợ mình khen Tào Gia Ý đẹp, nói muốn đi gặp Tào Gia Ý đều là vì tức giận và ghen tị sao? Ghen tị với quãng thời gian mình đã cùng Tào Gia Ý?

Cố Xước vừa vui vừa đau lòng. Hóa ra không phải Quý Chức thật sự muốn gặp Tào Gia Ý, cũng không phải không cần mình nữa.

Dáng vẻ mất đồ bình lúc nãy của Quý Chức, hắn thực sự rất sợ. Cố Xước ôm lấy Quý Chức, ôm thật chặt, như hận không thể khảm y vào xương vào tủy.

Quý Chức cũng ôm chặt thêm, cọ cọ mặt vào ngực hắn: “Em chưa từng như thế. Rất khó chịu, cả người cứ choáng váng, cục tức cứ nghẹn ở cổ không phun ra được. Em rất giận, thế nhưng đây không phải là lỗi của anh, nếu như bây giờ anh dám ngoại tình em sẽ đánh anh.”

Cố Xước vội vàng nói: “Anh không ngoại tình mà!”

“Em nói là nếu như.” Quý Chức rầu rĩ nói.

Cố Xước cảm thấy giọng Quý Chức là lạ bèn cúi đầu xuống nhìn. Hắn thấy viền mắt Cố Xước đỏ ửng, mũi cũng đỏ, nhìn như muốn khóc.

Cố Xước hoảng hốt: “Bảo bối, bây giờ em cũng có thể đánh anh!”

“Anh vừa bị em dọa như thế, giờ còn bị đánh nữa thì đáng thương lắm.” Quý Chức rưng rưng nói.

“Hề hề, anh da dày thịt béo, không sợ bị đánh.” Cố Xước nói.

“Nhưng mà em đau lòng.” Quý Chức nói, “Anh là của em.”

Nếu như trong quá khứ, Cố Xước nghe thấy Quý Chức nói đau lòng cho mình, tuyệt đối hắn sẽ nhảy cõn lên vì vui mừng, Nhưng giờ nhìn dáng vẻ muốn khóc của Quý Chức hắn chỉ cảm thấy tim mình đau nhói. Hắn cho là hai người đã rất thân mật với nhau rồi, thế nhưng từ trước đến giờ hắn chưa từng thấy một Quý Chức như vậy. Một phương diện khác của vợ hắn hiện lên trước mặt hắn thật chân thực, đáng yêu xiết bao, cảm động xiết bao.

Hắn cũng không muốn nhìn thấy Quý Chức như vậy, hắn chỉ muốn Quý Chức cười mà thôi.

“Vợ, anh múa ương ca cho em xem nhé.”

Cố Xước múa ương ca một cái Quý Chức sẽ cười, hiện giờ hắn chỉ muốn làm y cười thôi, không muốn để y khóc.

Quý Chức ôm lấy hắn: “Không được đi.”

Âm thanh mềm mại dịu dàng, không bá đạo như trước đây, giống như đang làm nũng. Cố Xước nghe mà nhũn hết cả người: “Anh không đi, chỗ nào anh cũng không đi.”

Vợ hắn làm nũng moe muốn chết, Cố Xước hận không thể đưa cả cái mạng mình cho y.

Cố Xước ôm Quý Chức ngồi xuống sô pha. Quý Chức ngồi trên đùi hắn, ôm eo hắn, tựa đầu vào ngực hắn.

“Anh cũng không được phép gặp Tào Gia Ý, nếu như gặp cũng không được nói chuyện với tên đó.” Quý Chức tùy hứng nói.

“Bảo bối, anh tuyệt đối sẽ không để ý đến tên đó.” Cố Xước nói.

“Không cho anh gặp toàn bộ tình nhân trước đây, có thấy cũng phải giả vờ không quen biết.” Quý Chức tiếp tục nói.

Cố Xước nâng đầu y lên khẽ hôn lên gò má hồng: “Bảo bối, quá khứ anh đã làm mấy chuyện khổ nạn, anh không cách nào thay đổi được nó. Thế nhưng anh có thể kiểm soát được tương lai. Anh có thể bảo đảm sau khi chúng ta quen biết, anh chỉ lên giường với mình em, chỉ rời giường với em, chỉ có em, chỉ yêu mình em. Em là vợ anh, gì anh cũng nghe em hết. Anh khá ngốc, nếu anh có làm gì khiến em tức giận thì em có thể đánh anh, mắng anh, có thể bắt nạt anh, thế nhưng không được bỏ anh đâu đấy.”

“Bảo bối, em đồng ý với anh được không?”

Quý Chức dang tay ôm lấy cổ Cố Xước, bắt đầu hôn trả lại, dùng nụ hôn này để đáp lời hắn.

Hơi thở của hai người càng ngày càng vấn vít, không khí càng lúc càng đậm đà, thân thể Quý Chức càng lúc càng nóng. Y cọ cọ vào mũi Cố Xước: “Chồng ơi, em muốn.”

Cố Xước lập tức hóa thành sói đặt Quý Chức dưới thân.

“Nhưng mà em vẫn đang giận, không muốn động.” Quý Chức bĩu môi nói.

Trời ơi đáng vẻ làm nũng của vợ hắn cứng muốn chết.

“Bảo bối, để anh đến!”

Cố Xước hùng hục cố gắng cả đêm, hầu hạ Quý Chức vô cùng thoải mái.

Hôm sau lúc bình mình, người Cố Xước mềm oặt, bắt đầu hồi tưởng lại dáng vẻ của vợ mình. Có dáng vẻ tức giận, ghen tuông, có dáng vẻ làm nũng, dáng vẻ nào hắn cũng đều rất thích.

Hai người họ trải qua một ngày cuối cùng của kỳ nghỉ này trên giường.

Cố Xước kéo rèm cửa sổ ra, sau đó hai người nằm lỳ trên giường. Cố Xước khoát tay lên lưng Quý Chức, cùng ngắm cát vàng biển xanh.

“Bảo bối, chúng ta mua một ngôi nhà cạnh bờ biển được không? Nhà đó sẽ có cửa sổ sát đất, nằm trên giường là có thể nhìn được cảnh biển.”

Cả người Quý Chức nhúc nhích, y híp mắt nghĩ một hồi bèn cảm thấy rất lãng mạn: “Được.”

“Vậy khi về chúng ta đi xem nhà đi.” Cố Xước nói, không thể chờ thêm được nữa.

Lại qua một ngày, đã đến ngày trở về.

Cố Xước và Quý Chức mỗi người dùng một tay kéo hành lý, còn tay kia thì nắm chặt lấy nhau. Người trong đoàn đội thấy dáng vẻ này của hai người cũng không quá kinh ngạc.

Sau khi về thành phố A, hai người thật sự bắt đầu đi xem nhà.

Thành phố A là thành phố ven biển, thế nhưng biển cũng không xanh như ở thành Y. Hai người vốn nghĩ đến việc người nhà ở thành A nên muốn tìm ở đây, nhưng thấy nước biển đục ngầu này cũng chẳng còn gì là lãng mạn, còn không bằng ở nhà cao tầng như cũ còn hơn. Vì thế hai người bèn thỏa thuận chờ thêm một thời gian rồi đến thành Y để xem, lúc nghỉ phép sẽ đến ở.

Công tác biên tập cắt nối MV hoàn thành trong vòng một tuần, lập tức công chiếu trên các trang web lớn. Có mấy người nổi tiếng share trên weibo, nhanh chóng gây nên tiếng vang lớn, bài hát chính cũng leo lên đầu bảng của mấy ứng dụng âm nhạc lớn. Các thành viên trong nhóm cũng nhanh chóng hot, thậm chí ngay cả Quý Chức, người chỉ để lộ một bóng lưng cũng nổi tiếng rầm rộ.

Quá đẹp!

Tiểu tiên nhi này là ai thế?

Đây là hạng mục đầu tay của Cố Xước, ngoại trừ việc xem nhà – hẳn thật sự không nhận được kích động muốn xem nhà thì thời gian còn lại ở công ty Cố Xước đều theo dõi hạng mục này.

Chờ đến khi có thành quả Cố Xước cũng rất vui vẻ.

Cố Xước đã xem lại MV này mấy lần, hẳn vẫn thích nhất đoạn mở đầu, hẳn đã replay đoạn này rất nhiều lần.

Hắn cũng rất hay lên weibo, mỗi ngày không làm gì lại lấy điện thoại ra lướt, mỗi lần nhìn thấy đủ kiểu suy đoán thân phận về bóng lưng trên mạng hắn đều âm thầm đắc ý.

Là vợ tui đó!

Không cho mấy chế coi!

Chỉ mỗi tui được coi!

Tiểu tiên nhi của các chế còn làm nũng với tui!

Đắc ý quá hể hể!

Đến khi cư dân mạng bới ra thân phận của tiểu tiên nhi đưa lên wikipedia, đồng thời tiểu tiên nhi bắt đầu nổi tiếng, Cố Xước không còn bình tĩnh được nữa.

Fan Quý Chức tăng lên vèo vèo, lúc phía dưới vô số fan kêu gào “Chồng ơi”, Cố Xước đã tuyệt vọng.

Cố Xước mượn vô số nick cờ nhôn kêu gào “Vợ ơi”, nỗ lực nhấn chìm những bình luận “Chồng ơi” kia.

Hắn đã biến thành dân dị đoan trong quần chúng, hành vi của hắn dẫn đến sự phẫn nộ của đảng “Chồng ơi”, dân chúng trong đảng bắt đầu phản kích. Rất nhanh sau đó đã có người tìm ra toàn bộ những nick kêu “Vợ” kia đều có chung một IP.

“Vợ, cái đứa tên “Bé Nấm” này lại tuyên bố muốn đánh anh.” Cố Xước cáo trạng.

“Bé Nấm” là fan số 1 của Quý Chức, mở miệng ra là chồng tui chồng tui, là người chửi nhau lợi hại nhất với những nick clone của Cố Xước. Một nick không chửi lại được, Cố Xước liền dùng nhiều nick cùng chửi, bày ra thế trận người đông thế mạnh. Bé Nấm một lời khó địch nổi trăm miệng, vốn đã tức lắm rồi, lúc này lại phát hiện cái gọi là người đông thế mạnh chỉ là một người bèn nổi điên lên lập tức khởi xướng chiêu mộ đoàn viên đi đánh hắn.

“Em sẽ giáo huấn người này.”

Quý Chức có weibo của Bé Nấm, liền nhắn tin qua: “Thác Thác Thác là chồng tôi, cô đừng đánh hắn ta.”

Thỉnh thoảng Quý Chức sẽ nói mấy câu với Bé Nấm, Bé Nấm đều reply ngay lập tức, giống như chuyên canh trước máy tính chờ y nhắn tin. Nhưng lần này phải rất lâu sau bên kia mới trả lời, đoán chừng là bị giật mình.

“Nam thần, anh bị Thác Thác Thác hack nick đúng không? Tên quê như thế, sao có thể xứng với nam thần [điên cuồng lắc đầu.jpg]* [tui không tin.jpg]*”

Điên cuồng lắc đầu.jpg

tui không tin.jpg

*

Cố Xước cầm lấy điện thoại Quý Chức trả lời một câu: “Sao quê bằng Bé Nấm được? Nhóc con, đừng chia rẽ quan hệ của tôi và vợ, bằng không tôi đánh cô đó.”

“Thác Thác Thác, bà biết là mà mà, chó hack nick, trả nick lại cho nam thần của bà!”

Thế là hai người lại chửi nhau qua tin nhắn.

Chửi đến cuối cùng hai người trực tiếp hẹn nhau gặp mặt để giải quyết.

Nhìn dáng vẻ Cố Xước hùng hổ khí thế muốn ra cửa đi đánh nhau, Quý Chức liền vội vàng kéo hần lại, lại trấn an Bé Nấm đang nộ khí xung thiên rất lâu.

Cố Xước gọi cho Cố Minh một cú điện thoại: “Anh, anh có xem cái MV bọn em quay không?”

Cố Minh như đang rất bận, tốc độ nói rất nhanh: “Mấy ngày này anh mày bận đến mù đầu, làm xong về nhà ngủ ngay, ai mà rảnh xem mấy thằng nhóc của mày chơi đùa cái gì? Anh mà bận lắm, mấy chuyện nhỏ thế này đừng làm phiền anh. Còn nữa, thiếu gia nhà họ Cận kia anh đã xử lý, cửa hàng đồ cổ của nó sắp không mở được rồi.”

Cố Minh nói xong liền cúp máy.

Cố Xước cảm thấy anh mình chính là tổng giám đốc bá đạo trong tiểu thuyết, phương thức giáo huấn người khác chính là kiểu trời lạnh rồi phá sản đi, hạ bút thành văn* kia.

* (“Trời lạnh rồi, cho Vương Thị phá sản đi” bắt nguồn từ một bộ phụ tử văn, tác giả cho nam chính nói câu này để ra vẻ tổng tài bá đạo nắm giữ sinh tử của người khác, bị người ta bảo là nào tàn đăng lên diễn đàn cùng nhau cười chê, sau thường dùng để cười ai đó giả ngầu quá lộ) nguồn: <https://thuyluunien.wordpress.com/2017/09/21/doc-tham-chuong-109/>

Mỗi một lần Cố Minh muốn cho Lương Triết trời lạnh rồi phá sản đi, Cố Xước phải đi ôm chân cầu xin anh mình nửa ngày, thế mình sẽ không làm chuyện bậy bạ nữa. Khi đó hần cảm thấy thiết lập của anh mình quá tệ, quá gọi dòn, bây giờ dùng để đối phó với đứa mình ghét đúng là rất thoải mái.

Một lát sau, điện thoại của Cố Minh gọi đến: “Rốt cuộc thì bóng lưng ở phần mở đầu MV kia là ai?”

“...Đại ca, không phải anh chưa từng xem à?”

Cố Minh lại cúp điện thoại.

Sau đó, chị dâu Cố Xước gọi điện đến: “Gần đây anh ấy bạn muốn chết, về nhà là muốn ngủ, thế mà trước khi ngủ đều sẽ xem MV kia của em một lần.”

Cố Xước:Cái ông anh biệt nữ này!

50. Chương 49: Bé Năm

Cố Xước quyết định về nhà báo cáo chuyện này thật cẩn thận với anh mình, bằng không bị ông anh tóm chặt đuôi nói hấn có vợ quên mẹ, sau đó lại lải nhải mãi.

Cố Xước về đến nhà, Cố Minh đang ngồi đọc báo trên sô pha. Trên người hấn vẫn là bộ âu phục, hình như vừa tan làm.

Cố Minh vắt chéo chân ngồi dựa vào sô pha, mặc dù dáng vẻ lười biếng, thế nhưng vẫn khiến người ta cảm nhận được khí thế không giận tự uy, rất hợp với thiết lập trời lạnh rồi phá sản đi của hấn.

Cố Xước cảm thấy cuộc sống của anh mình rất vô vị, ngoại trừ công việc chính là công việc, sau khi về nhà còn đọc báo kinh tế. Cố Xước khoát tay lên vai anh mình, muốn lại gần nhìn nội dung bài báo, thế nhưng Cố Minh lập tức gấp lại đặt tờ báo lên ghế.

“Anh, không phải anh tò mò muốn biết bóng lưng ở đầu MV là ai à?” Cố Xước quyết định mượn cơ hội giới thiệu Quý Chức trước một tí, sau đó dẫn y về gặp phụ huynh.

“Anh có hỏi qua à?”

“....”

“Anh bận lắm, chút chuyện nhỏ này đương nhiên không nhớ. Mà muốn nói cho anh biết thì nói đi.”

“....” Đột nhiên cảm thấy anh mình rất thèm đòn.

“Mày còn hai phút.”

“Anh, em có thể đánh anh không?”

“Một phút.”

“Đó là vợ em.” Cố Xước nói, trước đây cái từ “vợ” này thường treo bên mép hấn, thế nhưng giờ thật sự giới thiệu với người nhà lại có chút ngại ngùng, “Em ấy tên là Quý Chức, năm nay 25 tuổi, cao 1m75, nặng 60kg... Em nói mấy thứ này làm gì, em ấy tốt nghiệp khoa khiêu vũ của A đại, cha mẹ cũng là giáo sư đại

học, em ấy là thầy vũ đạo của nhóm... Rất xứng với em.”

“Mày không xứng với người đó.”

“....Anh là anh ruột à?”

“Cùng cha khác mẹ. Chờ tí nữa mẹ đến đây.”

“Mẹ cũng tới? Biết vậy em đã mang vợ em đến gặp phụ huynh rồi.”

Nhân tình của Cố Xước rất nhiều, thế nhưng tâm tư đưa người về gặp phụ huynh gần như không tồn tại.

Một lát sau, Cố Minh không nhận được hỏi: “Vợ này của mày với người trước là một à?”

“Anh, em chỉ có một vợ thôi.” Cố Xước nói.

“À.” Cố Minh tiếp tục cầm báo lên đọc. Lần này Cố Xước đã thấy rõ nội dung bài báo, anh hấn thê mà lại đọc trang giải trí, mà trong đó là tin tức của nhóm HT.

“Anh...”

“Cũng không tệ lắm, cũng được lên báo rồi.”

Chị dâu đang bận rộn trong bếp rồi cuộc không nhận được nữa bèn thò đầu ra bên ngoài nói: “Anh bỏ tiền ra mua báo đương nhiên có thể lên rồi. Cố Minh, anh thôi đi, đừng có giả vờ nữa, anh giả vờ đến mức em lúng túng quá chừng.”

Cố Minh: “....”

Cố Xước: “...” Ông anh biệt nữ này bắt đầu thăng cấp.

Đột nhiên có chút lúng túng.

“Anh, em sẽ cố gắng nhiều hơn, sẽ không tiếp tục làm một phú nhị đại du thủ du thực nữa, em còn phải nuôi vợ em.”

Cố Minh hừ nhẹ một tiếng.

Sau đó Cố Xước không nhận được gửi tin nhắn cho Quý Chức: “Bảo bối, anh nhớ em [Hun hun.jpg]”

“Anh trai mắng anh hả?” Quý Chức nói.

“Không, lão không để ý đến anh, khinh bỉ anh.”

Bên kia Quý Chức tưởng tượng ra dáng vẻ một đứa con riêng vô cùng đáng thương ngồi ở đó không ai để ý tới: “Chồng ơi moa moa moa, về sẽ làm cánh gà sốt coca cho anh.”

Cố Xước nghĩ đến dáng vẻ làm nũng động viên của Quý Chức là không nhận được cười.

Một lát sau, mẹ Cố đến rồi.

Mẹ Cố ở không xa chỗ này lắm. Mẹ Cố chạy bộ đến đây, trên người mặc một bộ đồ thể thao. Tóc mái được mẹ Cố vén lên để lộ vàng trán rộng, cách trang điểm thanh nhã, nhìn tầm bốn năm mươi tuổi, nhìn rất hoạt bát, khí chất tao nhã.

Mẹ Cố vào cửa liền ôm ôm Cố Xước.

“Bảo bảo.”

Bảo bảo bự Cố Xước không hề áp lực: “Mẹ.”

Hắn đang chờ xem kịch vui.

Mẹ Cố lại đi ôm Cố Minh.

“Bảo bảo.”

“....Mẹ.”

Cố Xước nhìn vẻ mặt táo bón của Cố Minh, không nhận được vỗ đùi cười bò, cười đến mức ứa nước mắt.

Tổng giám đốc trời lạnh rồi cho Vương thị phá sản đi lại bị gọi là “Bảo bảo”!

Mẹ Cố thành công tạo ra khoảng cách giữa hai bảo bảo.

Mẹ Cố cầm tờ báo lên, vừa lúc thấy được tin tức của HT.

“Cái nhóm vừa debut này mẹ cũng thích lắm, toàn tiểu thịt tươi đẹp trai rạng ngời thanh xuân. Nhóm này thuộc công ty nhà ta đúng không? Tiểu Xước, đến lúc đó con xin chữ kí cho mẹ nhé, ai cũng phải xin, còn cả chồng mẹ nữa.”

Đột nhiên Cố Xước cười không nổi nữa, trong lòng có linh cảm không hề tốt: “Chồng mẹ là...”

Đương nhiên không thể nào là lão Cố ngày xưa là cây củ cải hoa tâm bây giờ đã hoàn lương ở nhà làm vườn trồng hoa làm thê nô.

Mẹ Cố lập tức lấy điện thoại mở album ảnh ra, bên trong đều là ảnh của một người.

Cố Xước: “...” Mẹ, đó là vợ của con.

Cố Xước cảm giác mình có thể lên Zhihu mở một thread “Vợ tôi là chồng mẹ tôi, đây rốt cuộc là quan hệ hỗn loạn gì thế này”.

Mẹ Cố thấy Cố Xước nhìn như cảm thấy hứng thú, bèn vui vẻ: “Bảo bảo, chồng mẹ đẹp trai lắm, vóc người đẹp, vũ đạo giỏi, còn có thể hát, đa tài đa nghệ, lần này có thể hot là chuyện trong dự liệu.”

Mẹ, cái tuổi này của mẹ nên nhảy quảng trường nhiều hơn, ít coi TV đi.

“Anh, nói cho mẹ chồng của mẹ là ai kìa.”

Cố Minh nhắm mắt ngồi, hoàn toàn không dính líu đến cuộc nói chuyện của hai người họ.

“Có điều luôn có mấy antifan đến bôi xấu chồng mẹ. Chồng mẹ đẹp trai thế, không hề nữ khí, vậy mà thằng anti-fan kia mỗi ngày đều gọi là “Vợ”, không phải đang thâm cười nhạo chồng mẹ ẹo à?”

Trong lòng Cố Xước càng thêm dự cảm không tốt: “Mẹ, mẹ cũng chơi weibo à?”

“Nói đến đây là tức, cái thằng anti-fan kia còn lập mấy nick cờ nhôn, khiến mẹ thật sự cho rằng chồng mẹ hơi hơi ẹo, sau đó lại phát hiện tất cả là một người, thật sự quá vô sỉ.”

Cố Xước đã tuyệt vọng: “Mẹ, nick của mẹ có phải là Bé Nấm không?”

“Êm tai chứ, lúc nhảy quảng trường mẹ cắt đầu nấm, nên tất cả mọi người đều gọi mẹ là Bé Nấm.”

Cố Xước: “....”

Cõi đời này lại có chuyện trùng hợp đến thế ư, đập hấn đầu vầng mắt hoa rồi.

Cố Xước rưng rưng nói: “Êm tai.”

“Cái thằng đó còn nói mẹ quê, tức chết đi được.”

“Hấn quê. Nhưng mẹ à, đánh người là không đúng.”

“Mẹ chỉ tức quá nên hù dọa nó thế thôi, đương nhiên sẽ không làm chuyện vi phạm pháp luật. Bảo bảo, con có quen với chồng mẹ không? Mẹ muốn gặp người thật.” Mẹ Cố mắt lấp lánh nói.

Cố Xước vốn muốn đưa Quý Chức đi gặp phụ huynh, vào lúc này đột nhiên lại không xác định lắm.

“Lão Cố sẽ không vui đâu.”

“Mặc kệ ông, hồi còn trẻ thì phong lưu đồ đốn, mẹ chảy nhiều nước mắt như vậy, hiện giờ đã đến phiên ông phải khóc.” Mẹ Cố hừ một tiếng nói.

Quý Chức hơi nhớ nhớ Cố Xước, nghĩ có lẽ hấn ở nhà bị tủi thân bèn lái xe đến phía ngoài tiểu khu nhà anh trai hấn.

Cố Xước thì nghĩ phải về ăn cơm với Quý Chức, nên cũng không ăn nhiều.

Hấn không ngồi vào ghế phụ, mà trực tiếp mở cửa bên ghế lái ra ôm Quý Chức. Dáng vẻ này của hấn cực kỳ giống chịu uất ức nhiều lắm. Quý Chức ôm đầu Cố Xước, tay vỗ vỗ vai, lặng lẽ an ủi.

Hai người lặng lẽ ôm nhau một lúc.

“Bảo bối, Bé Năm là mẹ anh.” Cố Xước nói.

“....Không phải mẹ anh không cần anh à?” Quý Chức có hơi mơ hồ.

“Đây không phải là mẹ ruột, là mẹ của anh trai anh.”

Quý Chức tưởng tượng mẹ Cố là một thái thái nhà hào môn, dáng vẻ có lẽ là kiểu trang dung chính tề, nghiêm túc thận trọng, bất đắc dĩ lắm mới đi nuôi con trai của tiểu tam. Cho hấn ăn, thế nhưng tuyệt đối

sẽ không cho hấn chút tình mẹ nào cả.

Căn bản không thể liên hệ với một Bé Nấm chuyện bán manh nghịch ngợm một tí nào hết!

Fan cứng mỗi ngày bày ra đôi mắt lấp lánh với mình lại là mẹ Cố Xước, Quý Chức cảm giác mình phải cố gắng tiêu hóa một chút.

Một hồi lâu sau, Quý Chức mới nói: “Dì... Còn rất mốt.”

Đúng thế, mốt đến mức hấn không thể nào ăn giấm được.

Cố Xước ngồi trên ghế phụ, Quý Chức lái xe về nhà.

Cố Xước lấy di động ra lướt weibo theo thói quen, đến xem comment ở dưới weibo của Quý Chức.

Vì Bé Nấm comt nhiều nhất nên được đứng ở vị trí đầu tiên, hoàn toàn là một fan cứng* chính hiệu.

**Chỗ này là , nghĩa là, nó giống như danh hiệu fan cứng của một page facebook, khi bạn comt và tương tác nhiều sẽ đạt được danh hiệu này.*

Cố Xước có một tin nhắn mới, là Bé Nấm gửi đến.

Tay Cố Xước suýt nữa phát run.

“Con trai bà quen nam thần của bà, bà sẽ nhanh chóng có được chữ kí của nam thần thôi ahaha [đắc ý.jpg]”

Khí tức khoe khoang phả vào mặt.

Ha ha, con còn có cả người vợ con đó, nhưng mà không cho mẹ xem. Nhìn thấy Bé Nấm, hấn lại muốn chửi theo thói quen.

Cố Xước nhịn xuống, ném điện thoại sang một bên.

Hai người cùng ăn cơm rồi xem TV một lúc, lại ra ngoài đi vài vòng để tiêu cơm.

Bên cạnh tiểu khu là một công viên, đèn đường rất sáng. Quý Chức đi tới, Cố Xước liền dẫm lên bóng của y.

Quý Chức thấy động tác tế nhị của hắn, nguyền một cái.

Dường như rút cuộc Cố Xước cũng nhận ra mình thật là xàm. Hắn đi song song với Quý Chức, đột nhiên Quý Chức lại chậm một bước, đạp một cái trên bóng Cố Xước.

“Tiểu bại hoại!”

Quý Chức giẫm xong liền chạy ngược về, Cố Xước đuổi theo y, đột nhiên cảm thấy việc giẫm bóng cũng rất thú vị.

Khi về đến nhà, hai người đã đổ một thân mồ hôi.

Cố Xước đẩy Quý Chức vào phòng tắm, còn mình thì lấy quần áo cho y, lén lút nhét bộ đồng phục tiếp viên hàng không nữ size nhỏ vào bên trong áo ngủ của Quý Chức, sau đó cầm vào.

Cố Xước ngồi yên trên xô pha, mắt long lanh nhìn cửa phòng tắm.

Khi thấy Quý Chức khoác áo tắm màu trắng ra ngoài, bao bọc mình thật chặt, Cố Xước có chút thất vọng.

Cố Xước ngồi bất động ở đó, Quý Chức đi tới đạp hắn một cái: “Đi tắm đi.”

Cố Xước muốn đi lấy quần áo, Quý Chức lại đẩy hắn đi vào: “Em giúp anh lấy.”

Chờ Cố Xước tắm xong, Quý Chức vẫn không cầm quần áo hắn vào, hắn chỉ đánh quần khăn tắm ra ngoài.

Quý Chức không ở trong phòng khách, đèn phòng ngủ đang sáng. Trong phòng bật đèn ngủ, ánh sáng mờ ảo.

Cố Xước đi vào, chờ đến khi nhìn thấy cảnh tượng trên giường, hắn ngậy ngấn cả người.

Quý Chức đã cởi áo tắm, để lộ bộ đồ tiếp viên hàng không màu xanh lam bên trong. Da của y rất trắng, dưới làn váy ngắn là đôi chân thon thả nuột nà, khiến người ta phải mơ màng.

Quý Chức liếm môi một cái, ngoắc ngoắc tay với Cố Xước.

Grào!

Cố Xước nhào thẳng tới.

Hôm sau là Chủ nhật, hai người đến nhà Lương Triết chơi.

Gần đây Lương Triết có chuyện vui, y và Giản Ninh nhận nuôi một bé con. Bé con rất hay đánh nhau với con Alaska trong nhà, đánh đến mức độ “Có con thì không có nó”, vì thế Lương Triết muốn gửi con Alaska đến nhà Cố Xước nuôi tạm.

Kỳ thật Cố Xước thấy hứng thú với bé con hơn. Hắn nói chuyện với Quý Chức, Quý Chức cũng cảm thấy hứng thú với bé. Cố Xước liền hẹn đến nhà Lương Triết ăn cơm, sau đó nhìn baby và con chó nhà y.

51. Chương 50: Quà Tặng Anh Trai

Quý Chức và Lương Triết đã gặp nhau mấy lần, đều là vào buổi tối và trong quán bar. Đây là lần đầu tiên Quý Chức gặp Lương Triết vào ban ngày, y mặc một chiếc T-shirt màu trắng đang đứng mở cửa, trong ngực ôm một con chó lớn. Hai chân trước của nó đang khoát lên bả vai y, hai chân sau đạp lên đất.

“Đến rồi à? Vừa dắt chó về.”

Lương Triết mở cửa ra, Cố Xước và Quý Chức cùng đi vào. Trong lúc đó, con Alaska kia vẫn theo sau Lương Triết, hai chân đang cố gắng kéo quần y ra.

Quý Chức nhìn chằm chằm vào nó, lại nhìn Cố Xước đang khoát hai tay lên vai mình.

Động tác giống nhau như đúc.

Cố Xước như biết y nghĩ gì bèn thè lưỡi ra “Hà, hà”, dáng vẻ kia giống chó bự y như đúc. Quý Chức không nhịn được vươn tay ra xoa xoa mặt hắn, Cố Xước cố ý phùng má, dùng khuôn mặt đường nét góc cạnh kia bán moe, đúng là... Cũng rất moe.

Cố Xước bĩu môi muốn hôn, Quý Chức liền hôn hắn một cái.

“Khụ...” Lương Triết.

Lúc này Quý Chức mới ý thức được một người một chó đang nhìn mình, mặt hơi đỏ lên. Cố Xước đập một cái; “Sao mày còn ở đây?”

Lương Triết cạ lời: “Đây là nhà tao, tao không ở thì ở đâu?”

Giản Ninh đang trông coi bé bi trong nhà, bé bi được nhận nuôi ở nước ngoài, trải qua bao thủ tục phức tạp rồi cuộc mới mang về được, có thân phận hợp pháp. Bé con mới hai tuổi, là một cậu nhóc tóc vàng mắt xanh, khuôn mặt nhỏ nhắn bụ bẫm, giờ đang nằm trong nôi thối bong bóng.

Giản Ninh vừa cho bé uống sữa xong. Bé bi rất ngoan, Quý Chức nhìn bé mà cảm thấy tim mình sắp tan chảy. Y giờ tay nắm lấy bàn tay nhỏ xinh xinh của đứa bé, mềm mềm cứng cứng.

Khi thấy cún bự nín lại Giản Ninh, bé bi liền giận dữ. Bé chỉ có thể bập bẹ mấy chữ đơn giản: “Daddy, a a a!”

Cún bự cũng nằm một bên nôi: “Ấu ấu ấu.”

Một người một chó cứ “a a a” “ấu ấu ấu” loạn tùng phèo. Bé bi cuống lên bò dậy khỏi nôi muốn đánh cún bự, Giản Ninh liền vội vàng ôm bé vào lòng an ủi.

Cún bự rất thương tâm, quay người bước ra ngoài nằm rũ đầu ngoài cửa, rất mất mát.

Lương Triết đi ra an ủi cún bự.

Giản Ninh có chút bất đắc dĩ: “Trong nhà cứ như có hai đứa bé ấy, không nhìn một cái lại náo loạn hết cả lên, còn giờ trò giận dữ nữa. Cho nên tôi muốn gửi Cát Cát đến nhà các anh một thời gian.”

Cát Cát là tên của chú Alaska kia.

Lương Triết đã động viên Cát Cát gần xong rồi. Quý Chức đến phòng khách chơi với chó một lúc, Cát Cát không sợ người lạ, nhanh chóng chơi với Quý Chức.

Lương Triết nhìn thấy vậy có hơi khổ sở, cảm giác này giống như đứa bé mình nuôi bị người khác cướp mất. Chỉ là nếu muốn đưa Cát Cát đến chỗ Cố Xước nuôi thì việc nó có thể thích chủ nhân mới là chuyện tốt, Lương Triết bèn dè xuống cảm giác đó kị đó.

Quý Chức không chỉ có nhân duyên mà còn có cẩu duyên. Một người một chó chơi một lúc, Cát Cát hận không thể dính lên người Quý Chức mọi thời mọi khắc.

Nếu như biết nói, thì lúc này nó đã đổi daddy từ lâu.

Đến khi đi, Cát Cát đột nhiên ý thức được cái gì đó liền bắt đầu làm ầm ĩ lên, cứ nín chặt lấy ống quần Lương Triết.

Lòng Lương Triết cũng khó chịu, y ôm đầu Cát Cát nói một hồi lâu, bảo đảm một thời gian nữa nhất định

sẽ đón nó về, Cát Cát mới rũ đầu xuống đi theo Quý Chức.

Cát Cát cứ đi hai bước lại quay đầu lại liếc mắt nhìn, nhìn đến mức Lương Triết mắt đỏ bừng.

Cố Xước khuôn đồ đi ở phía sau.

Lương Triết đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “Gần đây Tần Thước không đến quán bar, trước đây nó là đứa chơi bời nhiều nhất trong chúng ta, lần này sao nhịn được? Không phải đã xảy ra chuyện gì chứ? Tao gọi cho nó cũng không hỏi ra cái gì.”

Cố Xước có chút chột dạ, quãng thời gian này hẳn đều gặp chuyện vui, đã quên hỏi thăm chuyện của anh em: “Chờ chút tao gọi điện cho nó.”

Lúc Quý Chức và Cố Xước đến chỉ mua một ít thứ cho bé bi, gần như là đến tay không. Chờ đến khi trở về, hai người cầm một đồng đồ, nào là thức ăn cho chó, nào là ổ chó...

Quý Chức ôm Cát Cát ngồi ở ghế sau, Cố Xước thì lái xe. Cát Cát cứ đặt hai chân trước lên cửa sổ xe, dường như rất không nề. Chờ đến khi đi xa rồi, nó bèn chôn đầu vào người Quý Chức, cổ họng rên ư ử.

Về đến nhà.

Cát Cát hơi sợ hãi với hoàn cảnh xa lạ, vẫn luôn dán chặt lấy Quý Chức.

Cố Xước bận bịu trăm bề, dọn dẹp xong ổ chó, đổ thức ăn cho chó. Chờ đến khi xong việc hẳn ngược lên liền nhìn thấy một người một chó đang dính lấy nhau, bỗng có linh cảm không hề tốt.

Vị trí vốn thuộc về mình lại bị Cát Cát chiếm lấy.

*** Nó còn dám liếm mặt Quý Chức!

Cố Xước đẩy người và chó ra xa. Khí thể của hắn khá hung dữ, Cát Cát có hơi sợ hắn bèn ngoan ngoãn nằm sấp bên chân Quý Chức.

Cố Xước ôm vợ mình vào ngực, lấy khăn mặt lau lau chỗ y bị chó liếm, sau đó hôn lên một cái.

“Bảo bối, baby của Lương Triết và Giản Ninh rất đáng yêu đúng không?”

Quý Chức gật gật đầu, y cũng cảm thấy bé cưng rất mọt: “Đáng yêu lắm.”

“Vậy chúng ta cũng sinh một đứa nhé?”

Mặt Quý Chức lại đỏ, sau dò vùi mặt vào ngực Cố Xước: “Sao mà sinh được?”

Cố Xước vuốt ve bụng Quý Chức: “Đương nhiên là dùng chỗ này để sinh chứ sao.”

Mặt Quý Chức càng thêm đỏ, đỏ đến mức giờ Cố Xước muốn ôm y vào phòng ngủ để sinh cả đời.

“Gâu!”

Quý Chức đột nhiên đẩy Cố Xước ra.

Quay đầu lại, Cát Cát đang mở to mắt tò mò nhìn hai người họ.

Đệt đệt đệt!

Cố Xước gọi điện thoại cho Tần Thước, đầu dây bên kia giọng của gã mềm xèo, vô cùng chán chường.

“Sao không đi chơi?” Cố Xước hỏi.

“Ghi danh vào một lớp Taekwondo, cả người đau nhức. Hiện giờ tao đang nằm trên giường không nhúc nhích được.” Tần Thước nói.

Cố Xước cả kinh: “Bác sĩ Tần không chơi hoa chơi cỏ mà định học Taekwondo để tham gia thi đấu à?”

Tần Thước hừ một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tao muốn luyện thành tuyệt thế cao thủ để chịch Diệp tiện nhân phải gọi tao là “Ba ba”! Những nhục nhã tao phải chịu đều phải trả lại cho tên đó!”

“...Mày gọi Diệp Phụng là “Ba ba” rồi à?”

Bên kia đột nhiên trầm mặc.

Cố Xước cảm giác hình như mình vừa biết chuyện khủng khiếp nào đó.

“Không có gì, tao cúp đây.” Trước khi cúp, Tần Thước làm như lơ đãng hỏi: “Ê, Diệp tiện nhân có hỏi chuyện của tao không?”

“Không...”

Hình như Tần Thước càng tức giận hơn: “Không là tốt, chờ đến khi tao thành tuyệt thế cao thủ sẽ cho hấn một niềm vui lớn!”

Nói xong liền cúp máy.

Cố Xước cảm thấy anh em mình hình như đã lâm vào vòng tròn kỳ quái nào đó. Có điều luyện Taekwondo dù sao cũng tốt hơn là tưng dục quá độ, đúng không?

Cố Minh chờ Cố Xước dẫn vợ đến gặp phụ huynh, nhưng mà ngày ngày trôi qua, hình như Cố Xước đã quên chuyện này. Cố Minh chỉ đành tự mình đi hẹn Quý Chức.

Hai người họ không gặp trong công ty mà ở trong một nhà hàng cao cấp.

Cái gọi là chủ tịch Cố, chính là anh trai của Cố Xước. Quý Chức không có ấn tượng tốt với người anh này, cảm thấy hấn độc tài chuyên chế, cao ngạo, cay nghiệt, dễ giận, đối xử rất hà khắc với đứa con riêng Cố Xước.

Lúc Quý Chức thấy Cố Minh có hơi bất ngờ. Hấn mặc một bộ âu phục chỉnh chu, tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, khuôn mặt có nét giống Cố Xước, khí chất trầm ổn thành thực.

Mà lúc Cố Minh nhìn thấy Quý Chức cũng hơi kinh ngạc. Hấn chỉ mới thấy hình Quý Chức trong điện thoại Cố Xước và trên báo. Tướng mạo của y thanh tú đơn thuần, là kiểu Cố Xước thích. Chờ đến khi nhìn thấy người thật Cố Minh lại thấy hình như không giống lắm. Khí chất của y vẫn sạch sẽ, trên người như có hương vị của mặt trời, sáng rực rỡ. Tổng thể mà nói, Cố Minh vẫn rất hài lòng với người em dâu này. Lúc chàng em dâu này cười thì cảnh xuân xán lạn, nhưng lúc mặt lạnh lại hơi cao lãnh.

Bây giờ Quý Chức đang lạnh mặt khách khí nói: “Chủ tịch Cố.”

“Ngồi đi.”

Quý Chức ngồi xuống đối diện hấn.

Lén lút hẹn em dâu gặp mặt thì nên nói gì đây? Hơn nữa, thái độ của em dâu với mình hình như cũng không tốt lắm.

Trên bàn đàm phán Cố Minh tư duy nhanh nhẹn, làm việc quyết đoán mạnh mẽ, thế nhưng lúc này hấn lại có hơi không nắm chắc được biện pháp.

Lần đầu gặp mặt, có lẽ nên tặng em ấy một món quà nhỉ.

“Chủ tịch Cố có gì muốn nói với tôi sao?”

“Nhà cậu có bốn người, bố mẹ, còn có một anh kế. Cậu rất có thiên phú vũ đạo, tuổi còn trẻ mà đã đạt mấy giải thưởng, tôi cảm thấy cậu làm ở hậu trường là có chút lãng phí tài năng, không trọng dụng nhân tài.” Cố Minh nói.

Quý Chức hơi suy nghĩ, ánh mắt của người đàn ông này rất chính xác. Y thích cảm giác được nhảy trên sân khấu, nhưng mà...

“Tôi xem biểu hiện của cậu trong MV của nhóm HT, rất xuất sắc. Nếu như cậu đồng ý ra mắt, tôi có thể dùng tài nguyên tốt nhất để push cho cậu, không ngoài một năm, cậu có thể lên tuyến một.”

Trong đầu Quý Chức không hiểu sao lại tưởng tượng ra cảnh một bà cô nhà giàu ném một tờ chi phiếu vào mặt cô bé lọ lem, lạnh lùng nói: “Đây là một nghìn vạn, hãy rời khỏi con trai tôi.”

Quý Chức nói: “Tôi sẽ không chia tay Cố Xước.”

Cố Minh: “....”

Hắn nên tiếp lời thế nào?

“Em trai tôi có rất nhiều khuyết điểm, lúc đi học cũng rất ngốc, còn đào hoa. Học vị MBA của nó là dùng tiền mua.” Vì thế có người muốn thăng em nhà mình là rất may mắn, Cố Minh cảm thấy Quý Chức bị thua thiệt, muốn bù đắp cho y: “Thế nên cậu suy nghĩ một chút đi.”

Quý Chức qua loa nói: “VẬY để tôi nghĩ chút.”

Quý Chức về đến nhà.

Cố Xước đang tắm cho Cát Cát, trên người dính đầy nước, tóc cũng ướt nhẹp, Hắn vừa quay đầu lại đã thấy Quý Chức đứng ở cửa dùng ánh mắt ngập tràn tình thương nhìn mình.

Cố Xước bị y nhìn đến mức sợ hãi: “....Bảo bối, em làm sao vậy?”

Quý Chức đi vào thay quần áo, sau đó làm thay cho Cố Xước để hắn ngồi ở một bên. Chờ đến khi tắm xong cho Cát Cát, Quý Chức lại đẩy Cố Xước vào buồng tắm tắm thay cho hắn, nửa chừng Cố Xước có ham muốn, Quý Chức liền quỳ xuống...

Dịu dàng vô cùng.

Tiếp đó, Quý Chức đối xử với Cố Xước cực kỳ tốt, thậm chí lúc ăn cơm còn đút cho hắn ăn nữa.

Tốt đến mức Cố Xước thấp thỏm bất an.

Trong phim đều diễn thế mà, trước khi người mẹ muốn vứt bỏ đứa con đều sẽ cho nó thử tốt nhất, coi như là bồi thường cuối cùng,

“Bảo bối, em làm sao vậy?” Cố Xước bất an hỏi.

Quý Chức nói: “Hôm nay em đã đi gặp anh trai anh.”

“A? Anh ấy nói gì thế?” Cố Xước có chút bất ngờ.

Quý Chức hơi bất nhẫn: “Anh ta nói rất nhiều khuyết điểm của anh, còn bảo em debut, dùng tài nguyên tốt mê hoặc em, muốn chúng ta chia tay.”

Cố Xước: “....”

WTF, đại ca, anh rốt nữa à?

Cố Xước dè dặt cẩn thận hỏi: “Bảo bối, em thật sự sẽ không bỏ anh chứ?”

52. Chương 51: Tràn Tu La

Quý Chức nói: “Để em suy xét đã.”

Cố Xước sắp khóc, cơm cũng ăn không nổi nữa: “Bảo bối, anh có rất nhiều ưu điểm, em đừng bị anh trai anh lừa.”

Quý Chức hỏi: “Ưu điểm gì?”

Cố Xước vắt óc nghĩ rất lâu, hắn há miệng muốn nói gì đó, lại phát hiện mình chẳng có ưu điểm gì để nói cả, nhất thời bị đã kích chỉ đành rừ đầu chờ tuyên án.

Dáng vẻ hắn thế này có chút đáng thương, Quý Chức vươn tay ra xoa xoa đầu hắn, sau đó men xuống

vuốt ve khuôn mặt góc cạnh sắc sảo của hắn, hôn nhẹ lên đôi môi kia: “Khuôn mặt này không tệ nè.”

Trong mắt Cố Xước lóe lên một tia hi vọng. Đúng thế, mình còn có khuôn mặt và vóc người mà. Hắn vừa định đến bên Quý Chức ôm lấy y một cái, để y cảm nhận cơ bụng của mình, ai ngờ Cát Cát cũng leo lên đặt hai chân lên vai Quý Chức.

Đến con chó cũng bắt nạt mình, Cố Xước càng thêm muốn khóc.

Quý Chức nhìn đáng vẻ tội nghiệp của hắn, không trêu nổi nữa.

“Khuyết điểm của anh nhiều, nhưng mà em yêu anh đó đồ ngốc, em sẽ không bỏ anh.” Quý Chức nói, “Em thương anh mà.”

Thương anh vì đã sinh ra trong một gia đình như vậy, không cảm nhận được tình thương cha mẹ và tình cảm anh em.

Mắt Cố Xước nhất thời sáng rực, trong lòng ngọt như mật. Khuyết điểm của hắn đầy một sọt, ưu điểm lại chẳng có miếng gì, thế mà Quý Chức vẫn yêu hắn. Vợ mình thật sự quá chiều mình! Chiều đến không còn nguyên tắc!

Ngày hôm sau, Cố Xước về nhà Cố Minh.

Cố Xước vừa vào cửa liền nhìn Cố Minh chăm chăm, nhìn đến mức Cố Minh tê cả đầu.

Cố Xước nhin một lát, cuối cùng vẫn nảy sinh một ý nghĩ đáng sợ: “Anh, không phải anh yêu thầm em đấy chứ?”

Lúc nhỏ hắn rất đáng yêu, anh hắn luôn thích nhéo mặt hắn. Đến khi đi học hắn bị coi như con gái, bị bắt nạt, hôm sau anh hắn liền đánh lại mấy đứa bắt nạt hắn. Sau đó, hắn giải phóng bản thân, trở thành một chú ngựa giống phi như bay, anh hắn lại cực kỳ ghét những bạn chịch kia của hắn, có lần thậm chí còn vứt một tấm ảnh bạn chịch trước mặt hắn, nói người này qua lại cùng lúc với mấy người, vốn chỉ chơi hắn thôi. Hiện giờ hắn đã có vợ, thế mà anh hắn lại bảo vợ chia tay hắn đi!

Cố Xước càng nghĩ càng thấy cái này rất có khả năng, có chút kinh hoảng: “Anh, anh là anh ruột của em đó, tuy hai ta cùng cha khác mẹ, nhưng mà vẫn có liên hệ máu mủ ruột rà, là anh trai ruột được pháp luật công nhận! Anh không thể có ý gì với em được!”

Cố Minh đột nhiên nghiêng người tới gần, trên mặt lộ vẻ nguy hiểm. Cố Xước lùi về sau, mãi đến khi không còn đường lui nữa, một thân cao to khỏe mạnh núp trong góc.

“Xoay sang chỗ khác.” Cố Minh lạnh lùng nói.

“Anh, anh muốn làm gì? Chị dâu còn ở đây đấy!” Cố Xước hoảng sợ nói.

Cố Minh đột nhiên giơ tay ra túm lấy Cố Xước quay người hất lại, sau đó đá một phát vào mông Cố Xước.

Cố Minh đạp liên tiếp mấy lần.

Cố Xước: “....”

Hai anh em ngồi xuống sô pha.

Cố Minh: “Là cái gì đã khiến mày sinh ra ảo giác này?”

“Anh gặp vợ em à?”

“Thấy rồi, không tệ lắm.”

“Anh bảo vợ em chia tay em?”

Cố Minh: “....”

“Vợ em bảo anh nói với em ấy chia tay em đi. Anh, vất vả lắm em mới có vợ, sao anh phải đối xử với em như vậy?”

Cố Minh: “....”

Hiếm hoi lắm mới có người quản thẳng em bữa bãi này của hần, Cố Minh cũng rất sợ cậu em dâu này sẽ chạy mất, sao có thể để hai đứa biệt ly?

Nhất định là có chỗ nào đó sai rồi!

Chủ tịch Cố dùng đầu óc lý tính làm ăn của mình phân tích một hồi.

“Vợ mày nói thế nào?”

“Em ấy nói anh đừng việc debut và tài nguyên tốt mê hoặc mình, để em ấy chia tay em.”

“...Tao chỉ cảm thấy có người còn cần mày sẽ bị thiệt thòi, nên muốn bồi thường cho cậu ta một chút.”

Hai anh em nói xong nhìn nhau không biết nói gì.

Lúc này Cố Xước mới phát hiện sóng não của vợ mình và ông anh trai không cùng một tuyến.

“Anh, cái suy nghĩ lạc hậu này của anh nên nói ra cho rõ ràng, miễn cho vợ em hiểu lầm.”

Suy nghĩ lạc hậu? Có vợ quên anh rồi đúng không! Trong lòng Cố Minh ầm ứ, nhưng cũng không nói ra, miễn lại mất mặt.

“Qua mấy ngày nữa đưa vợ mày về gặp bố mẹ đi. Mẹ nhắc lâu rồi, suýt nữa còn dùng quyền riêng để đến công ty nhìn người thật. Cả ngày mẹ cứ chồng dài chồng ngắn, khiến ông bố cho rằng đang gọi mình, vui muốn chết. Kết quả lại phát hiện không phải, mẹ đang gọi người trong tấm ảnh. Ông bố cảm thấy mẹ ngoại tình, mỗi ngày gọi điện cho tao, phiền chết đi được.”

“Ủ ôi ông bố mỗi ngày ngoại tình còn sợ có một ngày vợ mình đi ngoại tình cơ à?”

“Đấy chính là nghiệp quật. Tiểu Xước, em đừng đi theo còn đường của bố.”

Cố Xước rất cảm thông: “Bây giờ em toàn tâm toàn ý với vợ em, em ấy bảo đi đông em không dám đi tây! Chuyện gặp phụ huynh, em phải về xin ý kiến của vợ em đã.”

Cố Minh nhìn dáng vẻ đội vợ lên đầu của hần lại cảm thấy khó chịu, dù gì cũng là thằng em bảo bối mình thương từ nhỏ.

“Đàn ông phải thương vợ, nhưng cũng không thể quá nuông chiều. Dù sao cũng là gia chủ trong nhà, phải có uy nghiêm của gia chủ.” Cố Minh quyết định làm mẫu một lần. Hần quay về phía phụ nhân đang bận rộn trong bếp nói: “Tư Nguyệt, đưa áo khoác com lê đến đây cho anh.”

Lý Tư Nguyệt ra khỏi bếp vào phòng ngủ, sau đó lấy áo khoác từ trong tủ quần áo.

Cố Minh dùng ánh mắt ra hiệu cho Cố Xước, nhìn đi, vợ anh nghe lời thể cơ mà.

Lý Tư Nguyệt cầm áo khoác đi tới, treo lên đầu Cố Minh.

Cố Minh: “....”

Cố Xước: “....”

Sau khi trở về Cố Xước giải thích với Quý Chức ý tứ của anh mình, tuyệt đối không phải để hai ta chia

tay, còn đề cập đến chuyện đến gặp bố mẹ.

“Không đi.” Quý Chức nói.

Cố Xước sững sốt một hồi. Hắn cảm thấy hai người đã đến bước này, hắn cũng nên đi gặp cha mẹ mới đúng.

“Lần trước bảo anh đi gặp mẹ em, anh có đi đâu.” Quý Chức nói.

Cố Xước không còn gì để nói, trước đây hắn hồ đồ, giờ vợ hắn đang tính nợ cũ.

“Bảo bối ơi anh sai rồi, Mẹ của anh chính là Bé Nấm, cực kỳ thích em. Em không chỉ đi gặp cha mẹ mà còn bày tỏ tình yêu với fan của mình đấy.”

Quý Chức trầm tư một lúc: “Vậy thì em đi.”

Cố Xước lại ghen tuông: “Vì sao nhắc đến Bé Nấm em lại đi ngay?”

Dù biết Bé Nấm chính là mẹ mình, Cố Xước vẫn ghen tị theo bản năng.

Thời gian gặp phụ huynh được ấn định vào trưa thứ bảy, địa điểm ở nhà Cố Minh.

Sau khi mẹ Cố biết tin liền bắt đầu chuẩn bị từ sớm, kéo Lý Tư Nguyệt đến trung tâm thương mại mua quần áo.

Màu sáng quá thì sợ trẻ, màu tối lại chê già, hai người chọn hồi lâu mới chọn được mấy bộ tôn lên khí chất.

Mua quần áo xong mẹ Cố còn đi làm đẹp, uốn tóc gọn sóng, sau khi về nhà nhìn mẹ Cố rực rỡ hẳn lên.

Lão Cố đang tuổi hoa nhìn dáng vẻ tươi cười rạng rỡ của mẹ Cố, suýt chút nữa tái phát bệnh tim. Hai thằng nghịch tử, không những không ngăn mẹ mình ngoại tình mà còn cung cấp cho mẹ cơ hội gặp mặt!

Tròn một tối thứ sáu mẹ Cố hưng phấn không ngủ được, hôm sau vừa rạng sáng đã mặc đồ, đánh phấn thoa son kẻ mày, nhìn trẻ hơn cả chục tuổi.

Mẹ Cố còn làm một cái banner, hết nhãn rồi nhịn, cuối cùng không cầm theo. Dù sao đây cũng không phải là buổi fan meeting, là phúc lợi cá nhân của mình, đừng làm bọn tiểu bối mất mặt.

Lúc sắp ra cửa, lão già còn bày ra gương mặt rất khó coi.

Mẹ Cố lườm cha Cố một cái: “Không muốn thì đừng đi.”

“Tôi không đi để người ta lừa bà đi à!” Lão già thở phì phò nói.

“Tôi thích đấy, lúc trẻ không phải ông luôn ngóng trông tôi bị người ta lừa đi sao?”

Cha Cố bị nói đến mức câm nín, chỉ có thể rũ đầu xuống bước sau lưng, trong tay cầm một đồng quà tặng vợ mình mua tặng tiểu bạch kiếm.

Đến hôm đó, Quý Chức cũng chuẩn bị một phen.

Bé Nấm trên mạng rất đáng yêu, nhưng Quý Chức cảm thấy cả nhà họ Cố không phải là người hiền lành gì, vì thế luôn cảm thấy cuộc gặp mặt phụ huynh này nhất định là tràng Tu La.

Tài ăn nói của y không tệ, không ngốc như Cố Xước, đến lúc đó nếu như người nhà họ Cố trách mắng Cố Xước, mình sẽ không ngồi nhìn hấn bị bắt nạt.

Ai bảo giờ tên ngốc này là người của mình làm chi?

Lúc hai người cầm theo lễ vật đến nhà Cố Minh, người mở cửa là một ông chú trung niên đẹp trai. Ông chú này mặc âu phục, nhìn có mấy phần giống Cố Xước, Quý Chức nhìn cái là đã đoán được thân phận của người này.

Là người cha ngựa đực của Cố Xước.

Quý Chức vốn cho rằng nhất định ông bố ngựa giống này sắc mặt trắng bệch rất vẻ thận hự, không ngờ lại là kiểu thần thái sáng láng, còn rất đẹp trai.

Cha Cố chặn ở cửa, ánh mắt quét qua người Quý Chức hai vòng, tràn đầy địch ý.

Sau khi mở cửa, hai người đi vào, cha Cố lại nói thầm ở bên cạnh: “Cũng chẳng có gì đẹp! Một tên tiểu bạch kiếm....”

Quý Chức vừa vào cửa đã cảm nhận được ác ý từ cái nhà này.

Mẹ Cố đang đứng ở đó nhìn Quý Chức không chớp mắt. Mẹ Cố cực kỳ thích người này, thích dáng vẻ khéo léo linh hoạt trên người y, còn nói thế nào nhỉ, chính là từ mà các thanh niên thường hay nói trên

miệng, “Moe”.

Rất moe, nhìn ảnh của y thì tâm tình sẽ tốt lên.

Mẹ Cố thường gọi chồng ơi chồng à. thế nhưng khi đối mặt với người thật vẫn không kêu được, có chút thẹn thùng đến trước mặt Quý Chức vươn tay ra: “Thầy Quý, tôi là Bé Năm.”

Mẹ Cố nhìn Quý Chức thì y cũng đang nhìn mẹ Cố.

Người ta nói tướng do tâm sinh, nhưng nhìn mẹ Cố là thấy đây là người rất ôn hòa, hoàn toàn đánh vỡ nhận thức ban đầu của Quý Chức về mẹ Cố — Cay nghiệt, là vợ cả đầy tâm cơ. Mẹ Cố cũng là người bị hại, nhưng do Quý Chức đứng về phía Cố Xước nên thật sự không thể yêu thích mẹ Cố được.

Mà bây giờ suy nghĩ kia đã hoàn toàn bị đánh vỡ.

Năm tháng đã lưu lại dấu vết trên mặt mẹ Cố, nên không thể dùng hai từ xinh đẹp để hình dung về dì, thế nhưng chính năm tháng cũng đã cho mẹ Cố khí chất dịu dàng. Quý Chức nghĩ đến mẹ của mình, mẹ y cũng dịu dàng, nhưng hơi lạnh lạnh khiến người ta phải tránh xa. Mà vị phu nhân trước mặt này lại khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Quý Chức cảm thấy mình rất yêu thích người này, có lẽ mình làm phản rồi, không thể ra mặt thay cho tên gốc nữa.

Quý Chức cũng vươn tay ra: “Dì không cần khách khí đâu ạ, cháu là Quý Chức.”

Cha Cố đứng một bên nhìn hai người họ bắt tay, cũng may mà chỉ nắm một lúc, nếu không ông phải đến giằng ra rồi.

“Tôi là chồng của Bé Năm.” Cha Cố nói.

Ông giơ tay với Quý Chức, Quý Chức vừa muốn bắt tay, cha Cố lại rút về.

Quý Chức: “....”

Mẹ Cố đuổi chân ra nghiêng mạnh lên chân cha Cố một lúc.

Hình như cha Cố rất không hài lòng bèn vọt về phòng ngủ, đóng cửa lại cái rầm.

Quý Chức: “...”

Phong cách của người nhà này có gì đó không đúng!

Tràng Tu La mà y nghĩ đến đâu?

Trong đó người có địch ý mạnh nhất với y là cha Cố đã bị mẹ Cố một chiêu K.O rồi!

53. Chương 52: Nhắc Lại Chuyện Cũ

Mẹ Cố và chị dâu Cố bận rộn trong phòng bếp, Quý Chước cũng vào hỗ trợ. Vốn mẹ Cố không chịu, nhìn tay idol đi, vừa trắng vừa mềm vừa thon, làm sao làm những việc nặng này được?

Chờ đến khi thấy Quý Chước nhanh nhẹn xắt đồ ăn, rửa đồ, cho vào nồi, mẹ Cố cảm thấy thần tượng không dính khói bụi nhân gian trở nên thân dân gần dân, cũng càng moe hơn nữa!

Nhìn thầy Quý ở khoảng cách gần, gương mặt ấy càng thêm không chút tì vết, đến động tác xào rau cũng đẹp trai đến thế!

Có điều tay y đẹp thế này, tương lai nên cưới một người vợ biết làm việc nhà... Nghĩ đến người vợ mà idol muốn cưới, mẹ Cố có hơi buồn bã, không biết con cái nhà ai có phúc thế, nếu như mình mà trẻ hơn ba mươi tuổi...

“Bà già, bà đang làm vẻ mặt gì đấy?!” Cha Cố đứng ở cửa phòng bếp nhìn thấy vẻ mặt si hán của vợ mình, nhất thời giận sôi.

“Vẻ mặt gì? Ông mù à!” Mẹ Cố thoát biến từ si hán sang sư tử hà đông, bèn lau tay vào tạp dề rồi xông ra ngoài xách tai cha Cố lôi vào phòng.

Lý Tư Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Quý Chước, cười nói: “Hai ông bà cứ chung sống với nhau thế đấy. Hồi còn trẻ bố chồng chị phạm lỗi, hiện giờ chỉ có thể bị đánh không dám phản kháng bị mắng không dám nói lại.”

“Em cảm thấy dì là người rất tốt.”

“Đúng thế, mẹ chồng chị rất tốt. Bà không có khoảng cách, ở chung với bọn chị lại như bạn bè cùng trang lứa. Mẹ cũng rất thời thượng, thường hay thảo luận một vài vấn đề của thanh niên với chị.” Lý Tư Nguyệt nhìn Quý Chước một cái rồi cười: “Không phải mẹ còn theo đuổi thần tượng nữa đấy thôi?”

Quý Chước không ngốc, sau quãng thời gian ở chung ngắn ngủi, y liền nhìn ra mẹ Cố căn bản không phải là kiểu vợ cả cay nghiệt. Địch ý của cha Cố có lẽ bắt nguồn từ việc mẹ Cố đối xử rất tốt với mình, còn anh trai Cố, hẳn là có hiểu lầm gì đó...

Vậy thiết lập Cố Xước cha không thương mẹ không yêu anh trai còn bắt nạt đứa con riêng là chuyện gì?

Quý Chức hơi nheo mắt lại, trong đôi mắt lóe ra tia sáng lạnh.

Hai anh em nhà họ Cố đang ngồi trên sofa xem TV. Kỳ thật Cố Xước khá chộn rộn, không ngừng liếc mắt về phía nhà bếp. Trước đây lúc vợ hắn làm cơm, chính hắn cũng đi theo làm người hầu, giờ này lại cosplay đại lão gia ngồi không khiến hắn cực kỳ bất an.

“Vợ bận rộn ở bên trong là đủ rồi, mày đi giúp cái gì?”

Một câu nói của đại ca đã thành công ngăn lại sự chộn rộn trong người Cố Xước.

Vợ, hôm nay ở nhà anh bày ra dáng vẻ của một đại lão gia oai phong khí khái, chờ lại nữa về nhà quỳ ván giặt quỳ bàn phím quỳ vò sần riêng tùy em chọn.

Sau một tiếng, các món ăn đã làm xong, chỉ còn một món canh. Cố Minh chủ động đi giúp vợ mình rửa bát, còn bưng đồ ăn ra.

Cố Xước:Nói làm một đại lão gia cơ mà?

Mẹ Cố chỉ vào Quý Chức nói: “Đây là...”

Cha Cố trừng mẹ Cố.

“Thần tượng của mẹ.”

Cố Minh nói: “Anh là anh trai của Cố Xước, đây là vợ anh.” Nói xong liền ôm Lý Tư Nguyệt đang đứng bên cạnh.

Cố Xước nói: “Cha, mẹ, anh, chị dâu, đây là vợ em.” Nói xong cũng ôm lấy Quý Chức.

Mẹ Cố: “...”

Đây không phải là fan meeting à? Sao lại biến thành cuộc gặp mặt cha mẹ rồi? Hơn nữa ai đồ chồng mình sao lại biến thành vợ của con trai mình được?

Mẹ Cố nhất thời không phản ứng kịp, cha Cố vốn đang rũ đầu đứng bên cạnh lập tức kích động: “Đây là con dâu nhà chúng ta hả, trông anh tuần quá!”

Đứa con dâu này nhìn thật hợp mắt! Con trai có bản lĩnh lắm! Sau này lúc viết di chúc nhất định phải chia nhiều tài sản cho thằng con nhỏ mới được!

“Mẹ, con và Quý Chúc yêu nhau đã lâu rồi, chúng con đến gặp mặt cha mẹ.”

Mẹ Cố nhìn Cố Xước.

“Mày có biết nấu ăn không?”

“Không ạ.”

“Mày có biết quét dọn không?”

“Không ạ.”

“Mày biết giặt quần áo à?”

“Dùng máy giặt... Có lẽ biết.”

Mẹ Cố lấy tay che mặt, vô cùng ghét bỏ: “Sao tôi lại dạy ra thằng con trai thế này cơ chứ?!”

Mẹ Cố còn muốn thần tượng của mình cưới một người vợ hiền lương thực đức, kết quả người đó lại là thằng con công tử bột nhà mình, căn bản không liên quan đến mấy chữ hiền lương thực đức.

Vừa nghĩ đến việc đôi tay đẹp đẽ kia của thần tượng phải giặt quần áo nấu cơm làm việc nhà, mẹ Cố liền cảm thấy lòng đau như cắt.

“...Mẹ, con có còn là con trai của mẹ không?”

“Việc nhà có thể thuê giúp việc, nhưng thỉnh thoảng cũng phải tự mình nấu ăn. Tiểu Xước, sau này mày đến học nấu ăn với chị dâu mày đi.”

“.... Mẹ, con còn là một bảo bảo mà.”

“Bảo bảo bé bự à? Mày cứ thế này thì sao mẹ có thể yên tâm để thầy Quý cưới mày được!”

“....”

“Lúc này mẹ đang bận rộn trong bếp, sao mà không vào?”

Cố Xước quyết định kéo thêm một người xuống nước: “Là anh không cho con vào.”

“Cố Minh, nó biến thành thế này đều là do con nuông chiều. Thằng nào cũng coi mình là đại lão gia, ngày mai con với Tiểu Xước cùng học nấu ăn!”

Cố Minh: “....”

Quý Chức ở một bên nghe cuộc đối thoại càng ngày càng kỳ quái của cặp mẹ con này, trong mắt tràn ngập ý cười. Sao lại thú vị thế nhỉ? Chẳng trách Cố Xước lại ngốc như vậy...

Thần tượng của mình lại biến thành vợ của con trai mình, chuyện này nhìn thế nào cũng là chuyện vui, điều tiếc nuối chính là đứa con trai của mình vô dụng quá. Mẹ Cố vừa đau lòng vừa hài lòng ăn cơm.

Đợi đến khi cơm nước xong xuôi, mẹ Cố đột nhiên nhìn chằm chằm vào Cố Xước: “Cái đứa “Thác Thác Thác” kia có phải là con không?”

Cố Xước gật đầu.

“Hôm nay mình mà rửa bát.”

Cố Xước: “....”

“Thác Thác Thác” bị “Bé Nấm” điên cuồng đánh.

Cố Xước đi rửa bát, mẹ Cố kéo Quý Chức cho y coi những bức ảnh khi còn bé của Cố Xước.

Ảnh của Cố Xước gồm hai cái album lớn, được chụp từ bé đến lớn.

“Đây là ảnh chụp lúc nó được một tháng tuổi, đôi mắt màu xanh lam, má phúng phính, nhìn cực kì đáng yêu.”

“Đây là ảnh lúc nó một tuổi, đang đi bộ, lại muốn lột quần em trai nhỏ nhà người ta.”

“Đây là lúc nó năm tuổi, mặc áo gi lê nhỏ, nhìn vô cùng ngẫu. Di đến đâu cũng đưa nó theo, mọi người thấy nó đều khen tíu tít, di rất hãnh diện.”

“Bảy tuổi vẫn rất đáng yêu, cướp đồ chơi của bạn học, lại khóc rất to. Dì còn tưởng là nó bị cướp, ai dè trong ngực nó đang ôm đồ chơi, khóc là vì sợ dì đánh nó.”

“Mười lăm tuổi, tuần tú lăm đúng không? Không biết đã làm bao cô nương mê đắm đấy. Không ngờ sau đó nó lại cùng một đức hạnh với cha mình, tức chết dì.”

Mỗi tấm hình đều là một đoạn kí ức, trên khuôn mặt mẹ Cố ngập tràn ý cười, có thể thấy mẹ Cố thật sự rất yêu đứa con trai này.

“Dì, Cố Xước không phải là con ruột, dì lại đối xử với anh ấy tốt như vậy...”

“Lúc đấy dì vô cùng ghét ông chồng chết tiệt, không thể trách thành bé được. Tiểu Xước đâu có sai, còn dễ thương như vậy.” Mẹ Cố nói.

Mẹ Cố đúng là một người rất tốt.

Hai người hàn huyên một hồi lâu, cuối cùng Quý Chức muốn một vài bức ảnh của Cố Xước.

Quý Chức và Cố Xước rời đi.

Mẹ Cố trực tiếp đưa hai người xuống lầu, chị dâu Cố lại đi cùng mẹ Cố, cha Cố thì kéo Cố Minh giả vờ đi tản bộ, cuối cùng biến thành cả bốn người đi tiễn hai người.

“Tiểu Xước có thể ổn định là tốt, đặc biệt thầy Quý còn là người tốt như vậy. Chỉ có điều thầy Quý bị thiệt thòi...” Mẹ Cố nói.

“Mẹ, sau này chúng ta đối xử với thầy Quý tốt một chút, chờ đến lúc thầy Quý muốn đá Tiểu Xước cũng sẽ không nỡ lòng bỏ chúng ta.”

“Nếu như Quý Chức muốn ra mắt, anh có thể cho cậu ấy tài nguyên tốt nhất.” Cố Minh nói.

“Anh ngốc à, nếu như thầy Quý debut thì sẽ càng nhiều người nhìn thấy, sẽ có càng nhiều tình địch chất lượng tốt, Tiểu Xước sẽ đối mặt với nguy cơ trùng trùng.”

Cố Xước lái xe, Quý Chức thì nhìn những tấm ảnh chụp của hắn.

Bé cưng nho nhỏ moe moe sao lại biến thành tên đầu bự vừa ngốc vừa xuân nhỉ?

Hơn nữa còn....

Cố Xước vô cùng vui vẻ, gặp phụ huynh rất thuận lợi, mặc dù vẫn có cảm giác Quý Chức ở nhà một hôm địa vị đã vượt qua chính mình khổ tâm kinh doanh hai năm, nhưng vợ mình ưu tú thế đấy!

Nhưng mà, vui vẻ của Cố Xước cũng không kéo dài được bao lâu.

Hắn không chú ý đến ánh mắt lạnh dần của vợ mình.

Về đến nhà, Quý Chức ngồi trên sofa, mặt lạnh lùng nhìn hắn.

Lòng Cố Xước lộp bộp một cái, ngồi xuống cạnh Quý Chức: “Vợ...”

“Con riêng, trên có một anh một chị, anh trai hay mắng anh... Cố Xước, anh còn biết viết kịch bản à?”

Phản xạ hình cung của Cố Xước rất cuộc cũng hoạt động, hắn căn bản không ngờ mình lại đào cho mình cái hố lớn đến vậy.

Lúc trước vì để lừa Quý Chức, quả thật hắn đã nói hươu nói vượn một trận, sau đó phát hiện mỗi lần nói anh trai bắt nạt mình Quý Chức sẽ đối xử với mình cực kỳ tốt, gần như muốn gì được đó. Cố Xước nếm được ngon ngọt liền hay làm nũng, không ngờ có ngày lại bị nhắc lại chuyện cũ.

Cố Xước cổ giãy dụa trước khi chết: “Chị dâu anh như chị anh vậy, anh trai anh đúng là rất hay mắng anh....”

Quý Chức chăm chú nhìn hắn, thanh âm của Cố Xước càng ngày càng yếu.

Dáng vẻ ngoài cười trong không cười của Quý Chức rất đáng sợ, Cố Xước xuống khỏi sofa quỳ xuống, bắt đầu nhận sai: “Bảo bối, anh sai rồi.”

“Sai ở đâu?” Quý Chức hỏi.

“Anh không nên lừa dối em.”

“Nhưng anh đã lừa rồi. Em đã nói rồi, không được lừa em nữa.”

Cố Xước bị nói đến mức á khẩu không trả lời được.

Về mặt Quý Chức càng lúc càng lạnh, giống như rốt cuộc đã tiêu hao hết kiên trì, Cố Xước vội vã ôm lấy chân y.

“Tại sao không nói chuyện?”

“Bảo bối, em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được, anh thật sự biết sai rồi, sau này anh sẽ không tái phạm nữa.” Cố Xước vội vàng nói.

“Mỗi lần lừa em anh đều nói những lời này.”

Cố Xước cảm miệng chỉ biết ôm lấy chân Quý Chức.

Bầu không khí giăng co phút chốc.

Đột nhiên điện thoại Cố Xước đổ chuông, là mẹ Cố gọi tới. Cú điện thoại này đã phá vỡ không khí giăng co lúc này, Cố Xước vội vàng đưa điện thoại cho Quý Chức.

“Dì, bọn con về nhà rồi ạ... Vâng, được... Dì cứ yên tâm, nếu như Cố Xước làm gì sai, còn tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh ấy... Đúng, đánh anh ấy thật mạnh.... Dì nghỉ ngơi sớm đi ạ.”

Cố Xước: “....”

Chờ đến khi cúp máy, mặt Quý Chức lại lập tức trở nên âm trầm.

Cố Xước quỳ đi đến gần kéo lấy găng tay đầm bốc ra đeo cho Quý Chức, sau đó ghé mặt mình vào.

“Bảo bối, đánh anh đi.”

Quý Chức đập hấn một cái, sau đó quay người đi vào phòng.

Chỉ một cái?

Một cái là bớt giận?

Cố Xước thấp thỏm bất an đi vào phòng ngủ, liền nhìn thấy đèn bàn đang sáng, Quý Chức đang viết gì đó.

Một cuốn sổ mỏng, Quý Chức đã lật đến trang cuối cùng.

Ngày 15 tháng 7.

Mới đầu giống như nhật ký, nhưng nội dung phía sau lại là tội trạng của Cố Xước.

1. *Lừa tôi.*
2. *Lúc một tuổi lột quần em trai nhỏ*

Nom dáng vẻ này cứ như đạt được mấy tội sẽ trực tiếp hành quyết!

Cố Xước thân mang trọng tội, sau lưng toát mồ hôi lạnh. Nhưng vì để giảm bớt tội, hắn vẫn không nhận được mà mở miệng: “Bảo bối, cái tội lột quần kia có thể xóa đi được không? Khi đó anh còn chưa biết suy nghĩ, đoán chừng là cảm thấy trong quần em trai nhỏ có giấu thứ gì đó ngon ngon...”

Quý Chức liếc hắn một cái.

Cố Xước chủ động lấy bàn phím ra góc tường quỳ xuống, đầu gối không chạm đến bàn phím.

54. Chương 53: Ý Đồ Xấu

Cố Xước chọn phương thức trừng phạt có độ khó cao này là có ý đồ xấu cả. Hắn biết mình là người Quý Chức để trong lòng, hắn càng tàn nhẫn với mình thì Quý Chức sẽ càng đau lòng, tốc độ nguôi giận cũng nhanh hơn một chút.

Ví dụ như phạt hắn đứng thì phải đứng vài tiếng, phạt quỳ thì cũng phải quỳ nửa giờ, còn nếu là quỳ sâu riêng thì chỉ cần nửa phút.

Hắn đã phạm lỗi thì đúng là nên bị trừng phạt, nhưng đùa bỡn chút tâm cơ với người yêu cũng coi như là tình thú đi.

Cố Xước tưởng tượng lát nữa vợ mình sẽ kéo mình lên giường đến sofa ngồi, xoa xoa bóp chân cho mình, hôn nhẹ mình mấy cái liền thoải mái vui vẻ.

Mình xấu ghê í hí hí!

Phải nín lại, không thể cười, nếu không khổ nhục kế mất đi hiệu lực thì vợ mình sẽ càng tức giận hơn.

Cố Xước dồn khí đan điền*, duy trì tư thế có độ khó cao. Thể lực của hắn rất tốt, nhưng thực hiện động tác có độ khó cao thế này trong mấy phút cũng có chút mệt mỏi.

*Đan điền: Đan điền là thuật ngữ trong y học, võ thuật, dưỡng sinh, là nơi khí lực dễ tập trung hay có thể tập trung khí lực nhiều nhất, mạnh nhất.

Cố Xước tội nghiệp quay đầu lại liền nhìn thấy Quý Chức đang nhìn mình, hề hề, đau lòng rồi đứng

không.

“Gâu gâu.”

Cát Cát níu lấy Quý Chức, Quý Chức liền quay đầu lại.

Cố Xước: “....”

Cát Cát ngồi xổm trước mặt Quý Chức há miệng xin ăn. Quý Chức một tay cầm bịch thức ăn cho chó, một tay đặt trước mặt Cát Cát, nó liền đặt chân mình lên đó. Cát Cát ăn đồ ăn cho chó, còn có chút được voi đòi tiên. Hình như nó nghĩ trên người Quý Chức còn giấu thức ăn bèn bắt đầu dụ Quý Chức, cắn quần áo y kéo lên, để lộ vòng eo trắng nõn. Quý Chức liền ôm chặt lấy nó.

Một người một chó bắt đầu chơi với nhau, Cố Xước quỳ ở đó, tức đến mức mắt đỏ bừng.

Con chó ngốc này!

Dám chạm vào vợ hần!

Chuyện sai lầm nhất mà hần đã làm trong đời này chính là giúp Lương Triết nuôi chó. Sự chú ý của Quý Chức đặt hết lên người Cát Cát, căn bản không để ý đến mình đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Một nhà không thể có hai chó được!

Đặc biệt là phong cách còn giống nhau đến thế.

Cố Xước nhắm mắt làm ngơ quay về vách tường yên lặng quỳ. Gan bàn chân càng lúc càng tê, mồ hôi lạnh đổ càng lúc càng nhiều, đột nhiên Cố Xước có chút tủi thân.

Sở dĩ lúc này Cố Xước phách lối như vậy là vì cảm thấy địa vị của mình trong cái nhà này là không thể thay thế, lúc này lại đột nhiên cảm thấy kinh hoàng. Trên sổ tay nhỏ của Quý Chức ghi chép tội của mình rất rõ ràng, sau khi viết kín cuốn sổ kia sẽ có kết quả gì, hần không dám tưởng tượng.

Cố Xước vắt hết óc nghĩ xem mình còn phạm lỗi gì nữa không. Quá khứ của mình vốn đen thùi, hần thật sự không dám chắc mình không phạm phải lỗi gì nữa.

Cố Xước cẩn thận hồi tưởng một lần, nghĩ đến việc trên cuốn sổ nhỏ của Quý Chức có lẽ sẽ không điền thêm được nội dung gì nữa mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Vào lúc này, bắp chân của hắn đã bắt đầu run rẩy.

Có người đang chạm vào đầu hắn.

Cố Xước mừng đến phát khóc: “Vợ!”

Hắn quay đầu lại liền nhìn thấy cái mặt chó ngốc ngếch của Cát Cát.

Cố Xước lập tức tiu nghỉu.

Giận rồi!

Nhìn lên phía trên Cát Cát, Cố Xước liền nhìn thấy gương mặt tuần tú của vợ mình.

“Được rồi.”

Cố Xước bi phẫn: “Anh không thèm, ôm anh đi!”

Phạm lỗi còn dám làm nũng!

“Cát Cát, chúng ta đi ngủ.”

Cố Xước đứng phắt dậy. Hắn đứng không vững, muốn ngã sang một bên, Quý Chức liền vội vã xông đến ôm lấy hắn. Trên người Cố Xước đổ đầy mồ hôi, một thân cơ bắp cứng đờ, nhất thời không thả lỏng được. Quý Chức nửa ôm nửa dìu hắn đến sofa.

Cố Xước an vị trên đùi y, không thèm xuống.

Xin hãy tưởng tượng hình ảnh một người đàn ông vạm vỡ cao mét chín ngồi trên đùi một chàng đẹp trai thon gầy thanh tú, cánh tay cường tráng ôm lấy chàng đẹp trai làm nũng.

Quý Chức cảm thấy mình không thể tưởng tượng, nếu không sẽ tức chết.

Quý Chức bị hắn làm tức giận đến mức bật cười: “Anh lừa em mà còn dám lý sự à?”

Cố Xước có chút chột dạ, có điều vừa nghĩ đến việc con cầu ngốc kia núu vợ mình lâu như vậy mà mình lại không núu được là cảm thấy quá không công bằng. Hắn bắt đầu lợn chét không sợ nước sôi, không thèm nhúc nhích.

Hai người giằng co một lúc, Cố Xước cảm thấy Quý Chức đã có chút buông lỏng bèn được voi đòi hai bà trưng: “Anh đói, cho anh ăn đi.”

“Lúc ở nhà anh trai anh ăn ba bát cơm đầy.” Quý Chức không chút lưu tình vạch trần hấn.

“Em vừa dứt cho con chó ngốc kia ăn.” Cố Xước lầu bầu, thò tay ra nhéo eo Quý Chức một cái: “Nó còn chạm vào chỗ này của em!”

Quý Chức cảm giác như mình đang cẩu kính với một tên ngốc, cuối cùng có lẽ muốn thắng thiên. Y tức đến mức nở nụ cười: “Nó còn ngủ ở ổ chó đó, vậy tối nay anh ngủ ở đó nhé?”

Cố Xước nghiêm túc nhìn ổ chó một hồi, sau đó nhăn nhó: “Ổ chó quá nhỏ, hai người ngủ không được.”

Quý Chức ngửa đầu ra sau hít một hơi thật sâu, sau đó đột nhiên đẩy Cố Xước ra, chính mình lại vọt thẳng vào phòng ngủ.

Quý Chức nằm nhoài ra bàn, đôi mắt càng lúc càng đỏ. Y nhăn nhó hồi lâu, cuối cùng không nhịn được nữa bật cười thành tiếng.

Mẹ kiếp, tên ngốc này lại muốn đưa mình cùng đến ổ chó!

Quý Chức cười đến suýt nữa nấc cục, sao tên ngốc này lại có tài thế nhỉ?!

Buổi tối, vui mừng thay khi ổ của Cố Xước vẫn là trên giường. Chờ đến khi Quý Chức ngủ say rồi, hấn liền lén lút gửi tin nhắn cho Lương Triết.

“Cát Cát cực kỳ nhớ mày, mấy hôm nay đều trà không nhớ cơm không nghĩ, gầy đi trông thấy, tao nhìn mà thấy thương. Lúc nào đó mày lĩnh Cát Cát về đi thôi, tao không đành lòng nhìn bọn mày cốt nhục chia lìa như thế?”

Lương Triết nhanh chóng trả lời: “Tao cũng nhớ Cát Cát lắm, gầy hả? Nhanh nhanh gửi một tấm ảnh cho tao.”

Cố Xước mở album ảnh ra chọn một tấm, Cát Cát đang vui trong ngực Quý Chức, người bự như một quả bóng, một tấm khác thì nằm trên đất, tạo thành một quả bóng còn bự hơn. Hấn dùng chế độ photoshop của điện thoại chỉnh sửa một hồi, chỉnh Cát Cát thành một quả bóng, sau đó gửi cho Lương Triết.

Lương Triết không thèm trả lời hấn nữa.

Cố Xước vốn cho rằng mẹ mình bảo mình và anh trai đi học nấu ăn với chị dâu chỉ là đùa giỡn thôi, không

ngờ hấn đã đánh giá thấp sức mạnh của thần tượng. Hôm sau, hấn bị mẹ hấn liên tục gọi về nhà.

Hấn vừa vào cửa đã nhìn thấy Cố Minh không mặc âu phục như thường lệ, mà đang mặc một chiếc tạp dề màu đỏ đứng ở cửa phòng bếp đợi mệnh.

Cố Xước vừa thấy hấn đã bắt đầu hahahahahaha, cười đến run rẩy không đứng nổi.

Quá tức cười.

Anh hấn cả ngày trưng ra gương mặt cứng đờ, quần áo vĩnh viễn chỉ có một kiểu, cà vạt cũng thắt giống nhau, cách ăn mặc gần như là mỗi ngày Copy & Paste. Cố Xước sớm bị tẩy não vì một Cố Minh com lê quần tây giày da, giờ nhìn thấy hấn mặc tạp dề đỏ thắm cũng chỉ có cảm giác như thế.

Không ngờ Cố Minh cũng có một ngày thế này!

Tràng cười của hấn kéo dài đến khi mẹ Cố đưa cho hấn một cái tạp dề in hình Baymax.

Cố Xước sợ hãi: “Mẹ, không phải mẹ có ý đó chứ?”

Mẹ Cố cười vô cùng từ ái “Bảo bảo, ngoan nào.”

Cố Xước: “Con có thể từ chối không?”

“Ha.” Cố Minh hừ lạnh một tiếng.

Cố Xước quay đầu lại nhìn Cố Minh, cũng cảm thấy đáp án là phủ định, chỉ đành nhận lấy tạp dề mặc vào.

Hai huynh đệ cùng bị đuổi vào trong bếp.

Có một số việc không phải cứ dựa vào nỗ lực là đủ, thiên phú là một nhân tố không thể lơ là. Trên thương trường Cố Minh hồ phong hoán vũ, trước bàn đàm phán thì trò chuyện vui vẻ, nhưng trong phòng bếp.. Đại khái chỉ có thể đập nát bát đĩa. Lịch sử đen trong phòng bếp của Cố Xước rất hiển hách, không phải hấn chưa từng nỗ lực, lần thứ nhất xuống bếp đã làm cháy lò vi sóng, lần này lặp lại một cách hoàn mỹ. Dầu vừa được đổ vào, lửa liền bùng lên...

Cố Xước sụp đổ trước tiên vọt ra khỏi nhà bếp: “Má mi, sao má không đưa bọn con đến lớp nữ công gia chánh chứ?”

Mẹ Cố quét qua hai anh em nhà họ Cố một vòng, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Ý hay.”

Cố Xước: “...” Cố Xước cảm thấy sau lưng phát lạnh, một ánh mắt âm lạnh đang chiếu vào người mình, hình như mình đã chọc phải cái gì đó khủng khiếp.

Cố Xước quay đầu lại nhìn Cố Minh, hấn mím mím môi không biểu lộ cảm xúc gì. Sau đó, Cố Minh cười tạp dề ra, bỏ lại một câu: “Theo tao vào thư phòng.”

Cố Xước cởi tạp dề ra, tẩy sạch dầu trên mặt mình rồi mới vào.

Vừa vào thư phòng, Cố Minh liền chốt cửa lại.

“Đại ca...”

Về mặt Cố Minh âm trầm, cứ lạnh lùng nhìn hấn. Bản năng Cố Xước nhận ra nguy hiểm liền quay người muốn chạy...

Cố Minh liền đập hấn một phát.

Trong thư phòng vang lên tiếng binh bốp lạch cạch rầm xoảng, còn kèm theo vài tiếng kêu thảm thiết.

Cố Xước mặt mũi sưng vù về đến nhà, tóc rối bù xù, hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ đẹp trai anh tuấn.

Quý Chức nhìn thấy bộ dáng này của hấn mà sợ hết hồn, chẳng lẽ hấn không về nhà mà là đi đánh nhau?

Cố Xước vừa vào cửa liền ôm lấy Quý Chức mách tội: “Anh trai anh đánh anh.”

Quý Chức để hấn ngồi xuống sô pha rồi xử lý vết thương thay hấn: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cố Xước kể hết mọi chuyện trong nhà: “Đúng là anh đã nói sai, nhưng lão nói đánh là đánh. Anh bảo lão đừng đánh mặt anh, lão lại càng muốn đánh vào mặt.”

Cố Xước nói xong liền “Shhh” một tiếng. Khóe môi hấn đau nhói, hôn môi cũng không được.

Quý Chức lòng nói “Đáng đời anh bị đánh”, ngoài miệng lại bảo: “Anh ấy là ông chủ lớn, nếu như thật sự phải lên lớp nữ công gia chánh đúng là có hơi mất mặt.”

Cố Xước nghĩ, cũng cảm thấy mình sai quá sai.

“Nhưng mà mẹ anh mà đã nghĩ thì đừng hòng ngăn được. Tuổi càng lớn lại càng cố chấp, anh đã nói hơn

một tiếng với mẹ rồi mà mẹ có chịu đâu.” Cố Xước nói.

“Để em gọi điện cho dì.”

Quý Chức nói chuyện tầm một hai phút với mẹ Cố, sau đó cúp máy: “Dì đáp ứng rồi, nói thôi.”

Cố Xước không biết có nên ghen không, nên ghen với ai, hồi lâu mới nghẹn ra một câu: “Quả nhiên anh không phải là con ruột.”

Cố Minh cũng không phải.

Quý bảo bảo nhà hần mới là bảo bảo ruột.

55. Chương 54: Đi Công Tác

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cố Xước định ra cho cuộc đời sau này của mình mấy mục tiêu nhỏ,

Một là, phải đoạt lại sự quan tâm và yêu thương của Quý Chức từ Cát Cát, cho dù không thể đoạt lại toàn bộ thì tình yêu Quý Chức dành cho nó cũng không được nhiều hơn dành cho mình.

Hai là, trở nên đẹp trai hơn rồi đến dự buổi họp lớp của Quý Chức, sau đó long trọng giới thiệu chính mình, để bạn Quý Chức triệt để quên đi sự tồn tại của Cận Đình và biết mình mới chính là đương nhiệm.

Nhưng hai mục tiêu này vì một thông báo đi công tác mà bị nhỡ nhàng.

Nhóm HT hot lâu dài, công ty dự định nhân dịp này để HT phát triển thành nhóm nam nhân khí, trừ việc cho nhóm tham gia các chương trình thực tế nhân khí cao thì còn định để nhóm diễn một bộ phim truyền hình. Công ty đã nhìn trúng một cuốn tiểu thuyết nhẹ nhàng trên Tấn Giang, phản sáo lộ, chi phí thấp, rất dễ hút fan. Tiểu thuyết đã mua lại bản quyền, đạo diễn cơ bản cũng đã xác định, giờ chỉ còn tìm nhà đầu tư.

Cố Xước tự mình bay qua đàm luận hạng mục này.

Hần rất muốn làm một phú nhị đại ăn no chờ chết như trước kia, có thể tùy hứng từ chối yêu cầu này, thế nhưng giờ không còn giống như trước, hần đã là người có vợ, phải kiếm tiền nuôi gia đình.

Cố Xước cố nhịn, chuẩn bị đi công tác.

Quý Chức đang giúp hần thu dọn hành lý, Cố Xước thì ngồi xỏm bên cạnh nhìn y.

“Thành phố S khá lạnh, mấy ngày tiếp theo trời sẽ đổ mưa nên em chuẩn bị cho anh một cái áo khoác mỏng với một bộ âu phục. Ô thì để trong cái túi nhỏ này này.”

Quý Chức dặn dò rất cẩn thận, một chiếc va li to dùng bị y nhét đầy ắp.

“Bảo bối, em còn quên một thứ.” Cố Xước nói.

“Thứ gì?”

Cố Xước chăm chú nhìn Quý Chức: “Em.”

“Bảo bối, nếu em là chú bé tí hon thì tốt, như vậy anh sẽ đặt em trong túi, đi đến đâu cũng mang theo.”

Cố Xước tưởng tượng Quý Chức biến thành một chú bé to bằng ngón tay cái đứng trong lòng bàn tay rồi ngẩng đầu lên nhìn mình, đột nhiên cảm thấy moe muốn chột.

Lại càng không nở đi.

Cố Xước lại gần ôm lấy y, cọ cọ đầu vào cổ Quý Chức. Quý Chức cảm thấy ngứa ngứa ở cổ: “Đừng nghịch.”

Y cũng có công việc của mình, đặc biệt là mấy ngày này còn bận rộn hơn nữa.

“Bảo bối, em nở lòng sao?”

“Sao lại không nở chứ? Mỗi ngày nhìn cái mặt này của anh khiến thẩm mỹ của em đều thấy mệt.” Quý Chức đầy mặt ghét bỏ nói.

Cố Xước nhìn y, muốn nhìn ra một điểm khác biệt, ví dụ như yêu thương hoặc cưng chiều... Nhưng mà sự ghét bỏ của Quý Chức đơn thuần là ghét bỏ.

Cố Xước quay đầu lại liền lên Taobao tìm một chiếc facekini*.

*Facekini là loại áo tắm mặt nạ trùm kín mặt đó.

Quý Chức nói không thêm, nhưng hôm sau vẫn đưa Cố Xước đến sân bay. Cố Xước đến cửa kiểm tra an ninh rồi mà vẫn thấy Quý Chức đang đứng ở đó.

Vợ mình chỉ được cái mạnh miệng thôi, Cố Xước cười như một kẻ ngốc.

Cố Xước tưởng tượng ra cảnh trong “Tình thâm thâm vũ mông mông*”, cảm thấy mình nên chạy lại làm một trận cửu biệt trùng phùng với Quý Chức, kết quả vừa mới nảy ra ý nghĩ này đã bị anh trai bảo vệ sân bay đuổi vào

Đây là lần thứ nhất hai người tách ra sau khi xác định quan hệ.

Những người đương trong tình yêu cuồng nhiệt đều hận không thể dính lấy nhau mọi thời mọi lúc. Thiếu mất người đó, cuộc sống trở nên nhạt nhẽo vô vị, đến cả không khí dường như cũng thiếu mùi vị gì đó.

Cố Xước chớp mắt là bắt đầu nhớ Quý Chức rồi.

Nhìn thấy bảng hiệu màu vàng lại nghĩ đến trang phục Quý Chức mặc hôm nay là màu vàng.

Nhìn thấy anh trai bảo an da đen đội mũ lưỡi trai lại nghĩ đến gương mặt trắng nõn dưới mũ lưỡi trai của bảo bối nhà mình, đáng vẻ kia quả thật ngẫu vô cùng.

Nhìn đứa bé bị mẹ mắng mà giận dỗi lại nghĩ đến lúc Quý Chức tức giận cũng phồng má lên, giống y một đứa bé.

Lúc Cố Xước xuống máy bay trời đã tối rồi. Trời đổ mưa nhỏ, không khí lạnh lẽo ẩm ướt phủ vào mặt. Trên người hắn mặc chiếc áo khoác mỏng Quý Chức cố ý chuẩn bị, ngăn cản khí lạnh rất tốt. Cố Xước nhìn những người đồng hành vẫn đang mặc áo ngắn tay bắt đầu run lên, hắn bắt đầu có cảm giác hài lòng bí ẩn.

Ai bảo mình có một người vợ biết săn sóc chứ?

Có người được phái đến đón.

Cố Xước ngồi ở ghế sau, ngắm nhìn ánh đèn rực rỡ trong thành phố. Hắn chụp ảnh bóng người đang phản chiếu lên cửa sổ, sau đó gửi cho Quý Chức.

“Ngồi máy bay xong lại ngồi ô tô, choáng đầu quá ~”

Kỳ thật tinh thần hắn vẫn rất khỏe mạnh, còn có thể ngồi ba tiếng máy bay nữa, nhưng mà chính là muốn làm nũng một cái..

Quý Chức vừa nhảy xong, mồ hôi chảy ròng ròng. Y luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, sau đó ngồi xuống sofa lấy ảnh hồi còn bé của Cố Xước ra nhìn lại.

Là tám Cố Xước một tuổi đang nắm quần đứa bé trai.

Trong hình, cậu nhóc con lai mập ú bụ bẫm mặc quần yếm, hai bàn tay bé bé đang nắm lấy quần một cậu bé trai. Em trai kia cau mày vô cùng ghét bỏ, muốn đẩy hắn ra.

Quý Chức lấy điện thoại chụp lại tấm hình này gửi cho mẹ mình. Mẹ Quý nhanh chóng trả lời: “Sao con có tấm ảnh này? Mẹ có có đâu.”

Duyên phận chính là kỳ diệu như thế.

Có lẽ rất nhiều năm trước, duyên phận đã bắt đầu chảy giữa hai người họ, chờ đến khi gặp lại lần nữa nó liền nhanh chóng bốc lên.

Quý Chức vuốt vuốt Cát Cát, không có ai ao ước ghen tị ngồi nhìn bên cạnh, vuốt chớ cũng ít đi chút tình thú.

Đúng lúc này điện thoại vang lên.

Quý Chức selfie một tấm, người trong ảnh chưa ráo mồ hôi, tóc ẩm ướt rũ xuống, nhìn hơi nghịch ngợm. Y hơi bĩu môi, đôi mắt sáng long lanh, có chút đáng yêu.

Quý Chức gửi tấm ảnh tự sướng qua: “Trần văng đầu nè.”

Bên kia ngàn dặm Cố Xước nhìn tấm ảnh này, ôm điện thoại cười ngây ngô, sau đó đặt điện thoại ở cái túi gần tim nhất.

Vợ hắn sao có thể đáng yêu như thế?

Nhớ em ấy, muốn ôm muốn hôn, muốn về.

Đến khách sạn.

Cố Xước đặt hành lý xuống rồi gọi video với Quý Chức. Quý Chức mặc áo ngủ đang ngồi trên giường đọc sách, đầu giường có để bức ảnh chụp hai người, tốt lắm.

Cát Cát không ở trên giường, càng tốt hơn.

Quý Chức hình như đang đọc rất say sưa.

“Bảo bối, nhìn anh nè.”

Quý Chức liếc nhìn hắn, sau đó tiếp tục nhìn cuốn sách trong tay.

Cố Xước đột nhiên hơi tủi thân, hiện giờ trần ngập trong cũi lòng hắn là vợ mình, nháy mắt một cái cũng không nở. Ấy thế mà trong mắt vợ, hắn còn không quan trọng bằng một cuốn sách.

“Bảo bối, em đang đọc sách gì đấy?”

Quý Chức lật bìa lại cho hắn xem, là một cuốn sách trinh thám.

Cố Xước đi tắm. Sau khi bước ra khỏi phòng tắm, Cố Xước lại nói: “Bảo bối, em nhìn anh đi.”

Lần này ánh mắt Quý Chức dừng trên người hắn lâu hơn một chút. Trên người Cố Xước chỉ quấn một chiếc khăn tắm, từng giọt nước chảy lướt trên làn da màu mật ong. Cố Xước gồng lên một cái, cơ bắp trên người càng thêm rõ ràng.

Cố Xước thấy ánh mắt Quý Chức, người bắt đầu nóng lên.

“Bảo bối, cởi áo ngủ ra đi, anh muốn nhìn.” Âm thanh Cố Xước hơi khàn.

Thân thể Quý Chức cũng nóng bừng, Cố Xước thành công chiếm lấy sự chú ý của hắn, sách cũng không đọc được nữa.

Y không chỉ cởi cúc áo mà còn muốn cởi áo ra để nó treo hững hờ trên bả vai, lộ ra cặp xương quai xanh đẹp đẽ và bờ vai nõn nà. Dáng vẻ nửa kín nửa hở này kỳ thật là mê hoặc nhất.

Bàn tay Cố Xước lần vào trong áo tắm....

Hai người gần như đạt tới đỉnh cao thăng hoa cùng một lúc.

Quý Chức ngồi dựa vào đầu giường thấp giọng thở hổn hển, sắc mặt hơi ửng hồng, đôi mắt lấp lánh những nước, môi cũng mướt rướt.

Ngực Cố Xước trống rỗng, mà lòng cũng trống không. Khát vọng lúc này của hắn rất mãnh liệt, cuối cùng phải chống đỡ năm mươi cái trên đất mới có thể đè nén được kích động mua vé bay về nhà.

Mấy ngày kế tiếp, Cố Xước phải dựa vào những kích động thị giác này để sống qua ngày.

Quý Chức đi tham gia họp lớp.

Bạn học của y phần lớn đều tham gia vào giới showbiz, có người làm diễn viên, có người làm ở hậu trường, có người tự lập công ty riêng, mỗi người đều vẻ vang nổi tiếng. Thế nhưng trên nét mặt của ai cũng vương nét tang thương, không giống như hồi vừa tốt nghiệp.

Buổi họp lớp này cũng không đơn thuần, ít nhiều đều mang theo suy nghĩ muốn giao du.

Đầu tiên là ăn cơm, một bữa ăn mà không biết Cố Xước đã gửi bao nhiêu là tin nhắn.

Bao nhiêu bạn học?

Bao nhiêu bạn nam?

Bạn nam có đẹp trai bằng anh không?

Tuy xác suất này không lớn, nhưng nếu lỡ may có thì không được phép nhìn nhiều.

Quý Chức kiên trì trả lời từng vấn đề.

Bạn học có lập một group chat. Sau khi biết Cố Xước liên liệu mạng muốn Quý Chức add mình vào đó.

Năm đó Quý Chức đúng là người nổi tiếng trong lớp, nhảy đẹp, thầy cô cũng thích y, còn có một đoạn tình yêu oanh oanh liệt liệt.

” Quý Chức, tớ nghe nói cậu đã chia tay Cận Đình à?”

“Cận Đình tốt lắm, trong giới này rất khó tìm được người tốt hơn anh ấy.”

“Không làm thầy giáo ở A đại hả? Lần trước tớ về trường thì nghe nói cậu đã từ chức rồi.”

“Hiện tại đang làm gì?”

“Làm thầy vũ đạo cho nhóm thần tượng à? Cái nhóm kia gần đây hot lắm, thế nhưng cậu làm cái này vẫn là nhân tài không được trọng dụng.”

Thiên chi kiêu tử sống không tốt lắm, tất nhiên có rất nhiều người nảy sinh một cảm giác tự hào bí ẩn.

“Ở công ty của người yêu tớ.” Quý Chức nở nụ cười, sau đó add Cố Xước vào trong group.

Cố Xước vừa vào đã phát một phong bao đỏ thắm, lấy thân phận bạn trai Quý Chức xoát độ tồn tại của mình sau đó lui ra ngoài.

Giải trí Cố thị là công ty số một số hai trong giới, ông chủ Cố thị ra tay xa hoa, nơi này có bao nhiêu người muốn câu được kim chủ như thế này, lại không ngờ kim chủ đã có chủ.

“Vợ, anh biểu hiện thế nào?” Cố Xước lập tức gửi tin nhắn cho Quý Chức.

Nghĩ đến dáng vẻ tên ngọc này cầu biểu dương, Quý Chức không nhịn được cười: “Tốt lắm.”

Ai nói không có ai tốt bằng Cận Đình, Cố Xước tốt hơn gã rất nhiều.

Sau khi cơm nước xong xuôi, đoàn người lại rủ nhau đi chơi, hát một vài bài, uống rượu thì phải hạn chế vì họ đều là nhân vật công chúng.

Quý Chức ngồi trong góc. Y thấy hơi nóng bèn cởi bớt cúc áo.

” Quý Chức.”

Một người đến bên cạnh y tán gẫu. Lúc đi học hai người họ cũng không coi là thân thiết. Quý Chức nhìn người này một cái, ấn tượng đầu tiên là ngoại hình của mình và người này khá giống.

“Có phải là cảm thấy hai ta khá giống nhau không?”, người đó nói, “Cái dây chuyền này của cậu tôi cũng có một cái.”

Mặt dây chuyền trên cổ Quý Chức chính là bức tượng hai con khỉ nhỏ ôm nhau mà chính tay Cố Xước tạc ra.

Người kia lấy dây chuyền của mình ra, là một con heo con bụ bẫm.

56. Chương 55: Độ Cao Hai Mươi Nghìn Mét

Khi về đến nhà Quý Chức hơi mệt bèn cởi cúc áo ra rồi ngồi phịch xuống sofa.

Tính cách của y có chút nội liễm, cũng không thể thích ứng với thế giới kỳ quái lạ lùng đó. Một buổi họp lớp chính là một nơi vui chơi giải trí nho nhỏ, ấy vậy mà y cũng mệt đến thế, xem ra chính mình hoàn toàn không hợp với giới showbiz, còn nói gì đến de với chả but?

Tuy rằng trước mặt có hai cái đùi vàng lớn, nhưng y là một người tự chủ, không thích nép ở sau lưng người khác, bị nuôi như một chú chim hoàng yến.

Quý Chức ngồi liệt ở chỗ đó một lúc, sau đó đến trước chiếc gương toàn thân cởi bỏ quần áo của mình.

Quý Chức nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương. Y được coi là đẹp trai, nhưng không đẹp kiểu cơ bắp cường tráng. Da y trắng ngần, hơi có cơ bắp, khí chất thanh lãnh do nhiều năm khiêu vũ luyện thành, vòng eo đúng là rất mềm.

Những thứ này đã đủ để hoa hoa công tử như Cố Xước khẳng khẳng một lòng sao?

Tính mình không tốt lắm, dễ giận, nhất định phải có người dỗ dành mới được.

Đột nhiên Quý Chức có chút hoài nghi tình cảm của Cố Xước với mình nảy sinh từ cái gì.

Trong những năm qua, lẽ nào một hoa hoa công tử như Cố Xước không gặp được người tốt hơn mình, đẹp hơn mình, khí chất tốt hơn mình, hoặc là eo mềm hơn sao? Dựa vào cái gì mà hắn có thể hoàn toàn nghe theo mình, khẳng khít một lòng, biến thành thê quân nghiêm?

Lúc lấy lại tinh thần Quý Chức phát hiện sắc mặt của mình rất khó coi, dây chuyền trên cổ cũng bị y kéo xuống, để lại một vết đỏ trên cần cổ.

Quý Chức ngồi xổm xuống, ôm lấy đầu mình.

“Mặt dây chuyền này là của bạn trai cậu tặng à? Tôi có biết một người, người đó đối xử với tình nhân rất dịu dàng, nâng người trong lòng bàn tay mà cứng mà chịu, là một tình nhân rất tận tụy, luôn nghĩ tất cả mọi biện pháp để dỗ người ta vui vẻ. Hắn cũng học được điêu khắc, tài năng cũng không tệ lắm. Thứ tự mình khắc ra không giống với thứ bỏ tiền ra mua. Dùng tiền mua, dù giá có cao bao nhiêu đi nữa cũng không hề đáng giá tí nào cả. Vì thế, sau khi biết được hắn biết điêu khắc, tình nhân của hắn đều yêu cầu hắn khắc cho mình thứ gì đó, như thế sẽ cảm thấy mình là người đặc biệt. Sau đó lại xảy ra một chuyện thú vị, tiền nhiệm và đương nhiệm vừa gặp mặt, ái chà khéo quá, anh có tôi cũng có nè. Không chỉ anh có mà tiền nhiệm trước nữa cũng có, cứ như vậy, việc điêu khắc này lại trở thành thứ không đáng giá nhất.”

Trong đầu Quý Chức vẫn quẩn quanh những câu nói này.

Y mặt không biến sắc nghe xong, giống như không nghe ra được sự trào phúng của kẻ đó, chỉ cười đáp một câu “Đúng là thú vị thật”, sau đó nhìn kẻ kia ngượng ngập rồi đi.

Mấy lần Quý Chức đã muốn đập vỡ mặt dây chuyền, nhưng chung quy vẫn không đành lòng, vẫn cầm mặt dây chuyền khỉ con ôm nhau vào lòng bàn tay.

Y vẫn cho rằng mình là một người điều giáo*, đã huấn luyện Cố Xước thành một bạn trai hoàn mỹ, còn mình vẫn đứng ở địa vị chủ động. Bây giờ nhìn lại, hình như y đã sai rồi.

Tự bao giờ mà tên gốc kia đã chiếm vị trí rất quan trọng trong lòng mình đến vậy.

Thế giới của kẻ ngốc rất đơn thuần, yêu thích một người có thể nâng người đó lên trời, chờ đến khi không còn thích thì sao?

Hắn có thể phỉ mũi bỏ đi, vậy còn mình?

Quý Chức ngẩng đầu lên nhìn liền phát hiện chính mình trong gương cực kì khó coi, tóc rối bù xù, viền mắt ửng đỏ, vô cùng chật vật.

Đồ kị.

Bất an.

Tự chán ghét bản thân.

Xưa đến nay y vẫn luôn ngẩng đầu, lòng mang ngạo khí, không chịu để chính mình phải chật vật. Thế nhưng Cố Xước lại nhiều lần làm cho y trở nên không còn giống chính mình nữa.

Quý Chức đứng lên đá một phát vào gương.

Thành phố S.

Bên này Cố Xước đang xã giao với khách hàng. Cứ lúc nào tạm nghỉ uống rượu hắn lại mở di động ra nhìn xem Quý Chức có trả lời không.

Họp lớp kết thúc rồi hả?

Có uống rượu không?

Chơi có vui không?

Nhìn soái ca không thể quá hai giây! Cố Xước còn tùy hứng ngâm hạ một nhiệm vụ!

Cố Xước hỏi rất nhiều, nhưng bên kia lại không trả lời,

Lẽ nào họp lớp quá đà rồi?

Tuy rằng Cố Xước mượn anh trai mình chút tiền để đến tuyên thệ chủ quyền, nhưng nghĩ đến đáng về hút người của vợ mình, hắn vẫn có chút lo lắng.

“Cố tổng, cơm cũng xong rồi, chúng ta đi chơi cái khác nhé?” Nhà đầu tư hứng thú hừng hực nói.

Cố Xước trừng mắt nhìn: “Chơi cái gì?”

“Cố tổng đừng khiêm nhường thế chứ, anh nên hiểu hơn tôi mới đúng.” Nhà đầu tư ám muội nói.

Hiểu, tất nhiên là hiểu!

Nhưng hiện giờ hắn đã có vợ muốn giữ mình trong sạch!

“Tôi đến phòng vệ sinh trước đã.”

Cố Xước tới nhà vệ sinh, bước vào phòng riêng, sau đó lấy điện thoại ra gọi cho Quý Chức.

Lần thứ nhất không nhận, lần thứ hai, bên kia gọi cho hắn trước.

“Bảo bối...”

“Ừ.”

Thanh âm của Quý Chức mệt mỏi yếu xìu, hình như còn có gì đó là lạ.

Cố Xước nhất thời cảnh giác: “Em uống rượu? Uống nhiều không?”

Bên kia trầm mặc không đáp.

Cố Xước hơi cuống lên: “Bảo bối, em uống rượu không được lái xe, tốt nhất là tìm người lái xe thuê... Thuê lái xe cũng không an toàn, ai biết đối phương có phải người tốt không. Nếu có ai khác đưa em về, tuyệt đối không thể để người đó vào cửa!”

“Em đã ở nhà.”

Cố Xước cũng không thở phào được “Trong nhà không có người khác chứ?”

“Có.”

Suýt chút nữa Cố Xước chưa kịp thắt dây nịt đã lao ra.

“Cát Cát.”

Cố Xước: “....”

Hắn cảm giác như mình đang ngồi roller coaster, hồi bay vút lên trời hồi rơi vèo xuống đất, lúc trên lúc dưới, vô cùng run sợ.

“Bảo bối, anh báo cáo với em một chuyện, nhà đầu tư có ý này nọ, anh dẫn hắn ta đi gặp, sắp xếp xong xuôi sẽ đi, tuyệt đối không nhìn người khác thêm tí nào cả. bảo bối, em có đồng ý cho anh đi không?”

“Không đồng ý.”

“Há, vậy anh không đi nữa.”

Cố Xước cúp máy sau đó gọi một cú điện thoại cho thư ký bảo sắp xếp xong xuôi, còn mình thì bồi nhà đầu tư tới cửa club.

“Cố tổng, không cùng chơi hả?”

“Vợ tôi quản.”

Nhà đầu tư thông cảm liếc nhìn hắn.

Cố Xước:

Có gì để thông cảm cho hắn chứ? Hắn vui vẻ lắm!

Cố Xước về khách sạn lại muốn gọi video cho Quý Chức, nhưng Quý Chức không nhận.

Cố Xước liền gửi tin nhắn thoại đến: “Bảo bối, anh nhớ em.”

Nhà đầu tư gọi hắn đi chơi, hắn cũng muốn chứ, nhưng không phải là chơi người khác mà là chơi vợ hắn.

Cố Xước hưng phấn nói: “Bảo bối, chúng ta tới chơi đi!”

Bên kia trầm mặc một chút: “Anh rất muốn chơi?”

Cố Xước cho rằng có hi vọng: “Ừ!” Ngữ khí hẫng lại trầm thấp xuống, “Bảo bối, giờ em đang mặc quần áo hả?”

Cố Xước cầm điện thoại đi vào buồng tắm, hào hứng chờ bên kia đáp lại, nhưng bên kia mãi không thấy hồi phục.

Lòng Cố Xước lộp bộp một cái, luôn cảm thấy đầu dây bên kia vợ mình có gì đó không đúng.

Hắn gọi điện thoại tới, không ai nhận.

Lẽ nào đang tắm?

Trước khi điện thoại vang lên Quý Chức có nhận được mấy tin nhắn do Giang Ly gửi.

Lúc y và Cố Xước vừa ở bên nhau, Giang Ly kiên trì mỗi ngày nhắn một tin bày tỏ hướng đi của mình, vô cùng phần khởi muốn khiêu chiến Quý Chức. Sau đó lại dần dần ngưng chiến tranh, trừ ngày lễ nhắn cho y một tin thì cũng không liên hệ gì khác. Quý Chức cảm thấy nhất định cậu ta đã bị thứ khác hấp dẫn, cũng không để ý.

Cậu ta gửi một tấm ảnh của mình.

Thiếu niên trong hình mặc một chiếc hoodie màu đỏ có mũ trùm, quần baggy màu đen, trên đầu đội một chiếc mũ đen, môi hồng răng trắng, rất mốt.

“Ông chú, có phải đã bị sững sờ vì sự đẹp trai của tôi rồi không?”

Quý Chức cảm thấy rất vô vị, vốn không muốn để ý đến cậu ta. Ngay sau đó Giang Ly lại gửi đến một tấm hình, là sảnh trước một khách sạn.

“Tôi đang ở thành phố S, đúng lúc quá, người đàn ông của chú cũng ở khách sạn này. Tôi muốn đến phòng của hắn ta. Tôi đã nói sẽ ngủ với người đàn ông của chú, hôm đó không hợp lắm, vậy ngày hôm nay tôi sẽ làm nà ~”

Đó chính là khách sạn Cố Xước ở.

Quý Chức cau mày nhìn chăm chăm bức hình kia một hồi lâu.

Lúc Cố Xước muốn chơi đã gửi tin nhắn thoại cho y, giọng kia dâm đãng biết bao. Mình không có tâm tình chơi với hắn, vừa lúc lại có người muốn chơi cùng.

Quý Chức vô cùng buồn bực, ném thẳng di động xuống đất.

Điện thoại trên đất đổ chuông rất lâu, nhưng y không nhận.

Sáng mai còn phải gặp một người, vé máy bay là vào chiều mai.

Cố Xước mơ hồ cảm thấy Quý Chức giận rồi.

Nếu như ở nhà, nhất định hắn sẽ mặt dày mày dạn dỗ dành người ta. Nhưng khi cách xa nhau ngàn dặm, phương tiện liên hệ duy nhất chính là một chiếc điện thoại di động.

Phương thức này thật ra vô cùng mỏng manh, Quý Chức không trả lời wechat, không nhận điện thoại, cái phương thức này cũng đứt đoạn.

Cố Xước không đoán được nguyên nhân y tức giận, hắn bất an lăn qua lộn lại không ngủ được.

Hắn lại bật TV xem. Trong Tv đang chiếu chương trình hài hước, hắn xem hồi lâu cũng chẳng thấy hài, liền thuận tay sờ sang bên cạnh, nhưng lại sờ phải khoảng trống. Cố Xước đột nhiên hối hận vì đã không đưa theo một chiếc áo Quý Chức hay mặc, như vậy chí ít hắn có thể ôm vào ngực, có cái để tưởng niệm. Lòng hắn trống rỗng, chỉ ngồi ngẩn người trên sofa nhìn chằm chằm cảnh thành phố ngoài cửa sổ.

Giờ Quý Chức đang làm gì nhỉ?

Nhất định là đã ngủ rồi.

Dáng vẻ em ấy ngủ rất ngoan, có thể duy trì một tư thế suốt cả buổi tối.

Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Cố Xước nhìn thời gian, ba giờ sáng. Ba giờ sáng, ai đến gõ cửa phòng hắn?

Hắn vốn cảm thấy có thể là đối phương đã tìm nhầm phòng, thế nhưng chuông cửa không hề có ý dừng lại, trái lại càng lúc càng dồn dập, cũng biểu thị rằng người nhấn chuông đang vô cùng nôn nóng và mất kiên nhẫn.

Cố Xước xỏ giày ra mở cửa.

Đến khi cửa mở ra và nhìn người đang đứng đó, Cố Xước ngây ngẩn cả người, gần như hoài nghi rằng mình đang nằm mơ.

Quý Chức mặc một chiếc áo gió màu đen đứng ngoài cửa, mặt bị lạnh đến mức đỏ bừng, trên người đầm khí lạnh. Y cứ như một chàng tiên đột nhiên xuất hiện ngoài cửa phòng Cố Xước.

Tâm tình của Cố Xước đã không thể dùng hai chữ “Kinh hãi” để hình dung được nữa.

Vợ hắn cực kỳ yêu hắn.

Cố Xước muốn ôm ôm hôn hôn bế cao cao.

Quý Chức lại đẩy hắn ra rồi đi thẳng vào phòng. Y bật đèn lên, đi vào phòng ngủ trước tiên, sau đó lại vào phòng vệ sinh, là đáng vẻ muốn kiểm tra phòng.

Cố Xước vừa vui vừa buồn.

Vui vì Quý Chức quan tâm đến mình, buồn vì Quý Chức không tin tưởng mình.

“Bảo bối, em đi máy bay suốt đêm hả? Mệt không? Chắc là lạnh lắm, em nhanh đi tắm đi.” Cố Xước theo sát phía sau y, muốn ôm y vào ngực, muốn khử trừ hết khí lạnh trên người y.

Thế nhưng Quý Chức lại đứng thẳng đẩy hắn ra.

Mặt y lạnh lùng, cầm trong tay một thứ, sau đó thứ đó bay thẳng đến đập vào người Cố Xước.

Cố Xước vội vã tiếp được món đồ đó, lúc này với phát hiện là đồ mình điêu khắc, có chút buồn bực nói: “Bảo bối, đây là tín vật đính ước của chúng ta, em ném như vậy sẽ hỏng đó, nhanh đeo vào đi!”

Quý Chức lạnh mặt nói: “Trả lại cho anh.”

“Cái gì?”

“Chúng ta chia tay đi.”

“???”

57. Chương 56: Chiến Tranh Lạnh

Không phải Cố Xước ngồi tàu lượn siêu tốc, mà là tháp rơi tự do. Một giây trước vẫn còn ở trên đỉnh, say mê trong nỗi vui mừng khi vợ mình từ ngàn dặm đến đây thăm, giây sau liền rơi xuống đáy vực, vợ lại còn nói chia tay. Hắn cảm thấy máu khắp châu thân như trầm xuống, chết thẳng cẳng.

Cố Xước cảm thấy nhất định mình đang nằm mơ bèn quay người đến giường nằm xuống dùng chăn trùm kín mặt mình. Cảm giác bức bối của hắn trào lên, sau đột nhiên giật mình nhảy vọt dậy ra đến cửa ôm chặt lấy Quý Chức.

“Bảo bối, hôm nay là ngày cá tháng Tư đúng không, em đang nói ngược, không phải “Chia tay” mà là “Em yêu anh”.” Cố Xước tội nghiệp nói.

Quý Chức đứng thẳng, đôi mắt lạnh lùng, vẻ mặt cũng không hề buông lỏng, không hề có ý đùa giỡn.

Hôm nay là 24 tháng 8, không phải ngày 1 tháng 4, cách ngày cá tháng Tư còn rất lâu.

Cố Xước ngây ngẩn, hắn không nghĩ ra đã sai chỗ nào mới biến thành như vậy.

“Bảo bối, em đừng nói hai chữ “Chia tay”, anh sẽ bị em dọa chết đấy.” Cố Xước gần như cầu khẩn nói.

Quý Chức không nói lời nào, Cố Xước ôm chặt lấy y. Quý Chức đi đường mệt mỏi, mặt mày nhuốm mệt. Cố Xước đau lòng vì y bèn ôm y vào phòng, cởi giày và áo khoác giúp rồi ấy chần trùn lấy Quý Chức, còn mình lại ôm chần, sau đó tắt đèn.

Cố Xước dán vào gương mặt lạnh lẽo của y, dùng giọng nói gần như là cầu xin: “Bảo bối, muốn nói cái gì thì để đến mai được không, em hãy ngủ một giấc trước đã nhé?”

Quý Chức quay đi không nhìn hắn.

Cố Xước rưng rưng nhìn chăm chú vào gáy y, chỉ biết ôm y thật chặt. Người đang ở trong ngực, vậy mà hắn không biết được người ta rốt cuộc đang suy nghĩ gì. Cố Xước bối rối một hồi lâu, đột nhiên lại cảm thấy người trong ngực có gì đó không đúng, thân thể run lấy bầy. Cố Xước đến gần liền nghe được tiếng nghẹn ngào rất nhỏ.

Cố Xước hoảng hốt ghé đầu nhìn qua, liền thấy Quý Chức đang chôn mình trong cánh tay nhỏ giọng khóc nức nở.

Cố Xước lại càng thêm bối rối, hắn cảm thấy tim mình đau quặn.

“Bảo bối, em đừng khóc mà, khóc nữa mắt sẽ sưng đỏ.”

“Bảo bối, đều là lỗi của anh, em muốn đánh thì đánh đi, đừng ghen cục tức trong lòng.”

Quý Chức ngưng nắc nghẹn như đang cực lực nhẫn nhịn, một lát sau lại đột nhiên nắc một cái, nắc đến mức lòng Cổ Xước phải tan nát.

Cổ Xước nghĩ, chỉ cần em ấy không khóc thì mình sẽ nguyện ý làm bất cứ thứ gì. Hắn ghé lại gần hôn Quý Chức, lại bị y đẩy ra. Cổ Xước lại sát đến gần, Quý Chức đánh một cái, cứ tới lui như vậy Quý Chức bực mình trừng mắt nhìn hắn rồi quên khóc luôn.

Qua một hồi lâu, có lẽ là mệt mỏi quá nên Quý Chức không khóc không làm loạn nữa. Y nhắm mắt lại, hô hấp cũng đều đặn hơn. Cổ Xước nhắm mắt, trong lòng như bị thứ gì đó lấp đầy, không hề buồn ngủ.

Ngày hôm sau Cổ Xước bảo trợ lý hủy bỏ cuộc hẹn buổi sáng, tiếp tục nằm trên giường bầu bạn với Quý Chức.

Hắn nhìn gương mặt đang say ngủ của Quý Chức. Quý Chức đang mất, miệng hơi dẩu giống như trong mơ cũng tức giận. Viên mắt và mũi y đỏ ửng, trên hàng mi còn vương giọt nước mắt, nhìn đáng thương đến buốt lòng.

Cổ Xước đột nhiên cảm thấy mình rất khổ nạn.

Quý Chức như thế này đều vì mình.

Nghĩ đến việc lát nữa còn phải tiếp tục nói đến đề tài hôm qua, Cổ Xước lại cảm thấy hoảng loạn. Nếu Quý Chức chỉ có trí nhớ bảy giây thì tốt biết bao nhiêu, như vậy y sẽ quên chuyện tối qua, sẽ chỉ nhớ mình là chồng yêu của y là tốt rồi.

Cổ Xước dè dè dặt dặt ôm người vào lòng chặt hơn nữa.

Kỳ thật Quý Chức cũng không ngủ được, hôm qua sau khi nhận được tin nhắn của Giang Ly y càng lúc càng bất an, càng lúc càng cáu kỉnh. Vì thế rốt cuộc y lái xe chạy đến sân bay mua một tấm vé gần nhất.

Đầu của y rất hỗn loạn, lúc thì nghĩ đến chuyện xảy ra sau khi hai người quen biết, hồi lại nhớ đến quá khứ đen của Cổ Xước, tâm tình lúc vọt lên mây lúc lại lao xuống đáy vực.

Y không ngờ mình lại để tâm đến tên gốc ấy như vậy.

Không muốn mở mắt ra, không muốn nhìn thấy hắn.

Thấy rồi sợ mình sẽ nhẹ dạ.

Khi Quý Chức cảm nhận được nụ hôn nhẹ rơi trên mắt mình, hôn đến mức y thấy rất khó chịu. Cuối cùng Quý Chức không nhịn được mở mắt ra tàn bạo trừng hấn.

Cố Xước không hôn nữa, vùi đầu vào ngực Quý Chức.

Giọng của Quý Chức hơi khàn khàn: “Em muốn đi về.”

Cố Xước nói: “Chúng ta cùng về.”

“Cũng được, lúc về anh thu dọn đồ đạc đi.”

Cố Xước bịt tai lại, không nghe, hấn không nghe thấy gì hết.

Rốt cuộc Cố Xước như tìm thấy lối thoát cho mình, dù cho lối thoát ấy khá giống chó cùng rứt giậu, nhưng với Cố Xước, đó lại là một con đường cứu rỗi. Bất luận Quý Chức nói gì, nói chia tay cũng được, nói không thích hấn cũng chẳng sao. Hấn sẽ kệ hết, hấn sẽ cố chấp thích người ấy.

Dù cho sau khi chia tay mình người ấy có yêu ai khác... Nghĩ đến đây, lòng Cố Xước chua xót đau đớn.

Yêu một người sẽ hi vọng người ấy hạnh phúc gì chứ, cút mẹ đi, hấn sẽ quán chặt lấy Quý Chức...

Nghĩ như vậy, Cố Xước sáng tỏ thông suốt.

“Bảo bối, hôm qua đi họp lớp có chuyện gì xảy ra hả em?”

Quý Chức rũ mi mắt, rèm mi dài che đi nỗi bất an trong mắt. Y hít một hơi thật sâu, nghiêm túc hỏi: “Quý Chức, mặt dây chuyền mà anh khắc cho em ấy, trước đó anh đã từng khắc cho những người khác à? Trong những thứ anh tặng em, cái gì là độc nhất vô nhị?”

Cố Xước mơ hồ biết được vấn đề nằm ở đâu. Hôm qua sau khi vào cửa, Quý Chức liền vứt mặt dây chuyền lên người mình.... Trước đây Quý Chức vẫn rất thích cái mặt dây chuyền đó, thường hay để trong tay ve vuốt, mà Cố Xước thấy y thích cũng rất là vui vẻ.

Yêu thích một thứ không phải vì chính nó, mà là vì người tặng.

Quý Chức thích mặt dây chuyền, cũng thích hấn.

Cố Xước biết vấn đề này rất quan trọng, nhất định hấn phải cẩn thận cân nhắc trả lời từng li từng tí một.

Hắn thật sự rất rất rất thích Quý Chức, nhưng phải làm thế nào mới để cho y tin tưởng mình thật sự yêu đây?

Cố Xước nắm chặt lấy tay Quý Chức đặt lên vị trí trái tim mình.

“Bảo bối, cái này là độc nhất vô nhị.”

Cố Xước rất muốn móc lấy trái tim mình ra đặt trong lòng bàn tay Quý Chức, để Quý Chức nhìn thấy mình yêu y bao nhiêu.

“Vấn đề trước.” Quý Chức hỏi.

Cố Xước không hề trả lời, Quý Chức yên lặng nhìn hắn một lúc rồi đẩy ra.

Y vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt, dùng ngón tay chải đầu qua loa để làm cho mái tóc rối bời của mình gọn gàng hơn một chút. Y vốc một ngụm nước lạnh bằng khoát lên mắt mình, hồi lâu sau, mắt không còn đỏ nữa, tinh thần cũng khá hơn rất nhiều.

Y ra khỏi phòng vệ sinh rồi mặc áo khoác và xỏ giày. Trong cả quá trình này, nhìn y cực kỳ bình tĩnh.

Cố Xước xỏ dép lê đi sát theo y, mắt thấy y sắp ra khỏi cửa, Cố Xước liền vội vã ngăn lại: “Từ từ đã.”

Cố Xước cấp tốc thay quần áo rồi nhét hết đồ vào valy. Lúc hắn đến đây, đồ vật trong valy rất ngăn nắp, là do chính tay Quý Chức xếp. Giờ nó lại lộn xộn rối tung, lòng Cố Xước càng thêm khó chịu.

Chờ đến khi hắn chuẩn bị xong, Quý Chức vẫn đứng tựa ở cửa chứ không đi.

Cố Xước đến bên cạnh muốn kéo tay y, y lại đẩy cửa ra ngoài.

Quý Chức bước nhanh đằng trước, Cố Xước theo sát phía sau. Y vẫy một chiếc taxi rồi ngồi vào ghế cạnh tài xế, Cố Xước đặt vali xong thì ngồi ở vị trí ngay phía sau Quý Chức.

Quý Chức tựa vào ghế nhìn ra phía ngoài cửa sổ, còn Cố Xước lại dùng ngón tay viết viết lên ghế sau.

Hai người đến sân bay.

Cố Xước đã dùng điện thoại đặt máy bay, giờ bay là sau bốn tiếng nữa, vì thế hai người ăn cơm ở sân bay.

Cố Xước vẫn một mực nói, ấy thế nhưng Quý Chức lại không tiếp lời.

Ngày Cố Xước đến đây, hắn đã từng nghĩ sẽ cùng Quý Chức đi ngắm sông Hoàng Phố, cùng đi dạo bên Thượng Hải, cùng xem tháp Đông Phương Minh Châu. Thế nhưng những chuyện này không thực hiện được một cái nào hết.

Khi về đến nhà đã là chạng vạng tối.

Mới ra khỏi sân bay không khí nóng bức đã xộc vào mặt. Quý Chức cởi áo khoác, Cố Xước vẫn mặc một chiếc áo len mỏng, nhìn vô cùng quái dị trong một đám người mặc áo tay lỡ. Nhưng mà hắn đẹp trai, áo len sát người lại càng phô ra vóc người cường tráng, càng khiến người ta nhìn nhiều thêm.

Quý Chức cầm áo khoác trong tay, Cố Xước muốn giúp y cầm, thế nhưng Quý Chức lại siết chặt lấy. Hai người giằng co một lúc, Cố Xước thả tay ra trước.

Xe Quý Chức đang đỗ ở sân bay nên y tự lái xe về. Cố Xước ngồi trên ghế phụ, cứ nghiêng đầu chăm chăm nhìn y không hề chớp mắt. Thật sự là không hề chớp một cái, một lúc sau mắt hắn đã đỏ bừng, môi Quý Chức mím lại càng thêm chặt.

Về đến nhà, Quý Chức đi tắm rửa, Cố Xước ngồi xồm trước cửa phòng tắm lắng nghe tiếng nước tí tách trong đó,

Quý Chức tắm xong, lúc đi ra rồi cuộc cũng mở miệng nói câu đầu tiên với hắn: “Chúng ta nghiêm túc nói chuyện đi.”

Quý Chức ngồi trên sofa, Cố Xước ngồi xồm bên chân y, còn Cát Cát lại ngồi xồm cạnh hắn. Cát Cát chạm vào chân Quý Chức, Cố Xước cũng muốn chạm, ai ngờ lại bị Quý Chức đạp một cái, chỉ đành phần hặn nhìn chăm chăm Cát Cát.

Cố Xước đột nhiên cảm thấy mình là Cát Cát thì tốt rồi, nó sẽ không chọc cho Quý Chức tức giận, mà Quý Chức cũng sẽ không vứt bỏ nó.

“Anh nói trước đi.” Quý Chức nói.

“Bảo bối, trước đây anh như bị mất não, làm gì anh cũng không biết, hiện giờ nhớ lại anh thấy giống như thẳng bệnh trung nhị*. Mãi đến khi gặp được em, anh mới biết được cảm giác yêu một người là thế nào.”

“Vậy có phải anh cũng mất não nên mới thích tôi không?”

Cố Xước bị ghen, nhất thời không nói được cái gì.

“Chúng ta tạm xa nhau một thời gian đi, tôi cần suy nghĩ thật kỹ.” Quý Chức nói.

Cố Xước rũ đầu không lên tiếng, xa một giờ hẳn đã không muộn rồi chứ huống chi là một thời gian, một thời gian này còn không biết cụ thể là bao nhiêu. Nhưng Quý Chức lại rất quyết tâm, y thu dọn mấy bộ quần áo rồi ra khỏi cửa.

Y đến chỗ Diệp Phụng.

Quý Chức có chìa khóa nhà Diệp Phụng, lúc này Diệp Phụng đang đi làm, vì thế y liền mở thẳng cửa đi vào, lại phát hiện Diệp Phụng lại đang ở nhà. Anh đang ngồi trên ban công, thân trên để trần, mặc một chiếc quần rộng rãi, tóc tai rối bời, khuôn mặt có chút tối tăm. Người Diệp Phụng tỏa ra hormone nồng nặc, hơn nữa lại đang hút thuốc lá.

Quý Chức nhớ Diệp Phụng chưa bao giờ hút thuốc.

Quý Chức đặt đồ xuống rồi cầm một chiếc ghế nhỏ đến bên người Diệp Phụng: “Cho em một điếu.”

Diệp Phụng đưa cho y một điếu, hai người chụm điếu thuốc vào nhau để châm lửa, sau đó hai anh em cùng phả khói.

Quý Chức không hỏi tại sao Diệp Phụng không đi làm.

Mà Diệp Phụng cũng không hỏi tại sao Quý Chức lại đột nhiên trở về.

58. Chương 57: Tình Yêu

Hai người hút xong điếu thuốc rồi Diệp Phụng lại đứng dậy lấy hai lon bia từ rong tut lạnh ra. Quý Chức nghiêng đầu nhìn thấy trong tủ lạnh để toàn bia càng thêm ngạc nhiên.

Diệp Phụng vốn không dính đến thuốc lá rượu bia, là một người đàn ông không tật xấu, xưa nay trong tủ lạnh không hề có những thứ này. Giờ anh vừa thuốc lá vừa uống rượu... Một thời gian ngắn không gặp, Diệp Phụng lại nhiễm nhiều thói xấu như vậy.

Chẳng mấy chốc Diệp Phụng mở hai lon bia đưa cho Quý Chức: “Làm một lon nhé?”

Quý Chức nhận lấy, hai người cùng lon một cái rồi bắt đầu uống.

Quý Chức cảm thấy giờ hai người họ cứ như hai thanh niên bất lương, khắc chế nhiều năm như vậy, đến tuổi này mới bắt đầu phóng túng, nghĩ cũng hơi tức cười.

Nhưng cảm giác phóng túng này cũng không tẻ lắm, thần kinh mất cảm giác vì khói thuốc và chất cồn, rất nhiều chuyện không nghĩ đến.

Uống xong một lon bia, Quý Chức cũng đã hơi tây tây. Hai gò má y ửng hồng, y lấy tay đặt trên miệng lon bia rồi chống cằm lên đó, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

Diệp Phụng ngồi xuống cạnh y, một tay khoát lên bả vai.

“Anh, anh nói coi tình yêu là thứ gì?” Quý Chức quay đầu, đột nhiên hỏi Diệp Phụng.

Diệp Phụng nhìn y bằng vẻ mặt quái dị.

Hai người họ rất ít khi thảo luận chuyện tình cảm của nhau. Họ cứ nhìn nhau lúng túng như vậy, cuối cùng Quý Chức hơi ngại bèn tiếp tục quay đầu lại ngắm phong cảnh.

Quý Chức nghĩ, phỏng chừng Diệp Phụng cũng không biết là thứ gì. Đời sống tình cảm của Diệp Phụng rất sạch sẽ, ngoại trừ một người bạn gái đã chia tay thì không còn ai khác. Hơn nữa lúc còn đang qua lại với người bạn gái kia, Diệp Phụng có vẻ rất lý trí, không hề giống người đang chìm trong tình yêu chút nào.

Điện thoại của Diệp Phụng vang lên, anh vội vã đến bàn cầm điện thoại. Khi thấy số điện thoại hiển thị trên đó, mặt anh tối sầm lại, nhấn nút nghe.

Diệp Phụng nói chuyện với người bên kia vài câu rồi cúp máy.

“Anh, có phải anh đang yêu không?” Quý Chức hỏi.

Diệp Phụng sững sốt một chút rồi cười nhạo: “Đây tính là yêu đương gì chứ?”

Vậy là có manh mối?

Đối tượng là ai?

Dáng vẻ Diệp Phụng thế này rõ ràng là có gì đó không bình thường, phân lượng của người kia trong lòng anh cũng không thấp. Nhưng có lẽ chút tình cảm này cũng không vui vẻ, vì thế Diệp Phụng mới như vậy.

Quý Chức nhìn Diệp Phụng, lại thâm có cảm giác cân bằng.

Anh y cũng coi như là một người lý trí trong tình cảm, so với mình còn lý trí hơn, hiện giờ cũng vì chuyện tình cảm mà trở nên nhếch nhác thế này.

Tình yêu là thế, nó khiến một người không còn giống chính họ của ngày xưa, họ rất dễ vì một người mà hoàn toàn thay đổi sự bình tĩnh, tự tin, kiêu ngạo và nắm chắc phần thắng, những thứ đã từng có trong quá khứ.

Ở trước mặt tình yêu, ai ai cũng bình đẳng.

Điện thoại của Quý Chúc cũng vang lên, là một tin nhắn wechat.

“Vợ ơi, hôm nay anh dắt chó đi dạo, lúc về thì quét dọn vệ sinh. Năng đẹp lắm, anh đã lấy chăn ra phơi, ngoan ngoan chờ em về.”

Còn gửi kèm một tấm ảnh chụp hân và Cát Cát đang cùng nằm úp sấp. Một người một chó, rất ngoan ngoãn.

Quý Chúc nghĩ đến dáng vẻ một người một chó cùng nằm mắt long lanh nhìn chăm chăm ra cửa chờ y về, cảm thấy hơi đáng thương. Nhưng vừa nghĩ đến thứ mình quý trọng lại đã từng có rất nhiều người có, y lại thấy tức giận, vừa tức giận vừa đau lòng.

Quý Chúc tạm thời ở nhà Diệp Phụng. Y ngủ bù một giấc, xem Tv, khiêu vũ, chơi game, cả người bình thường hơn rất nhiều.

Quý Chúc cảm thấy đây mới chính là con người bình thường của mình.

Tối đến, lúc Quý Chúc đang nằm trên giường đọc sách thì nhìn thấy Diệp Phụng mặc âu phục chuẩn bị ra ngoài.

Ban ngày thì lời thôi lếch thếch, tối đến lại nghiêm chỉnh hẳn hoi. Quý Chúc ngẩng đầu nhìn anh, có hơi kỳ quái.

“Anh ra ngoài một chút, lát nữa sẽ về.”

Lần ra ngoài này của Diệp Phụng kéo dài hai tiếng đồng hồ. Lúc anh trở về, áo khoác trên người đã nhăn nhúm, trên mặt cũng rất nhiều vết thương, cả người bao phủ một luồng lệ khí. Diệp Phụng là một người ôn văn nho nhã, dáng vẻ lệ khí đầy mình như thế này thật đáng sợ.

“Anh.” Quý Chúc gọi một tiếng.

Lệ khí trên người Diệp Phụng tiêu tan đi, lộ ra một nụ cười, anh khôi phục lại dáng vẻ ôn nhu.

“Còn chưa ngủ à?”

“Ngày ngủ rồi nên tối không ngủ được.”

Quý Chức ra ngoài giúp Diệp Phụng xử lý vết thương.

Một lát sau, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên diên cuồng

Lông mày Diệp Phụng nhíu chặt lại. Anh như biến thành một người khác, vừa ra mở cửa một người liền xông vào túm chặt lấy cổ áo Diệp Phụng: “Diệp Phụng, anh gan lắm. Tôi hẹn anh mà anh lại xông tới đánh ông đây một trận, còn vút ông ở tên đường rồi lái xe về một mình! Một đêm chồng vợ nghĩa tình trăm năm, anh chịch tôi lâu như vậy mà dám đối xử với tôi thế ư?!”

Diệp Phụng cười lạnh một tiếng: “Vậy coi xem cậu hẹn tôi đi làm gì?”

“Cậu trai tuyển một vừa mới thành niên, tươi non ngon miệng, để một lão già như anh phá trinh là hời cho anh lắm rồi! Tôi vốn đã muốn nhiều lần với anh, chuyện này không phải ai mạnh hơn thì người ấy thắng mà là ai khai bao nhiêu nhất trong một buổi tối mới là bản lĩnh.” Tần Thước cả giận nói.

Diệp Phụng không nói câu gì, chỉ lạnh lùng nhìn nhìn Tần thước.

Tần Thước hơi chột dạ, sự kiêu ngạo hung hăng cũng xui xuống, nhưng vẫn mạnh miệng: “Diệp Phụng, cái vẻ này của anh có phải là không được đẩy chứ? Trước anh xoạc tôi mãnh liệt như vậy, chẳng lẽ là dùng thuốc gì à?”

Tần Thước nhìn Diệp Phụng chằm chằm, lại cảm thấy đáng vẻ hung ác này của anh rất đẹp trai, lòng bắt đầu ngứa ngáy. Gã nói xong liền nín lấy vai Diệp Phụng, tay thì lần xuống eo anh nhéo một cái: “Hề hề, đêm nay để ông đây thử xem, anh đừng có dùng thuốc đẩy nhé.”

Nói xong gã muốn xé quần áo Diệp Phụng, đến khi quay đầu lại liền nhìn thấy Quý Chức đang đứng ở đó. Gã lại nổi giận, trừng mắt nhìn Quý Chức: “Sao cậu lại ở đây?”

Quý Chức hơi lúng túng: “Thì tôi vẫn luôn ở đây mà.”

Quý Chức yên lặng vào phòng đóng cửa lại, sau đó cầm tai nghe nghe nhạc.

Hai người phía ngoài hình như đang đánh nhau, có tiếng rầm rầm. một lát sau, rốt cuộc âm thanh cũng yên tĩnh hẳn, có lẽ là đang nảy sinh những chuyện khác.

Quý Chức không đọc sách nổi nữa, y thật sự rung động vì những chuyện hồi nãy. Y không nghĩ đến cái người khiến Diệp Phụng phát sinh biến hóa lại là Tần Thước.

Tần Thước và Diệp Phụng rõ ràng là hai loại người, không ngờ họ lại dây dưa lâu như vậy, hơn nữa, rõ ràng là vì gã mà Diệp Phụng đã thay đổi rất lớn.

Quý Chức vốn nghĩ sẽ đến ở nhà Diệp Phụng hai ngày để cẩn thận làm rõ tâm tình của mình, nhưng hiện giờ y ở trong ngôi nhà này lại vô cùng lúng túng.

Trước khi ngủ, y muốn ra ngoài đến phòng vệ sinh, lại nhìn thấy Tần Thước ngồi tréo nguẩy trên sofa, để lộ nửa thân trên cường tráng, dáng vẻ lười biếng thoải mái. Rõ ràng là gã đã bị Diệp Phụng dùng “gậy” dạy dỗ một trận, ngoan ngoãn thành thật hơn nhiều. Trong tay gã đang cầm chiếc điều khiển từ xa, vừa đổi kênh vừa uống bia, dáng dấp kia tựa hồ còn quen thuộc với nơi này hơn cả mình, hoàn toàn như nửa chủ nhân.

Quý Chức vừa đi tới, gã liền hừ một cái. Quý Chức liền đến ngồi cạnh gã.

Chiếc quần Tần Thước mặc trên người là của Diệp Phụng. Vóc dáng của hai người gần giống nhau, hình như quần cũng mặc nhầm của nhau.

“Ủ ôi cãi nhau với chồng nên bỏ về nhà mẹ đẻ à?”

“Đúng thế, chị dâu.”

Tần Thước: “...”

Tần Thước đảo mắt, tựa như đang suy nghĩ thứ gì đó xấu xa. Gã sán lại gần, như một ông chú xấu xa đang lừa gạt bé ngoan: “Cậu kêu tôi một tiếng anh rể, tôi sẽ đưa cho cậu một chiếc Porsche loại mới.”

Quý Chức môi hồng răng trắng mặt mày ngoan ngoãn, nhưng lời nói ra lại nhất châm kiến huyết: “Chị dâu, chị đừng tự lừa mình dối người nữa.”

Quý Chức vào nhà vệ sinh xong thì quay lại phòng, Tần Thước giận đến độ trực tiếp lấy di động ra gửi một tin nhắn cho Cố Xước: “Cố thiếu, linh vợ mày về đi, ở đây chướng mắt lắm!”

Quý Chức trở về phòng.

Diệp Phụng với Tần Thước hề gặp mặt là choảng nhau, thế nhưng giữa hai người họ vẫn để lộ cảm giác thân mật.

Quý Chức nghĩ, sao mình và Diệp Phụng lại ngã trong tay hai người kia chứ?

Quý Chức ngủ không được, y ngồi trên bệ cửa sổ ngắm sao, trong lòng hơi trống rỗng, có chút nhung nhớ

tên gốc kia.

Mặt sạch sẽ của Cố Xước kỳ thật chỉ sống trong wechat, bản thân hắn lại lười thôi, như một ông chú nhếch nhác, mặc ba lỗ quần đùi, chân xỏ dép lười, một tay xách túi rác, một tay kéo dây xích chó, dắt chó đi dạo.

Tinh thần bị câu đi hết rồi.

Quý Chức nói muốn tách ra để bình tĩnh, chỉ ít không phải là chia tay. Thế nhưng tháng ngày chờ đợi những này cũng vô cùng gian nan, trong lòng hắn khá là không chắc chắn, không biết lúc nào Quý Chức mới bằng lòng người giận.

Nếu như không người giận thì sao?

Cả ngày, Cố Xước đều hốt hoảng.

Chờ dắt chó đi dạo xong, Cát Cát vô cùng thích Quý Chức, một ngày chưa thấy nó lại làm ầm ĩ. Cố Xước dẫn nó lên lầu, nó không chịu, đột nhiên lại chạy về một hướng khác. Cố Xước chạy đuổi theo nó, chó chạy người đuổi một lúc lâu, đến cuối cùng, Cố Xước thở hổn hển, hai tay chống lên đầu gối, cả người đầm mồ hôi.

Rốt cuộc Cát Cát cũng nẩy lòng thương hại không chạy nữa, nó đi đến bên người Cố Xước, ủ ủ đầu vào người hắn.

Cố Xước ôm Cát Cát ngồi ở ven đường, cố điều hòa hơi thở hổn hển.

Cố Minh gọi điện thoại cho hắn, hỏi tại sao hắn không đi làm.

“Đi làm là để nuôi vợ, vợ không cần em nữa, em còn đi làm làm qué gì?” Cố Xước tức giận nói.

Cố Xước nói xong lại hơi khổ sở. Hắn cảm thấy chẳng còn tinh thần làm gì nữa, kết quả đối với chuyện mà Cố Xước coi là trời sập, Cố Minh chỉ cười khẽ một tiếng.

Cố Minh dùng điệu bộ của người từng trải nói: “Không phải tình nhân cãi nhau là rất bình thường à? Mà cứ dễ dàng là được rồi, còn chia tay ấy hả, Quý Chức yêu mày như vậy, mày một không ngoại tình, hai không ám muội với người ta, sao mà chia tay được? Tình cảm càng cãi nhau càng tốt, ầm ĩ mới chứng tỏ rằng người ta quan tâm đến mày. Năm đó anh và chị dâu mày chia tay không dưới mười lần, cuối cùng chẳng phải cũng kết hôn đó sao?”

“Thật chứ? Trước đây em chưa từng yêu đương, anh đừng có lừa em.” Cố Xước nói,

Khổ sở trong lòng hắn tiêu tán đi một chút, lẽ nào đây chỉ là cãi nhau giữa người yêu chứ không nghiêm trọng như hắn nghĩ? Quý Chúc tức giận thật sự là vì quan tâm đến hắn ư?

“Mày cứ dỗi dành nhiều chút, chờ người ta hết giận là được, đến lúc đó tình cảm sẽ càng tốt hơn.”

Cúp máy xong, tâm tình của Cố Xước đột nhiên tốt lên, lòng cũng ngập tràn ý chí chiến đấu.

Nhất định phải dỗ được vợ yêu!

Cố Xước dẫn Cát Cát về nhà, tắm rửa sạch sẽ, cạo râu, chỉnh trang lại cho bản thân mình một phen.

Không bao lâu sau, hắn lại nhận được tin nhắn của Tần Thước.

Cố Xước cảm thấy toàn bộ thế giới đang giúp mình.

Cố Xước thay một bộ comle thật đẹp, sau đó lái xe đến cửa hàng hoa mua một bó. Vừa bước ra khỏi cửa hàng chuẩn bị lái xe về, một luồng sáng rọi lên mặt hắn.

Mắt Cố Xước bị ánh sáng mạnh chiếu vào, vô cùng khó chịu,

Rất nhanh, hắn liền cảm thấy không đúng, bởi vì chiếc xe kia đang xông về phía hắn.

59. Chương 58: Thư Tình

Xe kia lao về phía hắn quá nhanh, Cố Xước né tránh theo bản năng, nhưng vẫn bị đâm phải.

Vào giây phút thân thể bay ra ngoài, rốt cuộc hắn cũng đã nhìn thấy người trên xe, gương mặt của gã méo mó, mang theo nụ cười dữ tợn.

Cút mẹ mày đi.

Toàn bộ thế giới đang giúp hắn, ấy thế mà Cận Đình lại cố ý đối nghịch!

Hắn có linh cảm sau đó nhất định có thể ôm vợ về, kết quả lại bị kẻ ngu này gây họa sát thân.

Thân thể Cố Xước rơi mạnh xuống đất, cả người như bị xe nghiền qua...

Cố Xước bị xe đâm, nhưng vẫn còn ý thức. Hắn muốn rút điện thoại ra gọi cho Quý Chức một cú, nói mình bị Cận Đình đâm phải, đau lắm. Hắn cảm thấy với dáng vẻ thế này, dù có tức giận thế nào đi nữa nhất định Quý Chức cũng sẽ tha thứ, nhất định sẽ đau lòng vô cùng. Cố Xước lại càng khấp khởi mừng, càng không thể chờ được mà muốn gọi cho Quý Chức.

Nhưng hắn lại dừng tay. Dưới thân hắn đang ướt đầm, hình như là chảy rất nhiều máu. Nếu Quý Chức đến nhìn thấy dáng vẻ hắn máu me be bét thế này, liệu có bị sợ hãi không?

Cố Xước nhớ người đó, lại sợ dọa đến người đó.

Cố Xước vừa do dự thì xe cứu thương đã đến, rồi được khiêng lên xe. Hắn nhìn bó hoa mình mua đã tã tưởi, bên trên còn dính chút máu. Đây là bó hoa mà hắn chọn rất lâu, còn chưa tặng được, thế là hắn lại leo xuống khỏi cang muốn nhặt hoa lên, nhưng các nhân viên y tế vội vã kéo hắn trở về.

Các hộ lý đều nhìn hắn bằng ánh mắt quái dị, có lẽ đây là lần đầu tiên nhìn thấy một người sống sót sau tai nạn xe lại có thể vận động mạnh đến như vậy.

Cố Xước được đưa vào bệnh viện, sau đó được tiến hành một loạt các xử lý khẩn cấp. Hắn vốn định chờ sau khi mình đổi một bộ quần áo bệnh nhân không dính máu sẽ gọi cho Quý Chức vờ đáng thương làm nũng một trận, để Quý Chức đến nhìn mình một chút.

Sau đó, hắn hôn mê bất tỉnh, những ý nghĩ này cũng đình chỉ.

Đêm càng lúc càng khuya.

Đêm nay, những vì sao trên trời rất sáng, Quý Chức ngồi trên bậu cửa ngắm sao. Phòng ngủ của Diệp Phụng ngay sát phòng y, Quý Chức luôn cảm thấy bên đó truyền đến một ít thanh âm không hài hòa.

Hiệu quả cách âm của phòng này rất tốt, có lẽ là y quá cả nghĩ rồi.

Quý Chức cầm điện thoại tổng tay, nghĩ, nếu như tên ngốc kia lại nhắn cho mình một tin, cầu xin mình một lúc, mình sẽ đi về.

Nhưng thật lâu sau, điện thoại vẫn không có động tĩnh.

Tâm tình của Quý Chức càng lúc càng nôn nóng.

“Hơi nhớ Cát Cát, em về nhìn nó một cái đây.” Quý Chức cầm ví tiền rồi lặng lẽ ra khỏi cửa. Y dừng chân trước cửa phòng Diệp Phụng một chút, động tĩnh bên trong lại lớn hơn.

Hai người này một đêm lăn qua lộn lại mấy lần vậy?

Trước đây Diệp Phụng thuộc phái cấm dục, giờ đã triệt để buông lỏng bản thân, dáng vẻ này cũng thật đáng sợ.

Quý Chức cảm thấy mình mà ở lại thì chính là một chiếc bóng đèn to đùng, đi nhanh thôi đi nhanh thôi.

Y ra khỏi nhà, từng luồng gió mát phả vào mặt. Y lái xe đi về phía nhà mình.

Hiện tại đã là mười giờ tối, đây là thành phố cấp I, số lượng xe chạy trên đường rất nhiều. Lúc Quý Chức lái xe đến gần đường về nhà mình, thì gặp chặn xe. Nghe nói là đã xảy ra một vụ tai nạn, sau khi cảnh sát khám nghiệm thì công nhân bảo vệ môi trường đang quét dọn hiện trường.

Quý Chức chờ, đột nhiên cảm thấy nôn nóng kì lạ.

Lại muốn hút thuốc lá, nhưng trong túi không có.

Quý Chức nhìn điện thoại, tên ngốc kia vẫn không nhắn tin cho y. Lá gan của tên ngốc ấy to ra rồi đấy, chờ đến khi trở về nhất định y phải giáo huấn hẳn một trận mới được.

Đợi thêm một lúc xe cũng đã thông, Quý Chức tăng ga đi thẳng về nhà.

Lúc mở cửa nhà, bên trong tối mịt, y vừa bật đèn lên thì Cát Cát đã nhào đến. Quý Chức ôm lấy đầu Cát Cát, đi vào phòng ngủ và phòng tắm đều không có người. Không phải tên ngốc kia nói ngoan ngoãn ở nhà chờ mình à? Giờ y về rồi, tên ngốc kia lại không thấy bóng dáng đâu.

Quý Chức đạp lên ghê sô pha một phát, hơi tức giận.

Y giận xong lại đổi lại hờn, không nhận được mà gọi điện thoại cho Cố Xước, bên kia không có ai nhận.

Quý Chức lại gọi đến, lúc này có một giọng nam nghe máy. Lòng Quý Chức lộp bộp một cái, sao điện thoại của tên ngốc này lại ở trong tay một người đàn ông?

Sắc mặt Quý Chức nghiêm túc, cơn giận trong lòng lại trào lên.

Tên ngốc thôi tha, nếu anh dám...

“Xin chào, đây là bệnh viện Nhân dân thành phố...”

“Bệnh viện? Chủ nhân của chiếc điện thoại này đâu?”

“Bệnh nhân vẫn đang được phẫu thuật...”

Quý Chức ngơ ngẩn cả người, tức giận dồn hờn gì cũng biến mất. Y chỉ cảm thấy lạnh, điện thoại trong tay rơi tuột xuống đất.

Cố Xước vốn muốn đổi mỗi tạo hình đẹp dễ hơn rồi gặp Quý Chức, kết quả không ngờ mình vừa mở mắt đã nhìn thấy bên giường có một đồng người đang đứng.

Quý Chức đứng ở đầu tiên.

Mắt xót quá, không mở to được, nhất định đã dính đầy ghèn mắt rồi. Dáng vẻ dính đầy ghèn của mình bị vợ mình thấy.

Mắt cũng đau, sẽ không bị hủy dung đâu nhỉ. Vợ hắn là nhan không, nếu như nhìn thấy dáng vẻ này của mình liệu em ấy có ghét bỏ mình không. Khuôn mặt này là ưu thế lớn nhất của mình, nhất định không thể bị phá hủy.

Trong đầu Cố Xước lướt qua vài ý nghĩ. Hắn muốn dụi mắt, lại phát hiện mình căn bản không nhúc nhích được.

Quý Chức ngồi xuống trước mặt hắn, sờ lên mặt.

Vợ ơi anh đau lắm, tối qua anh ra ngoài là muốn đi đón em về nhà, nhưng lại gặp phải người xấu...

Vợ ơi, anh khỏe lắm, chẳng có chuyện gì đâu, Nếu như xe cứu thương không đến quá nhanh thì anh có thể về nhà rồi.

Xoắn xuyết thứ hai của Cố Xước là nên làm nũng hay là không nên để Quý Chức lo lắng, kết quả hắn phát hiện cổ họng mình vô cùng đau đớn, không thể nói chuyện.

Những người khác đều đi ra, trong phòng bệnh chỉ còn Quý Chức và Cố Xước.

Quý Chức tiến lại gần, đặt một nụ hôn lên đôi môi khô khốc của Cố Xước.

“Em vốn rất tức giận, nhưng lúc nhìn thấy anh trên giường bệnh, em chỉ nghĩ, bất kể anh đưa thứ độc nhất vô nhị gì, chỉ cần kẻ ngốc này có thể bình an vô sự là tốt rồi.”

“Tên gốc này có phải vô cùng đặc ý không, em yêu anh đến thế cơ mà. Nhưng mà anh đừng có đặc ý quá, nếu như anh dám làm chuyện gì, em sẽ thiên anh.”

Quý Chức vừa hôn hần vừa nói chuyện, hơi thở phả vào mặt Cố Xước.

Lúc này nhìn Quý Chức rất hèn mọn, hèn mọn đến mức Cố Xước đau lòng vô cùng. Cố Xước rất muốn nói, những chuyện đó là quá khứ rồi, giờ hiện tại đã bắt đầu, những gì anh tặng em đều là độc nhất vô nhị. Hần rất muốn ôm Quý Chức vào lòng, hôn hôn dỗ dành, nhưng căn bản hắn không động đậy được, chỉ có thể thuận theo động tác của Quý Chức.

Cố Xước trở nên vô cùng khổ sở.

Hắn nghĩ, chờ đến khi mình khỏe hơn, nhất định phải càng thêm nâng niu Quý Chức trong lòng bàn tay để cưng chiều.

Tổ chất thân thể Cố Xước rất tốt, tuy bị đâm gãy mấy chiếc xương sườn, còn bị mấy vết thương ngoài da, những nơi khác vẫn ổn.

Lúc Quý Chức biết được kết quả chẩn đoán, người mới hoàn toàn sống lại.

Cố Xước còn phải ở bệnh viện mấy ngày, Quý Chức về nhà thu dọn cho hắn một chút đồ dùng tắm rửa và quần áo. Quý Chức vừa đi, Cố Xước lập tức hỏi mượn y tá giấy bút.

“Anh ở đây rồi còn muốn viết gì nữa?”

“Tôi cảm thấy đầu hơi choáng váng, sau khi tai nạn xe cộ không phải có khả năng bị mất trí nhớ à? Nếu như bị mất trí nhớ thì phải làm thế nào bây giờ? Tôi phải nhanh chóng ghi lại những người quan trọng.”

Y tá lại gần nhìn thì thấy Cố Xước đang vẽ sơ đồ cây di truyền. Phía dưới cha Cố và mẹ Cố là hần và Cố Minh, cạnh Cố Minh có một đường nối hần với chị dâu, đường của Cố Xước lại gắn với Quý Chức.

Tên của Quý Chức được ghi rất đậm, còn cố ý đánh dấu một chữ “Vợ.”

Quý Chức đi rồi, Cố Xước có chút tê nhạt. Hắn lại vẽ thêm một đường giữa hai người họ, viết chữ baby. Nếu như hần và Quý Chức có thể có baby thì tốt rồi, baby của họ cũng là độc nhất vô nhị, hắn chỉ muốn cho Quý Chức. Bé cưng của họ nhất định sẽ giống Quý Chức lắm, là một bé shota ngoan ngoãn đáng yêu, có gương mặt phính phính moe moe. Cố Xước càng nghĩ lại càng cảm thấy nhất định bé cưng sẽ moe như một Quý Chức thu nhỏ, không khỏi mong đợi.

Cố Xước nghĩ một hồi mới đột nhiên vỗ đầu mình một cái. Nghĩ gì thế, nhiệm vụ hiện giờ của hắn chủ yếu là phòng ngừa lỡ mình bị mất trí nhớ thì vẫn nhận ra được Quý Chức.

Cố Xước lại vội vã nhắn tin cho Quý Chức, bảo y đưa tấm ảnh chụp hai người đến.

Quý Chức về đến nhà.

Y trắng đêm không ngủ, trong lòng hoàn toàn bị nỗi sợ hãi chiếm cứ. Lúc đứng ngoài phòng mổ, cả người y cứ lung lay.

Trong nháy mắt đó, thật sự cái gì cũng không còn quan trọng nữa. Y chỉ còn một ý nghĩ, chỉ cần Cố Xước có thể tỉnh lại, y sẽ không tính toán những đoạn quá khứ kia, không giận dữ khó chịu, sẽ đối xử với hắn tốt hơn một chút. Chỉ cần hắn không ngoại tình, không thay lòng, ngoan ngoãn, thì họ sẽ yên ổn sống bên nhau.

Chờ đến khi Cố Xước được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, Quý Chức mới như sống lại một chút.

Quý Chức không ngủ được, y vẫn canh giữ, vẫn nhìn đôi mắt đang thêm thiếp của tên gốc. Sắc mặt hắn tái nhợt, dáng vẻ rất thống khổ, Quý Chức cũng bắt đầu thấy đau.

Quý Chức đứng trong phòng một lát, rồi cuộc cũng nhớ đến nguyên nhân mình quay về.

Quý Chức lấy một chiếc vali ra rồi nhét hết đồ dùng quần áo của hai người vào, lại đổ thêm thức ăn cho Cát Cát. Trước khi đi, Quý Chức lại lấy tấm hình trên đầu giường kia.

Trong khung hình là ảnh chụp chung của hai người.

Khung ảnh khá lớn không tiện mang theo, nên Quý Chức bèn mở ra định lấy ảnh. Y vừa mở ra, một tờ giấy liền rớt khỏi khung ảnh.

Quý Chức như đột nhiên mở ra được một rương châu báu, mà trước khi mở ra y thậm chí còn không biết đó là rương châu báu nữa. Kinh hỉ ấy lại đến đột ngột như thế.

Quý Chức mở tờ giấy kia ra. Ánh mặt trời rọi qua cửa sổ chiếu lên tờ giấy đó, mảnh giấy thoang thoảng hương thơm, giống như loại giấy học sinh. Cách viết bên trong cũng đúng quy đúng củ theo đúng trình tự thư tình, từng câu từng chữ như được cẩn thận cân nhắc, còn dùng mấy câu tu từ và so sánh.

Quý Chức gần như có thể tưởng tượng được dáng vẻ tên gốc ấy cầm bút vắt hết óc để tìm từ đặt câu.

Quý Chức đã nhận được rất nhiều thư tình, nhưng có lẽ phong thư này là quý giá nhất.

Là vật độc nhất vô nhị mà Cố Xước tặng cho y.

60. Chương 59: Bản Gốc

Vành mắt Quý Chức cay cay, y hít một hơi thật sâu.

Từ nhỏ đến lớn y rất ít khi khóc, y là kiểu người bị bắt nạt không đánh lại được vẫn phải hung hăng lườm đối phương. Vậy mà trong khoảng thời gian này y đã khóc không biết bao lần vì một tên ngốc. Quý Chức nhét thư tình vào sau khung ảnh rồi lấy ảnh ra, dùng ngón tay chọc chọc vào mặt Cố Xước: “Đồ ngốc nghếch.”

Trong hình đồ ngốc kia đang bấu môi bán moe, thật khiến người ta muốn chọc chọc.

Quý Chức kéo vali ra khỏi cửa.

Lúc y đến phòng bệnh đã nhìn thấy Cố Xước đang cố gắng thò đầu ra ngoài nhìn, nhưng vì trên người gây tẹt mấy cái xương nên thân thể không nghe lời lắm, chỉ nhồm người lên được một chút.

Quý Chức vừa đến, trong mắt Cố Xước liền tràn đầy mừng rỡ.

“Đừng lộn xộn.” Quý Chức nói.

Cố Xước không nhúc nhích nữa, như một bé ngoan, chỉ dùng ánh mắt đuổi theo Quý Chức.

Phòng bệnh Cố Xước đang nằm là phòng một người, có một chiếc giường nhỏ bên cạnh, có phòng tắm và nhà vệ sinh, là một phòng xa hoa trong bệnh viện này. Quý Chức đặt vali trên chiếc giường nhỏ bên cạnh rồi ngồi xuống đó, lấy một vài thứ ra.

“Bảo bối, em nên về ngủ thêm một lúc đi.” Cố Xước nói.

Quý Chức mới về được một tiếng đồng hồ, như vậy y hoàn toàn không nghỉ ngơi. Tuy rằng Cố Xước rất vui vì vợ mình quan tâm mình đến vậy, nhưng thấy dáng vẻ này của vợ, mắt đỏ bừng, sắc mặt hơi tái, râu ngắn mọc tua tủa trên cằm, trông rất sa sút. Nhất định là tối qua em ấy không ngủ, Cố Xước đau lòng muốn chết.

Quý Chức nói: “Em không buồn ngủ.”

Quý Chức sắp xếp đồ đạc xong thì đắp ướt khăn để lau mặt cho Cố Xước. Động tác của y rất cẩn thận, chân mày hơi nhíu lại.

Cố Xước biết tâm tình của y không tốt bèn nói: “Anh không sao đâu, tối hôm qua sau khi bị đâm anh còn

có thể đi, nếu không bị bác sĩ và y tá ngăn cản thì anh có thể về nhà rồi.”

“Ngu ngốc, chân gãy rồi anh đi kiểu gì?” Tay Quý Chúc thoáng tăng thêm lực.

Cố Xước bày ra dáng vẻ nhe răng trợn mắt, hấn lại hơi quá lố khiến vết thương bị động đến, cả gương mặt tuần tú méo mó.

Rốt cuộc Quý Chúc không nhịn được mà cười khê một tiếng.

Cố Xước vui vẻ, hấn cảm thấy vợ mình lúc cười vẫn là đẹp nhất.

Một lát sau mẹ Cố đẩy cửa đi vào, thấy Quý Chúc đang cạo râu cho Cố Xước.

Mẹ Cố rất dễ khóc, lúc Cố Xước tỉnh lại đã thấy mẹ mình mắt đầm lệ ngồi ở bên cạnh. Khi nhìn thấy dáng vẻ mình băng bó kín mít người, nhất định mẹ phải đau lòng lắm.

Dỗ vợ xong lại phải dỗ mẹ....

” Thầy Quý, con nhanh ngồi đi, đừng để mình mệt mỏi quá. Đừng để ý đến Tiểu Xước, nó có tay có chân, cái gì mà không làm được.”

Cố Xước: “ ... ”

Mẹ Cố lấy dao cạo râu khỏi tay Quý Chúc muốn ném cho Cố Xước tự mình cạo. Sau đó mẹ Cố nhìn chăm chăm Cố Xước đang nằm trên giường bệnh một hồi lâu mới phát hiện đúng là hấn không có cách nào tự cạo được. Có tay có chân, vậy mà chẳng làm được gì.

Cố Xước: “ ”

Hóa ra nếu tay hấn có thể hoạt động được một chút thì mẹ hấn còn muốn để một bệnh nhân nằm trên giường tự chăm sóc chính mình?

Thiệt cho hấn còn lo rằng mẹ mình sẽ đau lòng, một giây sau đã biến thành con côi.

Mẹ Cố không thể làm gì bên dưới, chỉ có thể cạo râu giúp Cố Xước.

Cố Xước không muốn để mẹ chiếm hời, muốn vợ cơ!

Sau khi nhanh chóng cạo râu thay Cổ Xước, mẹ Cổ liền tíu tít bên người Quý Chức, hỏi y đã ăn cơm chưa, một tối không ngủ có mệt lắm không, có bị lạnh không bla bla, hoàn toàn quên mất Cổ Xước mới là bệnh nhân.

Bệnh nhân Cổ Xước lẻ loi nằm một mình.

Ngoại trừ cảm nhận được sự căng thẳng và lo lắng của mẹ hắn lúc ra phòng mổ, thời gian còn lại Cổ Xước chính là một gốc cỏ dại.

Mẹ, mẹ thế này rất dễ mất con, con muốn xóa tên mẹ trong ghi chép của mình. Nếu như mất trí nhớ, người đầu tiên con quên chính là mẹ!

Hình như rốt cuộc mẹ Cổ cũng cảm thấy hắn oán niệm bèn đồng ý trả lại vợ cho hắn, sau đó mới lưu luyến rời đi.

“Bảo bối, em ngủ một lát đi.”

Quý Chức cởi áo khoác ra nằm xuống giường nhỏ đối diện giường Cổ Xước. Y nằm nghiêng lại nhìn hắn. Cổ Xước cũng nghiêng đầu qua, hai người cứ nhìn nhau như vậy.

Cổ Xước cố nhẫn nhịn, hắn vừa muốn để y an lành mà ngủ, lại rất muốn nói chuyện với y.

Ầy, cứ tùy hứng một hồi đi.

“Bảo bối, lúc tối qua bị xe đâm, anh đã nghĩ, mình không được xảy ra chuyện gì, nếu không nhất định vợ mình sẽ đau lòng chết đi được. Vì thế anh cố né một cái nên chỉ bị thương nhẹ thôi.” Cổ Xước nói.

Quý Chức nhìn hắn vắn vẹo khó chịu lại nhồm dầy lấy một chiếc ghế nhỏ ngồi xuống bên cạnh hắn, tựa đầu vào một bên giường bệnh.

Cổ Xước giơ tay ra vuốt nhẹ lên mái tóc hơi rối của y.

“Hiện giờ anh nghĩ, vết thương này nhận cũng đáng lắm, bảo bối đau lòng cho anh thì sẽ không bỏ anh nữa.”

Cổ Xước nói xong liền thấy mặt Quý Chức nghiêm lại. Hắn vội vã im miệng, không biết mình đã nói sai ở đâu.

“Không cho phép anh bị thương! Cho dù có cáu kỉnh cãi nhau cũng không cho bị thương!” Quý Chức ngồi dậy cương quyết nói.

Cố Xước hé môi nở nụ cười, biết vợ mình đang lo lắng cho mình: “Được rồi, anh là bé cưng trong tim của bảo bối, nhất định sau này anh sẽ bảo vệ tốt chính mình.”

Cố Xước nhìn Quý Chức không nháy mắt, một lát sau lại lấy cây di truyền mình vẽ ra chia sẻ cho Quý Chức.

“Bảo bối, người ta gặp tai nạn xe đều mất trí nhớ, định luật này đặt trên người anh không có tác dụng rồi.”

Mắt Quý Chức hơi nheo lại: “Anh rất muốn mất trí nhớ?”

Cố Xước muốn lắc đầu, nhưng đầu không nhúc nhích được, vì thế hắn chỉ liếc mạng đảo mắt: “Không thể nào! Chính vì anh sợ nên mới vội vàng ghi lại sơ đồ quan hệ đây.”

Trên giấy ghi chép, những thứ liên quan đến mình là nhiều nhất. Lần đầu tiên gặp gỡ, lần đầu tiên lên giường, ngày đầu tiên tỏ tình, ngày đầu tiên gặp phụ huynh.

Quý Chức nhìn thấy dưới mình và Cố Xước có vẽ một hình người nho nhỏ: “Đây là cái gì?”

Cố Xước hơi thẹn thùng, lại có chút vui vẻ: “Bảo bối, đó là bé cưng của nhà chúng ta.”

Cố Xước làm nũng nói: “Bảo bối, em sinh cho anh một bảo bảo đi ~”

Về mặt Quý Chức trở nên kì quái: “Anh thật sự muốn?”

Vừa nghĩ đến chuyện có một tiểu Quý Chức, Cố Xước liền vui vẻ vô cùng, gật đầu liên tục.

“Có bé cưng, em đến cho nó bú sữa, dùng địu công trên người, đi đến đâu công đến đó. Con mình khóc sẽ dỗ dành, nửa đêm còn phải dậy để thay tã...”

Cố Xước nghiêm túc suy nghĩ một chút, cái này đúng thật là rất phiền lòng, thế nhưng chỉ cần là Quý Chức sinh cho hắn, điều đó sẽ biến gánh nặng thành hạnh phúc.

Một tiểu Quý Chức nho nhỏ mềm mềm, quả thật moe quá là moe!

Đừng nói là phải làm ông bố bỉm sữa, đến làm trâu làm ngựa mình cũng cam tâm tình nguyện!

Nhìn dáng vẻ Cố Xước say mê tưởng tượng, về mặt Quý Chức càng thêm kỳ quái: “Anh thật sự cho rằng em có thể sinh?”

Hai người nói chuyện một lúc rồi Quý Chức ngủ thiếp đi, hai tay đặt trên giường bệnh, đầu tựa vào tay. Mắt y nhắm nghiền, hàng mi rất dài, đôi môi khẽ mím hơi chu chu, rất đáng yêu.

Cố Xước vốn muốn chìa tay ra xoa xoa mặt y, nhưng thấy vành mắt thâm đen của y lại nhịn xuống.

Ngủ như vậy nhất định không thoải mái, thật muốn ôm em ấy lên giường.

Hức.

Cận Đình chết tiệt.

Cố Xước lẳng lẳng nhìn Quý Chức, hai người không ai nhắc lại chuyện tai nạn tối qua. Cố Xước không muốn để thằng ngu kia phá hoại bầu không khí ngọt ngào của mình và vợ.

Chờ đến khi Cố Minh đến, chuyện này không nhắc không được.

Cố Minh đẩy cửa ra đã nhìn thấy Cố Xước thở dài một tiếng. Hắn thấy Quý Chức đang ngủ ở đó bèn nhẹ nhàng đi vào.

Cố Minh há miệng, Cố Xước vội vã làm động tác khóa miệng lại, Cố Minh chỉ đành câm miệng.

Hai người yên lặng nhìn nhau một lúc, cuối cùng lấy điện thoại ra bắt đầu mặt đối mặt nhắn wechat.

“Cận Đình bị phơi bày chuyện bán đồ cổ giả, cửa hàng đồ cổ của gã cũng sập tiệm. Tình trường thất ý, thương trường cũng mất đi, vì thế gã mới làm chuyện điên cuồng như thế.”

Cố Minh là một người chuyên trời lạnh rồi phá sản đi, không ngờ lại đẩy người ta vào đường cùng tuyệt lộ.

“Cú đâm tối qua của gã vô cùng tàn nhẫn, xem là là rập tâm muốn đâm chết em, quả thực là một tên điên!”

“Cận gia đã bắt đầu tìm cách xử lý chuyện này, hôm nay Cận lão gia tử còn nói chuyện này với anh. Anh nói ông có ba người con trai, tôi chỉ có một thằng em, nó mà mất thì nhất định tôi sẽ nghĩ cách khiến gã đó biến mất luôn!”

Cố Minh làm việc tựa sấm rền gió cuốn, hắn đánh chữ mỗi tay bèn gửi một tin nhắn: “Có thể dùng tin nhắn thoại không?”

Cố Xước: “Anh bị ngu à?”

Cố Minh giơ tay lên làm bộ muốn đánh hấn, đúng lúc này Quý Chức tỉnh lại, quay đầu nhìn Cố Minh.

“Hu hu hu, bảo bối, anh trai anh muốn đánh anh kìa, anh đã thế này rồi mà lão còn muốn đánh anh kìa hu hu!”

Cố Minh: “....”

Quý Chức ngủ hơi mơ màng, nghe thấy Cố Xước làm nũng bèn đứng phắt dậy bảo vệ trước mặt Cố Xước, mặt đầy cảnh giác nhìn Cố Minh.

Cố Minh nghiêng răng nghiêng lợi thu tay về.

Có vợ rồi thì ghê gớm thật!

Lúc xế chiều, những người bạn xấu của Cố Xước cũng nhận được tin tức, dồn dập đến thăm. Họ đã sớm biết thân phận của Quý Chức, ai nấy đều anh dâu anh dẫu, nói ngọt như mật.

Chỉ có một người không gọi.

Là cái người Quý Chức gặp trong buổi họp lớp kia, người đó cũng không phải bạn của y.

Người kia vừa tiến đến, Quý Chức liền nắm lấy tay Cố Xước. Ánh mắt của hấn ta đặt trên hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau. Cố Xước hoàn toàn chìm đắm trong sự thẹn thùng khi vợ mình chủ động nắm tay, không hề chú ý xem người đến là ai.

“Cố thiếu.”

Người kia kêu lên một tiếng, Cố Xước mới nhìn về phía hấn, sau đó phản ứng đầu tiên là nhìn Quý Chức.

Quý Chức cũng nhìn hấn.

Tay hai người đang nắm chặt không chút kẽ hở, vô cùng thân mật, giống như không hề dung kẻ thứ ba.

Người kia nhìn về mặt Cố Xước, sau đó thở dài một hơi như đã nhận ra cái gì.

Chờ đến khi hấn ta ra ngoài, Quý Chức cũng theo ra. Hai người đứng ở hành lang bệnh viện.

“Tôi còn tưởng một hoa hoa công tử như Cố thiếu cả đời cũng không biết yêu thương một người thế nào.

Tôi ở cùng anh ấy mấy tháng, tự nhận tu vi không đủ, không thu phục được anh ấy, nên mới buông tay. Tôi nói chia tay, anh ấy không hề do dự, lại còn hào phóng đưa cho tôi một khoản phí chia tay nữa.”

“Tôi vẫn thấy người như anh ấy chỉ thích hợp làm bạn giường chứ không hợp làm bạn tình. Anh ấy là một người không có trái tim. Giờ mới phát hiện, không phải Cố thiếu không có trái tim, kỳ thật anh ấy vẫn giấu nó đi để trao lại cho người mình muốn.”

“Ngày đó thấy trong vòng bạn bè có người post tấm ảnh hai người hẹn hò, tôi liền nghĩ, lại là một người nữa, chẳng mấy chốc sẽ qua. Không ngờ....”

Hắn ta nhìn Quý Chúc thật sâu: “Tôi thấy cậu cũng có gì đặc biệt đâu.”

Quý Chúc khẽ cười một tiếng: “Chỗ đặc biệt ấy tất nhiên là anh không thấy được.”

Người kia bị ghen một cái. Đúng thế, Cố Xước đã nhìn thấy, vì thế mới hoàn lương, mới chung thủy một lòng với cái người này.

Người kia lấy từ trong người ra một mặt dây chuyền hình con heo nhỏ: “Cái này không giống cái của cậu đâu, nhìn qua là biết nó được sản xuất hàng loạt, có tiền là có thể mua được. Thật ra giá của nó rất rẻ.”

Hắn ta nói xong cũng quay người rời đi. Khi đi qua thùng rác, hắn liền ném mặt dây chuyền kia vào đó.

61. Chương 60: Nôn Ói

Lúc Quý Chúc từ ngoài vào, Cố Xước liền lén lút thò đầu ra khỏi chăn nhìn y, đôi mắt xanh nhạt hiện lên vẻ thấp thỏm bất an. Hắn đã ngồi tàu lượn một quãng thời gian thật dài, mắt thấy đã bắt đầu xuống dốc, nếu như lại đột nhiên hất hắn lên rồi ngã xuống đất, hắn sẽ thật sự muốn khóc.

Mỗi lần thế này hắn đều phỉ nhổ chính bản thân mình thêm mấy lần, lúc còn trẻ làm hoa hoa công tử quần què gì chứ, cứ chăm chỉ học hành tiến tới làm trụ cột của tổ quốc không được à? Cứ nhất định phải đi tàn phá đóa hoa tổ quốc!

Trước đây chơi sướng rồi, giờ đến có người thật lòng yêu thích lại phát hiện những chuyện dương dương tự đắc hồi xưa đã hoàn toàn trở thành lịch sử đen.

Cố Xước có biết người lúc này. Nói thật, hắn đã quên mất tên người kia rồi, chỉ nhớ mặt người đó. Mâu thuẫn mấy ngày trước có lẽ có liên quan với người đó.

Nếu như có thể, hiện giờ Cố Xước đã chống hông lên mặt người đánh.

Cố Xước đang vắt hết óc để nghĩ làm thế nào cho Quý Chức nguôi giận.

“Mặt dây chuyền con khi hai hôm trước em đưa cho anh đâu?” Quý Chức hỏi.

“Bảo bối, hồi trước khắc nó tay anh còn nổi bong nước nữa đấy.” Cố Xước vô cùng đáng thương nói, chỉ lo Quý Chức muốn lấy để đập đi.

Cố Xước nghĩ gì đều viết hết lên mặt, Quý Chức có ý trêu hấn bèn nghiêm mặt lại: “Vậy thì sao?”

“Bảo bối, em đừng đập đi được không?”

“Không được.”

Mặt Cố Xước đưa đám, khổ sở vô cùng. Hắn dùng chăn trùm kín mặt mình.

Quý Chức nhin cười không được: “Em muốn đeo.”

Cố Xước ngẩn ra, nghi ngờ mình đã nghe lầm bèn không nhin được thò đầu ra một chút.

“Em hối hận rồi, em không nên trả lại cho anh. Em muốn đeo nó.”

Cố Xước vô cùng vui vẻ: “Anh để ở trong ngăn kéo tủ đầu giường đấy.”

Giọng của hắn thấp xuống, giải thích yếu ớt: “Trước đây anh cũng từng tặng mặt dây chuyền cho người khác, nhưng đều mua trong cửa hàng. Anh cũng đã làm một cái đưa cho anh trai, kết quả anh ấy chê xấu nên ném đi. Anh giận quá bèn giấu hết công cụ, sau đó gặp được em mới lần nữa có hứng thú điêu khắc.”

Lòng Quý Chức vô cùng mềm mại, xoa xoa đầu hắn: “Em biết mà.”

Buổi trưa Quý Chức về nhà một lần, sau đó khi quay lại, trên cổ y đã đeo mặt dây chuyền kia.

Da y rất trắng, mặt dây chuyền kia nằm trên cổ y trông rất đẹp. Cố Xước nhìn cổ Quý Chức một lúc, sau đó dùng chăn che mặt lên lút cười khúc kha khúc khích một hồi.

Lúc xế chiều, Diệp Phụng đến thăm. Anh mang theo một bó hoa tươi và một giỏ quả, bên trên còn viết một tấm thiệp.

Diệp Phụng không có nhiều hảo cảm với Cố Xước, nhưng mà Quý Chức thích, nên anh chỉ gắng sức tiếp

thu cậu em rể này.

Cố Xước nằm trên giường, Diệp Phụng ngồi bên cạnh, Quý Chức thì đi rửa táo.

Cố Xước và Diệp Phụng nhìn nhau một lúc, có chút lúng túng. Hai người luôn cảm thấy nên nói gì đó, bèn bắt đầu tán gẫu.

“Phòng bệnh này ở đã quen chưa?”

“Giường hơi cứng.”

“Giường cứng mới tốt cho thân thể hơn chút.”

“Ha ha.”

“Trưa nay ăn gì?”

Cố Xước vắt hết óc nhớ xem trưa nay ăn gì: “Canh xương...”

“Không nhớ rõ, đã chụp CT não chưa?”

Cố Xước cảm thấy tán gẫu hôm nay muốn chết luôn rồi.

Quý Chức vào gọt hai quả táo, đưa một quả cho Diệp Phụng. Cố Xước mắt long lanh nhìn, há miệng chờ người đút cho ăn.

Quý Chức tự cắn một miếng, Cố Xước chỉ đành khép miệng lại, tủi thân vô cùng.

Quý Chức nhìn dáng vẻ này của hắn liền đưa quả táo mình đã cắn một miếng cho Cố Xước. Cố Xước lại vui vẻ, liền dùng sức cắn một ngụm ở chỗ Quý Chức vừa cắn.

Hai người cứ anh một miếng em một ngụm, Diệp Phụng ngồi bên ăn táo cảm thấy mình hơi dư thừa.

Diệp Phụng rời đi.

Một lát sau, Tần Thuộc lại tới. Gã đến tay không, nhìn thấy hoa và giỏ quả trên bàn liền không nhịn được nói: “Ai mà quê thế, đến thăm bệnh nhân còn đưa thứ này.”

Tần Thước cầm một quả táo tung hứng chơi, liền nhìn thấy bên dưới hoa quả có đặt một tấm thẻ, trên đó có ký hai chữ “Diệp Phụng” rồng bay phượng múa.

Ánh mắt Tần Thước hơi dừng một chút, hừ lạnh một tiếng: “Quả nhiên là lão cổ hủ đó!”

Tần Thước lại gần Cố Xước: “Cố thiếu, mày đoán coi tao đưa cho mày đồ chơi gì mới mẻ?”

Cố Xước rất quen thuộc với bản tính của Tần Thước, đây chính là một tên ngốc, mạch não không giống người thường, gã có thể có đồ chơi gì mới mẻ chứ?

Tần Thước bắt măn: “Mày không tò mò thì tao nói tiếp thế nào được?”

Cố Xước: “Trò chơi gì mới mẻ?”

Tần Thước cười nói: “Biết ngay mày sẽ thấy hứng thú mà, lại đây, tao lập tức chia sẻ cho mày đây.”

Quý Chức vừa lúc đi vào liền nghe thấy một câu như vậy: “Cảm thấy hứng thú với cái gì?” Nói xong liền sấn lại gần cùng xem.

Cảm giác hư vinh của Tần Thước càng được thỏa mãn thêm: “Một bộ phim mới ra, kích thích lắm. Cố thiếu nằm trên giường cả ngày khẳng định sẽ rất vắng vẻ, chỉ có tay là có thể động.”

Quý Chức nhìn Cố Xước, như cười như không.

Cố Xước: “....”

Hắn mới không phải là người dung tục như vậy, kỳ thật chẳng thấy hứng thú tí nào hết.

Tần Thước hào hứng share tập phim đến di động Cố Xước.

“Thú vị lắm nhé, tao coi nhiều lần rồi. Trong đó có một tư thế vậy nè.” Tần Thước còn bày ra một tư thế.

Gã xoạc chân ra, rõ ràng là một tư thế của thụ, người anh em này sợ mình không phải là thụ à?

Cố Xước nghĩ sao nói vậy.

Sắc mặt Tần Thước lập tức thay đổi, hứng thú cũng giảm bớt phân nửa, không thèm chơi với Cố Xước nữa. Gã quay người rời đi, lúc đi còn thuận tay cắp lấy bó hoa Diệp Phụng đưa đến.

Quý Chức ngồi một bên nhìn, cũng trợn mắt há miệng. Trước đây y luôn cảm thấy bạn của Cố Xước ai cũng là hoa hoa công tử, sau đó mới phát hiện, người này còn ngốc hơn người kia.

Y cho rằng Lương Triết là một tên ngốc, không ngờ so với Tần Thuộc, Lương Triết quả thực là đại trí giả ngu.

Cảm giác chỉ số thông minh ưu việt hơn của Cố Xước có lẽ là có được từ trên hai người này.

Thật ra Cố Xước hơi muốn xem, nhưng hắn không chắc chắn lắm về suy nghĩ của Quý Chức nên vẫn nhẫn nhịn.

Đến đêm khuya người vắng, hai người cùng chen chúc trên một chiếc giường. Quý Chức sợ đụng đến vết thương của Cố Xước nên gần như dán vào một góc giường.

“Bảo bối, chúng ta xem quà tặng của Tần Thuộc đi?” Cố Xước liếm liếm môi nói.

Cố Xước đi công tác vài ngày, sau đó hai người lại cãi nhau thêm mấy ngày nữa, tương đương với việc đã lâu không ở bên nhau. Quý Chức lo lắng cho vết thương của Cố Xước nên cũng nhẫn nhịn, sau đó lại nghĩ, không để hắn động, chính mình động là tốt rồi.

Hai người suy nghĩ ăn ý liền mở tập phim ra xem.

Xem được một nửa, điện thoại liền bị ném sang một bên.

Từ đầu đến cuối, Cố Xước đều không phải nhúc nhích cánh tay.

Tay Quý Chức thon nhỏ, ngón tay dài, rất trắng, rất mềm, không có vết chai, nó đã đưa Cố Xước lên thiên đường.

Mấy ngày sau đó Quý Chức đều chạy qua chạy lại giữa nhà và bệnh viện. Sáng sớm y về nhà dắt Cát Cát đi dạo, sau đó hầm chút canh xương, hầm xong sẽ đưa đến bệnh viện đút cho Cố Xước.

Mỗi ngày Cố Xước đều là nằm chờ ăn no. Áo đến thì giơ tay, cơm đến thì há mồm, toàn bộ quá trình đều được chàng vợ nhị thập tứ hiếu ở bên.

Cuộc sống như vậy cứ như trên thiên đường, Cố Xước hi vọng nó sẽ vô cùng vô tận, thế nhưng sau khi vuốt cơ bắp đã dần biến thành cơ mỡ của mình, hắn lại có cảm giác nguy hiểm.

Quý Chức thích cơ bắp của mình nhất, vì vết thương của hắn ở gần xương sườn nên y vẫn cố nhịn không sờ. Chờ đến lúc cơ bắp của hắn mất hết, y lại ghét bỏ thì làm sao bây giờ?

Cố Xước bắt đầu ngóng trông cho mình nhanh khỏe lên chút, chờ đến khi tốt hơn hẳn sẽ đến phòng gym, luyện cho sáu múi cơ bụng quay về.

Cố Xước nằm trên giường một tuần, rốt cuộc cũng có thể xuống giường.

Băng gạc và thạch cao trên người Cố Xước đều đã được tháo xuống, trên mặt có một vết sẹo, thế nhưng hẳn trời sinh quyến rũ, vết sẹo này càng tôn lên bản sắc lưu manh của hắn.

Cố Xước hỏi Quý Chức: “Bảo bối, có phải anh càng có hương vị đàn ông, càng đẹp trai hơn không?”

Kết quả, Quý Chức đi vào phòng vệ sinh bắt đầu ói ra.

Cố Xước: “...”

62. Chương 61: Tranh Sủng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cố Xước ngồi trên giường, trên chân vẫn đang bó thạch cao. Hắn sưng sốt, phản ứng đầu tiên chính là kéo áo lên. Trên bụng hắn có vài vết bầm, cơ bắp màu mật ong quyến rũ tuy không rõ ràng như trước, nhưng vóc dáng của hắn vẫn rất là hoàn mỹ.

Sao... Sao Quý Chức lại nôn?

Cố Xước vội vã mở camera trước cửa điện thoại lên nhìn chính mình trong đó. Mặt hắn còn hơi bầm tím, vết thương đã kết vảy, lẽ nào... Lẽ nào vợ hắn cũng không thường thức nổi cái kiểu đẹp trai này? Vậy... Vậy phải làm sao giờ?

Lúc Quý Chức ra khỏi phòng vệ sinh đã nhìn thấy Cố Xước rũ đầu ngồi bên giường như một gốc cải trắng ỉu xiu.

Cố Xước dùng ánh mắt lên án Quý Chức, dường như y đã phạm phải tội gì không thể tha thứ được.

“Bảo bối, em không yêu anh sao?”

“???”

“Chờ đến khi hết sưng anh sẽ đi xóa sẹo, nhất định vẫn sẽ đẹp trai như trước đây, Bây giờ... Tắt đèn cũng giống nhau mà.” Cố Xước yếu ớt nói.

Quý Chức: “...”

Quý Chức cứ nhìn hắn chằm chằm, Cố Xước tự giác mình xấu không còn chốn dung thân, chỉ biết dùng hai tay che mặt chỉ để lộ đôi mắt nhìn lại.

Muốn lý giải tư duy của một tên ngốc thì phải hạ trí thông minh của mình xuống cùng trình độ với tên ngốc đó.

Quý Chức đi tới nắm lấy tay Cố Xước rồi vuốt ve mặt hắn: “Rất tuần tú.”

“Bảo bối, anh không nghe lầm đấy chứ?”

“Nghe lắm đấy.”

“...” Cố Xước tức giận, ngoảnh đầu sang một bên.

Quý Chức lại kéo mặt hắn qua đây: “Sao, còn giở trò dối nữa à?”

“Nói yêu anh đi.”

“Yêu anh.”

“Nếu yêu thì bảo bối à tại sao em lại hôn?” Cố Xước sờ xuống bụng Quý Chức, “Bảo bối, có phải bụng em không thoải mái không?”

“Dù sao cũng không phải là vì không yêu anh.”

“Bảo bối, em hôn anh một cái anh mới tin em.” Cố Xước chỉ chỉ vào mặt mình.

Quý Chức: “...”

Y cảm thấy mình vẫn quá đơn thuần, y kéo trí thông minh của mình xuống cùng một trình độ với tên ngốc này, tên ngốc này lại dùng kinh nghiệm quanh năm kém thông minh để đánh bại y.

Quý Chức hôn hắn một cái, Cố Xước mới lần nữa vui vẻ.

Cố Xước rất không thích ở bệnh viện, đến xế chiều, Quý Chức bèn đi làm thủ tục xuất viện rồi đưa Cố Xước ra ngoài. Y một tay cầm hành lý một tay đỡ Cố Xước, chờ đến gara, y để Cố Xước đứng tựa cửa xe, còn mình thì cất hành lý vào cốp.

Quý Chức cất đồ xong, vẫn thấy Cố Xước đang đứng đó.

“Ôm anh đi.”

Quý Chức giận đến nở nụ cười: “Cố Xước, anh vẫn chưa thôi à?”

Quý Chức hung dữ cái Cố Xước liền tắt đài ngoan ngoãn ngồi xuống. Hắn ngồi ở ghế sau, bắt đầu ngẫm lại. Khoảng thời gian này Quý Chức đối xử tốt với hắn quá, hình như hắn đã có hơi được voi đòi Hai Bà Trưng. Mình là chồng, phải thương vợ mình nhiều hơn mới đúng. Ấy thế mà còn muốn vợ thương mình, đổ mình, buổi tối còn phải hầu hạ trên giường, chuyện này... Cố Xước quả thật thẹn đến mức muốn chui xuống đất.

Chờ lúc xe đỗ dưới lầu, Cố Xước tự mình ngoan ngoãn mở cửa xe bước xuống, chống gậy đi về phía thang máy.

Quý Chức thấy tên ngốc kia đi bước thấp bước cao, không biết lại đang làm cái quái gì nữa. Y không kịp cầm hành lý, vội vã chạy đến dìu hắn.

Cái, cái này do vợ hắn cứ nhất định muốn đỡ hắn à nha, Cố Xước quăng gậy đi, khoát một tay lên bả vai Quý Chức, miệng cười toe toét đến tận mang tai.

Về đến nhà, cửa vừa mở ra thì Cát Cát đã vui vẻ nhào đến. Cố Xước cũng rất nhớ nó. Nhìn nó mỗi ngày thì rất đáng ghét, nhưng lâu không gặp hắn lại hơi nhớ nhớ tên nhóc quỉ này.

Cát Cát nhào về phía Cố Xước, Cố Xước bèn giơ tay ra ôm lấy nó. Sức Cát Cát lớn, Cố Xước bị nó đẩy văng lên tường.

“Cát Cát!” Quý Chức quát to một tiếng.

Cát Cát nghiêng đầu sang nhìn Quý Chức, mặt chó ngơ ra, dường như không biết mình đã làm sai điều gì.

“Không được phép chạm vào anh ấy.” Quý Chức nói, giọng khá hung dữ. Cát Cát chỉ đành tránh khỏi ngực Cố Xước rồi rù đuôi đi qua một bên, rất không vui vẻ.

Cố Chức cũng ngơ ra.

Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?

Quý Chức lại vì hắn mà hung dữ với Cát Cát!

Chuyện này lúc trước tuyệt đối sẽ không thể nào xảy ra, ngược lại, Quý Chức đã vì Cát Cát mà hung dữ với hắn không ít lần, khiến Cố Xước có loại cảm giác người không bằng cùn.

Giờ, hắn thế mà lại tranh thắng Cát Cát!

Hơn nữa còn chỉ nằm cũng thắng!

“Bảo bối, hình như anh bị Cát Cát đâm nội thương rồi.” Cố Xước ôm bụng mình rầm rì hai tiếng.

Quý Chức đi đến đỡ hắn ngồi xuống sofa, tay thì nhẹ nhàng ấn ấn lên bụng hắn, Cố Xước thoải mái đến híp mắt.

Cát Cát núp bên chân Quý Chức, đầu rũ xuống đất, cũng phun khí từ mũi, dường như đang khinh thường hành vi diễn sâu của Cố Xước.

Cố Xước trong họa được phúc, địa vị trong nhà đã nhảy từ thứ ba lên thứ nhất, rốt cuộc cũng có cảm giác chủ nhân gia đình.

Quý Chức hẹn Cố Minh.

Đây là lần thứ hai hai người đơn độc gặp mặt nhau, cảm giác tuyệt đối không hề giống với lần gặp mặt đầu tiên.

Lần đầu tiên trong mắt Quý Chức, Cố Minh là con trai của vợ chính, là một anh trai độc ác tàn nhẫn. Còn trong mắt Cố Minh, Quý Chức là sinh vật quý hiếm — là cậu em dâu có thể khiến thằng em mình kiềm chế cái tà quy chính.

Lần thứ hai, Quý Chức đã biết Cố Minh là anh trai rất tốt, Cố gia cũng là một gia đình rất tốt nên mới có thể nuôi được một tên ngốc như Cố Xước. Mà Quý Chức trong mắt Cố Minh lại có thêm một nhãn mác — là người duy nhất có thể trị được gấu mẹ.

Cố Minh mặc một bộ com lê màu xám đậm, vừa đẹp trai vừa lạnh lùng. Hai anh em nhà họ Cố đều có ngoại hình số một. Quần áo Cố Minh mặc thiên về sự lạnh lùng, rất hợp với khí chất của hắn.

Lúc này, Quý Chức lại vừa nhận được tin nhắn của Cố Xước.

— Vợ, nhìn thấy anh chưa? Có phải lão lại mặc áo com lê xám quần tây đen giày da đen không? Em đừng cho lão không thay quần áo, kỳ thực là lão thích sạch sẽ lắm đấy, nhưng mà thẩm mỹ quá low, nên mới đặt bốn năm bộ quần áo giống hệt nhau.

Quý Chức chăm chú nhìn Cố Minh, trong mắt tràn ngập ý cười.

Cố Minh: “....”

Em dâu cười xán lạn như thế, Cố Minh cũng phải đáp lễ, bèn nở một nụ cười. Hắn cười hơi cứng ngắc, nhưng mà rất giống Cố Xước.

“Anh ạ.”

“Để anh add wechat của em.”

Sau khi add xong, Quý Chức lại nhận được một tin nhắn chuyển khoản, y đếm một cái, năm số 0.

Cố Minh nói: “Lẽ ra mất.”

Quý Chức: “....”

Quý Chức sinh ra trong một gia đình trung lưu, cũng coi như đã từng va chạm với xã hội, thế nhưng với hành vi tiêu tiền như nước này của Cố Minh y vẫn phải kinh ngạc một hồi.

Một tiếng “Anh” đã trị giá hai trăm nghìn*, nếu như y bị cả lũm gọi “anh anh anh anh anh” thì sao đây?

*Hai trăm nghìn tệ là gần 700 triệu VNĐ, mẹ ơi đại gia Cố Minh, baba Cố Minh

Dừng dừng, hình như mình bị lây bệnh ngu của Cố Xước mất rồi!

Quý Chức: “Em cảm ơn ạ.”

Cố Minh nói: “Em đã gọi anh một tiếng anh, vốn nên chuẩn bị hồng bao.”

Quý Chức bắt đầu nói chính sự: “Chuyện tai nạn anh xử lý sao rồi?”

Cố Minh nhìn y: “Em biết ai đâm à?”

Quý Chức rũ mắt: “Cũng biết ít nhiều.”

“Đây rõ ràng là mưu sát không thành, nhưng đối phương lại khẳng khái đó là chuyện ngoài ý muốn, tay lái không nhạy, đã vậy còn có báo cáo giám định xe nữa. Không tạo thành trọng thương nên dù có tố cáo cũng không thể phạt được. Lần này Cận gia đã bỏ vốn rất lớn.” Cố Minh nói, đôi mày rậm hơi nhếch lên, nhưng rất nhanh: “Rất vô liêm sỉ.”

Quý Chức mím chặt môi đặt tay lên bàn, rõ ràng không hề vui. Bây giờ Cố Xước chỉ bị thương nhẹ, nhưng y rất khó tưởng tượng nếu như Cố Xước thật sự xảy ra chuyện gì thì phải làm sao... Y vừa nghĩ đến khả năng này thì trong lòng đã hoảng hốt vô cùng tận.

Y rất rất vui mừng vì tên ngốc kia không có chuyện gì, vẫn nhảy nhót tưng bừng. Hơn nữa Cố Xước bị thương không khỏi liên quan đến mình. Quý Chức chỉ có thể càng sủng Cố Xước hơn, mà đối với kẻ tông Cố Xước, Quý Chức càng thêm phần nộ và căm ghét.

Cái tên khiến y trước đây chỉ nghĩ đến cũng thấy ngọt giờ lại khiến y buồn nôn.

“Chuyện này anh sẽ xử lý, nhất định sẽ không cho bọn họ được dễ chịu. Phiền em chăm sóc cho Cố Xước rồi.” Cố Minh nói.

Quý Chức nói: “Chăm sóc anh ấy là chuyện em phải làm.”

Cố Minh nghĩ, em trai mình có chàng vợ vô cùng tốt. Mình thì bận rộn công việc, còn phải bận tâm lo lắng như bà mẹ già xem nó có gây họa nữa không. Giờ thì tốt rồi, có người chiều cổ, có người quản, có người bận tâm.

Đồng thời, hẳn cũng có chút tiếc nuối. Cố Minh đã nhìn thẳng em ngốc nhà mình lớn lên, giờ những trò ngu ngốc phát rồ của thằng nhóc đó đã thuộc về người khác rồi.

Tâm tình của Cố Minh bây giờ như phải gả một cô con gái, vừa vui mừng lại không nở lòng, hồi lâu mới thốt lên một câu.

“Em phải đối xử thật tốt với nó.”

“Em sẽ không để anh ấy chịu tội thân.”

Giống như là bố vợ và con rể hoàn thành một cuộc giao tiếp thần thánh.

Quý Chức và Cố Minh gặp nhau nửa tiếng, ấy thế mà trong điện thoại của Quý Chức đã đầy tràn tin nhắn của Cố Xước.

Quý Chức nhìn những tin nhắn kia mà không nhịn được cười. Sau khi tạm biệt Cố Minh, Quý Chức liền đi siêu thị mua xương lợn và sườn bò, những thứ y mua đều là thứ đắt nhất trong siêu thị.

Vừa về đến nhà, Cố Xước và Cát Cát một trước một sau đi đến bên cạnh Quý Chức, quần quýt xem bữa tối mình sẽ ăn gì.

Cố Xước vừa nhìn đã sợ xám hồn: “Bảo bối, chúng ta phát tài hả?”

Dù hai người họ có tiền, nhưng Quý Chức vẫn cần kiệm chăm lo việc nhà, mỗi bữa ăn đều mua đủ chay mặn, món nào cũng làm vừa đủ cho hai người ăn. Giờ y lại mua hai túi thịt to, để lộ hơi thở nhà giàu mới nổi đậm đặc.

Quý Chức nói: “Chúc mừng anh xuất viện.”

Cố Xước ha ha cười hai tiếng, xoa xoa đầu Cát cát: “Mày được thơm lây rồi đấy.”

Chờ lát nữa, Cố Xước mới phát hiện người được thơm lây không chỉ có Cát Cát, mà còn có đại gia đình của mình.

Anh trai chị dâu cha mẹ đều đến cả rồi.

Mẹ Cô vui mừng khôn xiết, trong lòng yên lặng nhấn cho con trai nhỏ mấy chục like, để mình có cơ hội đến nhà ai đó. Còn cha Cố thì dù biết đó là người yêu con trai mình nhưng vẫn thấy hơi khó chịu.

“Tiểu Xước cũng thật là, ở nhà người ta thế này như cô vợ được bao dưỡng ấy.” Cha Cố thở tào.

Mẹ Cố lườm một cái: “Không thích thì đừng có đi.”

“Tôi cứ muốn đi đấy.”

Mẹ Cố không thêm để ý.

Mẹ Cố đi tham quan một vòng. Trong nhà được Quý Chức dọn dẹp không hề vương một hạt bụi, chờ đến khi tham quan xong mẹ Cố mới đến nhìn con trai đang ngồi trên sofa.

Trong nhà này món đồ gì cũng có đôi, rất có hơi thở của cuộc sống. Con trai cũng được thu dọn sạch sẽ, làn da dường như cũng trắng hơn một chút, sắc mặt hồng hào, vừa nhìn đã biết là được chăm sóc rất tốt.

Mẹ Cố nhìn, trong lòng hơi chua chua.

Thằng con ngốc của mình, cũng là người ngốc có phúc của người ngốc nên mới gặp được một người tốt như vậy.

Một mình Quý Chức chuẩn bị một bàn đồ ăn, khiến Cố Minh và cha Cố đều tròn mắt ngoác miệng.

Cố Xước có chút kiêu ngạo mơ hồ.

Còn có món thịt bò thủy chữ* mà mẹ Cố thích nhất, mẹ Cố nhớ lúc trước nhấn tin tán gẫu với Quý Chức có tình cờ nhắc đến, không ngờ Quý Chức lại nhớ kỹ. Mẹ Cố nhìn Quý Chức vẫn sạch sẽ tinh tươm sau khi vào bếp, cảm thấy y không giống như vào bếp, mà như vừa diễn tấu xong một khúc dương cầm, tao nhã sạch sẽ.

*Tên của nó là – thủy chữ thịt bò. Tui không chắc chắn lắm nên giữ nguyên tên của nó..

Mẹ Cố đột nhiên nghĩ, thật hời cho thằng con ngốc nhà mình quá, nếu như mình trẻ lại 30 tuổi...

Mẹ Cố nghĩ đến đây, ánh mắt của cha Cố và Cố Xước đồng loạt bắn tới, bắn cho suy nghĩ này của mẹ Cố hồn phi phách tán.

Mẹ Cố thích nhất là thịt bò thủy chử, cha Cố bèn gấp hết thịt bò ra đặt vào trong một chiếc đĩa nhỏ.

Mẹ Cố có chút cảm động, lão già này vẫn có điểm tốt.

Cha Cố trực tiếp đặt đĩa nhỏ kia trước mặt mình, tự ăn lấy.

Mẹ Cố: “...”

Mẹ Cố trừng mắt một cái, sau đó ngắt nhéo đuôi lão già.

Cho ông ăn món ai đồ làm cho tôi này!

Cha Cố đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng vẫn ăn hết tất tậ thịt bò.

Sẽ không cho bà ăn! Không được phép ăn thịt của người khác!

Cứ thế, suốt bữa ăn này cha Cố và mẹ Cố cứ ngắt nhéo nhau, những người còn lại đều coi như phong nền, chỉ yên lặng mà ăn.

Cố Xước: ...Nếu như con nhớ không lầm, bữa cơm này là chúc mừng con xuất viện đúng không?

Nam chính Cố Xước, tuyến một, đã bị đẩy xuống tuyến mười tám.

Nhạc hết người tan, sau khi ăn xong mọi người đều đi cả.

Chị dâu và mẹ đã rửa xong bát đĩa, Quý Chức chỉ cần làm một vài thứ nhỏ nhỏ nữa thôi. Cố Xước đau lòng cho vợ, cũng muốn đi giúp đỡ bèn lê cái chân bó thạch cao đến...

” Cố Xước, anh nhường đường cái nào.”

” Cố Xước, anh đang chắn đường em.”

“Cố Xước, đừng nghịch nữa, nhanh nhanh ngồi ngoan trên sofa như Cát Cát đi.”

Cố Xước: “...”

Hắn không hề muốn nghịch mà, hắn muốn giúp đỡ mà.

Cố Xước chỉ có thể ngồi yên trên sofa nhìn Quý Chức bận bịu tứ phía.

Chờ Quý Chức dọn dẹp xong nhà bếp lại bắt đầu bận bịu vì hắn.

Cố Xước như giờ không có cách nào tắm rửa, chỉ có thể cởi quần áo rồi lấy khăn lau người cho hắn. Cát Cát ngó dáo dác, Cố Xước thật sự ngại ngùng khi nuy toàn thân trước mặt chó, vì thế hắn ở yên trong phòng tắm rồi đóng cửa lại.

Cố Xước ngồi trên một chiếc ghế con, Quý Chức thì cầm khăn lau người, cẩn thận từng chút một để tránh vết thương.

Nước ắ bốc lên khói mờ ảo, mặt Quý Chức cũng có hơi ảo mờ. Da y trông trắng hơn, ung ứng phơn phớt hồng, môi mím lại, trong đôi mắt là sự chăm chú.

Vào lúc này, không liên quan đến chuyện tình dục, Cố Xước chỉ cảm thấy vợ mình thật là tốt.

Người tốt đẹp như vậy lại thuộc về mình, chẳng trách có bao người đổ kỵ với mình như vậy.

Mình may mắn biết bao khi gặp được một người tốt như vậy.

Cố Xước đột nhiên có kích động muốn làm thơ.

Chờ đến khi lau xong thân thể, Quý Chức lại thay Cố Xước mặc quần áo vào rồi đỡ hắn ngồi lên sofa, sau đó Quý Chức đi khiêu vũ một lúc để tiêu thực.

Cố Xước nhẹ ngâm nga một ca khúc.

Giọng của hắn không tệ, rất thích hợp để hát. Ấy nhưng mà văn hóa KTV đã phá hủy hắn, làm cho hắn chỉ biết gào lên. Sau khi cùng gào với Quý Chức, hắn đã học được một ít kỹ xảo, ngâm nga một ca khúc trầm thấp, trong đêm tối thế này lại rất êm tai.

Quý Chức nhảy xong thì đến ngồi xuống trên người Cố Xước, dựa đầu vào vai hắn nghe hắn ngâm nga.

Một tháng sau, tấm thép và thạch cao trên người Cố Xước đã được tháo xuống, sau khi phúc tra không phát hiện vấn đề gì liền cùng nhau về nhà.

Kế tiếp là một ít huấn luyện phục hồi.

Làm huấn luyện phục hồi, Cố Xước lại bắt đầu giở vài trò mèo. Ví dụ như khi hai người đi dưới lầu, đi được một đoạn, Cố Xước liền nói đi không được, sau đó vòng tay ôm lấy cổ Quý Chức để y kéo mình đi.

Lúc mới bắt đầu, Quý Chức còn cứng còn chiều hắn, dần dần y phát hiện như vậy sẽ bất lợi cho sự khôi phục của hắn. Vì thế, Quý Chức liền vẽ một vòng tròn, Quý Chức đứng ở một chỗ bắt Cố Xước đi một vòng đến chỗ y đứng thì Quý Chức sẽ thưởng một cái hôn môi.

Cứ như thế, Cố Xước khôi phục rất thần tốc.

Rốt cuộc Cố Xước cũng đã mặc được quần áo tình nhân với Quý Chức. Vết thương trên mặt hắn đã kết vảy, sau khi bong ra thì không để lại vết tích gì. Hắn mặc áo sơ mi màu xanh da trời càng tôn lên vóc người tam giác ngược vai rộng eo hẹp. Cố Xước soi mình trước gương, rất thỏa mãn với tạo hình của mình, hoàn toàn tự tin ném một ánh mắt mị nhân với Quý Chức đang ở bên cạnh.

Bảo bối, chồng yêu đẹp trai của em đã login!

“Oe!” Quý Chức quay người đi vào phòng vệ sinh.

Cố Xước: “....”

Khoe mặt, biểu diễn cơ bắp, ném mị nhân, mỗi lần như vậy chỉ có được tiếng nôn ói của Quý Chức.

Cố Xước sâu sắc hoài nghi mị lực của mình.

Cố Xước luôn cảm thấy gần đây Quý Chức có gì đó không đúng, đã mấy lần muốn hỏi rồi. Hắn cảm thấy dạ dày của Quý Chức không tốt, vì thế vẫn luôn giục y đi khám xem sao, nhưng Quý Chức đều nói như chém đinh chặt sắt rằng mình không có tật xấu.

Quý Chức ăn nhiều hơn trước đây, khí sắc cũng khá hơn một chút, thế nên Cố Xước cũng thoáng yên tâm hơn. Chỉ là lần nôn ọe này của y lại khiến tim Cố Xước treo lên. Hắn đến phòng vệ sinh nhìn Quý Chức nôn.

Buổi tối, chờ đến khi Quý Chức ngủ, Cố Xước liền đến ban công gọi một cú điện thoại cho Tần Thước.

“Ăn nhiều thèm ngủ, lười biếng, còn nôn ói, bác sĩ Tần, đây là bệnh gì?” Cố Xước hỏi.

Bên kia Tần Thước nhận được điện thoại cả kinh đến mức nhảy bật khỏi giường: “Đệt mẹ Cố thiếu, mày làm ai to bụng đấy?”

“Cái, cái gì?” Cố Xước hơi bối rối.

“Những dấu hiệu mày nói kia không phải là mang thai à?” Tần Thước cao giọng nói, nói xong lại vội vã che miệng.

Mang, mang thai?

Cố Xước cầm điện thoại ngu người đứng trên ban công.

Đầu dây bên kia, một cái tay quàng qua vai Tần Thước kéo gã trở lại, trong giọng nói có chút tức giận: “Cậu vừa nói Cố Xước làm to bụng ai?”

Trong lòng Tần Thước chỉ có một ý nghĩ, Cố thiếu, mày toi đời rồi! Cái này cũng không nên trách tao, là mày quá to gan.

Cứ thế, hiểu nhầm đã nảy sinh như vậy.

63. Chương 62: Hiểu Lâm

Cổ Xước cúp điện thoại. Hắn ngẩn người, sau khi bị gió lạnh ngoài ban công xộc vào hắn mới hơi tỉnh táo một chút.

Tần Thước nói gì?

Làm... Làm to bụng?

Chuyện này nghe vô cùng ly kỳ, tuy rằng mỗi lần tình đến lúc nồng, hắn đều hi vọng có thể làm to được bụng vợ mình, để vợ mình sinh một tiểu bảo bảo cho hắn. Cái giả thiết này rất vui, hắn nghĩ đến cũng có thể vui vẻ nửa ngày, nhưng cũng biết đây là chuyện không thể nào.

Chuyện như vậy, chỉ cần tưởng tượng cũng đủ khiến hắn hài lòng.

Tưởng tượng có một tiểu Quý Chức phồng má kéo tay áo hắn gọi “Bố ơi”. Hắn sẽ bế tiểu Quý Chức giờ cao cao, nhóc con sẽ vui trong ngực hắn làm nũng.

Tưởng tượng một cái là sẽ không dừng lại được, Cổ Xước đã tưởng tượng đến cảnh tiểu Quý Chức lớn lên, biến thành một cậu chàng dương quang đẹp trai. Thằng nhóc này giống Quý Chức, nhưng cũng nên có một vài nét đặc trưng của mình, cơ bắp phải cường tráng một chút, phải có cơ bụng sáu múi...

Nếu lúc này mà Quý Chức tỉnh lại bước ra ban công nhất định sẽ nhảy dựng lên vì sợ.

Bởi vì tên ngốc kia đã hóa thân thành một tên vừa điên vừa ngốc, cứ ngồi trên ban công cười ngây cười ngô.

Cổ Xước vào phòng, vẫn còn chút lâng lâng. Hắn cẩn thận từng li từng tí một bò lên giường, sau đó nằm xuống đối mặt với Quý Chức.

Quý Chức ngủ rất say, nửa bên mặt được che đi bởi gối, thở đều đặn, môi hơi hé, trông vô cùng đáng yêu.

Cổ Xước hết nhẫn nại nhìn, cuối cùng không nhìn được mà đặt bàn tay đã được sưởi ấm của mình lên bụng Quý Chức, nhẹ nhàng bụm lấy.

Nếu như chỗ này thật sự có một tiểu bảo bảo thì tốt quá.

Ha ha.

Không nhận được.

Rất muốn cười.

Cố Xước nhếch môi, lặng lẽ cười.

Hôm sau khi tỉnh lại Quý Chức liền nhìn thấy bên giường đang có một người ngồi xổm nhìn chòng chọc vào mình. Y sợ đến mức thanh tỉnh ngay lập tức, sau đó mới phát hiện ra kẻ đang ngồi xổm này không phải là quái thú gấu trúc gì, mà là Cố Xước mắt gấu trúc.

Trong đôi mắt Cố Xước ngập tràn ôn nhu, nhìn đến mức Quý Chức tê cả da đầu.

Y muốn xuống giường.

Cố Xước nửa khom người giơ tay ra đỡ, động tác này giống y đúc những thái giám trong phim truyền hình.

“Bảo bối, để anh dìu em xuống giường nhé.”

Quý Chức: “....”

Quý Chức đẩy hẳn ra rồi xỏ giày vào phòng vệ sinh, Cố Xước vẫn đi theo sau y.

Bệ xí trong nhà vệ sinh là kiểu ngồi xổm, nếu như y muốn đi nặng, liệu có phải Cố Xước sẽ nói “Để anh dìu em ngồi xuống” không?

Nghĩ đến màn này, Quý Chức liền vội vàng đóng cửa phòng vệ sinh lại.

Sau đó, Quý Chức liền phát hiện Cố Xước có thay đổi.

Trong mắt Cố Xước, dường như y đã hóa thân từ bảo bối sang búp bê sứ, trình độ cưng chiều y của Cố Xước lần nữa lên level. Quý Chức cũng bị lây bệnh, y tự đập vào đầu là giống như nghĩ mình đã phạm phải sai lầm ngất trời gì.

Diệp Phụng gọi điện thoại cho Quý Chức. Trong điện thoại, anh cứ muốn nói lại thôi, cứ hỏi một vài chuyện không quá quan trọng.

Quý Chức hỏi: “Anh, anh có gì cứ nói thẳng được không?”

Diệp Phụng ngừng một chút, sau đó mới nói: “Em và Cố Xước... Sinh hoạt ấy ấy gần đây vẫn hài hòa chứ?”

Quý Chức: “....”

Diệp Phụng làm bên tài chính, sao lại hỏi vấn đề đậm chất triết học này được nhỉ, hỏi đến mức Quý Chức đỏ mặt không biết trả lời thế nào

“Vẫn... Vẫn ổn.”

“Gần đây nó có chỗ nào không đúng không?” Diệp Phụng tiếp tục hỏi.

Quý Chức: “Đúng là có chút khác thường, gần đây anh ấy đối xử tốt với em lắm.”

Đầu dây bên kia Diệp Phụng càng thêm lo lắng. Anh vẫn nghe được cảm giác ngọt ngào từ giọng nói của Quý Chức, thế nhưng bình thường một người đàn ông chỉ có thể đối xử càng tốt hơn với vợ mình sau khi làm gì đó sai lầm, mang theo tâm tư bù đắp.

Diệp Phụng muốn nói thẳng ra, nhưng vẫn không đành lòng, cuối cùng cố nhịn xuống. Cậu em trai này của anh là thật lòng, nếu như Cố Xước dám bắt nạt em trai anh, nhất định anh phải đánh gãy cái chân thứ ba của hắn.

Cúp máy xong, Quý Chức cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ cho rằng Diệp Phụng nổi cơn giông.

Quý Chức đã lâu không về nhà, mỗi lần y gọi điện thoại cho mẹ mình, tuy rằng mẹ y không nói rõ, thế nhưng trong từng câu chữ đều để lộ ý tứ đã nhớ y lắm rồi.

Sau khi Cố Xước hoàn toàn khỏe lại, Quý Chức định về nhà một hôm.

Nghe biết được Quý Chức muốn về nhà, Cố Xước lại có suy nghĩ.

“Bảo bối, con dâu xấu cũng phải gặp bố mẹ chồng, bao giờ thì anh có thể gặp mẹ chồng anh đây?” Cố Xước nói.

Quý Chức đã gặp cha mẹ Cố Xước, hẳn vốn tìm cơ hội để gặp cha mẹ Quý Chức, nhưng chính hắn lại tự bỏ lỡ cơ hội.

Cố Xước hối hận không kịp, chỉ có thể gắng sức tranh thủ cơ hội cho mình.

Quý Chức nhìn Cố Xước.

Cố Xước vốn đang dặng chân ra ngồi, Quý Chức vừa nhìn một cái hấn liền khép chân lại ngoan ngoãn ngồi xuống như một chàng vợ nhỏ mong chờ nhìn Quý Chức. Hần kết hấn trượt lên xuống, có hơi sốt sắng. Nếu như Quý Chức còn nhớ thù cũ, không cho hấn đi gặp cha mẹ vợ thì làm thế nào đây?

Quý Chức nói: “Vậy thì đi gặp đi.”

Cố Xước vui đến mức suýt ngất xỉu.

Cố Xước đổi vài bộ quần áo. Âu phục thì nghiêm túc quá, mà quần áo thoải mái lại quá tùy tiện. Cuối cùng khi thấy Quý Chức mặc một bộ đồ thoải mái, hấn mới cũng mặc theo.

“Mẹ chồng anh thích gì thế?” Cố Xước hỏi.

Lần thứ nhất gặp mặt, thế nào cũng phải mang một ít quà tặng, lưu lại ấn tượng tốt cho cha mẹ vợ.

Quý Chức nói: “Lá trà gì đó đi, mẹ em thích uống trà.”

Vì thế, Cố Xước liền mua một bộ trà cụ giá không hề thấp.

Bên này Cố Xước có hơi thấp thỏm bất an thì bên kia mẹ Quý cũng có chút căng thẳng và chờ mong.

Mẹ Quý rất lo lắng. Sau khi tiếp nhận xu hướng tính dục của con trai mình, mẹ Quý vẫn luôn mong mỗi con trai mình có thể tìm được một người yêu tốt để có thể giúp đỡ lẫn nhau. Trước đây mẹ Quý đã gặp Cận Đình, thực tế là mẹ Quý không hề vừa lòng với Cận Đình. Đứa bé đó quá kiêu ngạo, chỉ có con trai mình quần quýt lấy người ta. Đứa con mình nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa lại phải nhân nhượng người khác như vậy, sao mẹ Quý có thể vừa lòng được? Nhưng đó là người mà con trai mình thích, cũng không còn cách nào khác.

Đây là lần thứ hai Quý chức muốn dẫn người yêu về gặp mẹ Quý. Mẹ Quý cảm thấy, đẹp hay không thì cũng chỉ là thứ yếu, người đó phải ổn trọng biết yêu thương con mình, phải có công việc ổn định, có thể gánh vác kinh tế, ăn ở tốt với con trai mình là được rồi.

Chuông cửa vang lên.

Chớp mắt sau đó, cửa liền mở ra.

Cửa đẩy ra, chàng vợ mới và mẹ chồng liền đối mặt với nhau lần đầu tiên.

Cố Xước thấy mẹ Quý một cái là đã có hảo cảm. Quý Chức rất giống mẹ mình, từ ngũ quan đến khí chất, cứ như được in ra từ cùng một khuôn.

Mà ấn tượng đầu tiên của mẹ Quý với Cố Xước chính là hần quá tuần tú. Con lai cao lớn đẹp trai, còn đẹp trai hơn rất nhiều so với Cận Đình, nhìn rất trầm ổn.

Hai tay Quý Chúc trông trơn, còn hai tay Cố Xước lại xước đầy đồ đạc. Mẹ Quý tiếp lá mấy thứ rồi nói với Cố Xước: “Sao khách khí thế?”

Sau đó mẹ Quý lại nhìn về phía Quý Chúc, hơi trách cứ: “Nhiều đồ thế này sao để cho một người xước? Con không phụ một tay à?”

Quý Chúc: “....”

Cũng phải cho con có cơ hội được xước chứ.

Quý Chúc vừa cầm lên một món Cố Xước đã dùng ánh mắt “Sao em có thể không yêu quý bản thân mình như thế” mà nhìn hần, nhìn đến mức Quý Chúc không dặt dung thân.

Cố Xước rất nịnh mẹ Quý, sau đó được mẹ Quý yêu thích rất nhanh.

“Đứa nhỏ Tiểu Xước này không tệ.” Mới tí đó mà đã biến “Cố tiên sinh” thành “Tiểu Xước.”

“Dì ơi, con có thể gọi dì là mẹ không ạ? Dì cực kỳ giống mẹ con.”

“Gọi đi gọi đi, vậy là mẹ lại có thêm một đứa con trai rồi.”

“Mẹ, mẹ cũng múa quảng trường hả? Con thấy mẹ mặc sườn xám còn tưởng là... Mẹ, cái đoạn này con cũng biết nhảy đấy.”

Sau khi ăn cơm xong, mẹ Quý liền gọi Quý Chúc vào phòng.

“Nhiều năm như vậy rồi thật ra mẹ cũng đã rõ rất nhiều chuyện. Hai người sống yên ổn bên nhau kỳ thật không hề liên quan gì đến giới tính. Mẹ và bố con ngày nào cũng cãi nhau ầm ĩ, cuối cùng vẫn vô duyên với bốn chữ “Bạc đầu giai lão.” Mẹ Quý nói, “Đứa nhỏ Tiểu Xước này quả thật không tệ, thật thà ổn trọng, cũng thông minh, có giáo dưỡng.”

Thông minh... Hình như mẹ y đã hiểu lắm gì đó với Cố Xước.

“Nó cưng con chiều con, thương con, những điều này lúc này ăn cơm mẹ đã nhận ra rồi. Tiểu Chúc, ánh mắt của con không tệ đâu.” Mẹ Quý nói.

Kỳ thật đây cũng không phải là một loại cưng chiều, mẹ Quý thấy đáng về Cố Xước hận không thể đút cơm đến tận miệng con trai mình, dù có là người yêu yêu nhau tha thiết đi chăng nữa cũng không đến mức này.

Trong đoạn tình cảm này, con trai của mình hoàn toàn nằm ở vị trí chủ đạo.

“Mẹ, nếu không xảy ra biến cố nào, cả đời này con sẽ trải qua với anh ấy.”

“Quyết định?”

“Quyết định.”

“Hôn nhân tình cảm vốn là một canh bạc, không ai biết được mấy chục năm sau sẽ xảy ra chuyện gì, vì thế không nên nghĩ nhiều mà hãy quý trọng thứ trước mắt. Tình yêu bạc đầu giai lão, chiếm được nó là vận may của chúng ta, mà mất đi lại là vì số mệnh của chúng ta.” Mẹ Quý nói.

Quý Chức gật đầu: “Mẹ, con biết rồi ạ.”

Quý Chức che miệng, hơi muốn nôn, hồi lâu sau mới nhịn được.

Mẹ Quý nhìn sắc mặt con trai mình kỹ càng, như ý thức được điều gì đó: “Tiểu Chức, con... Thân thể của con... Không phải con muốn....?”

“Mẹ, chuyện này cứ để tùy duyên thôi.” Quý Chức nói.

“Nhưng vì nó con sẽ phải chịu ánh mắt khác thường của người khác.”

“Anh ấy không cảm thấy khác thường là được.”

Vốn mẹ Quý cảm thấy trong cuộc tình này, Cố Xước phải trả giá nhiều lắm, còn con trai mình thì đứng ở vị trí chủ động. Thế nhưng chuyện này đã khiến mẹ Quý biết, con trai mình đã trả giá nhiều đến thế.

“Mẹ, bất luận xảy ra chuyện gì, con cũng đều sẽ bảo vệ mình thật tốt, sẽ không tổn thương đến con. Mẹ yên tâm đi.” Quý Chức nói.

Cố Xước ngồi bên ngoài, nhưng thật ra cũng có chút thấp thỏm bất an. Hẳn biết, cuộc nói chuyện của mẹ Quý và Quý Chức có phần nửa liên quan đến mình.

Biểu hiện lúc này của mình thế nào?

Mẹ Quý có hài lòng với mình không?

Có lẽ mình không làm chuyện ngu xuẩn gì chứ?

Cố Xước cứ chờ đợi thấp thỏm bất an, rồi cuộc cửa cũng mở ra, sau đó mẹ Quý và Quý Chúc ra ngoài.

Cố Xước liền nhìn Quý Chúc bằng đôi mắt long lanh.

Sau khi hai người rời đi, Cố Xước không nhin được mà hỏi: “Bảo bối, mẹ anh nói gì thế? Có hài lòng với anh không?”

“Mẹ nói anh vừa ngốc vừa xuẩn.”

“Hả?”

“Em nói anh cao hơn mặt biển, tín hiệu thần kinh truyền đi hơi chậm, vì thế phản ứng cũng khá là chậm.”

“Há!” Ngôn ngữ học thuật một lèo như vậy khiến Cố Xước nhất thời không phản ứng kịp.

Quý Chúc như cười như không theo dõi hẩn, rồi cuộc cũng phản ứng lại.

“Bảo bối, em đùa anh à!” Cố Xước giơ tay ra muốn búng trán Quý Chúc, sau đó lại xoay về búng trên trán mình một cái.

Sau khi về đến nhà, Cố Xước liền nằm nhoài trên bụng Quý Chúc, cười hề hề: “Bảo bối, có phải chỗ này của em thật sự đang có một bảo bảo không?”

“Nếu là có anh không thấy kỳ quái hả? Em là đàn ông mà.” Quý Chúc hỏi.

“Kì quái gì? Điều này cho thấy anh rất lợi hại, làm một con bò già mấy tháng, rồi cuộc cũng cày cấy ra kết quả.” Cố Xước lại nói chuyện dâm tục.

Quý Chúc đã sớm đoán được tên ngốc này sẽ nói như vậy.

“Vợ, em vẫn chưa trả lời vấn đề vừa rồi của anh đấy.”

“Không trả lời đâu.” Quý Chúc nói.

Cố Xước vẫn không nhẽo đòi hỏi, Quý Chức lại không đáp. Hai người dây dưa vấn đề này nửa ngày, thế nhưng lại cạ xát ra một chút tình thú.

Lại hai ngày nữa, Quý Chức đang đi làm thì đột nhiên nhận được một cú điện thoại của Tần Thước.

Diệp Phụng muốn đánh Cố Xước!

Tần Thước biết chuyện này cũng rất khó xử, một là bạn giường hợp tác lâu dài của mình, hầu hạ mình không tệ, một là huynh đệ nhiều năm của mình. Gã không muốn bắt kỳ ai xảy ra chuyện, vì thế mới vội vàng ném vấn đề khó khăn này cho Quý Chức.

Sau khi Quý Chức nhận được điện thoại sợ hết hồn, lập tức xin nghỉ chạy đến địa điểm Tần Thước báo.

Lúc Quý Chức đến, Diệp Phụng và Cố Xước đang giương cung bạt kiếm, chuẩn bị đấu võ.

Quý Chức vội vã đến kéo Diệp Phụng ra.

Cố Xước nhận được thông báo của Quý Chức bèn vui vẻ đến chỗ hẹn, ai ngờ lúc đến lại nhận được một hồi chất vấn của Diệp Phụng, mà nhất thời hắn chưa trả lời được thì Diệp Phụng đã muốn đánh hắn.

Hiện giờ Quý Chức lại kéo Diệp Phụng chứ không kéo mình, Cố Xước càng thêm tủi thân.

Cố Xước khiêu khích nói: “Anh đánh đi, có bản lĩnh thì đánh chết tôi đi!”

Diệp Phụng giận dữ: “Cố Xước, đừng cho là tôi không dám đánh cậu!”

Cố Xước lập tức cáo trạng: “Tiểu Chức, anh không hề làm gì cả, vậy mà anh ta lại muốn đánh chết anh!”

Diệp Phụng tức đến mù đầu: “Cậu còn dám nói mình không hề làm gì cả?”

“Vậy anh nói coi tôi đã làm cái gì?” Cố Xước nói.

Rốt cuộc Diệp Phụng cũng nhịn không được nữa, anh cảm thấy đau dài không bằng đau ngắn bèn nhân dịp này nói ra: “Cố Xước, hôm đó cậu nói chuyện điện thoại với Tần Thước tôi nghe thấy hết cả rồi, cậu nói cậu làm to bụng con nhà người ta! Cố Xước, tôi thật sự đã nhìn nhầm cậu, không ngờ cậu lại làm chuyện súc sinh như vậy! Tôi vốn muốn hỏi cho rõ chuyện này, ấy thế mà cậu vẫn còn ngụy biện!”

Diệp Phụng nói xong liền hối hận, anh đã tức giận đến mức hoàn toàn mất lý trí. Diệp Phụng vội vã nhìn biểu tình của Quý Chức, chỉ lo y sẽ bị kích động khổ sở. Đây là cậu em trai mà anh vẫn hằng bảo vệ, chỉ

lo y phải chịu nữa phần kích thích.

Thế nhưng về mặt Quý Chức lại không có kinh ngạc và đau lòng, trái lại trở nên rất quái lạ.

Quý Chức nói: “Anh, cái người bị làm to bụng mà hai người họ nói tới có lẽ là em.”

Lời này của Quý Chức vừa nói ra đã làm toàn bộ ba người còn lại ở đây đông cứng, không hện mà cùng nhìn về phía bụng Quý Chức.

64. Chương 63: Sinh Nhật

Quý Chức dắt Cố Xước về nhà. Toàn bộ quang đường này Cố Xước chỉ biết trưng ra vẻ mặt ngơ ngác, ngoan ngoãn theo sau Quý Chức.

Chờ đến nhà rồi đóng cửa lại, rút cuộc Cố Xước mới như hồi thần. Hắn nhìn quanh bụng Quý Chức một chút, bàn tay duỗi ra sờ cũng run lấy bầy. Trên bụng Quý Chức có một lớp cơ mỏng, nhưng vẫn rất mềm mại, hình như gần đây lại càng mềm mại thêm.

Trước đó tuy rằng hắn đã tiếp nhận giả thiết này, ấy thế nhưng thật ra vẫn không thể nào tin được, bởi vì chuyện này quá hoang đường, hoang đường đến mức khó tin.

“Bảo bối, thật sự anh đã làm to bụng em hả?” Cố Xước nháy nháy đôi mắt xanh lơ ngây thơ hỏi.

Quý Chức nói: “Lừa anh đấy.”

Cố Xước: “....”

Cố Xước cực kỳ thất vọng: “À.”

Chờ một chút lại thấy không đúng, hắn lại ngẩng đầu lên nhìn Quý Chức: “Bảo bối, nhưng mà gần đây em không giống trước lắm mà, thích ngủ, lại còn muốn ới nữa...”

“Em nhớ ra rồi, hình như là có chuyện như vậy.” Quý Chức nói.

Tâm tình của Cố Xước như ngồi tàu lượn, chập chùng lên xuống. Hắn để ý thấy khi nói đến những câu này vành tai Quý Chức hơi đỏ lên, lúc này hắn mới phát hiện ra, vợ hắn không đùa, mà là đang hơi thẹn thùng.

Quý Chức ngồi trên sô pha, Cổ Xước liền nửa quỳ xuống trước mặt y, nghiêng đầu nằm lên đùi, sau đó thấp giọng cười.

Chuyện mà hần vẫn tưởng tượng giờ đã thành sự thật rồi!

Lúc này Cổ Xước mới phát hiện làm người mình yêu to bụng còn vui sướng hơn rất nhiều so với việc tự tưởng tượng, cả người như bay lên phiêu lãng trên mây.

“Tên ngốc, anh không cảm thấy chuyện này kỳ quái sao?” Quý Chức nhìn đáng vẻ ngốc nghếch này của hần, không nhịn được hỏi.

“Sao mà kỳ? Bảo bối, em quá tuyệt vời.” Cổ Xước nói.

Nhiều năm như vậy, Quý Chức vẫn cẩn thận dè dặt che giấu bí mật thân thể, chưa từng nói với bất kỳ người nào, đến Diệp Phụng cũng không hay biết, chỉ có hai người biết là mẹ y và y. Xưa nay Quý Chức cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày mình sẽ mở bí mật này ra, lại còn dùng phương thức như vậy. Quý Chức tôn sùng sinh mệnh, đã đến rồi thì nên ở lại, vì thế rõ ràng là thái độ của tên ngốc này đã chiếm được cảm tình của y.

Sau chuyện này, Cổ Xước lại càng thêm chiều Quý Chức, thật sự hận không thể nâng y như nâng trứng húng như húng hoa.

Thế nhưng cũng có một điểm không tốt, đó chính là sinh hoạt giường chiếu của hai người càng trở nên không hài hòa.

Hai ngày đầu vẫn hoàn hảo, sau đó trải qua mấy ngày không sinh hoạt tình dục, người mình yêu lại kề bên mình, lồng ngực nóng rẫy dán vào lưng, Quý Chức không nhịn được bèn trêu chọc mấy cái. Cổ Xước vốn muốn nhiệt tình đáp lại, nhưng lúc hai người quấn lấy nhau, đột nhiên Cổ Xước lại bất động.

“Bảo bối, bảo bối của chúng ta đang nhìn đấy. Hai chúng mình làm thế này liệu có dạy hư con nít không em?” Cổ Xước vui đầu vào cổ Quý Chức: “Chưa tròn 18 tuổi thì chưa thể nhìn.”

Quý Chức khiếp sợ: “...Vì thế phải đợi 18 năm á?”

“Cũng không cần 18 năm, chờ khi bảo bối sinh ra, chúng ta có thể thừa dịp con nó ngủ mà...”

“Chờ một năm?”

Về mặt Cổ Xước liền trở nên xoắn xuýt: “Vậy làm sao để nhìn đây?”

Một lát sau, Quý Chức sắp lại gần ôm cổ Cố Xước, đặt một nụ hôn lên sống mũi cao thẳng của hắn: “Bảo bảo đã ngủ rồi...”

Ngày hè đã trôi đi không còn dấu vết, mùa thu lặng yên kéo về.

Cố Xước sinh ra vào mùa thu.

Hắn vượt qua mấy nước, lúc được đưa đến Cố gia vừa lúc mùa đông. Tuy hắn là con lai, thế nhưng từ trong cốt tủy vẫn là người Trung Quốc thuần chủng. Hắn đi du học mấy năm mà nói tiếng Anh cũng chỉ bập bẹ.

Gần đây Cố Xước lại thích nói về chuyện của mình, cứ như truyện vậy, mỗi ngày đều kể một chuyện trước khi ngủ. Quý Chức luôn cảm thấy Cố Xước cứ muốn nói lại thôi, nhưng mà khi y hỏi hắn lại mất tự nhiên không nói ra.

Cố Xước phải ra ngoài, nhưng hắn đột nhiên đứng lỳ ở cửa không chịu đi.

“Bảo bối, lấy cho anh chứng minh thư với.” Cố Xước gọi.

Quý Chức ra khỏi phòng ngủ.

“Chứng minh thư anh để trong ví ở sô pha ấy.”

Quý Chức nhìn khoảng cách từ chỗ mình đến sô pha, lại nhìn khoảng cách từ sô pha đến Cố Xước. Lúc hắn nói những câu này thì đã có thể lấy được chứng minh rồi. Nhưng Quý Chức vẫn đi tới lấy chứng minh thư ra cho hắn.

Cố Xước vô cùng mong chờ mà nhìn y, dường như đang chờ mong y phát hiện ra cái gì.

Quý Chức đưa cho hắn.

Cố Xước không nhận: “Bảo bối, em nhìn xem ảnh chụp chứng minh của anh có đẹp trai không?”

Quý Chức nhìn ảnh chụp một lúc. Chụp ảnh chứng minh thư luôn phá hỏng vẻ đẹp của người ta, thế nhưng ảnh chụp của Cố Xước lại đẹp trai bất ngờ, ngũ quan sắc nét, giữa đôi lông mày còn vương nét thiếu niên.

“Đẹp trai.” Quý Chức nói.

Cố Xước cực kỳ thất vọng, sau khi nhận lấy chứng minh của mình thì rũ đầu ra ngoài.

Quý Chức nhìn bóng lưng hắn, không nhìn được mà chống tường bật cười.

Buồn cười quá.

Đầu tiên là nói cho mình biết hắn sinh ra vào mùa thu, sau đó lại bảo mình cầm chứng minh thư. Tên ngốc này cứ quanh co lòng vòng mãi, kỳ thật là vì muốn nói rõ một chuyện – sinh nhật hắn sắp đến rồi.

Thật ra Quý Chức đã sớm biết, nhưng vẫn không nhìn được muốn trêu hắn, nhìn đáng vẻ giở mảnh vật của hắn.

Cố Xước vô cùng đau lòng, nhưng cơn tức giận “Cháu” qua một cái rồi biến mất, thậm chí còn không bốc cả khói. Đã mấy lần Cố Xước không nhìn được muốn trực tiếp nói với vợ mình rằng sinh nhật anh đã đến rồi, sau đó đòi quà. Nhưng hắn cũng không cam lòng, tự mình nói và được phát hiện là hai chuyện bất đồng. Vì thế, Cố Xước cứ kìm nén như vậy.

Đột nhiên hắn lại chờ mong liệu vợ mình đã sớm chuẩn bị quà, chỉ chờ đến ngày sinh nhật sẽ dành tặng hắn một niềm vui bất ngờ.

Ví dụ như play chế phục gì đó.

Hoặc chỉ là đưa 999 đóa hồng này nợ hắn cũng sẽ nhận.

Nhưng mà hết thấy đều sóng êm gió lặng, thậm chí Quý Chức còn chẳng nhắc gì với hắn.

Vậy, vậy thì một câu “Sinh nhật vui vẻ” là được rồi...

Yêu cầu của Cố Xước càng ngày càng thấp.

Nhưng Cố Xước không biết rằng Quý Chức không những đã biết rồi, mà y còn chuẩn bị một món quà vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

Quý Chức đã đặt một phòng trong khách sạn và một chiếc bánh kem mừng sinh nhật. Khách sạn năm sao ven biển, giường hình ngôi sao, trần nhà là hình bầu trời, tranh dán tường hoa thơm chim hót, quay về với thiên nhiên, ngập tràn dã tính, thích hợp với việc giải phóng thiên tính.

Sau đó Quý Chức đến một cửa hàng trang sức cao cấp đặt riêng. Cửa hàng này là Diệp Phụng giới thiệu cho y, nhà thiết kế rất nổi tiếng trong giới, am hiểu việc thiết kế nhẫn đôi.

“Tôi muốn đặt riêng một cặp nhẫn tình nhân, dùng để cầu hôn.” Đầu tiên Quý Chức nói rõ yêu cầu của mình với nhà thiết kế qua điện thoại.

Đợi đến ngày sinh nhật Cố Xước, Quý Chức liền đến lấy đồ. Cặp nhẫn này có giá trị không nhỏ, Quý Chức gần như đã dùng hết toàn bộ tiền để dành của mình. Khi thấy đồ, Quý Chức đã biết tiền mình bỏ ra không hề phí.

Quá đẹp.

Trên chiếc nhẫn tinh xảo có khắc chữ tiếng Anh rất nhỏ, nhưng lại tinh xảo và rõ ràng. Chỉ cần hai chiếc nhẫn đặt chung một chỗ với nhau cũng đã rất lãng mạn và ấm áp rồi.

Quý Chức lấy nhẫn xong liền nhắn một tin cho Cố Xước, ghi rõ địa chỉ khách sạn và số phòng.

Hôm đó, từ sáng sớm Cố Xước đã bắt đầu nhận được đủ loại tin nhắn, đều chúc hân sinh nhật vui vẻ, thậm chí những người bạn đã lâu không liên hệ trong QQ cũng được hệ thống nhắc nhở mà gửi tin chúc mừng cho hân. Thế nhưng, cái người mà hân rất muốn nhận được kia lại không có động tĩnh gì.

Buổi trưa, rốt cuộc Cố Xước không chờ được nữa mà mở điện thoại ra soạn tin nhắn, dự định hỏi rõ vợ mình một cái. Gần đây tinh thần vợ hân không tốt lắm, còn phải đi làm, vậy nên không nhớ rõ cũng là bình thường.

Chỉ là hân soạn ra mấy đoạn, cuối cùng cũng xóa hết những phần trùng, ngay lúc hân quyết định chuẩn bị gửi thì tin nhắn của Quý Chức lại gửi đến!

Đến Khách sạn quốc tế Vienna, phòng 1006!

Một, một lời mời trực tiếp và trần trụi!

Vợ mình, vợ mình có ý gì?

Chẳng lẽ là muốn lừa mình đến khách sạn, sau đó đưa hân đến góc tường rồi cưỡng này nọ?

Cố Xước kẻ sát điện thoại lên mặt, thấp giọng nở nụ cười.

Mong quá.

Cố Xước dường như không chờ được nữa mà nghỉ việc.

Bên này Quý Chức lại xảy ra chút vấn đề nhỏ, y vừa cầm cặp nhẫn đi ra cửa nhà thì đã gặp kẻ thù nơi ngõ hẻm.

Đối với Cận Đình, có những người không phải muốn quên là có thể quên.

Đối với Quý Chức, có những kẻ không phải không muốn gặp là có thể không gặp.

Hai người không hẹn mà gặp dưới tình huống này, tâm tình tốt đẹp của Quý Chức biến mất gần như không còn trong nháy mắt, nhưng Cận Đình lại hơi kinh hãi.

Cận Đình mặc một bộ trang phục thoải mái, đeo kính gọng đen, nhìn nhả nhặn khiêm tốn. Khuôn mặt gã vẫn tuấn lãng như xưa, thế nhưng trạng thái tinh thần không tốt, đã không còn đáng vẻ hăm hở lúc trước nữa.

Quý Chức mặc âu phục thắt cà vạt, hình như cũng đã bỏ công trang điểm, đẹp trai vô cùng.

Cận Đình nhìn y một hồi, có chút sững sờ.

Sau khi họ chia tay, Quý Chức đã thay đổi rất nhiều, khí chất càng thêm tươi tắn, tính cách càng thêm sôi nổi. Lúc trước ở bên gã Quý Chức như bị kiềm chế rất nhiều, đây mới thật sự là y.

Thế nhưng một Quý Chức như thế này lại càng thêm hấp dẫn.

Cận Đình nghĩ, nếu như lúc trước bản thân mình ý thức được tâm tư của mình sớm một chút thì tốt quá, gã sẽ không ngu xuẩn đi kết hôn, còn muốn ngồi hưởng tề nhân chi phúc*. Nếu như quay ngược thời gian, tuyệt đối gã sẽ không phạm những sai lầm kia, sẽ yên ổn sống cùng người ấy.

*Tề nhân chi phúc: chỉ một chồng có vợ và nhiều bồ bịch là cuộc sống phú quý.

Lúc ánh mắt của Cận Đình chuyển xuống chiếc túi nhỏ Quý Chức đang cầm trong tay, hắn đột nhiên ngẩn người. Trang phục hôm nay của Quý Chức giống như đồ chú rể, hiện giờ lại còn cầm nhẫn trong tay, chẳng lẽ thật sự muốn làm chú rể ư?

Cận Đình còn đang sững sờ thì đột nhiên mặt gã bị đâm một cái, nắm đấm của Quý Chức trực tiếp tông thẳng vào mặt gã. Ánh mắt Quý Chức nhìn gã hùng hục lửa giận, vừa phẫn nộ vừa chán ghét.

Cận Đình như vừa giật mình tỉnh mộng, trong lòng bốc lên ngọn lửa tà hỏa: “Đưa cho Cố Xước? Xem ra phút cuối tôi không nên mềm lòng, nên trực tiếp đâm chết hắn mới đúng.”

Tim Quý Chức thất lại, sau đó lại đâm thêm một cú nữa. Cận Đình không né không tránh, lại bị y đánh tiếp. Quý Chức đánh gã một trận, giống như một con thú nhỏ hung dữ, dùng sức để phát tiết sự phẫn nộ và căm ghét trong lòng.

“Cận Đình, lúc trước khi ở bên anh, tôi chưa từng nghĩ anh lại sẽ trở thành người mà tôi ghét nhất.” Quý Chức nói, “Tôi chưa từng có cảm giác căm ghét ai như vậy, Cận Đình, anh làm được rồi đấy.”

Cảm xúc của Quý Chức có hơi mất khống chế, thế nhưng vừa nghĩ đến chuyện tên ngốc đó đang trên đường đến khách sạn, đang đợi mình là y lại bình phục cảm xúc.

Y không nên lãng phí thời gian ở đây với Cận Đình.

Y không nên để tên ngốc ấy chờ đợi.

Kẻ ngốc kia chờ lâu nói không chừng lại nảy sinh tâm tư kỳ quặc, sẽ tử thân.

Quý Chức vòng qua Cận Đình, đi ra ngoài.

65. Chương 64: Cầu Hôn

Quý Chức bước nhanh về phía bãi đỗ xe ngầm, vừa mới chạm tay vào cửa xe thì một lực mạnh đã kéo phất y ra. Người phía sau dùng một tay giữ chặt eo y, một tay ôm chân y rồi sau đó bế xốc y đến một chiếc xe khác, mở cửa xe rồi nhét y vào, mình cũng ngồi xuống, sau đó đóng cửa xe lại.

Quý Chức muốn giãy dụa, nhưng vì vóc dáng và sức mạnh hoàn toàn thua kém, thế nên y căn bản không có cách tránh thoát, chỉ có thể đổ mắt trừng trừng nhìn gã.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?!”

“Anh chỉ muốn nói chuyện với em một lúc.” Cận Đình tựa vào ghế, uể oải: “Thế nhưng đến nói chuyện nghiêm túc em cũng không muốn nói với anh.”

“Giữa chúng ta chẳng có gì đáng nói cả.”

“Rốt cuộc gã đó có chỗ nào tốt hơn anh? Cao hơn anh, đẹp trai hơn anh, hay là công phu giường chiếu tốt hơn?” Cận Đình nở một nụ cười, “Đúng rồi, em thế này thì hẳn có thể thỏa mãn em hơn anh à?”

Mắt Quý Chức vẫn đỏ hơn, trong lòng dâng lên cảm giác nhục nhã. Mặt y đỏ bừng nhìn chằm chằm về phía trước, hai tay siết chặt thành nắm đấm, cả người căng cứng.

Cận Đình nhìn y mà lòng đau buốt, đột nhiên gã ý thức được mình đang nói cái gì. Hiện giờ gã như một tên điên, cứ làm tổn thương người mình thích một cách không kiêng kỵ.

Cận Đình vội vã mềm giọng: “Quý Chức, xin lỗi, anh nói có chút không biết lựa lời. Hiện giờ anh chẳng còn gì cả, tình yêu, sự nghiệp, tất cả đã bị anh phá hỏng rồi.”

Gã lấy tay ôm mặt, đột nhiên khẽ nghẹn ngào. Chẳng ai ngờ được một thiên chi kiêu tử khi xưa lại có một ngày trở nên sa sút như vậy. Tình yêu của Quý Chức dành cho gã đã hoàn toàn không còn tồn tại, thậm chí đến đau lòng cũng không có. Đây chính là lựa chọn do chính Cận Đình làm ra, đi đến hôm nay đều là lỗi của gã.

Gã không đủ thâm tình, gã cho rằng lý trí có thể khống chế tất cả, gã không đủ hung ác tàn nhẫn, cuối cùng lại bị đủ loại tình cảm khống chế. Trong đó chỉ có một phần là vì tình yêu của gã, còn lại là kiêu ngạo, không cam tâm, hối hận và đổ kỵ.

Cuối cùng, gã trở thành một kẻ thất bại, không còn gì cả.

Lúc Cận Đình ngẩng đầu lên, viền mắt gã đã hơi đỏ.

“Quãng thời gian này anh thường nằm mơ, mơ đến thời chúng ta còn học đại học. Trong đoạn tình cảm này, anh vẫn cho mình là người nắm giữ vị trí chủ đạo. Sau đó, anh mới phát hiện ra rằng anh sai rồi. Anh còn nhớ đến lần đầu tiên em tỏ tình với anh, lúc ấy em mặc sơ mi trắng, đội mũ bóng chày. Hôm ấy ánh nắng rực rỡ đẹp đến vậy, cứ như một bài thơ. Anh còn nhớ em viết thư tình cho anh, văn phong của em rất hay, tình yêu say đắm đơn thuần kia khiến trái tim vốn tĩnh lặng của anh đột nhiên nóng lên. Lễ Giáng Sinh, em đã tặng 999 ngôi sao tự tay mình gấp, còn nói mỗi năm sau này đều sẽ tặng cho anh... Em coi, những việc này anh vẫn còn nhớ rất rõ ràng.” Cận Đình nở một nụ cười thê lương, “Vì thế không phải là anh khống chế em, mà là em đã sớm bắt được anh rồi.”

Hiện tại, nụ cười rực rỡ đã không còn, những ngôi sao cũng mất, cái gì cũng chẳng có.

Người ấy đã hoàn toàn thuộc về một người khác rồi.

Cận Đình hít một hơi thật sâu, gã cảm thấy mùi mờ, sau đó quay đầu lại nhìn Quý Chức. Y đang cúi đầu, vẻ mặt vẫn rất lạnh lùng, không biết tâm tư đã bay đến nơi nào.

Là đang nhớ người kia ư? Một chút thời gian cũng không muốn cho mình ư?

Cận Đình vươn tay ra nắm lấy cằm Quý Chức, ép y phải nhìn về phía mình. Mấy năm nay dường như Quý Chức chẳng có gì thay đổi, vẫn đẹp đẽ như vậy, tựa như con cưng của tạo hóa, đáng giá được giành những thương yêu tốt nhất.

Cận Đình đột nhiên tới gần.

Vẻ mặt của Quý Chức càng lạnh hơn: “Đủ rồi!”

“Không đủ. Râu được cạo sạch, còn tẩy lông mày, làm tóc. Quý Chức, những thứ này của em đều là chuẩn bị vì gã đó đúng không?” Cận Đình nở một nụ cười trào phúng, trong mắt cuộn trào sự cuồng điên.

Quý Chức mím chặt môi, không nói câu nào.

“Quý Chức, một ngày cuối cùng này em dành cho anh được không. Anh phải đi rồi, phải rời khỏi mảnh đất này, sáng mai phải lên máy bay rồi. Anh bảo đảm sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt em nữa.” Ngữ khí của Cận Đình mềm xuống, nói như khẩn cầu.

Quý Chức quay phắt đầu sang.

Cận Đình buông y ra tựa đầu vào sau ghế, khẽ cười một tiếng.

Hai người cứ ngồi trên xe như vậy, không ai nói lời nào, không khí rất yên tĩnh.

Điện thoại Quý Chức không ngừng vang lên những tiếng ting ting, nhưng y không xem. Về mặt của y rất bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng lại rất hoảng sợ. Y nghĩ, bây giờ có lẽ tên gốc kia đã chờ đến sốt ruột lắm rồi, nhưng mà giờ Cận Đình cứ như tên điên, đã đứng bên mép giới hạn có thể phát điên bất cứ lúc nào, mình không thể kích thích gã ta được.

Điện thoại của Quý Chức đột nhiên vang lên, Cận Đình lập tức liếc nhìn sang. Quý Chức nhìn xuống số hiển thị rồi cúp máy, sau đó tắt máy.

Về mặt Cận Đình dễ nhìn hơn một chút.

Sự trầm mặc lại lần nữa bao trùm lên trong xe.

Cũng vì Cố Xước vẫn bình yên vô sự nên Quý Chức mới đồng ý kiên trì độ sức với gã, nếu như Cố Xước đã xảy ra chuyện gì thì có lẽ y sẽ liều mạng với gã.

Cửa khách sạn.

Doorman* của khách sạn năm sao là một cậu doorman chuyên nghiệp, bình thường xử sự với khách như tiết trời xuân ấm áp, xử sự với người xấu lại nghiêm khắc như trời đông giá rét.

**Doorman là vị trí nhân viên đứng cửa với nhiệm vụ chính là túc trực ở cửa ra vào của khách sạn để hướng dẫn đỗ xe, mở cửa, đóng cửa giúp khách,...Tui thấy chuyển thành nhân viên giữ cửa thì không truyền tải hết ý nghĩa công việc, nên chuyển sang tiếng anh.*

Thế nhưng bây giờ cậu ta rất muốn đánh người, lại còn là muốn đánh khách mời VIP cao cấp đặt phòng

riêng.

Vị khách này vốn như một chú cún con bị bỏ rơi ngồi xổm trên bậc thang, thế nhưng xét thấy âu phục quý báu trên người hắn, còn chiếc đồng hồ hắn đeo trên tay có thể bù được tiền lương mười năm của mình, vì thế cũng không tạo ra ảnh hưởng xấu cho hình tượng khách sạn.

Nhưng mà hiện tại...

Cậu doorman đi sang bên trái, hắn cũng sang trái, cậu tiến sang phải, hắn cũng bước theo. Cậu doorman cũng mặc âu phục, cũng là một thanh niên đẹp trai, thế nhưng so với vị khách này cậu ta chính là người vượn cổ chưa tiến hóa hết.

Cậu doorman mang theo một chiếc đuôi nhỏ như vậy cũng thất tim lắm chứ.

Có một chiếc xe lái tới, cậu trai hướng dẫn người đó đỗ xe lại, ai ngờ cái vị còn nhanh hơn cả cậu, hoàn toàn thay thế công việc của cậu ta. Hắn ta mở cửa xe rồi thò đầu vào cửa xem người trong xe là ai, sau khi nhìn xong mới để người ta lái xe đi.

“Ông chủ à, ông có thể vào khách sạn nghỉ ngơi được không?” Cậu doorman không nhận được nữa mà phải hỏi.

“Nhưng vợ tôi còn chưa đến.” Tâm trạng của vị khách kia không được tốt lắm. Đôi mắt lam nhạt kia long lanh nổi uất ức và bất an, khiến cậu trai doorman quên đây là một khách mời VIP, mà chỉ thấy người này như một chú cún cõ bự đang chờ chủ nhân của mình.

Hóa ra là chờ vợ à.

Vị khách này đã chờ tầm mấy tiếng, từ sự phấn khởi ban đầu đã thành ngồi xổm trên bậc thang, cuối cùng lại trở thành cái đuôi nhỏ của mình, thay đổi tâm tình thế này nhìn một cái là biết ngay.

Khách đẹp trai lắm tiền rồi lại còn si tình, cậu trai giữ cửa cũng có mấy phần tò mò về vợ của người này. Rốt cuộc là quốc sắc thiên hương cỡ nào mới có thể thuần hóa một người đàn ông chất lượng cao thế này trở nên ngoan ngoãn nhỉ?

Cậu trai doorman thấy hắn thế này cũng đáng thương nên lại cố nhẫn nhịn, sau đó cậu lại đi sau hắn, chờ hắn nhìn xong mình lại lái xe đi.

Không phải.

Xe nào cũng không phải.

Gửi tin nhắn không trả lời, gọi điện thoại không ai nhận.

Liệu có phải mình đã chờ sai chỗ rồi không, vợ mình thấy mình không đến nên giận rồi, mới không nhận điện thoại?

Cố Xước nghĩ đến cái khả năng này liền lập tức móc điện thoại ra đọc đi đọc lại tin nhắn thật tỉ mỉ, lại hỏi cậu doorman xem có phải khách sạn này là chỗ duy nhất trong thành phố này có tên như vậy không. Chờ sau khi nhận được khẳng định của cậu ta, Cố Xước lại ỉu xiu.

Cố Xước cứ ngẩn người, hiện giờ hẳn chẳng mong đợi gì cả, không mong bất kỳ món quà sinh nhật nào nữa, chỉ muốn được gặp Quý Chức là tốt rồi.

Chỉ cần nhìn thấy người ấy, ôm ôm người ấy, hôn hôn người ấy, đó đã là món quà sinh nhật tốt nhất rồi.

Trong lòng hẳn vẫn còn một tia hy vọng yếu ớt, hay là điện thoại hết pin nhỉ? Cố Xước không tiếp tục cướp lấy công việc của cậu doorman nữa mà ngồi xuống bậc thềm, dùng ngón tay vẽ vòng vòng trên đất.

Chờ đến khi đếm đến 100 mà Quý Chức vẫn chưa tới thì hẳn sẽ đi tìm y.

Cố Xước lặng lẽ đếm trong lòng. Càng đếm hẳn lại càng thêm tủi thân, chờ lát nữa tìm được vợ, nhất định hẳn phải trừng phạt y mới được!

Mãi đến tận khi một đôi chân xuất hiện trước mặt Cố Xước. Hắn ngẩng đầu lên nhìn người đến, không hề chớp mắt lấy một cái, chỉ lo người ấy sẽ biến mất, nhưng lại không nhận được mà lấy tay dụi dụi mắt.

Mắt Cố Xước đã bị dụi đến đỏ bừng, người trước mặt vẫn còn, không hề biến mất.

Hình như Quý Chức tới rất gấp, tóc cũng rối tung lên. Tóc mái của y rũ xuống trán, sắc mặt hơi đỏ, hơi thở cũng khá gấp gáp.

Quý Chức ngồi xổm xuống trước mặt Cố Xước.

“Hứ.” Cố Xước ngoảnh đầu đi.

Quý Chức giơ tay ra chọt chọt vào mặt hắn.

Cố Xước cũng không quay đầu lại, Quý Chức liền sấn tới hôn cằm hắn một cái.

“Xin lỗi, em đã đến chậm.”

Cố Xước tan vỡ, không thể kìm chế được nữa. Hắn ôm Quý Chức vào ngực, vốn hắn muốn bá đạo một chút, nhưng cuối cùng động tác lại vô cùng dịu dàng.

Cố Xước như một chú cún ngủ trên người Quý Chức, sau đó ngủ được một giấc xa lạ.

Cố Xước cứng đờ người.

“Vừa nãy có chút chuyện...”

Cố Xước chặn miệng y lại: “Em đừng nói.”

Ánh mắt hai người chạm nhau, Quý Chức bắt được một tia sợ hãi trong mắt Cố Xước, lòng mềm nhũn.

“Em...”

“Anh không để ý, bảo bối, chỉ cần em đến là tốt rồi.” Cố Xước nói, trong giọng hắn lại có chút hèn kém. Lòng Quý Chức càng mềm nhũn, y thật sự không chịu được việc tên gốc này phải chịu nửa phần oan ức.

Cậu trai doorman vậy xem bên cạnh đã sợ ngây người. Vị khách đẹp trai nhiều tiền hình như đã chờ được người hắn muốn chờ, sau đó hai người chẳng hề kiêng dè gì mà ôm lấy nhau, hôn nhau. Càng khiến cậu ta ngạc nhiên chính là vợ của vị khách đó lại là đàn ông. Có điều người đàn ông kia cũng thật đẹp trai, hai chàng trai đẹp ở bên nhau trông rất vui tai vui mắt.

Có điều...

Cậu doorman không nhịn được mà đi đến cắt ngang hai người này.

Quý Chức hoàn hồn quay đầu nhìn lại, liền thấy trước cửa khách sạn đã có một đám người tụ tập lại chăm chú nhìn hai người. Quý Chức khá thẹn thùng bèn vội vã chui ra khỏi vòng ôm của Cố Xước.

Cố Xước cũng đứng lên, hắn không nhìn những ánh mắt tò mò kia mà bế Quý Chức lên bước vào trong khách sạn.

Cửa là kiểu tự động, hai người họ đi vào cửa liền mở ra.

Quý Chức đẩy Cố Xước một cái: “Thả em xuống đi.”

Cố Xước lại càng ôm chặt hơn: “Anh không.” Hắn vùi mặt vào cổ Quý Chức: “Bảo bối, anh bị dọa muốn chết rồi.”

Trong đầu của hắn đã lướt qua vô số khả năng. Có phải vợ hắn đã xảy ra chuyện không? Hay là vợ hắn đột nhiên tỉnh ngộ, phát hiện mình không thương hắn nên mới không đến.

Khả năng nào hắn cũng sợ muốn chết.

Quý Chức nói: “Em đang trên đường đến thì gặp Cận Đình. Em mới nói chuyện nghiêm túc với gã một lần, toàn bộ ân oán tình thù đã xong hết rồi.”

Y không nói thì tên ngọc này sẽ nghĩ này nghĩ kia, sẽ tưởng tượng linh tinh, vì thế không bằng tự mình nói ra để hắn được yên tâm.

“Anh ghét gã đó.” Cố Xước nói.

“Em cũng ghét lắm.” Quý Chức nói.

“Tại sao?” Cố Xước nghiêng đầu nhìn y.

“Xuất giá tòng phu mà.” Quý Chức cười cười, gương mặt y hơi ửng đỏ, trong đôi mắt ngập tràn ý cười, nhưng ngữ khí của y lại nghiêm túc chưa từng thấy, “Cố tiên sinh, năm nay em hai mươi tuổi, mặt mũi đoan chính, không có sở thích bất chính nào, có nhà có xe, anh gả cho em nhé.”

66. Chương 65: Cầu Hôn Ngược Lại

Trong ngực Cố Xước đang ôm lấy vợ mình, vợ hắn lại lấy nhẫn từ túi ra rồi dùng ngón cái và ngón trỏ cầm lên đưa đến trước mặt hắn.

Vợ, vợ, vợ mình đang cầu hôn mình đúng không?

Nhưng mà! Có phải vợ hắn đã cầm nhầm kịch bản rồi đúng không?! Chẳng lẽ không phải là vợ hắn nên ngồi, còn hắn thì quỳ một chân rồi giờ nhẫn lên trước mặt vợ à?

Thế nhưng Cố Xước vẫn rất vui vẻ, vui vẻ đến mức muốn bay lên.

Vợ hắn lại tặng hắn một niềm vui lớn đến thế trong ngày sinh nhật, chiếc nhẫn này tinh xảo đến thế, chứng tỏ em ấy đã tốn rất nhiều công sức. Vợ mình lại yêu mình như vậy, sao mình có thể hoài nghi em ấy sẽ chạy theo người khác chứ? Dù suy nghĩ đó chỉ lướt qua trong nháy mắt nghĩ thấy tức xa lạ trên người em ấy thì vẫn không thể tha thứ được.

Nếu bây giờ Cố Xước có thể ra tay thì hắn đã vả cho mình một cái thật mạnh!

“Cố tiên sinh?” Quý Chức nhìn vẻ mặt càng lúc càng hung ác, tâm tư không biết lại lạc trôi đến đâu rồi bèn vội vàng kéo hắn về.

A! Mình đang ở hiện trường cầu hôn mà!

Cố Xước vội vã hoàn hồn. Hắn đã tiếp nhận giả thiết vợ hắn cầu hôn, giờ phải biểu hiện thế nào đây nhỉ?

Trong lòng Cố Xước vô cùng ngọt ngào, thẹn thùng nói: “Vây để anh suy nghĩ một chút.”

Quý Chức nhú mày, vừa định cất nhẫn đi thì Cố Xước liền há miệng cắn lấy nó. Hắn đặt Quý Chức lên chiếc giường hình trái tim, sau đó quỳ một gối trước mặt y, dùng miệng đẩy chiếc nhẫn vào ngón tay mình: “Anh đồng ý.”

Quý Chức cúi đầu hôn hắn, hai người lặng lẽ trao cho nhau một cái hôn.

Hóa ra trên đời này còn có một kiểu hôn như vậy, không liên quan đến tình dục, chỉ cảm thấy ấm áp, hạnh phúc trào tràn giữa răng môi quấn quýt.

Bánh gato được đưa lên.

Đây chính là sinh nhật lần thứ hai lăm của Cố Xước.

Những lần sinh nhật trước của hắn đều là đi chơi một trận với những hồ bằng cầu hữu của hắn. Tuy nói là sinh nhật, nhưng thực chất đó chỉ là một cái cớ để cuồng hoan. Xưa nay hắn chưa từng nghĩ đến năm sinh nhật lần thứ 25 của mình, hắn sẽ gặp được người yêu, từ nay chiếc thuyền lênh đênh vô định đã có bến đậu. Du hí vạn bụi hoa với cả chủ nghĩa không kết hôn gì gì đó đều là do chưa gặp được đúng người.

Từ nay trở đi, mỗi sinh nhật của hắn sẽ chia sẻ với một người trước tiên.

Đây là sinh nhật vui vẻ nhất trong mấy năm qua của Cố Xước. Cảm giác vui vẻ ấy không phải do cười đùa ầm ĩ mang lại, mà nó là nỗi vui sướng xuất phát từ tận tâm, chảy ngập tràn trong lòng hắn.

Quý Chức thấp nền trên bánh gato, ánh sáng lung linh rọi sáng khắp phòng. Sau đó, y dùng giọng hát trầm thấp truyền cảm của mình hát lên khúc ca sinh nhật. Cố Xước nhắm mắt lại ước, sau đó thổi tắt nến. Trong chớp mắt căn phòng tối đi, trên tường đột nhiên phát ra ánh sáng đủ màu sắc, tia sáng bảy màu đan dệt nên một thế giới cổ tích đẹp đẽ, còn Cố Xước và Quý Chức thì đang ở trong thế giới đó.

Cố Xước vô cùng chấn động.

Vợ hắn thật là lợi hại, thật có bản lĩnh, biết đủ loại phương pháp để đánh tán tinh người ta thế này. Nếu

như y coi trọng người nào thì chỉ cần tốn chút tâm tư đã có thể bắt được vào tay.

Tâm tư này lại dùng trên mình Cố Xước, hắn cảm thấy mình đã hoàn toàn trầm luân trong đó, chẳng cần giấy dựa. Hắn đã hoàn toàn thần phục, cam tâm tình nguyện làm bề tôi của người ấy.

“Vợ, anh vui lắm.” Cố Xước nằm nhoài trên đùi Quý Chức, một hồi lâu sau hắn mới thốt lên một câu.

Quý Chức nâng cằm hắn lên: “Cưng à, anh đã đáp ứng gả cho em rồi, gọi một câu “Chồng ơi” em nghe coi.”

A?!

Cố Xước không phản ứng kịp.

Vì mình là bên được cầu hôn, thế nên địa vị chủ nhân trong gia đình của mình khó giữ à? Rồi hắn lại nhìn Quý Chức, y đang nở nụ cười lưu manh, khí chất trác tuyệt, rất có phong độ chủ nhân gia đình

Quý Chức cầm tay Cố Xước kéo hắn đứng lên, sau đó đẩy ngã xuống giường rồi cởi nút áo của hắn.

“Bảo, bảo bối, em muốn làm gì?”

“Kêu “Chồng ơi” đi nào.”

Cố Xước hơi xấu hổ: “Chồng, chồng ơi, em muốn làm gì?”

“Chịch anh chứ gì nữa.” Quý Chức nói.

Quần áo Cố Xước nhanh chóng bị lột sạch.

“Chồng... Tiểu Chức, em thật sự muốn ây ây ây ây anh à?”

“Chẳng lẽ lại đùa?” Quý Chức vỗ vỗ vào bờ mông căng nảy của hắn, nói.

Xưa nay Cố Xước vác chim đi chịch người ta chưa từng nằm dưới, hắn cũng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày như thế, nhưng nếu như Quý Chức thật sự muốn...

Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn vì Quý Chức mà phá vỡ quy tắc của mình, dù y có muốn sao trên trời, Cố Xước cũng sẽ tự mình đến hái xuống, huống chi chuyện này còn đơn giản hơn hái sao

nhiều.

Cố Xước giống như đã hạ quyết tâm, hần nằm sõng soài trên giường nhắm mắt lại, thấy chết không sờn nói: “Tiểu Chúc, em nhẹ chút, anh sợ đau....”

Cố Xước đã củng cố tâm lý xong, vẫn lẳng lặng chờ, thế nhưng hồi lâu sau phía sau cũng không có động tĩnh gì. Hần quay đầu lại thì thấy Quý Chúc đang ngồi cười lăn lộn.

Quý Chúc thật sự bị hần chọc cười, kẻ ngốc này sao có thể đáng yêu vậy nhỉ? Sợ đến thế kia mà vẫn cứ rần ép mình nhẫn nhịn, lại như một cô vợ nhỏ bị bắt nạt, thật sự buồn cười quá đi mất! Quý Chúc cảm thấy mình như một ông chú kỳ quặc đang lừa gạt cô vợ nhỏ. Mấu chốt là chàng vợ này còn cao to thô kệch, mình đầy cơ bắp, loại tương phản mạnh này...

Quý Chúc cười, lại cảm thấy Cố Xước rất moe rất đáng yêu. Một hoa hoa công tử của ngày xưa, không ngờ sau khi cởi lớp áo kia ra lại là một tên dở hơi như vậy.

Cố Xước nhận ra Quý Chúc đang nói đùa. Hần nhìn đáng vẻ người ấy cười không thể khép miệng được, có chút tức giận: “Vợ, em còn cười nữa, anh giận rồi.”

Quý Chúc càng muốn cười tiếp nữa. Cố Xước để trần thân trên nằm đó, lắc lắc đầu, giận đến phồng má.

Vợ xấu xa quá!

“Khụ.” Quý Chúc đưa một chiếc nhẫn đến trước mặt Cố Xước. Chiếc nhẫn này giống như đúc với chiếc Cố Xước đang đeo trên tay, rõ ràng là một cặp nhẫn tình nhân.

“Cố tiên sinh, đến lượt anh.”

Mắt Cố Xước sáng lên, hai bên má đang phồng lên xẹp xuống trong nháy mắt. Vợ hần quả thật là siêu siêu siêu tốt!

Cố Xước nhận lấy nhẫn, sau đó mặc sơ mi và áo khoác vào, còn vuốt tóc nữa, sau đó mới quỳ một gối trước mặt Quý Chúc.

“Quý tiên sinh, anh hai mươi tuổi, tướng mạo đoan chính, không có ham mê bất lương, có xe có nhà, em suy xét một chút, gả cho anh nhé.”

“Không suy xét.” Quý Chúc nói.

Cố Xước: “....”

“Em đồng ý.”

Cố Xước: “Quý tiên sinh, em thật tinh mắt.”

Quý Chức: “Bình thường thôi.”

Cố Xước: “Đừng khiêm tốn.”

Quý Chức như cười như không nhìn hắn. Cố Xước không khoe khoang được, có chút chột dạ, uể oải nói: “Vợ, em mắt mù nên mới nhìn trúng anh.”

Quý Chức giơ tay ra, ngón tay y thon dài trắng nõn, chiếc nhẫn kia đeo trên tay y nhìn vô cùng đẹp đẽ.

Cố Xước hôn lấy tay y.

Hai người cùng ăn bánh gato, sau khi tắm xong thì vùi trên giường cùng xem điện thoại.

Điện thoại Cố Xước vẫn vang lên, không ít người nhắn tin chúc mừng sinh nhật hắn, hai người cứ đọc từng tin từng tin. Đại ca Cố Minh vẫn phóng khoáng như cũ, trực tiếp gửi một hồng bao cho Cố Xước.

“Đại ca anh thật sự là tổng tài bá đạo, có phải chị dâu của anh là cô vợ nhỏ của tổng tài bá đạo không?” Quý Chức đầy mặt bát quái.

“Anh trai anh đúng là kiểu tổng tài bá đạo. Lão có hai ham muốn lớn, ấy là khiến người ta phá sản và cầm tiền đập chết người. Nhưng mà chị dâu anh không phải tiểu kiều thê gì đâu. Chị ấy là bạn học cấp ba của anh anh, là bạn học bảy năm từ trung học đến đại học. Nhân duyên với con gái của anh trai anh không tốt, sau đó chị dâu anh bảo: “Nếu không ai gả cho cậu thì tớ gả nhé.” Sau đó anh trai lại thật sự cưới chị ấy. Chị ấy cũng là một nữ cường nhân, 30 tuổi đã làm giám đốc của một công ty đa quốc gia châu Á, những năm gần đây mới quay về gia đình một chút.” Cố Xước nói.

Dáng vẻ của chị dâu Cố vẫn dịu dàng ôn nhuận, Quý Chức không ngờ chị cũng là một người phụ nữ truyền kỳ.

Mẹ Cố cũng gửi một hồng bao cho Cố Xước, có điều lại là hồng bao biểu tượng cảm xúc.

Cố Xước: “...Là mẹ ruột à?”

Mẹ Cố rep rất nhanh: “Không phải.”

Cố Xước: “....”

“Giận rồi?”

Mẹ Cố nhanh chóng gửi đến một biểu tượng cảm xúc không có tiền: “Mẹ thật sự không có tiền mà.”

Điện thoại của Quý Chức vang lên, vừa mở ra, mẹ Cố đã gửi cho y một hồng bao hàng thật giá thật, mức độ khí phách kia không thua kém Cố Minh chút nào hết.

Đây mà là không có tiền á?

Cố Xước nghiêm túc nhìn y: “Vợ, nói thật đi, em không phải là con rơi bên ngoài của mẹ anh đấy chứ?”

Quý Chức: “...Mẹ em mà biết sẽ tấn anh.”

Cố Xước cả kinh, chỉ lo sẽ đắc tội mẹ vợ: “Lời này không thể nói cho mẹ em biết đâu đấy.”

Hắn vội vàng dời sự chú ý của Quý Chức đi: “Trước đây không phải ông bố anh rất lãng nhăng à? Tìm hết người phụ nữ này đến người phụ nữ khác. Ban đầu mẹ anh không hề biến sắc, sau khi nuôi lớn anh và đại ca thì có cuộc sống của riêng mình. Mẹ thường hay ra ngoài múa quăng trường với người ta, lại đi du lịch nữa. Rất nhiều bạn nhảy thích mẹ, hình như mẹ anh còn coi trọng một người trong đó nữa đấy. Hai người họ cực kỳ hợp nhau, còn định trốn nhà theo giai nữa cơ. Ông bố vừa quay đầu lại, cứ nghĩ mình sẽ thấy một bà vợ luống tuổi lấy nước mắt rửa mặt, ai dè đâu người ta lại còn thoải mái hơn cả mình, góc tường sân sau còn suýt nữa bị đào, trong lòng liền khó chịu rồi bắt đầu bảo vệ bà vợ luống tuổi nhà mình. Vì thế có lẽ mẹ anh có khả năng có con riêng.”

“Mẹ chúng ta là người rất tốt.” Quý Chức nói.

Cố Xước gật gật đầu: “Có thể làm con trai của mẹ quả thật rất may mắn.”

Một lát sau, Cố Xước đọc tin nhắn mới trong điện thoại, sợ ngây người.

“Vợ, vợ ơi.”

“Sao thế?”

“Một bà mẹ khác của bọn mình nói chuyện với anh nè.”

Quý Chức lại gần nhìn, lần này lại là mẹ ruột của mình. Mẹ y là người thích chủ nghĩa cổ điển, rất ít

dùng điện thoại di động, thế mà lại nhắn tin với Cố Xước!

Sinh nhật vui vẻ.

Còn tặng kèm một tấm hình hồi Quý Chức còn bé.

Cố Xước chăm chú nhìn vào Quý Chức nho nhỏ xinh xinh trong ảnh, dường như có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của bảo bảo.

“Lúc trước anh có nói qua với mẹ, không ngờ mẹ lại nhớ kỹ đến vậy!” Cố Xước được yêu mà sợ, còn tặng hẳn một món quà lớn đến vậy.

Sinh nhật lần này của Cố Xước là sinh nhật hạnh phúc nhất trong 25 năm qua của hắn, cũng là sinh nhật đặc biệt khó quên.

Hôm sau, hai người lái xe đến Cố gia. Trước đây Cố Xước trải qua sinh nhật với chúng bạn, sau đó lại về nhà ăn sinh nhật tiếp. Lần này cũng không ngoại lệ.

Lúc Quý Chức và chị dâu Cố đang bận rộn trong phòng bếp, Cố Xước liền kéo mẹ Cố mất đang tỏa ánh sao lấp lờ vào phòng ngủ.

Cố Xước ngượng ngịu nói: “Mẹ ơi, con muốn kết hôn với Quý Chức, mẹ đi hỏi ngày lành tháng tốt hộ con được không?”

67. Chương 66: Kết Hôn

Mẹ Cố yên lặng nhìn Cố Xước một lúc, sau đó vui mừng nói: “Con trai, mẹ nuôi con lớn như vậy, rốt cuộc con cũng có chút tiền đồ rồi.”

Cố Xước dương dương đắc ý: “Chuyện, cũng không nhìn coi con là con trai ai.”

Hai mẹ con mẹ hát con khen hay một hồi, giống như Cố Xước đã làm nên chuyện lớn cứu vớt thế giới gì đó. Người lặng lẽ làm việc gây dựng nên vương quốc thương mại xưa nay chưa từng được mẹ Cố khích lệ – Cố Minh – nghe xong biểu thị muốn oán người.

“Chuyện này phải giữ bí mật.” Cố Xước nói một câu.

Mẹ Cố có một người bạn chuyên xem phong thủy tính bát tự. Mẹ Cố bèn đưa ngày sinh tháng đẻ của Cố Xước và Quý Chức đến, ngoại trừ chọn ngày còn nhân tiện tính bát tự luôn. Bên kia nghĩ một lát liền gửi

lại.

Trời ban lương duyên, sớm sinh quý tử.

Mẹ Cố nhìn bốn chữ đằng trước thì cảm thấy rất là vui, nhưng lúc nhìn bốn chữ sau lại đột nhiên thấy có gì đó không đúng.

“Lão ca, anh có nhìn thấy giới tính của chàng vợ con trai tôi không đấy?”

Bên kia trầm mặc một hồi, ngữ khí nghiêm nghị: “Thấy rồi, tôi vừa mới đổi giới tính lại suy tính lần nữa, “Sớm sinh quý tử” đã biến thành “Con cháu đầy nhà”.”

“Vậy tôi cho là thật nhé, nếu không có con cháu, lúc đó sẽ tìm anh tính sổ.”

“....”

Mẹ Cố đưa tháng ngày bạn tốt tính được cho Cố Xước.

“Mẹ, mấy ngày này đều là số lẻ, không may mắn đâu.”

Qua hôm sau, mẹ Cố lại đưa ngày khác.

“Mẹ, ngày này nửa năm trước con cãi nhau với Quý Chức.”

Cứ nhiều lần như vậy, mẹ Cố muốn đánh người: “Con trai, mày sinh cung Xử Nữ à?”

Bên kia điện thoại Cố Xước ngậy thơ vô số tội: “Mẹ ơi mẹ quên sinh nhật con rồi à? Mấy hôm trước mới qua mà. Mẹ đừng có thức đêm cày phim, để mắt chứng nhanh quên lắm.”

Mẹ Cố: “Mẹ có thể đánh mày không?”

“Không thể, vợ con sẽ đau lòng.”

“....”

Nghĩ đến việc Quý Chức sẽ đau lòng, mẹ Cố chỉ có thể cố nhịn dục vọng muốn tấn người đang rục rà rục rịch. Lần đầu tiên mẹ Cố phát hiện thằng con vốn cẩu thả của mình lại có thể xoi mói đến thế, bèn bảo đại sư đưa toàn bộ những ngày đẹp còn dư lại trong năm cho Cố Xước, để hắn tự chọn.

Qua mấy ngày, Cố Xước hưng phấn nói: “Con chọn ngày sinh nhật của Quý Chức, đến lúc đó lại mời thân bằng hảo hữu, nói là tổ chức sinh nhật, nhưng thật ra lại là kết hôn để cho Quý Chức một niềm vui bất ngờ.”

Mẹ Cố “...” Mày đã sớm chọn xong rồi, còn hỏi mẹ gì nữa hả con?

Cố Xước lặng lẽ chuẩn bị, hẳn nghĩ đến những gì trước đây Quý Chức đã từng nói. Y kỳ vọng hôn lễ của mình sẽ cử hành trong nhà thờ, mời mấy người thân bạn bè thân thiết đến tham gia.

Đám cưới kiểu Trung Quốc thì náo nhiệt và truyền thống quá, Quý Chức cảm thấy mình không hợp với trào lưu, vì thế càng thiên về lễ cưới kiểu phương tây.

Khoảng thời gian này Cố Xước rất bận rộn, vừa phải chuẩn bị lễ cưới, in thiệp mời, còn gửi thiệp nữa. Ngoại trừ hai bên cha mẹ anh trai, bạn bè là Lương Triết và Tần Thước, bên Quý Chức là mấy người bạn thân vẫn đang liên hệ, cái này Cố Xước phải tốn rất nhiều công sức mới tìm được.

Lúc hẳn gửi thiệp mời mọi người đều dặn dò rất nhiều lần rằng ngàn vạn không thể để Quý Chức biết, hẳn muốn dành cho Quý Chức một niềm vui bất ngờ.

Quan hệ giữa Tần Thước và Quý Chức dần tốt lên, thỉnh thoảng Tần Thước sẽ đến chỗ Quý Chức chơi. Nếu như trước đây, nhất định Cố Xước sẽ đề phòng Tần Thước như phòng sói. Thế nhưng từ sau khi gã và Diệp Phụng bên nhau, Cố Xước lại hạ thấp sự cảnh giác với gã. Có điều một kẻ như vậy ngày ngày cứ lẩn lút trước mặt phá hoại sinh hoạt hai người, Cố Xước giận chết đi được.

Tần Thước và Quý Chức cùng đi ăn cơm ngoài.

Thật ra Tần Thước rất đau lòng. Tay nghề nấu ăn của Quý Chức rất tốt, gã vốn muốn đến chực cơm. Lúc Cố Xước ở nhà, gã có thể ăn chực được cơm canh nóng hổi, thế nhưng cả bữa đều phải chịu ánh mắt nhìn chăm chăm của Cố Xước. Mà lúc Cố Xước không có ở đây, gã chỉ có thể đi ăn cơm ngoài.

Tần Thước không nhịn được bèn dùng cùi chỏ huých Quý Chức, cười xấu xa nói: “Đàn ông ngày ngày không về nhà là có chuyện đấy, bạn học Tiểu Chức, có phải gã đàn ông của bạn đã làm chuyện gì có lỗi với bạn không? Có phải lòng ngứa ngáy muốn biết không? Bạn nấu một bữa cho tớ đi, tớ sẽ nói cho bạn biết.”

Mặt Quý Chức không hề thay đổi nói: “Không phải đang lén chuẩn bị lễ cưới à?”

Tần Thước: “.....”

“Tôi sẽ nói cho Cố Xước là anh nói cho tôi biết.”

Tần Thước: “!!!”

Tổ tông!

Gã sẽ bị Cổ Xước đánh chết!

Quý Chức xinh đẹp đơn thuần đã biến thành tiểu ác ma mọc cánh trong lòng gã!

Tần Thước gần như chạy trốn chết.

Mấy hôm nay về không thấy Tần Thước, nhất thời Cổ Xước cảm thấy sáng mắt sáng lòng: “Cái thằng Tần Thước dạo này cũng thức thời phết.”

Quý Chức cười không nói gì.

Mọi sự đã chuẩn bị xong, giờ chỉ còn chờ cơ hội. Ngày sinh nhật Quý Chức cuối cùng cũng đã đến.

“Bảo bối, nay là sinh nhật em, anh đã chuẩn bị một bữa tiệc lớn cho em rồi. Em là thọ tinh, lúc đến nhớ mặc đẹp chút nha.” Cổ Xước nói xong liền lấy quần áo đã sớm chuẩn bị ra.

Quý Chức nhìn bộ quần áo kia: “Sao cái này cứ như lễ phục kết hôn ấy nhỉ?”

Cổ Xước: “....”

Tim hắn suýt nữa là không khống chế được nhịp đập! Hắn đã giữ bí mật lâu vậy rồi, không thể khiến mọi thứ trở thành dã tràng xe cát, tuyệt đối không thể bị nhìn thấu vì quần áo được.

“Vợ à em nhìn nhầm rồi, nếu như đây là lễ phục thì vạt áo dưới này sẽ có một chỗ hở nè. Đây chính là âu phục hợp tiêu chuẩn, là hàng cao cấp được đặt làm riêng đấy.” Cổ Xước đang hoành chém gió.

Quý Chức cố nín cười nhìn Cổ Xước đang căng thẳng, cơ bắp thì giãn giật, không trêu hắn nữa.

“Đúng là không giống lễ phục lắm.”

Rốt cuộc Cổ Xước cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc này hắn mới phát hiện sau lưng mình đã ướt đầm.

Quý Chức lên xe, còn Cổ Xước thì cầm lái. Chờ đến khi sắp tới, Quý Chức hỏi: “Không phải đến tiệc sinh nhật à? Phía trước hình như là nhà thờ, rất nhiều người cử hành lễ cưới trong đó. Lúc trước em gái của bạn em tổ chức lễ cưới ở đây đấy.”

Cố Xước lau mồ hôi lạnh đang chảy trên trán: “Bảo bối, gần đây nhà thờ này có bán một loại nước may mắn. Hôm nay em là thọ tinh, mua một chút, đến lúc đó em sẽ vẩy nước may mắn lên những người đến dự.” Cố Xước giải thích. Hắn liếc qua gương thấy vẻ mặt Quý Chức như đã tin, thằng người nhỏ trong lòng không khỏi nắm tay.

Mình đúng là một thiên tài! Nhất định phải giấu diếm để cho vợ mình một kinh hỉ lớn, để ngày đó trở thành một ngày làm vợ mình suốt đời khó quên!

Xe dừng trước nhà thờ, Cố Xước kéo tay Quý Chức rồi cùng đến trước cánh cửa nhà thờ đang đóng chặt.

“Bảo bối, em ở đây chờ anh một lúc để anh đến nhà vệ sinh cái nhé.” Cố Xước nói.

Quý Chức vô cùng ngoan ngoãn: “Được.”

Lúc quay lại, trên người Cố Xước đang mặc một bộ âu phục giống Quý Chức như đúc. Bộ quần áo rất vừa vặn, đường cắt may khéo léo, đã tôn lên vóc dáng vai rộng eo hẹp của hắn, nom vô cùng anh tuấn đẹp trai.

Cố Xước mỉm cười không nói gì, chỉ kéo tay Quý Chức rồi đẩy cửa ra.

Bên trong, người thân bạn bè đều đứng lên. Quý Chức nháy mắt một cái nhìn mọi người đang ở bên trong, lại quay sang nhìn Cố Xước, trên mặt ngập tràn nỗi bất ngờ vui vẻ, giống như rất khó tin.

“Bảo bối, trước tiên chúng ta kết hôn nhé, sau đó lại chúc mừng sinh nhật cho em.” Cố Xước nói.

Quý Chức như đang chìm ngập trong nỗi vui mừng to lớn, nhất thời khó thể hoàn hồn. Đôi mắt y tròn tròn, hơi thở dồn dập, rất đáng yêu, cũng rất mê người. Cố Xước nắm chặt lấy tay y, dịu dàng ngắm nhìn.

Nhìn vẻ mặt của Quý Chức, Cố Xước cảm thấy thời gian bận rộn này của mình hoàn toàn đáng giá.

Rốt cuộc Quý Chức cũng hoàn hồn lại, đột nhiên nhón chân lên hôn một cái lên cằm Cố Xước. Mọi người cũng không nhịn được mà len lén cười.

Tần Thước nhìn biểu hiện của Quý Chức, trong lòng chỉ còn lại một câu nói.

Tên tiểu ác ma này diễn tốt thật, Cố Xước đúng là một thằng ngốc.

Có điều gã lại không khỏi ước ao được như thằng ngốc ấy. Tên ngốc ấy có phúc của kẻ ngốc, có người đồng ý cưng chiều, đồng ý diễn kịch với hắn. Nhìn thì tưởng tên ngốc này đã mang đến cho tiểu ác ma một niềm vui bất ngờ, trên thực tế lại là tiểu ác ma đã mang lại niềm vui bất ngờ cho hắn.

Có người nắm chặt lấy tay Tần Thước. Gã quay đầu lại, liền đối diện với ánh mắt của Diệp Phụng. Trong đôi mắt của anh đang để lộ mấy phần dụi dằm hiếm thấy.

Nhiều người như vậy, Tần Thước không dễ chịu lắm bèn hất tay anh ra. Vừa hất xong, Tần Thước lại không khỏi nghĩ, vừa này có phải mình quá tuyệt tình không, liệu có xúc phạm đến lòng tự tôn của Diệp Phụng không? Lòng phục thù của người này rất mạnh, nếu ghi hận lần này thì tối sẽ ra sức dằn vặt gã, gã phải làm sao giờ?

Tần Thước càng nghĩ càng run sợ, bèn thoảng quay đầu lại dùng khoeo mắt liếc Diệp Phụng. Chỉ thấy anh đang nhìn thẳng về phía trước, trên mặt không biểu lộ sự tức giận.

Thời điểm người này vui giận không rõ càng đáng sợ hơn. Tần Thước run rẩy theo bản năng, bèn chìa tay ra tóm lấy tay Diệp Phụng.

Diệp Phụng không né tránh.

Tần Thước lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm rồi đặt sự chú ý vào hôn lễ. Diệp Phụng khẽ nở một nụ cười.

Nghi thức hôn lễ vẫn nghìn bài một điệu, thế nhưng với mỗi người mới đều vô cùng quý giá. Khi còn sống, con người ta không chỉ tổ chức lễ cưới một lần, nhưng mỗi lần có thể tiến hành lễ cưới với người mình yêu đều rất may mắn. Cố Xước là một hoa hoa công tử đã từng cà lơ phất phơ, giờ lại gần như thành kính đọc lời thề trao nhẫn, trao cho người mình yêu một ánh nhìn ngập tràn nhu tình.

Đến khi nghi thức kết thúc, các vị khách đều đứng lên vỗ tay. Mẹ Cố và mẹ Quý đứng chung một chỗ, hai người phụ nữ có xuất thân, giáo dục, cảnh ngộ, thậm chí là tính cách đều hoàn toàn khác nhau, giờ đây lại có vẻ mặt hoàn toàn tương tự. Hai mẹ nhìn nhau một cái, nở nụ cười.

Sau lễ cưới, mọi người tiếp tục đến khách sạn chúc mừng sinh nhật cho Quý Chức. Đợi đến khi tất cả đã kết thúc, Cố Xước và Quý Chức đã mệt nhoài lắm rồi, thế mà Cố Xước vẫn cương quyết muốn bế Quý Chức xuống khỏi xe và tiến vào cửa.

Nhà của họ cũng đã được trang trí, trên tường có dán chữ hỉ đỏ thắm, còn có bóng bay hình trái tim nữa, không khí ngập tràn niềm vui.

Cố Xước bế Quý Chức đặt xuống giường, cởi áo khoác và giày của y rồi trườn tay lên bụng Quý Chức, cẩn thận từng ly từng tý một. Ngực khí của hắn vô cùng đặc ý và tự hào: “Vợ, em là của anh.”

Hoàn chính văn

68. Chương 67: Phiên Ngoại 1: Chuyện Nuôi Con Hàng Ngày Của Chồng Chồng

Lớp học nuôi dạy con có một học sinh đặc biệt. Hắn rất đẹp trai, ngũ quan thâm thúy, ở giữa một tốp phụ nữ có vẻ hoàn toàn không hợp. Nhưng dường như hắn không nhận ra được sự khác thường này, vẫn là một học sinh ngoan, chăm chỉ hiểu học nghiêm túc ghi bài, đồng thời cũng tích cực đưa ra câu hỏi.

Các cô giáo trẻ tuổi đều rất thích anh học sinh này, còn việc thích hắn chăm chỉ hiểu học hay thích cái gì khác thì cũng chỉ có mình cảm thụ được.

Ngày đó, các cô em đẩy chị chị đẩy em, rốt cuộc sau giờ học cũng chặn anh học sinh kia lại.

“Anh đẹp trai, anh lên lớp là muốn theo nghề này, hay là....” Nhìn bộ âu phục quý giá trên người và chiếc đồng hồ của hắn thì khả năng này rất nhỏ, nhưng các cô chỉ muốn có một lý do để đến gần thôi.

Người đàn ông tuần lẳng ngời ngời đột nhiên có chút thẹn thùng: “Vợ tôi... Sắp sinh rồi.”

Các cô giáo hơi thất vọng, nhưng càng hâm mộ vợ của người này: “Bình thường đến chỗ chúng tôi học đều là người kia, anh đẹp trai anh...”

Trong mắt người đàn ông phơi phới nhu tình: “Em ấy phụ trách sinh, tôi phụ trách nuôi.”

Các cô giáo nghe vậy, rồi nhìn người đàn ông thẹn thùng và hưng phấn như một chàng trai mới lớn, chỉ cảm thấy nhất định hai người này rất yêu nhau.

Em ấy phụ trách sinh, tôi phụ trách nuôi.

Bao nhiêu người đàn ông có thể thực hiện được lời hứa như vậy?

Quý Chức nghỉ việc, bắt đầu ở nhà trồng hoa nuôi cỏ, tu sinh dưỡng tính, dần dần sở thích càng lúc càng giống lão gia tử Cố gia. Hai người vốn là “tình địch” bởi vì sở thích này mà quan hệ càng thân cận hơn.

Trước đây lúc mẹ Cố đến chỗ Quý Chức, cha Cố nhất định phải phùng mang trợn mắt một phen, nhưng sau đó khi mẹ Cố đến, lão gia tử lại nói một câu “Đưa tôi đi nữa.” Ông sẽ đưa cây mình mới trồng đến khoe khoang, lúc về sẽ thuận tay cầm luôn một hai thứ mà Quý Chức rất tâm đắc đi.

“Già mà không đứng đắn!” Mỗi lần như thế mẹ Cố đều sẽ hung hăng phỉ nhổ cha Cố.

“Gì mà “Già mà không đứng đắn” chứ, cái này gọi là giao lưu bà hiểu không? Lại nói vợ của con trai tôi vốn đã cực khổ rồi, tôi giúp nó nuôi hoa trồng cỏ thì đã sao?”

Mẹ Cố: “...”

Lão gia tử đang nói năng hùng hồn, ngữ điệu đột nhiên thay đổi: “...Bà lấy chổi lông gà làm chi?!”

Cố Xước sợ Quý Chức buồn nên mỗi ngày chuyện đầu tiên sau khi tan làm là lập tức về nhà. Tình cờ công ty có xã giao, Cố Xước đều trưng ra gương mặt ngoài xin lỗi mà trong đắc ý: “Vợ tôi có bầu, một người ở nhà sẽ buồn lắm.”

Trên thực tế sự thật là vậy sao?

Quý Chức đã trồng một ban công hoa cỏ, trong thư phòng bày đầy sách, những thứ này đủ để tiêu hao hết thời gian của y rồi. Lúc y đọc sách trong thư phòng, Cố Xước sẽ tiến đến hôn y một cái rồi sờ một tí, ý tứ chính là “Vợ ơi nhìn anh đi mùa ~”

Rốt cuộc Quý Chức cùng dời tầm mắt nhìn hắn rồi xoa xoa đầu hắn. Cố Xước như một chú cún bị được động viên, bắt đầu vẫy đuôi.

Thân thể Quý Chức hơi phù nề, Cố Xước bèn đi học mát xa, tuy bàn tay hắn thô ráp, nhưng động tác lại vô cùng cẩn thận.

Ai nói tình yêu sẽ trôi đi theo thời gian? Cố Xước cảm giác tình yêu mình dành cho Quý Chức càng ngày càng đậm sâu, nhiều đến mức trong đầu mình không chứa nổi cái khác. Lúc trước khi tết đến xuân về Cố Chức sẽ đi chơi với một đám bạn hồ bằng cầu hữu, thế nhưng mùa xuân này, hắn lại cùng người mình yêu nhất vui trong sofa xem gala cuối năm. TV đang chiếu, thế nhưng tâm tư của hai người không biết đã lạc trôi đến đâu rồi. Cố Xước ôm lấy Quý Chức, ngửi khí tức tươi mát trên người y.

Quý Chức không chịu được mà đi ngủ trước, Cố Xước thì ráng đợi đến lúc đếm ngược, nằm bên giường thấp giọng nói: “Vợ ơi, chúc mừng năm mới.”

Đây là năm đầu tiên họ ở bên nhau, sau đó còn có thể có năm thứ hai, năm thứ ba....

Lần đầu tiên Cố Xước gặp mặt Quý Heo Nhỏ là ở phòng khám của Tần Thước. Bé con nằm trong tã lót nhắm chặt mắt, da mặt nhăn nhoe.

Khá là xấu.

“Xấu về lù.” Tần Thước chắc chắn nói.

Cố Xước quay lại tần cho Tần Thước một trận.

Lúc Tần Thước bế em bé đặt vào ngực Cố Xước, trong nháy mắt hắn đã quên sạch nội dung học được trong lớp hướng dẫn nuôi dạy con. Hắn ôm lấy con mình mà cả người cứng ngắc như một người gỗ, chỉ sợ mình mạnh quá làm tổn thương đến con trai.

Đây chính là con trai của hắn, huyết thống liên kết, cảm giác này thật kỳ diệu. Càng kỳ diệu hơn chính là cục cưng này chính do vợ hắn đưa cho hắn, là kết tinh tình ái của hai người.

Kết tinh tình ái, một câu nói trong sách trước đây, giờ hắn đã sâu sắc cảm nhận được.

Quý Heo Nhỏ hoàn toàn khắc ra một khuôn với Quý Chức, đôi mắt to tròn, hàng mi dài thật dài, chiếc mũi xinh xinh, làn da trắng nõn. Lúc bé cười lên thì đôi mắt ngập tràn ý cười, lúc giận dữ sẽ phồng má lên, chọc một cái là xẹp, bé cũng quên cơn giận, bắt đầu phì cười.

Quý Heo Nhỏ rất là ngoan, thói quen đi ngủ và tỉnh giấc gần như giống người lớn, tối thì tỉnh một hai lần, ngoan không biết gấp mấy lần so với những em bé mẫu ở lớp dạy con mà Cố Xước nhìn thấy. Những thứ mà Cố Xước học được chỉ có việc cho ăn và thay tã là hữu dụng.

Quý Heo Nhỏ rất là ngoan, Cố Xước dùng tay chọc má bé, bé liền cố gắng quay đầu ngậm lấy tay hắn. Mãi đến một ngày rốt cuộc bé cũng túm được tay bố mình nhét vào miệng cắn một cái, mới phát hiện nó chẳng phải món gì ngon cả, đột nhiên oa oa khóc tướng lên như bị lừa.

Lúc Quý Chức ôm Heo Nhỏ dỗ dành, Cố Xước liền chống cằm nhìn. Nhìn được một lúc hắn lại cười, như một tên ngốc.

Có vợ có con có giường ấm, Cố Xước cảm thấy cảm giác này quả thật vô cùng thoải mái.

Sau khi Quý Heo Nhỏ được sinh ra, ngoại trừ khoe vợ ở ngoài, Cố Xước còn có thêm một ham muốn đó là khoe con. Hắn rất thích bế Heo Nhỏ ra ngoài đi dạo, để bé ngồi trên cổ mình. Khi những người khác hỏi, hắn liền kiêu ngạo nói: “Đây là con trai của tôi!”

Hàng xóm đều biết quan hệ của hắn và Quý Chức, lại nhìn khuôn mặt bé xinh của Quý Heo Nhỏ, ánh mắt nhìn Cố Xước đột nhiên trở nên tế nhị.

Này, tui có con trai đáng yêu thế này, chẳng lẽ không thèm muốn à? Ánh mắt đồng tình kia là thế quái nào?!

Cố Xước rất bất mãn với thái độ của hàng xóm, có một lần hắn cùng Quý Chức dẫn Heo Nhỏ đi dạo rồi lại nhìn thấy ánh mắt hàng xóm gửi tới, Cố Xước bèn không nhịn được hỏi Quý Chức: “Em, em nói coi mấy bà đó có ý gì vậy?”

“Có lẽ họ cảm thấy Heo Nhỏ là con riêng của em. Anh bị cấm sừng mà không biết, còn cười hơn hở thể nữa.” Quý Chức nói.

Đặc biệt Cố Xước còn ngu ngốc khoe khoang như vậy nữa, lại càng đáng đồng tình hơn. Quý Heo Nhỏ giống Quý Chức lắm, mấy bà hàng xóm nghĩ như vậy cũng có thể thông cảm được. Nhưng Cố Xước vẫn cảm thấy uất ức, này rõ ràng là con trai hắn, mang nửa gen của hắn mà!!

Quý Heo Nhỏ càng ngày càng lớn lên. Bề ngoài của bé giống như Quý Chức, thể nhưng lại không kế thừa trí thông minh của y, ngược lại có hơi ngốc ngốc như Cố Xước.

Quý Heo Nhỏ ngồi tham chơi với Cố Xước, hai người chơi trò bắn nhau, là trò dùng tay làm súng sau đó mô phỏng tiếng súng bắn, ai nhanh sẽ thắng.

Hai người đụng tay nhau một cái, Quý Heo Nhỏ lập tức xòe bàn tay mồm mồm ra, bi bô nói “Biu biu~”

Cố Xước ôm bụng “Á” một tiếng, gục trên mặt đất. Quý Heo nhỏ bò qua lay lay Cố Xước, thấy hắn không nhúc nhích, khuôn mặt nhỏ đột nhiên trắng bệch, lão đảo chạy đến phòng khách: “Cha ơi cha ơi, Heo Nhỏ đánh chết cha lớn rồi!”

Quý Chức bị Quý Heo Nhỏ lôi đến phòng ngủ, Cố Xước đã ngồi dậy. Bé Heo Nhỏ mở to mắt nhìn Cố Xước chằm chằm, hình như chưa kịp phản ứng. Quý Chức lại kiên trì giải thích cho bé: “Con với bố con chơi game thôi, vì thế sẽ không đánh chết bố được đâu.”

Quý Heo Nhỏ ngẩn người một hồi lâu rồi mới phản ứng lại được. Bé như bị giật mình, ôm lấy Cố Xước thật chặt.

Cố Xước rất thích con trai thân thiết với mình như thế, nhưng nhìn bé con có chút thương tâm, hắn lại vô cùng đau lòng.

“Bố không sao đâu.” Hắn ôm bé con vào lòng thật chặt rồi hôn lên tóc bé.

Tổng giám đốc như Cố Minh cũng bị nhóc con làm tan chảy vì độ dễ thương của mình. Một bé con tròn tròn mập mập chớp chớp mắt nhìn Cố Minh, trong mắt của bé có một tia màu xanh lam rất nhạt, nhìn không kỹ sẽ không thấy.

Lần đầu tiên gặp mặt, Cố Minh đưa cho bé con một tờ nhân dân tệ màu hồng. Bá đạo tổng tài dùng tiền công lược ở chỗ khác thì rất thông thạo, nhưng dùng trên người nhóc con lại mất hiệu lực. Cố Minh đưa tiền đến trước mặt Quý Heo Nhỏ, bé lại dùng bàn tay bé xinh đẩy ra ngoài, trên khuôn mặt nhỏ xịu toàn là vẻ ghét bỏ.

Cố Minh gơ tay ra nhéo nhéo mặt bé: “Nòi Cố gia vẫn có người không ham tiền.”

Heo Nhỏ bắt đầu ôm tay hấn chơi đùa. Cố Minh và vợ mình vẫn không muốn có con. Hai người cảm thấy trẻ con rất phiền, có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng sau lần này lại cố gắng để tạo nên sinh mệnh.

Mẹ Cố cũng vô cùng vui vẻ với đứa cháu đột nhiên xuất hiện này, đặc biệt là sau khi thấy cháu mình giống y như Quý Chức hồi bé. Mẹ Cố ôm tiểu Quý Chức vào lòng không muốn buông tay, lại còn muốn ở chỗ này lâu dài.

Cố Xước sợ ngây người.

Ông bô, không phải bố ghét nhất việc ở một chỗ với bọn con à?

Lão gia tử nhìn cháu trai moe moe và ban công đầy hoa cỏ, lập tức trở mặt, ngạo kiều nói: “Con đã muốn giữ bố mẹ lại như vậy thì bố mẹ cũng đành ở tạm một thời gian vậy.”

Cố Xước: ...Nói muốn giữ bố lại bao giờ?

Có điều cũng được, đến tối mẹ Cố sẽ trông đứa bé, Cố Xước lại có thời gian thân thiết âu yếm với Quý Chức. Hai người cười khô lửa bốc, thiên lôi câu động địa hỏa, hạn lâu gặp trận mưa rào, bận rộn cả một buổi tối.

Ngày hôm sau, Quý Heo Nhỏ liên lo lắng nhìn hai người họ: “Tối qua hai người đánh nhau hả? Có chuyện gì sao không nói ra mà lại muốn động thủ chứ? Cha lớn bắt nạt cha nhỏ, cha nhỏ còn khóc nữa kìa.”

“.....”

“.....”

“.....”

“.....”

Trẻ nhỏ đồng ngôn vô ký*, nhưng bốn người lớn lại vô cùng lúng túng.

**Đồng ngôn vô ký ý chỉ những lời nói của trẻ con vốn rất ngây thơ, không cố kỵ gì hết, có gì nói nấy.*

Tối hôm sau Quý Chức vẫn che miệng lại, thanh âm trầm thấp phát ra từ cổ họng kích thích đến mức Cố Xước suýt nữa thăng thiên.

Mẹ Cố và cha Cố ở mấy hôm, sau đó đột nhiên không ở lại được nữa. Còn tiếp tục như vậy, hai người họ cũng muốn cây già nở hoa mất.

Lúc hai người đi vẫn lưu luyến không rời Quý Heo Con. Quý Heo Con hôn hết người này sang người kia, cuối cùng cũng đỡ được hai ông bà đi.

“Không phải hai ngày nữa sẽ lại gặp sao? Sao ông bà nội lại thương tâm thế ạ?” Quý Heo Con rất khó hiểu.

Cố Xước nhìn khuôn mặt bé xinh ngây thơ không hiểu của con mình, đó là vì con không biết mình đáng yêu bao nhiêu đâu.

Tách ra một giây cũng nhớ con.

69. Chương 68: Phiên Ngoại 2: Phu Phu Diệp Tần

Từ khi Quý Chúc và Cố Xước mua bán xong lại ra được một đứa bé, trên miệng Diệp Phụng không nói gì, thế nhưng tối nào cũng càng thêm ra sức dẫn vật Tần Thước. Tần Thước rất muốn nói cho anh biết, dù gã có cố gắng bao nhiêu chăng nữa cũng không có cách nào tạo ra một đứa bé đâu, vì căn bản nó thì không làm đượcccc!

Trước đây Tần Thước đa tình là tự mình làm, bây giờ lại thể hiện ở ngoài miệng, tục xưng tỏ vẻ ta đây.

Bạn xấu gọi điện đến, Tần Thước lén lút nhìn Diệp Phụng đang bận rộn trong thư phòng rồi mới lặng lẽ đến ban công.

“Tần thiếu, đêm nay Bạch thiếu có một bữa tiệc, nhiều minh tinh đến lắm, tới nhé?”

Trong lòng Tần Thước chộn rộn, nhưng cũng không dám đáp ứng ngay lập tức, chỉ hàm hồ nói: “Ông đây bận lắm, lúc đó hăng tít.” Nói xong liền cúp máy.

Tần Thước vừa quay đầu lại đã thấy Diệp Phụng đứng ở cửa ban công, sợ đến mức toát mồ hôi lạnh. Gã chợt dạ, âm thanh nâng lên rất cao ra vẻ mình giận lắm: “Sao đi mà không có tiếng? Hừ chết ông đây rồi, suýt nữa anh thành người góa vợ rồi đấy!” Âm thanh thì rất cao, nhưng lời nói lại như đang làm nũng.

Diệp Phụng hơi nheo mắt: “Lại đây.”

Tim Tần Thước nảy một cái, chỉ đành ngoan ngoãn đi tới, dấm nhẹ một cái lên ngực anh: “Diệp Phụng, anh có ý gì?”

Diệp Phụng nắm lấy tay gã thuận thể kéo Tần Thước vào ngực, một tay bắt lấy cằm gã để gã ngẩng đầu lên, sau đó hôn thẳng xuống. Ban đầu Tần Thước vẫn cố phân cao thấp với anh, nhưng sau đó thân thể gã nhanh chóng nhũn mềm, dựa vào người Diệp Phụng, tay không nhịn được mà lần mò vào trong quần áo của anh.

Đột nhiên Diệp Phụng buông gã rồi quay người rời đi. Tần Thước lẻ loi đứng đó, nét hồng trên mặt lui xuống, không nhịn được mà mắng một câu.

“Đ C M M!”

Châm lửa xong không chịch quá là đáng ghét! Anh không chịch thì bố đây cũng có cả đồng người!

Tần Thước bày ra khuôn mặt sưng sía đi vào, đập ghế đổ rầm rầm. Hôm nay nhất định gã phải tìm cơ ra ngoài lêu lổng! Tần Thước ngồi trên sofa, vắt hết óc ra để kiểm soát sao mới có thể làm cho Diệp Phụng không cảm giác được là mình đi chơi.

Một lát sau, Diệp Phụng ra khỏi nhà vệ sinh, anh mặc âu phục thắt cà vạt, đôi chân vừa thẳng vừa thon dài, vai rộng, vóc người gần như hoàn mỹ, kết hợp với gương mặt nho nhã tuấn lãng, trên người tỏa hormone, sắc thái cấm dục lại vô cùng nồng nặc. Tần Thước nhìn anh, đôi mắt rực sáng chăm chăm nhìn, ánh mắt cực kỳ hạ lưu.

“Tôi đi ra ngoài một chút, đêm nay sẽ về muộn.” Diệp Phụng nói.

Tần Thước lập tức hỏi: “Đi đâu?”

“Họp hàng năm của công ty.”

Diệp Phụng là đối tác của công ty, đêm nay là nhân vật chính nên mặc thể này cũng không có gì trách được, Thế nhưng vừa nghĩ đến việc gương mặt tuấn tú này của Diệp Phụng sẽ bày ra trước mặt mọi người, Tần Thước liền cảm thấy trong lòng chua chát. Gã đi tới vươn tay vò đầu Diệp Phụng một cái, vò mái tóc được anh chăm chút cẩn thận thành một cục lông ngổ, mới nói: “Đi đi.”

Diệp Phụng cầm túi đi.

Diệp Phụng vừa đi, nhất thời Tần Thước như ngựa hoang mất cương, “Yeh” một cái với không khí. Gã lập tức lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho bạn, sau khi hồi thời gian địa chỉ thì bắt đầu chuẩn bị. Tần Thước đổi một thân quần áo bóng bảy, vuốt tóc một cái, còn xịt nước hoa, hình ảnh phản chiếu trong gương của mình quả thật đẹp trai đến sững sờ. Gã cảm thấy một anh chàng đẹp trai thể này nên giao nộp cho quốc gia chứ không nên bị Diệp Phụng độc chiếm.

Tần Thước lấy chiếc xe thể thao đã lâu không lái trong gara, “Vèo” một cái phóng đi.

Bóng đêm dần buông, Tần Thước cũng bước vào cửa quán bar.

“Tần thiếu đến rồi.”

“Tần thiếu, đã lâu không gặp.”

“Càng đẹp trai hơn.”

Gã đi vào, rất nhiều người liền dồn dập chào hỏi. Tần Thước như cá gặp nước, tinh thần diện mạo cũng phần khởi hân. Gã ngồi xuống, hoàn toàn chính là một hoa hoa công tử. Gã cầm một ly rượu bắt chéo hai chân ngồi đó một lúc đã có người khoát tay lên vai.

“Tần thiếu, đến sớm thế à?” Người bạn kia ngồi xuống cạnh Tần Thước. Tần Thước cong cong môi: “Trong nhà nhàm chán quá.”

Đám người lục tục đến rồi nhanh chóng ngồi kín một bàn, còn dẫn theo mấy tiểu thị tươi trẻ tuổi. Tần Thước đẹp trai, mặc một thân âu phục quý giá trông rất ra dáng, hấp dẫn sự chú ý của tiểu thị tươi.

Một thiếu niên tới ngồi sát rạt cạnh Tần Thước, gã liền ôm cậu ta vào ngực. Thân thể thiếu niên mềm mại không xương, không biết mềm hơn bao lần so với Diệp Phụng. Thiếu niên nom rất đáng yêu, nào giống Diệp Phụng, mỗi lần đều làm cho gã chết đi sống lại.

Kỳ thật Tần Thước không hiểu nổi Cổ Xước, cả ngày vây quanh một người không chán sao? Riêng gã thì vẫn rất thích cảm giác mới mẻ, nếu không có Diệp Phụng ngày ngày nhìn thì...

“Sao gần đây Tần Thiếu không đi chơi? Nghe nói trong nhà có người à?” Bạn bè gã hỏi.

Tần Thước bày ra vẻ mặt thiếu kiên nhẫn: “Đúng thế, trong nhà có một mụ vợ, phiền chết đi được.”

Gã vốn thuộc loại hình cường tráng như một đại lão gia, căn bản không có ai hoài nghi thuộc tính của gã hết.

“Đúng thế, mụ vợ đúng là đáng ghét.” Người bạn kia lộ ra một nụ cười xấu xa: “Có điều Tần thiếu không dám ra ngoài thì đúng là đã bị mụ ta quản chặt rồi.”

Bình thường Tần Thước bị Diệp Phụng áp bức dữ dội, chỉ có thể thừa dịp lúc này nổ văng miếng làm màu một chút, oán hận Diệp Phụng bằng lời nói, làm một đại tổng công: “Cũng không phải là sợ, mà lần đầu nào cũng khóc lóc sụt sùi, khóc khiến tao sợ luôn. Đàn ông thì chấp đàn bà làm gì?”

Trong đầu mọi người nhất thời hiện lên một người phụ nữ nhu nhược ồn ào, chỉ có thể dựa vào nước mắt

để giữ đàn ông.

“Ha ha nói cũng đúng. Thế sao đêm nay lại có thời gian ra ngoài.”

“Mụ vợ đẩy đi họp rồi. Đừng nói nữa, mắt hừng lăm, chúng ta cứ chơi của chúng ta đi.”

Đám người liền bắt đầu chơi đùa. Quán bar này có chế độ hội viên, người không có thân phận không vào được, vì thế bọn họ chơi rất phóng khoáng thoải mái, anh hôn em một cái, em cho anh uống rượu. Sau đó Tần Thước nhanh chóng bị hơi rượu xông lên đầu.

“Tần thiếu, người kia vẫn nhìn mày kia, bọn mày quen nhau à?” Người bạn không nhận được chọc chọc Tần Thước, hỏi.

Tần Thước chóng mặt quay đầu lại nhìn, vừa thấy người kia liền tỉnh rượu, đầu óc nổ “Uỳnh” một tiếng, sau lưng bốc lên hơi lạnh.

Sao, sao Diệp, Diệp Phụng lại ở đây?! Tần Thước vội vàng đẩy hai thiếu niên đang ôm trong ngực ra, ngồi nghiêm chỉnh lại!

Ánh mắt Diệp Phụng vô cùng âm u, âm u đến mức Tần Thước hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống!

Diệp Phụng đột nhiên đứng dậy đi tới!

Tần Thước có kích động muốn ôm đầu bỏ chạy! Thế nhưng thân thể gã hoàn toàn không nhúc nhích được, chỉ đành trơ mắt nhìn Diệp Phụng đi tới trước mặt mình rồi ngồi xuống bên cạnh, khoác tay lên vai gã. Dáng vẻ này trước mặt người ngoài hoàn toàn là anh em tốt, thế nhưng Tần Thước vẫn cảm nhận được cơn giận của anh. Diệp Phụng dùng sức rất mạnh, gần như muốn bóp nát vai của gã.

Những người khác rút cuộc cũng cảm giác được bầu không khí không đúng lắm.

“Tần thiếu, đây là bạn của anh hả? Sao không giới thiệu một chút?” Có người hỏi.

Diệp Phụng nở một nụ cười, hỏi Tần Thước: “Đúng thế, chúng ta là quan hệ gì?”

Tần Thước bị hỏi như đi trên băng mỏng, căn bản không biết trả lời thế nào, cả người ngơ ngơ ngác ngác.

“Quan hệ bạn, bạn bè.” Răng gã run lên.

“Quan hệ bạn bè?” Diệp Phụng cười càng thêm nguy hiểm.

“Lẽ, lẽ nào là quan hệ khác à?” Tần Thước vẫn cố mạnh miệng.

Diệp Phụng khẽ cười một tiếng. Tần Thước biết anh đang đứng trước ranh giới tức giận rồi. Sau đó Diệp Phụng đứng lên xoay người rời đi.

Tần Thước nhìn bóng lưng anh, chẳng hề biết sai.

Diệp Phụng vừa đi, bầu không khí liền sôi nổi lên.

“Tần thiếu, người bạn của anh đáng sợ quá. Nhìn thì lịch sự nhã nhặn mà thực tế lại rất quả quyết.”

“Anh với người bạn này vốn không phải là người cùng một đường, sao quen được nhau vậy?”

“Tần thiếu, đến uống rượu đi.”

Tần Thước đứng vụt dậy đi ra ngoài, những người khác đều bị giật mình, nhất thời không phản ứng được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bắt đầu Tần Thước còn đi, nhưng sau đó đã bắt đầu chạy, gã cứ chạy như một cơn gió phóng vụt ra khỏi quán bar. Cả người Tần Thước tê dại, nhưng trong lòng rất sợ hãi. Nhất định Diệp Phụng giận rồi, Diệp Phụng mà giận thì cực kỳ đáng sợ.

Tần Thước mới ra quán bar đã nhìn thấy có một người đang đứng cạnh cửa. Gã thở phào nhẹ nhõm một cái, vội vã đến trước mặt Diệp Phụng rồi kéo tay anh lại, hạ thấp giọng như đang làm nũng: “Sao mới tí đã chạy rồi? Giận hả? Tôi sai rồi mà. Diệp Phụng, tôi còn chưa khởi binh vãn tội đây, không phải anh tham gia cuộc họp hàng năm à? Sao giờ lại chạy đến quán bar?”

Tần Thước vừa nghĩ đến chuyện này thì đã bốc lửa nóng, hai mắt phun lửa, chờ một lời giải thích hợp lý từ người này.

Diệp Phụng cảm thấy buồn cười, rõ ràng người này phạm lỗi, giờ lại còn phản công, tức giận như thật. Anh chỉ cười lạnh nhìn gã, nhìn đến mức Tần Thước ghen tuông lẫn lộn.

Một hồi lâu sau, Diệp Phụng khẽ thở dài một hơi: “Sau khi họp hàng năm thì đến ngồi một chút, tôi không uống rượu.”

Tần Thước ngửi một cái, đúng là trên người Diệp Phụng không có mùi rượu. Gã như một quả bóng bay bị chọc thủng, xìu xuống. Diệp Phụng giật tay mình về, khoanh tay lại: “Vậy còn em? Giải thích thế nào?”

Tần Thước nói: “Ông đây...” Thích không được à.

Diệp Phụng cắt lời gã: “Nghĩ cho kỹ rồi lại giải thích.”

Nhất thời tóc gáy Tần Thước dựng đứng hết cả lên. Diệp Phụng là kiểu người khẩu Phật tâm xà, nếu hôm nay mình giải thích không ổn thì sau đó chỉ có nước chịu khổ. Nếu như biết ra ngoài chơi phải đối mặt với chuyện này, Tần Thước thà rằng ở nhà coi phim sách hoặc theo Diệp Phụng đến tiệc tất niên ăn chực còn hơn.

Tần Thước cắn răng kéo tay Diệp Phụng vào quán bar, đi đến trước mặt đám hồ bằng cầu hữu của gã. Ánh mắt của đám người kia rơi trên người hai người Diệp Tần.

“Không phải lúc này mấy người hỏi quan hệ giữa tôi và anh ấy là gì à?” Tần Thước thẳng thắn vứt bỏ mặt mũi: “Đây chính là vợ của tôi!”

Mấy người bạn ai nấy đều chấn kinh, không ai nghĩ được một bà vợ yếu đuối khóc huhu lại là một người đàn ông.

Diệp Phụng như cười như không, hiển nhiên rất không vừa ý với danh xưng này: “Vợ?”

Tần Thước không thèm đếm xỉa gì nữa: “Chồng ời!”

Mãi đến tận khi Tần Thước bị chồng mình lôi đi, đám bạn của gã vẫn còn hóa đá. Tần Thước, kẻ tự xưng là “Đại tổng công của vũ trụ”, lại là thụ!

Tin tin tin tức này quá sốc!

Tần Thước bị Diệp Phụng lôi trở về, vừa vào cửa đã bị ném lên giường dạy dỗ cho một trận. Cả ngày hôm sau gã chỉ có thể nằm liệt trên giường không xuống được. Cái gã Diệp Phụng mặc quần áo thì như thư sinh, cởi quần áo quả thật là một cái mô tơ chạy bằng điện!

Lòng Tần Thước vẫn còn sợ hãi, Diệp Phụng xét thấy thái độ nhận sai của mình tốt nên mới nể một ngày, vậy nếu như thái độ nhận sai của mình không tốt, chẳng phải là hết xuống giường luôn được à?

Có một lần thừa dịp tâm tình Diệp Phụng đang vui, Tần Thước mới hỏi chuyện này, Diệp Phụng liếc nhìn gã, nhẹ nhàng nói: “Vậy thì trực tiếp chia tay thôi.”

Tần Thước sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, âm thầm vui mừng vì cũng may là mình cơ trí. Thế nhưng chuyện lần này vấp vả như vậy mà vẫn không có kết quả tốt, gã cũng không muốn tiếp tục nữa.

Diệp Phụng quả gã rất đáng ghét, thế nhưng nếu một ngày kia Diệp Phụng biến mất trong sinh mệnh của gã, vậy thì còn đáng ghét hơn.

Tác giả có lời muốn nói: Truyện này đến đây là xong rồi, lần đầu tiên Phạn Phạn viết một cuốn ngọt đến ngấy thế này, cảm giác cũng được lăm ha ha. Cảm ơn các tiểu thiên sứ đã làm bạn, đã comment, đã cùng Phạn Phạn hoàn thành câu chuyện này. Phạn Phạn cũng rất không nỡ bỏ cuốn truyện này và các tiểu thiên sứ, từng câu mỗi chữ đến là tâm huyết, mỗi ngày xem comment cũng đã thành thói quen. Thế nhưng vẫn có lúc kết thúc, hi vọng truyện sau sẽ có duyên gặp lại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-tra-cong-moi-ngay-hoang-hot>